

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BİRAZCIK EVLİ

GAIL PARENT

BİRAZCIK EVLİ

Marjorie Weissman, kardiyolog olan kocası David'in davranışlarında bir takım gariplikler fark ettiğinde bazı şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

David de otuz sekiz yaşındaki karısı Marjorie'nin Manhattan'daki tiyatro kursuna katılmasının çok da normal olmadığını farkındaydı.

Ancak her ikisinin de bilmediği şey, çekingen ve aşırı kilolu kızları Julie'nin hamile olduğuydu.

İşte şimdi Weissmanlar için zorlu bir yaz başlıyordu. David'in romantik, Marjorie'nin çılgın düşleriyle, Julie'nin öz saygısını kazanma çabaları ortaya inanılmaz olayların çıkmasına neden olacaktı.

Birazcık Evli; asla unutamayacağınız, güldürürken gözünüzden yaş getirecek nefis bir roman.

ISBN: 978-605-2063-81-1

www.olimposyayinlari.com

[/olimposyayinlari](https://www.instagram.com/olimposyayinlari)

[/olimposyayinlari](https://www.facebook.com/olimposyayinlari)

[/olimposyayinlari](https://www.youtube.com/olimposyayinlari)

27

9 786052 063811

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://mailey.org>

GAIL PARENT

BİRAZCIK EVLİ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

OLIMPOS®

BİRAZCIK EVLİ

Gail Parent

Orijinal Adı: A Little Bit Married

© 1984, Gail Parent

Çeviri: Eda Pak

Redaksiyon: Arzu Alan

Son Okuma: Buse Turan

Kapak Tasarımı: Sevil Şener

Baskı: Ağustos 2018

ISBN: 978-605-2063-81-1

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim aracılığıyla Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 13718

www.olimposyayinlari.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86

info@yelpaze.com.tr

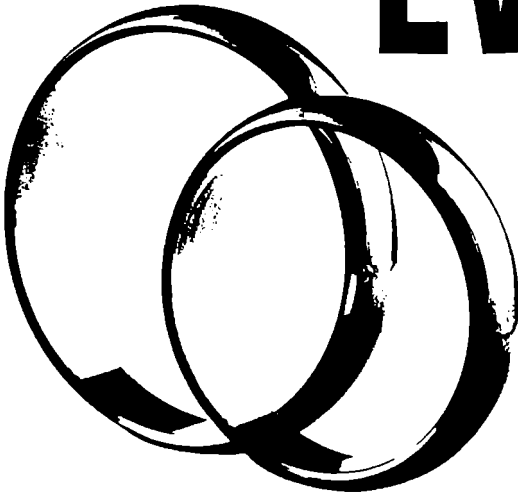
Baskı: Ezgi Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.

Sanayi Cd. Altay Sk. No:10 Çarşı Çarşı 2. Kat Katip: 0212 452 23 02 /rantey.org

Tel: 0212 452 23 02 Sertifika No: 12142

GAIL PARENT

BİRAZCIK EVLİ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

OLİMPUS®

Teşekkürler

Phyllis Grann, Owen Laster, Rhea Kohan,
Peter Wylan ve Dr. Martin Grotjahn'a sonsuz teşekkürler.

Ebeveynlerim için...

Birinci Bölüm

Marjorie'nin kocası, her zamanki kahvelerini içtikleri sırada kendini olağanüstü bir varlık gibi hissettiğini söylediğinde, onları zor zamanların beklediğini tahmin etmeliydi. Geçen yıllarda kendini yine olağanüstü bir varlık gibi hissettiği olmuştu ama evrenin hâkimi olmaya daha önce hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Marjorie telaşlanmalıydı çünkü ne de olsa evrenin hakiminin asla bir eşi olmamıştı.

David bu duygularında haksız sayılmazdı. İnsanlar ona âdeta tapıyordu. İnsanlar onunla konuşurken başlarını eğiyor, ellerini öpüyordu. Bir kadının eşi yoğun bakımda hasta yatarken, yardım istediği kişi David oluyordu. Ağladığında gözyaşlarını akıttığı Tanrı'nın değil, onun omzuydu. "Lütfen doktor, onu kurtarın. Kızımız mayısta doğum yapacak ve o bunu görmek için sabırsızlanıyor." David onları kurtarıyordu. Aileleri onların öleceğini düşünürken, Dr. David Weissman onları iyileştiriyor, böylelikle çocuklarının doğum yapacağı torunları görmelerini sağlıyordu. Öldü denen adamları canlandırmış, biraz daha bezik oynayıp Danimarka pastası yemelerini sağlamıştı. Marjorie

de ona tapıyordu. Her şey yolunda gittiği sürece sevmek ve kayıtsız kalmak için tüm kalbini ona vermişti.

“Dün gece birilerinin hayatını mı kurtardın?” diye sordu Marjorie, öyle olduğunu düşünmüştü. Adamın fincanını doldurdu, ona fincanın alabileceği kadar çok kahve vermişti. Marjorie çok iyi kahve döküyor ve kocası da fincanını çok başarılı tutuyordu.

“Hayır. Neden sordun?” Fincanını masaya bıraktı. Kahve içilmeyecek kadar sıcak ve fincan da üflenmeyecek kadar doluydu.

“Kendini evrenin hakimi gibi hissettiğine göre bir ölümlüyü kurtarmış olabileceğini düşündüm.” Adam kadına baktı, sonra onun gerisine, pencereden dışarı ve güneşe bakmaya devam etti. Gördüğü her şey içini ısıtıyordu.

“Hayır.” Elleriyle fincanı kavradı. Elleri tam da doktor elleriydi; güçlü, uygun ve mükemmel aletler gibi. “Geçen gün Mike Rosen’a gittim.” Marjorie ellerini göğsüne koydu çünkü aile doktorlarının adı geçmişti. Muayenenin sonuçlarını öğrenene dek elleri orada kalacaktı.

“Neden bana söylemedin?” Endişesi içtendi ve adam bunun farkındaydı. Konuşmadan önce yutkundu, oysa kahvesinden daha bir yudum bile almamıştı.

“Sadece genel bir kontrol yaptırdım, her şey yolunda.” Kadının elleri kalbinin üzerinden indi. “Yirmi yaşındaki siyah bir atletin prostatına sahip olduğumu söyledi.” David’in yüzüne o kadar geniş bir gülümseme yayılmıştı ki Marjorie onun kendini neden ölümsüz hissettiğini daha iyi anladı. Kıskançlık duygusuna engel olamamıştı. Jinekoloğu ona asla genç ya da siyah bir şeylere sahip olduğunu söylemezdi.

“Bu çok kötü.” dedi.

“Kötü mü?”

“Şey, senin için değil. Senin için iyi. Ben sadece prostatı olmayan o genç, siyah atlete üzuldüm.” Adam güldü. David’i güldürmek kolay değildi ama Marjorie bunu yapabiliyordu.

“Büyük bir olasılıkla hepsini kaybetmemiştir. Hatta büyük ihtimalle benimkini almıştır. Herhâlde milyonda bir basketbol oynuyor ve o kadar çok geziyordur ki kırk iki yaşındaki Yahu-di bir doktorun prostatına sahip olduğunun farkında değildir.” Kadın güldü. Marjorie dikkatliydi. Onu güldürmek kolay değildi ama David bunu başarabiliyordu.

“Sanırım ben onu gördüm.” dedi. “Ne zaman iyi bir atış yapsa kendine tuvalet arıyor.” David kahkaha attı ve sonra gülümsedi. Kahve içerken şakalaşmaktan her zaman keyif almışlardı ve evlilikleri henüz sorun yaşamadığı için birlikte iyi vakit geçiriyorlardı. Özellikle de David. Marjorie çekilmek, fincanları yıkamak ve sarmaşığa su vermek istiyordu. David ise bu anın biraz daha uzun sürmesini diledi ama geçip gitmesine engel olamadı. Kahve gibi onlar da soğuyordu. Bunun nedeni birbirlerini umursamıyor olmaları değildi, aksine asıl neden fazla umursamalarıydı. Yaşamlarında buna benzer sayısız sohbet olacağına güveniyorlardı, yani şimdikini uzun tutmanın bir anlamı yoktu.

Marjorie ona eve kaçta geleceğini sordu ve adam da ona yemeğe beklememesini söyledi. On sekiz yıldır bir kardiyoloğun karısıydı, adamın sabahdan eve kaçta geleceğini tahmin etmesinin asla mümkün olmadığını iyi biliyordu. Yine de sormaya devam etti çünkü bu, her ikisini de rahatlatıyordu. Kadın lavabonun başındayken adam onu öptü ama Marjorie yine de

peşinden kapıya geldi. Julie'nin gideceği kamp için yara bandına ve Tylenol'a ihtiyacı olacağını ve unutmazsa getirmesini istedi. Adam ceketinin cebinden bir kalem çıkartıp elinin üstüne *Julie-kamp* diye bir not yazdı. Sonra karısına el salladı. Kadın kapıdan, "Sonra görüşürüz." diye seslendi çünkü görüşeceklerini düşünüyordu, hem de adamın Porsche arabasını çok hızlı kullanmasına karşın. (Adam arabalarını fazla önemseyen insanlarla dalga geçer ama yine de kendisi de arabasını çok severdi.)

Marjorie country tarzı mutfağına geri döndü. Mutfağın bu tarz olmasını istemese de böyle olmuştu. Hem de *New York Times*'in tasarım bölümü country tarzının revaçta olduğunu yazmadan önce... Marjorie örtülere hayrandı. Bazıları duvarlara asılmış, bazıları koltukların üzerine atılmış ve bazılarının değeri iki katına çıkmıştı. Sonra rüzgâr fırladıklarına ve başkalarının atalarının resimlerine hayranlık duymaya başladı. (Kendi ataları Rusya ve Avusturya'dan gelmişti, düşmanlardan kaçmakla meşgul olduklarından oturup portreler yaptıracak zamanları olmamıştı.) Kartal sevdası başlayınca Amerikanvari her şey gitti. Bir antikacı ona zevkli olduğunu söylemişti, o da böylece David'i koşum takımının şöminenin üzerine çok yakıştığına ikna etti. Hatta onu ferforje bir yatakta uyumaları konusunda bile kandırdı ama battal boy yaptırıp işleri biraz çarpıttı. (Antikalar hakkında çok şey bilen insanlarla dalga geçer ama yine de kendi antikaları hakkında çok şey bilirdi.)

David'in fincanını bulaşık makinesine koydu. Yetmişlerde kurdukları düzende her şeyi ortak paylaşımlarını istedikleri bir dönem olsa da tüm o talepler şimdi anlamsız görünüyordu. Kocasının fincanıyla ilgilenmek seksenlerde daha çok sevgi işareti hâline gelirdi. Blanca birazdan yerler ve duvarlarla ilgilenmek için gelecekti. Tanrı'ya şükürler olsun ki Blanca vardı. (Hizmet-

çilerine bağımlı insanlarla dalga geçerlerdi ama Blanca'ya bir mücevher olarak hitap ederler, işe yaramaz oğluna her yıl Noel hediyeleri verirlerdi.)

Marjorie, Amanda'yı aramak için çalışma odasına gitti. Yaşamının tüm ayrıntılarını Amanda Fine ile paylaşmadan güne başlayamazdı. Her sabah iki kişilik koltuğuna kurulur, telefonu karnının üzerine koyup onu arkadaşına kavuşturacak numaraları çevirirdi.

Amanda Fine ve Marjorie Weissman her şeyi paylaşırdı. Altmışlarda, yetmişlerde ve seksenlerde vajinalarından konuşmuşlardı. Birbirlerine jinekologlarının bile bilmediği kaşıntılarını ve sıkıntılarını anlatmışlardı. Vergi numaralarını ve emlakçılık lisanslarını birlikte almışlardı. Amanda'nın bir göğsü alındığında psikoloğa gitmesi gereken Marjorie oldu. Onlar birbirlerini iki arkadaştan çok daha öte severdi.

"Merhaba." demek yerine Amanda, "Neler olduğuna inanmayacaksın. Biri havuz ısıtıcısını o kadar çok açtı ki içine birkaç tavuk atarsam Kuzey kıyıdaki her bir Yahudi'ye yetecek kadar tavuk çorbamız olur." diye söze başladı. Amanda bir an için bile hattın diğer ucunda Marjorie'nin olmadığından şüphe etmemişti.

"Sonra aramamı ister misin?" Amanda konuşamayacaksa hayal kırıklığına uğrayacaktı. İyi bir sohbet için gerekli tüm şartlar hazırды.

"Kesinlikle hayır. İnsanlar güneş gözlüklerini çıkarmakla meşgul. Onlarla hiç işim olmaz. Seni diğer telefona alırken bekle." Amanda konuşurken yatağında uzanmaktan ve başının altında üç yastık olmasından hoşlanırdı.

Marjorie onu bekledi. Üzerinde hâlâ sabahlıkları olan arkadaşının büyük evindeki sayısız odadan diğerine koştuğunu

hayal etti. Koşarken sabahlığının eteklerini tutuyor olmalıydı. Tam Marjorie onun yatağa atladığını düşündüğü sırada, kadın hattın diğer ucundan merhaba diyerek neler olup bittiğini sordu.

“David bana kendini bir evrenin hakimi gibi hissettiğini söyledi.” dedi Marjorie, büyük bir tepki almayı bekliyordu.

“Ve sen henüz panik olmadın, öyle mi?”

“Neden panik olayım ki?”

“Tanrı’nın pek de iyi ilişkileri olmadığını daha fark etmedin mi?”

“Haklısın. Belki de bunun nedeni tatillerde çok meşgul olmasındır.”

“Adı lazım değil’i hamile bıraktı.”

“Ve asla nafaka ödemedi.” Şakalaştıklarını biliyorlardı ve ikisi de bunu bırakmak istemedi.

“Evrenin hakimi yatakta nasıldır ki?”

“İyi.”

“Sadece iyi mi?”

Marjorie cevap vermeden önce düşündü ve Amanda ile konuşurken (ya da David’le flört ederken) zihni hızlı hareket ettiğinden aklına bir espri gelmeden önce sadece birkaç saniye geçmesi gerekti. Gülmekten konuşamıyordu.

“Büyük Patlama teorisini duydun mu?” Daha sorusunu bitirmeden kendi kendine kahkahalar atıyordu.

“Evet.” Amanda ise sadece Marjorie güldüğü için gülüyordu.

“Peki, ikisine birden sahip olamazsın. Ya Tanrı’ya ya da büyük patlamaya sahip olabilirsin.” Amanda burnundan soluyarak güldü, Marjorie’nin gözlerinden yaşlar geldi. Birbirlerine

durmaları için bağırdılar. Marjorie birkaç kez boğulurcasına öksürdü ve bu hiç de komik değildi.

Sonunda iç geçiriyor, nefes almaya çalışıyor ve birbirlerine bu kadar gülmenin iyi bir şey olduğunu söylüyorlardı. Marjorie bunu biliyordu. Eğlenceli bir arkadaş ve eğlenceli bir kocaya sahip olması bir tesadüf değildi.

İkisi de yeniden konuşabilecek duruma gelince Amanda, “Neşeni kaçırmaktan nefret ediyorum.” dedi. “Ama bugün ne yapmamız gerektiğini hatırlıyor musun?”

“Elbette hatırlıyorum. Temizlik görevini hiç kaçırdığım oldu mu? Onda orada olurum.”

“Ben on buçuk gibi geleceğim yani sen tüm pis işleri bitirdikten sonra.”

Kuzey Kıyısı Oyuncuları’nın yıldızları yoktu. Yani Marjorie bir hafta önce Çingene’de Rose rolünü oynamış olsa da işe girip temizliğe yardım etmesi gerekiyordu. Saat onda, elindeki kâğıt bardakla küçük bodrum katı tiyatrosunun sıraları arasında dolaşıyordu. Şeker kâğıtlarını ve sigara izmaritlerini yerden alırken sakız bulmamayı umut etti. Yoksa onları yeni manikür yaptırdığı tırnaklarıyla yerden kazımak zorunda kalacaktı.

Tam o sırada Blanca evini temizliyordu.

İkinci Bölüm

Dr. David Weissman iltifatlardan kaçabilmek için kordorda hızla ilerledi. Yine de asansörde onun yarısı boyutlarda ve kiloda olan Evelyn Goldblat'a yakalandı. Kadın adamın mavi gözlerine baktı ve kocasıyla ilgili mucizeler yarattığını söyledi. "Myron yatağında oturmuş benden Häagen Dazs' istiyor. İnanın bana doktor, bu büyük bir zevk. Hatta bugün bana bağırdı, düşünün, kendini o kadar iyi hissediyor. Ona doğru terlikleri getirmemişim ve bana ne kadar aptal olduğumla ilgili nasıl bağırdığını görmeliydiniz. İnanın bana, ameliyattan önceki gibi. Siz cennetten gelen bir meleksiniz." David eşlerine bağırabilmeleri için başka adamları da kurtarmıştı ve eşleri her zaman ona minnettar olmuştu. Uzun zaman önce sadece kalbi iyileştirip adamlar için endişelenmemesi gerektiğini öğrenmişti.

David Evelyn Goldblat'ın iki elini birden tuttu. Ona, adama aynı şekilde bağırarak karşılık vermesi gerektiğini söylemek istiyordu. Myron'a bir şey olursa onun parçalarını yeniden birleştirebilirdi. "Bayan Goldblat." dedi. "Ofisime gelip kocanızı

* Häagen Dazs: Bir dondurma markası.

görmemi istediğinizde size gerçeği söyleyebilmeyi çok istedim. Yani bir hasta daha alamayacak kadar yoğun olduğumu... Sizinle tanıştığım o ilk an, ilk dakika eşinizi görmem gerektiğini biliyordum. Sizde 'Evet.' dememe neden olan bir şeyler vardı. Dilerim eşiniz sizin değerinizi bilir."

Kadının gururunun okşandığı yüzünden belliydi. Kulağının önündeki bir bukleye oynadı ve flört etmeye başladı. Daha önce elleriyle konuşurken şimdi gözleriyle de konuşuyordu. Doktorun çekici olduğunu duymuştu ama ona âşık olmayı beklemiyordu.

Adamın yüzünü ellerinin arasına aldı, onu kendine doğru çekti ve doktorun yanağına içten bir öpücük kondurdu. "Ben gitsem iyi olacak. Sizi yeterince meşgul ettim. Gidip başkaları için mucizeler yaratın."

David dirseğiyle uzanıp bir asansörün daha onsuz kattan ayrılmasına engel oldu. Acelesi vardı ve bir hata yapmak üzereydi. Gençliğinin yorucu cinsel hayatında elde edemediği bir şeyin peşindeydi ve bu da romantizmdi. Kış tatillerinde karısıyla Bermuda'da yaşayabileceği türden bir romantizm değildi bu. Aşkın ilk anı, ilk filizleri, yani ancak ve ancak yeni biriyle yaşanabilecek bir şey. Daha önce bunu denediği iki kadın başlangıçta keyif almış ancak adamın onlarla yatmak istememesi sonucunda büyük öfkeye kapılmıştı. Onlar bedenlerini sunmak istediğine göre, kabul etmeyerek asıl hatayı kendisi yapıyordu. David kadınların öfkesini asla anlayamamıştı. Neden sadece âşık olup bunun tadını çıkarıp ayrı ayrı evlere gidemiyorlardı ki? Sevişmenin işin en iyi kısmı olmadığını bilmiyorlar mıydı? Bir zamanlar Kolombiya'da onun için ne derlerdi: Hareket eden her şeyi becerirdi ve eğer hareket etmiyorsa en azından giysilerini çıkarmadan sevişmeyi denerdi. O günlerin çoğu birbirine

benziyordu. Küçük ve karanlık öğrenci dairesindeki pek çok bedenden ibaretti. O zamanlar romantizmi bilmiyordu. Kimseye çiçek alması ya da kahvaltı ederken kimsenin elini tutması gerekmiyordu. Arkadaşının karısı ihanete uğramış gibi hissetmişti ve o hemşire de gösterdiği ilgiden dolayı hâlâ David'den nefret ediyor ölmeliydi. Öte yandan Elizabeth Pringle'dan kesinlikle uzak durmalıydı. Ama işte oradaydı, saçları taranmıştı, hastane yatağından çıkmaması gerektiği söylenmiş olsa da yağmurda uzun yürüyüşlere çıkabilecek gibi görünüyordu. David, Porsche'sine binerken daha iyi tanımak istediği genç bir kalp hastasına çiçek göndermenin yanlış olduğunu biliyordu. Yine de bir kadınla olmanın o ilk utangaç dakikalarını yeniden hissetmeye ihtiyacı vardı.

Porsche'nin motorundan rahatsız edici bir ses geldi. Bu her zamanki, tamir edebileceği seslere benzemiyordu. Daha çok iki yüz dolardan fazla masraf çıkaracak ve asla gitmeyecek sesler gibiydi. Oysa o vücutları tamir ettiğinde onlar asla yeniden takırdamazdı.

Leo'nun çiçekçi dükkânının önüne park etti ve arabasını dükkânın içinden de görebileceği için kilitlemeye gerek duymadı. Her yere çiçek gönderebilmenizi sağlayan kapıyı açmadan önce, David yeterince nakit parası olup olmadığına baktı. Bembeyaz tenli bir kadına çiçek gönderiyorsanız, bunun kredi kartı ekstrenizde görünmesini istemezsiniz.

“Merhaba, doktor.” dedi Leo. Yeşil, kare bir köpüğün içine karanfiller tıkıştırıyordu. Leo bir sanatçı sayılmazdı ve aranjmanları sıradandı. Ama hastaneye yarım blok ötedeki dükkânının yeri çok iyiydi, ayrıca hayatını David'e olan borçlu eski bir hastasıydı.

“Merhaba, Leo. İyi görünüyorsun.” David bu sözleri laf olsun diye etmişti ama Leo sanki biraz önce muayene edilmiş gibi algıladı.

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz? Kaslarım biraz gergin gibi ama sadece kas gerginliği olduğundan eminim. Bakın, iki kolum birden.” Leo iki kolunu birden dairesel hareket ettirdi ve bu hiçbir şey kanıtlamadı.

“Hepimizin kasları gerilir.” David daha iyi çiçeklerin bulunduğu cam kutuya baktı. Eflatuni mavi olanlar dikkatini çekmişti, *süsenler*, diye düşündü. Ama kadının gülleri sevdiğini hatırladı. Göndermek istediği çiçekleri işaret etti.

“Bunu bilmem iyi oldu, doktor. Bunu unutmayacağım ve biraz daha rahat olacağım. Artık ikinci bir şansım var. Ölümle burun buruna geldiğimden beri artık hayatın daha çok tadına varıyorum. Perşembe öğleden sonra dükkânı kapatıp Jersey’ye gideceğim. Sadece eğlenmek için.” Leo sırtınca dış bakımı yaptırmadığı ortaya çıktı. “Eşiniz açılış gecesi için gönderdiğiniz çiçekleri beğendi mi? En taze çiçekleri gönderdim ve aralarına biraz karanfil serpiştirdim, hem de müesseseden.”

“Onlara bayıldı.” dedi David. Başka bir kadına çiçek gönderirken karısının hatırlatılmasından hoşlanmamıştı.

Leo bu çiçeklerin de onlar kadar taze olacağını garanti ederken ödemeyi yaptı çünkü ne de olsa doktor onun hayatını kurtarmıştı. David her ne kadar başkalarının hayatlarını gölgelendirmek üzere olsa da çiçekçiden iyi bir adam gibi hissederek ayrıldı.

Odasının penceresinden içeri baktığında Elizabeth hâlâ uyuyordu. Uyurken adama altmışların çocukları gibi görünmüştü. Saçları henüz kuaförlerin eline düşmemişti, istediği yere

doğru dalgalanmakta özgürdü. David onu uzun bir elbise ile çıplak ayak sokaklarda dolaşırken hayal edebiliyordu. Yabancı-lara barış diliyor ve elindeki sarı gülleri uzatıyordu. Bir hastane yatağından çok yerdeki bir şiltede yatmayı hak ediyordu. O ve Marjorie yetişkin olmak, dereceler kazanmak ve Julie'yi yetiştirmekten çiçek çocuk olmaya vakit bulamamıştı. Marjorie'nin upuzun beyaz bir elbisesi vardı ve o da çimleri severdi ama çoğu zaman Kova Çağı'nı hissedemeyecek kadar çok sorumlulukları olmuştu. Elizabeth Pringle'ın onu o günlere döndürmesini umut ediyordu.

David kızın odasından çıktı ve bu kez ofisine gitmek için bir kez daha asansöre yöneldi. Ve bir kez daha onu arkadan kavrayan kemikli parmaklar tarafından durduruldu. Arkasını dönünce en fazla bir elli boylarındaki yaşlı bayan, Mildred Shullman ile karşılaştı. Kadın doktorun gözlerine bakabilmek için ayaklarının üzerinde yükselmeye çalışıyordu.

Kolunu tutmaya devam ederken "Teşekkürler, doktor." dedi. Kavrayışı doktoru orada tutamayacak kadar hafifti ama adamın gitmeye niyeti yoktu. "Saul'ümü kurtardığınız için teşekkür ederim."

"O iyi, Bayan Shullman. Bana teşekkür etmenize gerek yok çünkü bir şey yapmamıza gerek kalmadı."

"Gazdı, öyle değil mi? Ona söyledim, 'Saul, endişelenme, sadece gazdır.' dedim ama o kalp olduğunu söyleyip durdu. Teşekkür ederim, teşekkür ederim."

David bu teşekkürü kucaklamakta zorlanıyordu çünkü Saul için hiçbir şey yapmamıştı. Kadının kolunu zarıfçe çekmeyi ve uzaklaşırken hafıfçe başını sallamayı düşündü. Geç oluyordu, hastaneden ayrılmadan önce Elizabeth'in uyandığını görmek

istiyorsa tüm bu övgülerden kurtulmalıydı. Ama daha arkasını bile dönmeden Saul odasından çıktı, deri terlikleri hastanenin yer döşemesinde hışırıyordu. Özel dikim sabahlığının altından beyaz ince bacakları görünüyordu. Koridora kaşları çatık bir hâlde çıkmış olsa da David'i görünce elinde olmadan gülümsemiş, kollarını iki yana açmış ve olabildiğince çok hışırtı çıkartarak yanlarına gelmişti.

“Doktor David! Beni kurtaran adam! Bana sarılmak ister misin, sevgili kurtarıcım? Biliyor musun, Çinliler bir adamın hayatını kurtarırsan artık ondan sorumlu olduğuna inanırlar.”

David tüm bu istenmeyen, haksız övgülerden kurtulmalıydı. Yeteneğini kullandığı zaman takdir edilmek adıldı. Bu tip kucaklamalara alıştı ama kurtarmadığı bir adamın kurtarıcısı olamazdı. Onlara Saul'ü burada sadece birkaç test ile gözlem için tuttuklarını bir kez daha anlatmayı düşündü ama sonra onu iyileştirdiğini düşünmelerinin daha doğru olacağına karar küldü. Teşekkürlerini kabul edip bir sonraki asansöre binebilirdi. Okşamalarından kurtuldu ve o hızla koridorda ilerlerken Shullmanlar arkasından baktı. Attığı her geniş adımla sadece onlardan değil, aynı zamanda suçluluk duygusundan da uzaklaşıyordu. Saul Shullman faturasını alana dek David'i göklere çıkartabilirdi, o saatten sonra kalp krizi yeniden gaza dönüşecekti. Mildred ise her zaman Dr. David Weissman'ın kocasının hayatını kurtardığını ve gaz gerçeğini en başından beri bilen tek kişi olarak kendisini hatırlayacaktı.

Belki de Elizabeth çoktan uyanmıştı.

Üçüncü Bölüm

Bunlar, Julie için okulların kapanmasıyla gideceği kampa kadar evde tembellik yaparak geçirdiği son günlerdi. Günün büyük bir kısmında kulaklarında asla elinden bırakmadığı Sony Walkman olur ve bir kenara atılmış iç çamaşırını yerden almasını söyleyenleri asla duymazdı. Yaklaşık yetmiş sekiz kilo olan Julie'yi şişman kızlar kampına gitmesi için zorluyorlardı. Kampın sahibi geçen yıl kampa katılan yüz on dört kızın, dokuz yüz kilodan fazla verdiğini iddia ediyordu. Bu istatistikler David için yeterliydi. Çocuğundan o kadar utanıyordu ki okuldaki baba kız kahvaltısına katılmamak için hastanede acil bir durum olduğunu bahane etmişti. Marjorie ise kamp yöneticisinden bu dokuz yüz kilo kaybının kızlar arasında eşit olarak dağılıp dağılmadığını, içlerinden bazılarının evlerine gittikleri gibi dönüp dönmediğini öğrenmek istemişti.

“Bunu garanti edemeyiz. Belki de kilonun bir kısmı bezedir.” diye öneride bulundu yöneticinin karısı Bayan Morrison.

David, tıbbi bir otoriteyle, “Gerekli kontrolleri yapıldı. Bu sadece çok yemekten kaynaklanıyor.” diye karşılık verdi.

“Kilo verecektir. Hepsi verir, tabii eğer bir bezeleri yoksa.” diye garanti etti Bayan Morrison.

“Bezesi yok.”

“Çok tatlı bir yüzü var.” dedi Bayan Morrison ancak Weissmanlar onunla aynı fikirde değildi. Çünkü görebildikleri tek şey yeterince Meksika yemeğinde ciyak ciyak ağlayan bir yüzdü.

David, Cottonwood Kampı’na bir çek yazarken Morrisonlar da kızların, mavi gölde zıplayan hâllerini göstermek için getirdikleri sinema ekipmanlarını toparlıyordu. Onlar gittikten sonra Julie ağlamaya başladı, onu aç bırakacakları bir yere asla gitmeyeceğini söyledi. Madeline Minsk de onun kadar şişmandı ve ebeveynleri kilo verdiği takdirde ona bir araba alma sözü vermişti. Marjorie ve David’in böyle bir teklifi yoktu.

“Öyle bir yere gitmektense ölürüm, daha iyi. Öğle yemeğinde ne verdiklerini biliyor musunuz?” diye sordu Julie kendini koltuğa atarken. Ağırlığından koltuğun yayları gıcırdadı.

“Balık, sebze...”

“Hayır! Lahana salatası ya da rendelenmiş lahanadan yaptıkları bir şeyler veriyorlar ve içinde et olduğunu söylüyorlar, oysa et falan yok. Size asla protein vermiyorlar, herkes o kadar aç ve kötü besleniyor ki tenis kortlarında düşüp bayılıyorlar. Doğruyu söylüyorum! Herkes anemi olup bayılıyor. Ayrıca sizi susuz kalana dek bütün gün sıcağın altında koşturuyorlar ve sonra vücudunuzdaki tüm sıvılar tükendiği için kilo vermeye başlıyorsunuz.”

Marjorie kızının yanına sıkıştı. Yan yana oturduklarında kızının korkunç durumu daha da gözler önüne seriliyordu. “Orada sürekli bir doktorları var.”

“Vücut sıvılarını kaybedip damardan beslenmesi gereken o kızlar için sürekli doktorları olmak zorunda. Ayrıca size nasıl ku-

sacağınızı da 6đretiyorlar. B6yle Şeyleri filmlerde g6stermiyorlar ama oradaki rehberler kizlara nasıl kusacaklarını 6đretiyor. Yaz tatilimi b6yle ge6irmemi mi istiyorsunuz? Kusarak mı?”

“Cottonwood’a gidiyorsun.” diyen David televizyonu kumandasından a6tı ve tartışmaya bir son verdi.

“Şişko olmamın su6ıusu sizsiniz.” Julie acı acı ağlarken g6beği titriyordu.

Kızları uyandığı sırada Marjorie tiyatroyu temizliyor, David ise sol kolundaki bir ağrıdan Şikâyet6i olan kırk beş yaşındaki bir adamı muayene ediyordu.

Julie bug6nlerde midesi bulanmış ve hâlsiz bir Şekilde uyanıyordu. Yataktan kalktı ve daha geri d6nemededen kustı. İki ya da belki de 66 aylık hamileyken ebeveynlerinin kilo vermesi i6in onu kampa g6ndermesi ne kadar komikti. Aslında ne zaman sayılmaya başlandığını bilmiyordu. B6y6k bir olasılıkla 6yle olmanın dışında hamile olmak hakkında hi6bir bilgisi yoktu. Dr. Rosen’i arayamazdı 66nk6 ebeveynlerine haber verirdi ve onlar da kıyameti koparırdı. Erkeklerin bedenine girmesi konusunda onu uyarmışlardı. Ona son derece a6ık davranmışlar, cinsel bir ilişki kurduğu takdirde hamile kalabileceğini s6ylemişlerdi. Haklı 6ıkmışlardı. Finkle ile sekiz kez cinsel ilişki kurmuştu ve şimdi de i6inde bir bebek b6y6yordu. Ebeveynleri bir zamanlar ona kapıyı yabancılara a6mamasını tembihlemiş, aksi hâldede onu 6ok fena cezalandıracaklarını s6ylemişlerdi. Tamam, kapıyı Finkle’a a6mıştı ve cezası hayal edebileceğinden bile daha korkun6 olacaktı ama ebeveynler hamile kaldığınızda sadece izinlerinizi kaldırmak, sizi odanıza g6ndermek ya da size basit cezalar vermekle kalmazdı.

6te yandan asıl korktuğu ceza değildi. Asıl korktuğu patlamaydı. 6đrendikleri zaman b6y6k bir patlama yaşanacaktı.

Bağırışlar, yükselen sesler, öfkeli haykırışlar duvarlara çarpacaktı. Babasını hayal kırıklığına uğratacak, mutlu annesini mutsuz edecekti. Onlara acı vereceği fikrine katlanamıyordu. Zayıf biri olsaydı bebek belki de kendini çoktan belli ederdi ama kiloları sırrını koruyordu. Cottonwood'da ne yapacağı da ayrı bir sorundu. Belki de karnı büyüdükçe onu başarısızlıklarından biri olarak görebilirlerdi. Belki de onları bunun bir beze olduğuna ikna edebilirdi. Belki de bu şey ortadan kaybolup giderdi. Aynı Finkle'ın ortadan kaybolduğu gibi...

Julie yuvarlanarak yataktan çıktı. Bedeni hareket etmek istemiyordu ama Emily'ye söz vermişti. Emily ne isterse yapmak zorundaydı çünkü Julie'nin hamileliğini bir tek o biliyor, ona yardımcı olmaya çalışıyordu. Emily sürekli Julie'ye ebeveynlerine söylemesini öneriyordu ama Emily onları sadece Bay ve Bayan Weissman olarak tanıyordu. Her zaman gülümseyen, "Nasıl gidiyor?" gibi anlamsız sorular soran mantıklı insanlar gibi... Gökyüzüne bakıp "Neden ben?" diye yakınan anne ve baba olarak tanıımıyordu.

Emily ayrıca Finkle'a da haber vermesi gerektiğini düşünüyordu. Ama ikisi de çocuğa ne söylenebileceğini bilmiyordu, özellikle de Julie'nin aslında Michael Finkle'dan çok da hoşlanmadığı düşünülürse... Julie sadece ebeveynlerinin dışında birilerinin onu sevmesini istemiş ve bunu sekiz kez yapmaya gönüllu olmuştu. Güçlkle uzandı ve bir gece önce yerde bıraktığı kot pantolonunu aldı. Yataktan çıkmadan pantolonunu giydi. Fermuarını çekmekte zorlandı ama ne de olsa fermuarlarla her zaman uğraşırdı. Polo yaka büyük gri bir tişört giydi, üzerinde Harvard reklamı vardı, böylece kendini küçük hissedebiliyordu. Ne de olsa battal boy bir erkek tişörtü değildi. Annesi her zaman onun daha dar, kadınsı giysiler giymesi için çabalıyordu.

Oysa o insanların, Julie'nin nerede başlayıp giysilerin nerede bittiğini anlayamayacağı kadar geniş ve bol giyinmekten yanaydı. Belki de ebeveynlerine hamile olduğunu söylemenin en iyi yolu şu üzerinde *Bebek* yazan ve aşağıya doğru bir ok işareti bulunan hamile tişörtlerinden birini giymek olacaktı.

Merdivenlerin başında annesinden bir not vardı. Eğilip notu almak yerine yanına oturup okumak daha kolay geldi.

Sevgili Julie,

Ben tiyatroyayım ve sanırım günün büyük bir kısmını burada geçireceğim.

Yatağını yapmakla uğraşma, Blanca bugün çarşafı değiştirecek. (Zaten yatağını yaptığın da yok.) Lütfen çamaşır makinesinin üstündeki şortları dene. Kamp için sekiz şorta ihtiyacın var ve işe koyulsak iyi olur.

Sevgiler,

Annen

“Lanet şortlar! Hiçbir şeye sığamıyorum!”

Julie, Emily'nin evine kadar üç buçuk bloku yavaşça yürüdü, sıradan bir yaprak alıp büktü. Kendini iyi hissetmiyordu, âdet görecektir gibiydi ama herhâlde bu yine yanlış bir alardı. Âdeti henüz birkaç gün gecikmişken her an âdet olacaktı gibi hissetmiş, her teneffüste ve hafta sonları beş dakikada bir tuvalete koşmuştu. Kan asla gelmeyecek gibiydi, bir ay geçti, sonra iki ay geçti ve Julie beklemeyi bıraktı. Dokuz ay boyunca hamile olduğunu kimseye belli etmeyen, bebeğini tek başına bir manastırda doğurmak zorunda kalan rahibeyle ilgili korkunç

bir hikâye okumuştı. Julie, rahibenin giysilerinin aynı onun kiloları gibi hamileliğini saklamasını sağladığını düşündü.

Emily'nin evinin girişinde tuhaf bir araba vardı. Anlaşılan Bayan Griffing eve yine bir erkek almıştı. Annesinin yatağında babasından başka adam görmemiş olan Julie, Emily'nin annesinin âşıkları olmasını heyecan verici buluyordu.

Emily, "Böyle söylüyorsun çünkü nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Biri diş fırçamı kullandı. Sana yemin ederim." demişti ve bu olaya hâlâ çok kızgındı.

"Sen öyle sanmışsındır."

"Kullandığını biliyorum. Dişlerimi annemin odasında fırçaladım çünkü o randevusu için dışarıdaydı ve ben de onun odasında televizyon seyrediyordum. Programı kaçırmak istemediğimden gidip diş fırçamı aldım ve dişlerimi televizyonu seyrederken fırçaladım. Sonra diş fırçamı onun banyosunda bıraktım. O adamın diş fırçamı kullandığına yemin edebilirim çünkü ertesi sabah fırçam ıslaktı, ayrıca üzerinde siyah bir saç vardı. Herhâlde adamın saçları siyahtı. Bunu tam olarak bilmiyorum çünkü onunla karşılaşmadım. Bazıları benimle ve Marcie ile karşılaşmamak için sabah erkenden sıvışıyor."

"Belki de utanıyorlardır."

"Asıl utanması gereken annem. Plasmatics grubundan daha çok seks yaptığına eminim."

"Seks yapmak zorunda."

"İhtiyaçları olduğunu biliyorum ama bence o bir seks düşkünü ya da öyle bir şey. Buraya ayda iki kez gelen adamlar var."

Emily kapıyı dar bir kot pantolon ve hâlâ büyüme umudu vaat eden göğüslerini ortaya çıkartmış beyaz bir tişörtle açtı.

Annesinin odasına bakıp gözlerini devirdi, böylece Julie onun yine bu durumdan hoşnut olmadığını anladı. Başını uzatıp koridora bakınca Bayan Griffing'in kapısının kapalı olduğunu gördü. Emily omuz silkti. Annesinin son macerasını anlatırken sadece omuzları değil, tüm vücudu sarsılıyordu.

"O aşâğılık herifin burada üçüncü kalışı ve benim artık bu konuda bir şeyler yapmam gerekiyor."

"Onun aşâğılık bir herif olduğunu nereden biliyorsun?"

"Arabasını görmüyor musun? Düzgün bir adam çocuklarının koridorun sonunda olduğunu bildiği bir kadının evinde kalır mı? Tanrı aşkına, saat on ikiyi geçiyor."

Birlikte Emily'nin odasına gittiler. Emily pembe pelüş halıya geçerken hamile olduğu için yatağı Julie'ye verdi. Yemek yemenin dışında Julie'nin hayatta en çok sevdiği şey yatağa uzanmaktı, yerde midesinin bulandığını iddia etmişti. Emily de ona yatağı alabileceğini söylemişti, elbette sadece dokuz ay boyunca... "Annenin geceyi başka bir yerde, ucuz bir otelde geçirmesini mi tercih ederdin?"

"Bu neden her zaman benim seçimim oluyor ki? Düşük seviyeli bir ahmağı burada istemiyorum, onun ucuz bir otele gitmesini de istemiyorum."

"O hâlde annen ne yapacak? Kadının sekse ihtiyacı var."

"Siz Finkle'la nerede yaptınız?"

"Her yerde. Yedi kez odasında, iki kez de arabasında."

"Sekiz kez yaptık dedin sanıyordum."

"Ah, evet. Sanırım odasında altı kez yapmıştık. Duvarında şu yunus resimlerinden asılı çünkü yunusların bize geleceği göstereceğini ve okyanusu hasat etmeyi öğreteceğini söylüyor. Bir sefe-

rinde bir yunusla dost olmanın yapılabilecek en iyi şey olduğunu söylemişti. Çünkü yiyeceklerimizin tükenmesine birkaç yıl kalmış ve biz okyanusu hasat etmek zorunda kalacaktık.”

“Geri zekâlı.”

“Evet.”

Emily halıyı çekiştirdi. Odası on bir yaşındayken dekore edilmişti ve o zamanlar istediği tam da buydu. Oysa son zamanlarda annesini şu pembe ve lavantadan kurtulup paramparça olmak üzere olan beyaz sepetleri atmak için ikna etmeye çalışıyordu. Diğer yandan halısını yolmakla meşguldü.

“Şu elektronikçi adamı hatırlıyor musun? En azından onun iyi bir işi vardı, anneme de onunla ciddi düşünmesi gerektiğini söyledim.”

“Peki, o ne dedi?”

“Ona bir şeylerin engel olduğunu söyledi. Tanrım, o otuz yedi yaşında. Öyle bir adam ona gerçekten ilgi gösterdiği için şanslı. Ona Prens Charles’ı beklemeyi bırakmasını söyledim, ne de olsa kapıldı.”

“Birini bulacaktır.”

“Ben de bundan korkuyorum. Takıldığı adamların çoğunun bir evi bile yok. İçi şu stereo saçmalıklarıyla dolu daireleri var. Şimdi içeride olanın da bir evi yok.” Emily o kahverengi, siyah ve kromdan ibaret daireye gitmiş ve adamın bekâr evini görmüştü.

“Ama sizin bir eviniz var ve evlenirlerse burada yaşayabilirler.” Julie midesine hafifçe vurdu. Boş gibi bir ses çıktı ve Julie öyle olmasını diledi.

“Böyle şeyleri bilmiyorsun çünkü sizinkiler boşanmadı. Anlaşmaya göre, evin sadece yarısı bize ait, mal birliği nedeniyle

diğer yarısı babamın. Eğer evi olmayan tuhaf biri annemle evlenirse bize taşınamaz çünkü babam evinin yarısında böyle garip birinin yaşamasını istemez, yani buna benzer şeyler olabilir ve biz taşınmak zorunda kalabiliriz.”

Kızlar düşüncelere dalarken uzun bir sessizlik oldu. Eski dostlar bu tip sessizliklere alışkındı. Ortaokuldan beri en iyi arkadaş olan ikili, konuşsunlar ya da konuşmasınlar yan yana vakit geçirebiliyorlardı. Emily sırtüstü uzandı, Julie de aynı anda aynı hareketi yaptı. Kollarından biri yataktan dışarı sarkıyordu, o da halıyı yolmaya başladı. “Ne düşünüyorsun?” diye sordu Emily, Julie’nin endişesini biliyordu.

“Hep neyi düşünüyorum?”

“Ailene söylemek zorundasın.”

“Ah, evet. Elbette.”

“En kötü ne olabilir ki?”

“Olabilecek en kötü şey... Bilmiyorum. Olabilecek en kötü şey ailemin benden nefret etmesi olurdu.”

“Senden nefret etmezler. Ebeveynler öyle şeyler yapmazlar.”

“Evet ama ben yapabileceklerini hissediyorum.”

Dördüncü Bölüm

*M*arjorie ve David ortak yaşamlarına güçlü, parlak, kendilerini olduğu kadar birbirlerini de sevebilecek iki genç olarak adım atmıştı.

David, Great Neck'ten iki kısa ebeveynin tek çocuğuydu. Oğullarının bir doktor olmasını istemişlerdi. (Jack Weissman, ailesi zamanında gerekli on bin doları ödese cerrah olabilecek bir diş doktoruydu.) Oğullarının boyu bir seksen olduğunda daha da sevinmişlerdi. Adam kırk iki yaşındaydı ve hâlâ boyunu ölçmeye devam ediyorlardı.

Marjorie, Max ve Esther Weinstein'in en küçük kızıydı. Doğduğu andan itibaren ona gülümsemişler, akrabaları için şarkılar söylemesini istemişlerdi. Marjorie onlara ya bir oyuncu olacağını ya da kendini öldüreceğini söylediğinde, Esther'in kalbi sıkıştı, tiyatrunun çocuğunu incitebileceğini biliyordu. Marjorie sadece bu konuda ısrar etmekle kalmadı, aynı zamanda tüm ailenin tatil olmadığı hâlde yemek odasını kullanmasını sağladı. (Daha on üç yaşındayken yemeklerini yemek odasında yiyenlerin diğerlerine göre daha iyi insanlar olduğundan emindi.)

David onu ilk gördüğünde, New York Üniversitesinin bir prodüksiyonu olan *Little Mary Sunshine* oyununda başrol oynuyordu. David tiyatro hakkında hiçbir şey bilmediğinden, Marjorie'nin içinden çıkıp geldiği parıltının yukarıda asılı ışıklardan kaynaklandığını bilemedi. Marjorie hayat hakkında hiçbir şey bilmediğinden ve oyuncu olma kararından dolayı David'e evlenmeyi düşünmediğini söyledi. Kendi jenerasyonlarının en iyisi olduklarını ve son derece uygun bir çift olduklarını fark etmeleriyle tanıştıktan bir yıl sonra evlendiler.

On sekiz yıllık evlilikleri boyunca birbirlerini sevdiler ve birbirlerine işkence ettiler. David bu evliliğe aptalca şeyler yaptığı bir dönemden çıkıp gelmişti, karısıyla usulca ve sevgi dolu sevişmekten keyif aldı. Marjorie, David'in hayatına iki sakın ilişkiden ve lisede birkaç ay takıldığı bir çocuktan sonra gelmişti. David ona iki karatlık bir elmas yüzük verdi ve ilk orgazmını yaşattı. Marjorie elması hatırladı ama orgazmı unuttu.

Altmışlarda bazen ot içip kafayı buldular ve en yakındaki lambanın üzerine batık bir eşarp atıp seviştiler. Marjorie bedenini kasmayı ve kendi orgazmlarından sorumlu olmayı öğrendi.

Yetmişlerde Marjorie dünyadaki diğer tüm kadınların yataкта kendisinden çok daha iyi zaman geçirdiğini düşünüyordu.

Seksenlerde, orta yaş dönemi olduğunu kabul ederken sevişmeleri erotikten çok değişikene, tam anlamıyla evlilik seksine dönüşmüştü. Bu, romanların satılmasını sağlayan ya da İtalyan yönetmenlerin ilgisini çeken türden bir seks değildi. Daha çok David'in tüm hareketlerini bildiği, aşına olduğu bir sevişmeydi. Yeni duygular ya da yeni kokular yoktu. David'in bedenine neredeyse kendi öz bedeni kadar aşınaydı. Ellerinin nereye gideceğini, daha oraya varmadan bedeninin David'in yarattığı

hangi boşluğa oturacağını tahmin edebiliyordu. Bazen birbirlerine dokunmadan bir ay geçebiliyordu çünkü ikisi de her zaman oradaydı. Her zaman ertesi gün bir öncekinden daha iyi olabilirdi. Neden bilinmez, öpüşmeyi de bırakmışlardı.

Marjorie ve David seks yapmak istediklerini birbirlerine ima edebilmeyi öğrenmişti. Marjorie daha yumuşak bir ses tonuyla konuşur, saçlarını adamın önünde tarardı çünkü bunun baştan çıkarıcı olduğunu biliyordu. David geçen yıllarla birlikte çıkan göbeğini içeri çekerek dik yürürdü. Marjorie geceliğini kocasının önünde giyer, kollarını geçirmeye çalışırken esnerdi. Birbirlerine karşı bu küçük ön sevişme dansını yaparken ışıklar söndürülür, yorgan çekilirdi. Tutkuları asla Marjorie'nin özel yapım yorganı yatağın üstünden kaldırmayı unutacağı kadar güçlü olmadı. Yorganın altına bir kez girdikten sonra nereye döneceklerini, birbirlerine nasıl dokunacaklarını iyi biliyorlardı. Ne yazık ki Marjorie'nin cinsel iştahı eskisi gibi değildi. Eskiden yılda elli sevişmeden azı yeterken şimdi, otuz sekiz yaşındaki Marjorie, Amanda'nın da deyimiyle, sürekli ereksiyon hâlindeki on yedilik bir yeni yetmeden farksızdı.

“Eskiden erkeklerin gözlerine bakardın, oysa şimdi pantolonlarına bakıyorsun.”

Amanda tavuk salatasının üzerinden eğilip “Bahse girerim Warren'in onu hangi tarafa aldığını tahmin edebilirsin.” dedi.

Sürekli tahrik olmayı o da istemiyordu. Ama marketteki masum bir kek bile ona erkeklik organını çağırıyordu. Hele sosisli sandviçle hiç başa çıkamıyordu.

Marjorie tiyatroyu temizlediği, kostümleri ve sahne donanımlarını düzenlediği uzun bir günden sonra eve geç gelmişti. Yorgun olması gerekiyordu. Aslında yorgundu da. Akşam

yemeğini atlamıştı ama seksi atlayamazdı. Geçen yıl kostüm provalarından sonra gevşemek için bir bardak süte ihtiyaç duyuyordu. Bu yıl sadece bir erkek onun başını döndürebilir ve yeniden sakinleştirebilirdi.

David yapmak istemiyordu. Marjorie istemediğini biliyordu çünkü uzun yıllardır onun beden dilini okuyabiliyordu. (Artık İngilizce, biraz Fransızca ve David'in beden dilini biliyordu.) David yatağın diğer ucundaydı, çok güzel kokuyordu ve televizyon kanallarını değiştirmekle meşguldü. Komik olan şu ki gençken David onu yatakta haşat etmek isterken, Marjorie romantizm peşinde olurdu. Oysa şimdi Marjorie onu yatakta haşat etmek istiyor, David ise ona sarı güller yolluyordu.

Onu olabildiğince hızlı istiyordu. Bu riskliydi. Son zamanlarda saldırgan bir şekilde olmasa da girişimlerini engelliyordu. Marjorie'nin bedeninde dolaşan ellerini tutuyor, öpüp ona geri veriyordu. Bunu evli çiftlerin olabileceği kadar açıkça konuşmuşlar, her iki taraf da istekli olmadığı sürece seks yapmamaya karar vermişlerdi. Bu konsept prensipte işe yarıyordu. Ama gerçekte Marjorie'yi yatakta tek başına, David'in huzurlu uykusundan nefret ederken bırakıyordu. Marjorie'nin böyle zamanlarda uyuyabilmek için sekse ihtiyacı oluyordu. (Seks yapmak istiyorum, bu demek oluyor ki canlıyım, yani bedenimi ölüme en yakın olan şeye, yani uykuya teslim edebilirim.) "Tanrı aşkına, Marge, ben bir makine değilim." Marjorie üst üste dört gün sevişme girişiminde bulununca David birkaç hafta önce işte böyle söylemişti. Marjorie bir makinesi olmasını diledi, penisi olan bir erkek yerine vibratörü olan bir erkek... Pilleri değiştirmek baş belası olsa da kendi başlarına yaşamları olan bu organlarla uğraşmaktan çok daha kolay gibi görünüyordu.

Ellilerde hayatın tadına bakmış diğer tüm kadınlar gibi o da bir adamın seks yapmak istememesine asla alışamıyordu. O zamanlar erkeklerin tümü sürekli sevişmek isterdi, kendinizi kollamalısınız yoksa sizi becerirlerdi. Oysa şimdi aynı penisler dinlenmekten memnundu, sadece kendi sahiplerinin kalçalarını işaret ediyorlardı. Bazen dikleşip bir işe yarayabilseler de bu çoğunlukla yeterli olmuyordu. En azından Marjorie için yeterli değildi.

Yataktaki en korkutucu şey, “fişe takılmaya” ihtiyacı olduğu anlarda o “şeyin” karşılık vermiyor olmasıydı. David, “Endişelenme.” der, sırtüstü yuvarlanır, esner ve beraberinde örtünün kendine ait olan kısımlarından daha çok çekeştirirdi. Oysa Marjorie endişeleniyordu. O yumuşak birkaç santim için saatlerce endişelenebiliyordu. Ya istifa edip yaşamından sonsuza dek çıktıysa? Ya başka kadınları kucaklıyor ve onlara merhaba diyorsa?

Bu gece riske girmeli miydi? David elini geri itebilirdi. “O” tepki vermeyebilirdi. İsteksizce tepki verebilirdi ve bu da pek bir işe yaramazdı. En iyisi onu kendi hâline bırakmaktı, dinlenmesine izin vermeliydi, böylece yarın herkes için daha iyi olacaktı. Onu kendi hâline bırakmak doğru ve kaldırmaya çalışmak yanlış gelirken hizmete girmesi için zorlamanın ne anlamı vardı ki? Kendi bedeni böyle numaralar çekemiyordu. Tüm kadınları gibi bir deliğe sahipken, onu bazen kapatmanız mümkün olmuyordu. Canınız yapmak istemeyebilirdi ama her zaman *yapabileceğinizden* bu haksız bir avantajdan farksızdı. *Vajinalar daha çok ağızlar gibi olmalı.* diye düşünmüştü Marjorie. Bir şekilde sımsıkı ya da en azından bir geceliğine kapatılabilmeliydi. Erkeklerdeki gibi bir işlevsizlik peşinde değildi. Yine de o bölgeye bir fermuar koymak hiç de fena olmazdı. Bu gece fermuarı açıp onu içeri tıkıştırmak istiyordu.

Saat on birdi, David CBS haberlerini izliyordu. Marjorie kocasına yaklaştı, en yakındaki bacağına adamın karnının üzerine attı. Adamın tepki vermemesi iyiye işaretti. Bazen yavaşça sıvıyır ya da bacağın dolu midesini rahatsız etmesinden şikâyet ederdi. David haberleri izlerken Marjorie de odaya göz gezdirdi. Dekorasyonla uğraştığı o günlerde özenle hazırladığı bu mavi yatak odasını seviyordu. Beyaz ve pirinç yatağın karşısında üzerinde televizyon ve birkaç yorganın durduğu çam ağacı bir şifonyer vardı. Sandığın üzerinde ise büyük bir olasılıkla rüzgâr fırıldakları döneminden kalma, oyulmuş bir at bulunuyordu. Marjorie ilk başlarda atın onlarla hiçbir ilgisi olmadığını düşünmüştü. Ne de olsa hiçbiri ata binmiyordu, Weinsteinlar ya da Weissmanlar ancak Kazaklarda at görmüş olabilirdi. Ama Marjorie zamanla Amerikan hayatına alıştı. Pencereilerin arasında üzerine örtü atılmış, sallanan bir sandalye vardı; banyoya en yakın duvarda da yine eski ve harika görünen çam ağacı bir şifonyer daha. Ama çekmeceleri iyi açılmadığı için David ondan nefret ediyordu. Marjorie'nin eşyaları başka bir çam şifonyerin içinde duruyordu. Mobilyadan eline kıymıklar batıyor ama yine de akrabalarının 1980'lerde hiçbir ilgisinin olmadığı bir ülkeyle arasında bir bağ varmış gibi hissetmesini sağlıyordu.

David NBC kanalına geçti, küçük bir lokantanın soygun haberi Marjorie'nin dikkatini çekmişti. Söylediklerine göre bu sıradan bir soygun değildi. Dört maskeli soyguncu kasayı boşaltmış, müşterilerin cüzdanlarını almış ve herkesi yere yatırmıştı. Arkasından kurbanlar silahla seks yapmaya zorlanmıştı. New Jersey'deki bu restoranının dışında bir el ateş edilmişti ve sonra sevimli haber ekibi hava durumuna geçti. Marjorie onlara uyum sağlayamamıştı.

“Bunu duydu mu?” diye sordu, bacağı hâlâ kocasının üzerindeydi.

“Ne?” David uykuluydu, yavaşça göğsündeki kolları çektiyordu. Pijamasının üstünü giyer ama düğmelerini asla iliklemezdi. Göğsündeki hafif esintiden hoşlandığını söylerdi. Marjorie hep onun kollarıyla oynamaktan keyif aldığını düşünürdü.

“Lokantadaki insanların silah zoruyla seks yaptıklarını mı söyledi? Bunu nasıl yapabilirler, insanları seks yapmaya nasıl zorlayabilirler?” Marjorie öfkelenmişti, meraklanmıştı ve cevapların David’de olmasını umuyordu. Bazen dünya onun için çok tuhaf bir yer olurdu ve babasının her şeyi bilmesini bekleyen küçük bir çocuk gibi Marjorie de David’in en anlamsız durumlardan bile anlamlar çıkarabilmesini beklerdi. David genellikle çıkaramazdı. Ailenin anlam ifade edebileni Marjorie idi.

“Herhâlde insanları bağladılar. Hayır. Herkesi bağladıktan sonra bir şeyler yapmalarını bekleyemezsin. Bilmiyorum.” Marjorie sırtüstü yuvarlandı ve olayı çözmeye çalıştı. Soyguncuları, çalışanları, müşterileri hayal etti. Ama onlardan isteneni ya da yapılanları bir türlü zihninde canlandıramadı. Zorla soyunmuş olabilirlerdi, peki ama ya ereksiyon? Ereksiyonlar silah zoruyla olmazdı. Bu onu titretti, iğrendirdi ve iğrenç olan her şey gibi aklından gitmedi.

“Bu çok sapıkça.” dedi. “İstedikleri paraysa... Parayı almışlar. Canlı seks gösterisi izlemek istiyorlarsa Kırk İkinci Cadde’deki o yerlerden birine gidebilirlerdi.” Marjorie sırtını pirinç yatağa yasladı, dizlerini çenesine çekti ve kollarıyla dizlerine sarıldı. Bir el geceliğinin altına doğru uzandı.

“O zavallı ruhların kıvranişından zevk almış olmalılar.” David’in “zavallı ruhlar” diye bir ifade kullanması pek de alışlagelmiş

bir durum değildi. Marjorie bir cevap mı bulmaya çalışıyor yoksa bu konudan sıkıldı mı anlayamadı. David televizyonu kapadı, bir şeyler mırıldandı. Marjorie bunu yapmasına izin veremezdi.

“Madem insanlara işkence yapmak istediler, bu seksle ilgili olmak zorunda değildi. Bence asıl soru şu: Onları nasıl zorladılar? Ne de olsa bir ya da iki adama tecavüz edemezsin. Nasıl oluyor da dört soyguncu aynı cinsel sapkınlığa sahip oluyor ve nasıl bir araya gelmişler?” Marjorie başını David’e çevirdi, bir kez daha cevapların onda olmasını umuyordu.

“Böylece üç soru oldu.” dedi David. Kabloyla ışıklandırılmış basit bir testi olan gece lambasını kapatmak üzereydi ki biraz daha beklemeye karar verdi. Marjorie hâlinden memnundu çünkü odadaki karanlık ona tiyatrodaki inen perde duygusunu veriyordu.

“Dört soyguncu vardı. Yani hatırladığım kadarıyla.”

“Ama sen üç soru sordun. Birincisi, bir erkeği ereksiyon olması için zorlayamazsın. Belki de saldırıya uğrayan sadece kadınları.”

“Kurbanları cinsel ilişkide bulunmaları için zorladıkları söylendi. Yani bütün kurbanları. Yani öyle söylediler.” Marjorie kanıt için kapalı televizyonu işaret etti.

“İkinci soruna gelince, iki ya da daha fazla suçlunun dâhil olduğu suçlarda genellikle diğerleri etkileyen bir lider vardır. Bu doğru. *Hill Street Blues* dizisinde görmüştüm. Ve üçüncüsü de nasıl tanıştıklarını bilmiyorum ama kaba bir tahmin yapmak gerekirse kurutucuların çalışmadığı bir çamaşırhane diyebilirim.”

“Ah. Bana daha çok Mickey Mouse telefonlarının anlamsızca pahalı olduğu o telefon merkezlerinden biriymiş gibi geliyor.” Marjorie yorganın altına girdi. Baştan çıkarılmayı umdu.

“İyi geceler.” David’in iyi geceler dilemek gibi bir alışkanlığı vardı. Bu, dişlerini fırçalaması gibi programının bir parçasıydı. Marjorie üzüldü. İyi geceler dilemek final demekti. Ondan sonra uyku geliyordu. David tek bir hareketle diğer tarafa dönüp lambasını söndürdü. Kapıyı kapatmıştı.

Marjorie bu gecelik seksi unutabileceğini düşündü. Sonra da aksini. Sonra lokantadaki insanlar aklına geldi ve keyfi kaçtı.

Ya da daha çok keyflendi.

İşığı söndürdü ve uyumak için en sevdiği pozisyonu buldu. David’den uzakta karnının üstüne yattı. Uyumaya çalıştı. Çok uzun sürmese de denedi. Bazen buzdolabında bir dilim cheesecake olurdu. Cheesecake dışında her şeyden vazgeçebilirdi. Üzerine alüminyum folyo ile sarılı bir tabakta cheesecake olduğunda, tatlının âdeta ona seslendiğini duyabilirdi. Julie onu silip süpürmüş olmasaydı, aşağıya iner, özel cheesecake çatalıyla lavabonun başında dikilip çıplak ayaklarıyla tatlısını yerdi. O kek buzdolabındayken gözüne uyku girmesi mümkün değildi. Bu gece de bedeni ona sesleniyordu. Bacaklarının arasındaki boşluk doldurulmak için çığlıklar atıyordu. Ne kadar pozisyon değiştirirse değiştirsin, o açlıklar açık olduğunu unutmayacaktı.

David’i yalnız bırakmak istedi. Büyük bir ihtimalle çoktan uykuya dalmıştı. İstemiyordu. Reddedilme riski vardı. Uyumasını bekleyebilir ve sonra kendi işini kendisi halledebilirdi.

Sonra yavaşça ona uzandı, sinsice arkasından uzanıp adamın bacaklarını ayırdı ve tatmin edilme gücüne sahip bölgeye ulaşmaya çalıştı. David şaşırtıcı bir şekilde onu durdurmamıştı, böylece eli daha da saldırganlaştı. Bir gece önce de eli oralardaydı ama sadece malları yoklamakla yetinmişti. Her şey yerli yerindeydi; hayalar, ortadaki tokmak... Tek yapması gereken

onlarla oynamaktı. Elbette hedef o tokmağı cinsel ilişkiye hazır olabilecek kadar sertleştirmek ve dikleştirmekti.

David uykulu uykulu “Bu gece yapmak istediğine emin misin, Marge?” diye sordu. Bu birkaç dakika boyunca kıpırdamadan durmuştu.

“Evet. Kesinlikle.” Onu, toplarını alıp evine gitmemesi için daha nasıl ikna edebilirdi? Daha çok çabaladı, göğüslerini adamın sırtına bastırdı. Bacaklarını onunkilerin altına kaydırıp ve sanki bir şeyler oluyormuş gibi iç geçirdi.

“Hiç yorulmaz mısın?” David bunu düşüncesizce söylemişti. Sonunda karısına döndü.

“Doyumsuz olmaktan korkuyorum.” Marjorie yeniden David’e uzandı. Kelime oyunu yapmak istemişti. Bir yıl önce baştan çıkarıcı bulunabilecek bu kelimeler karşısında David endişeli görünüyordu. “Endişelenme, tatlım. Bu sadece lafın gelişi. Otuz sekiz yaşındaki kadınların on yedi yaşındaki erkek çocukları gibi olduğunu bilirsin.” Cinselliği açıklamak zorunda kalmak istemiyordu, özellikle de seks yapmak üzereyken. Konu kapanmıştı.

David nazikti. O her zaman nazikti, sorun da zaten buydu. Yavaşça geceliğini çıkardı. Marjorie geceliği yırtıp atmasını istiyordu ama o sadece ihtiyacı olan yerleri açmakla meşguldü. Geceliği göğüslerine kadar çekti. Marjorie içgüdüsel olarak sol omzunu kaldırdı, göğüslerinin daha düzgün görüneceğini düşünmüştü. (Aylardır sağ göğsünün soldakine oranla daha hızlı sarktığından neredeyse emindi.) David onun sağ göğüs ucuna dokundu, sonra hafif bir dokunuşla daireler çizdi. Fantezilerindeki adam, o her zaman düşlediği erkek göğsünü kirli tırnakları ve avucuyla kavırıyordu. Evliliklerinin ilk günlerinde, hâlâ

erkeklerden korktuğu zamanlarda onun hafif dokunuşları ve gıdıklamaları hoşuna giderdi. Oysa şimdi uzanmış okşanırken *acaba bu işi hiç başlatmasa mıydım*, diye düşünüyordu. Tırnaklarındaki ojeyi silmekle uğraşabilirdi. Bazen bu onu rahatlatıyordu.

Ön sevişme güzeldi, adamın yeterince sertleştiğini hissedince, David'i yüz yüze gelecek şekilde yan döndürdü, sol bacağı adamın sağ bacağının üzerine attı. Onları bu demokratik pozisyonda sevişmeye zorlamıştı. Yüz yüze olduklarında, kendini yeterince kasar ve bir ritim yakalarsa David hâlâ içindeyken boşalma ihtimali oluyordu. Bir ihtimal. Bu gece, ne kadar denese de bedeni sadece adamın göbeğine çarpmakla yetindi, bu işin çok uzun sürdüğünü ve büyük bir ihtimalle başaramayacağını biliyordu. Daha çok çabaladı. Yüzü kasıldı. Çıkarmak istemediği sesler ağzından kaçtı. Sonunda deneyimlediği şey bir keyif olmaktan çıktı. David boşalmıştı, Marjorie onu kıskandı. Adam aynı zamanda zevkle inliyordu, oysa Marjorie'nin zevk almak için çok çalışması gerekmişti. Hiçbir filmin seks sahnesinde kadın kahramanın bu kadar gerildiğini görmemişti. Çabalamaya devam etti, David'in bir itirazı yok gibiydi. Başını geriye atıp gidip gelmeye devam etse de paydos ettiklerini biliyordu. Sonunda, en sonunda güçsüz, zayıf ama onu birkaç dakika önceki gerginliğinden kurtaracak küçük bir boşalma yaşadı. Bedeni gevşeyince, David artık ikisinin de tatmin olduğunu biliyordu. Marjorie şartları zorladığı için mutluydu, tembellik yapıp seksten vazgeçmediği ve yapabilecekleri bir seks olduğu için minnettardı. Marjorie kocasına sarıldı, adam da karşılık verdi. Her ne kadar işin büyük bir kısmını ikisi için Marjorie yapmış olsa da minnettar ve âşıktı. Onların seksi böyleydi. Marjorie kocasına daha çok çalışması gerektiğini söylemek istedi, bir gün

söyleyecekti. Annesinin, “O bir doktor. Doktorlar gün boyu çok çalışıyor.” diyen sesini zihninden uzaklaştırır uzaklaştırmaz söyleyecekti. Connecticut’taki bir otelde yaptıkları dürüst bir sohbet sırasında, Marjorie ondan biraz daha etkin olmasını istemişti. David öyle olacağına dair söz vermiş ve asla olmamıştı.

David hemen uykuya daldı, Marjorie huzursuz ve kıskançtı. Adam kolaylıkla boşalıyordu. Kolaylıkla işiyordu. Marjorie uykusuz ve istekli vajinasıyla uğraşırken David hemen uykuya dalabiliyordu. İşte yeni bir tur için hazırda bile. Marjorie’nin vajinası çılgınca dans etmek isterken sadece zarif bir vals yapmak zorunda kalmıştı.

Yataktan çıktı, karanlıkta Amanda’nın ona şaka olsun diye verdiği vibratörü buldu. Amanda bunu bilmiyordu ama Marjorie onu bir şaka olmaktan çıkarıp sabahları banyodan sonra, David’in evde olmadığı gecelerde ya da David’in evde olsa da yetersiz kaldığı gecelerde kullanmaya alışmıştı.

Vibratörü sardığı donuk mavi geceliğin içinden çıkardı, gizlice koridorun sonundaki misafir banyosuna gitti. Orada yumuşaklığından dolayı B. Altman’dan satın aldığı şeftali rengi halının üzerine uzandı. Geceliğini kaldırdı ve beyaz, plastik kotoninin düğmesini itti. Lanet olsun! Pili bitmişti. Pillerin böyle zamanlar için dolu olması gerekmiyor muydu? Mikserin ve el fenerinin içinde piller vardı. Şu ışıklı oyun Simon’un içinde de piller vardı. Hızla aşağıya inip pilleri aldı ve banyodaki şeftali rengi halının üstüne döndü. Kapıyı kilitledi ama içten içe David’in onu izliyor olmasını diledi.

Julie annesinin çıkardığı sesleri duymamıştı. Yatağında uzanmış Barbra Streisand’ı düşünüyordu. Barbra ünlü, zengin ve yetenekli olduğu için çok şanslıydı, elbette hamile olmadığı

için de! Julie'nin de güzel bir sesi vardı. Belki Barbra Streisand kadar olmasa da iyi bir şarkıcı olursa ebeveynleri hamile olduğu için ona çok kızmazdı. Çünkü ne de olsa Barbra Streisand en iyisiydi. Hamile olduğunu fark etmeyecek ya da ona bağırıp çığlıklar atmayacak değillerdi ama şarkıcılar bir şekilde diğer insanların kurtulamadığı olaylardan sıyrılmayı başarırdı. Grace Slick paçayı kurtarmıştı. Evlenmeden on çocuk doğurabilirdi ve kimse tek laf etmezdi. Streisand bile evlenmeden biriyle birlikte yaşamış, annesi yine de onu ziyarete gelmişti. Bu haber tüm dergilere çıkmıştı.

Julie, Sony Walkman'ın kulaklığını taktı ve Deborah Harry ile birlikte şarkı söylemeye başladı. Seslerinin birbirine son derece uyumlu olduğunu düşünüyordu. Belki de onun ya da Bette Midler'in arkasındaki Harlettes isimli vokallerinden biri olabilirdi. Hem bir Harlettes olup hem de bebek doğurursa ebeveynlerinin kafası karışacaktı. Çünkü şarkı söylemek onların evinde iyi bir şey sayılırdı, özellikle de ona her zaman göğüs nefesini kullanmasını söyleyen annesi için.

Rock şarkıcılarının yaptıkları her şey yanlarına kâr kalıyordu. Evlenmeden bebek sahibi olan Grace Slick değil miydi? Evet, Grace ve bebeğin babasının adı da Paul gibi bir şeydi... Paul... Jefferson Starship'ten Paul. Adamın adı Paul Kantner idi ve bebeğe de Tanrı adını vermişlerdi. Grace bu ismi daha sonra Çin olarak değiştirmiş ama asıl adı Tanrı olarak kalmıştı. Rock şarkıcıları canlarının istediği her şeyi yapabiliyordu.

Ne zaman Bette Midler taklidi yapsa annesi güler, Amanda ve yanlarında her kim varsa onlar için devam etmesini isterdi. Bir seferinde ebeveynlerinin odasına Bette Midler peruğuyla ve bir havluyla dalmış, onlara *Swanee* şarkısını söylemişti. Onlar da şarkı bittiğinde Julie'yi alkışlamışlardı. Bu gerçek bir alkıştı

ve Julie'nin yetenekli olduğunu düşündüklerini görebiliyordu. Çünkü büyük bir parti ya da davet için giyindikleri hâlde fermuarlarla uğraşmayı bırakıp kızlarının şarkısına kulak vermişlerdi. Ayrıca alkışlamaları da gerekmiyordu. Belki de bir demo kaydı yapıp kendini gösterebilirdi. Emily'nin amcası müzik işindeydi. Streisand'ı daha ilk meşhur olduğu günlerden beri tanıyordu ve çok yükseleceğini tahmin etmişti.

Belki de Emily'nin amcası onun demosunu dinlerdi. Müzik işinde buna "demo" diyorlardı, en azından bu kadarını biliyordu. Deneme kaydı dersiniz size başka bir gezegenden gelmiş gibi bakıyorlardı. Belki de şu amca, Julie'nin yeteneğini keşfedebilirdi. Herkes mükemmel bir kulağı olduğunu söylüyordu, belki de amca onun bir ajans bulmasına ya da bağlantı kurmasına yardım edebilirdi. Böylece hamilelik sorunu da çözülmüş olurdu. Ne yazık ki nasıl demo yapacağını bilmiyordu, bu bebekle ilgili ne yapacağını da...

Beşinci Bölüm

Marjorie, Syosset'e kucağında o büyürken kendisinin küçüleceğini tahmin ettiği bir bebekle adım attığında, Amanda Fine onun sanatsal hayatını kurtardı. Marjorie'nin değişiklikler yapabileceğini düşündüğü ve David'in çok sevdiği eve taşındıktan bir ay kadar sonra bir süpermarkette tanıştılar. (İpotekleri olan insanlarla dalga geçerlerdi ama ilk ipotekleri yirmili yaşlarında başladı.) Marjorie mısır gevreklerinin yanından geçerken fazla mor renkli ve bacak kadar boyu olan bir kadın, iki yaşındaki kızını Marjorie'nin alışveriş arabasına bıraktı, açılıp kapanan kapılara doğru neşeyle ilerleyen üç yaşındaki oğlunun peşinden gitti. Marjorie kadının hemen dönmesini beklemişti, oysa kadın oğlunu yerden alıp hiçbir şey olmamış gibi gevreklerine döndü ve alışverişe devam etti.

"Senden hoşlandım." dedi, kızını geri almak için herhangi bir harekette bulunmuyordu.

"Ona kurabiye verebilir miyim?" Çocuk bir Oreo paketini açmaya çalışıyor, sarılı olduğu kâğıdı yiyordu. "Elbette. Onu ister misin?" Bu ciddi bir soruydu.

“Onu istemek mi?” Marjorie kadının ne sorduğundan emin olamamıştı.

“Evet. İstersen onu alabilirsin. Bunu bir düşün.” Amanda Fine, diğer çocuğuyla ilerlerken Marjorie arkalarından bakmaktan başka bir şey yapamadı. Bu mor kadın birbirinden alakasız yiyecekler seçiyor, hızlı kararlar verirken küçük kolları devasa pelerininin içinden raflara uzanıyordu. Her şey çok aptalcaydı çünkü kadının bir altıncı sınıf öğrencisinden farkı yoktu. Marjorie’ye temiz banliyö marketlerinde alışveriş yapan düzgün kadınlardan çok geride, şehirde bıraktıklarını hatırlatmıştı. O tip kadınlar her zaman üniversite giysilerini giyer ve dörtlü golf oyununa katılmak üzereymiş gibi görünürlerdi.

Marjorie sepetindeki kızla alışverişe devam etti, kâğıt ürünlerine gelene dek Amanda ile karşılaşmadı. “Tuvalet kâğıtlarının banyolarla uyumlu olması gerektiğini biliyorum ama iş o noktaya geldiğinde bence insanlar kıçlarını çiçeklerle silmeyi pek de umursamıyor. Sence de öyle değil mi?” Bir kez daha ciddiyetle sorulmuş bir soruyla karşı karşıya kalmıştı. Küçük kadın bir cevap bekliyordu.

“Ama daha güzel görünüyor.”

“Yoksa sen de fazladan tuvalet kâğıdının üzerini tığ işi bebeklerle süsleyen kadınlardan mısın? Biliyor musun, eteğin altında tuvalet kâğıdı olsa da kimse orada olduğunu itiraf etmek istemiyor.”

“Hayır.”

“Güzel. Çocuğumun tuvalet kâğıdını saklamak zorunda kalacağı bir evde büyümesini istemem. Bu arada o nasıl?”

“İyi. Bu ikinci kurabiyesi...”

“Bana bir iyilik yapmak zorundasın. Lütfen, *lütfe*n, beni on altıncı yaş günü partisine davet et. Altıncı sınıf mezuniyetini kaçırmayı umursamam çünkü tören için iki bilet verdiklerini biliyorum. Elbette törene kocanla birlikte gitmek isteyeceksin. Ama on altıncı doğum gününde orada olmamak beni çok üzer. Böylece nasıl bir genç kıza dönüştüğünü görebilirim. Sana söz veriyorum bunu sana yazılı olarak vereceğim. Ona gerçek annesinin kim olduğunu asla söylemeyeceğim... Misafirlerden biri olarak gelsem biraz tuhaf olur. Belki de ikramcılarla birlikte gelip bir hizmetçi kıyafeti giysem daha iyi. Sadece onun ne kadar büyüdüğünü görmek istiyorum. Beni reddetmezsin, değil mi?” Amanda bebeği iki yanağından, Avrupalı bir tarzda öptü ve sonra yine çekip gitti. Marjorie kadını taze ürünlerin olduğu reyona doğru takip etti.

Marjorie Weinstein alışveriş yapmayı, daha anaokuluna başlamadan önce annesiyle birlikte gittikleri Columbus Caddesi'ndeki Gristedes yerel marketinde öğrenmişti. Annesi çoğu zaman ona çürük meyvelerle uğraşmamak için biraz daha dikkatli olmanın yeterli geleceğini söylerdi. Bayan Weinstein meyvelerin ellenmemesi gerektiğini yazan bir uyarı tabelası olsa da seftalileri tek tek dikkatlice eline alır ve incelerdi. En ufak bir leke bile dikkatinden kaçmaz, yargılarına sonsuz güvenirdi. Weinstein kızları da anneleri gibi alışveriş yapardı.

Amanda büyük, kahverengi torbasını meyve ve sebzelerle dolduruyordu. Hiçbirini kontrol etmediği gibi bakmıyordu bile. Bir avuç bezelye, üç mandalina, iki patates ve bir muz tek bir torbanın içine tıklmış, diğerine ise elma ve Brüksel lahanaları doldurulmuştu. Esther Weinstein onu görse “Bu kadının yardıma ihtiyacı var.” diye fısıldardı. Ve sözünü ettiği şey sadece torbalar olmazdı.

Marjorie eğilip şimdi de Amanda'nın kolunun altındaki oğlana ve kırmızı saçlarına baktı. Marjorie'nin bu ani hareketini fark eden Amanda hemen, "Ah, o mu? O sadece bir arkadaş." diye ekledi. Üzümlerin arasına koymadan önce elindeki salatalıktan bir ısırık aldı.

Bu kez uzaklaşan Marjorie oldu. Bu güler yüzlü kadınla oynamaya zorlandığı oyun eğlenceliydi, oyunculuk dersinde zorlandığı doğaçlamalardan farklıydı. Alışveriş sepetini gelecek hafta tekrar satın alacağı yiyeceklerle düzenli olarak doldurmasından da eğlenceliydi. Alışveriş arabasındaki küçük kız Hansel ve Gretel'deki gibi arkalarında kırıntılar bırakıyordu, yani annesi hiç şüphesiz onları bulabilirdi.

Alışverişi bitirince gözleri yeni mor arkadaşını aradı. Kasaya ilerledi, pelerinli kadının her an ortaya çıkmasını ve artık ayağa kalkmış, sepetin içine meyveli sakız paketleri atan çocuğunu almasını bekliyordu. Kasiyer aknelerini gizlemeye çalışan bir genç kızdı, Marjorie'yi, alışveriş sepetindekileri ve hatta çocuğu bile görmezden geldi. Parmakları toplamı hesaplamak için hızla hareket ediyordu.

"Hepsi bu mu?" diye sordu.

"Şimdilik bu kadar." diyen Marjorie iki yirmilik uzattı ve para üstünü bekledi.

"Hasarlı bezelyelerde indirim var. Yani hasarlı olan konserveler. Bezelyelerde sorun yok." Hiç de çekici olmayan hasarlı bezelye konserveleriyle dolu alışveriş sepetini işaret etti. Sepetin üzerinde her birinin yirmi bir sent olduğu yazıyordu.

"Hayır, teşekkür ederim." Marjorie konservelerin gıda zehirlenmesine yol açtığını düşünenlerdendi. Hele etiketi koparılmış bir konserveyi asla satın almazdı.

“Onlardan kurtulabilecekken insanların konservelerden korkması çok tuhaf. Oysa bezelyeler iyi durumda. İnsanlar çürüklerden korkuyor galiba.”

“Bezelyeye ihtiyacım yok.”

“Stok yapabilirsiniz.” Kasiyer müşterisini bezelyeleri satın almaya ikna edecekmiş gibi bozuk paraları elinden bırakmıyordu.

“Kocam bezelye sevmez.”

“Belki de misafirleriniz sever. Onları indirimden aldığınızı bilmelerine gerek yok. Konserveleri misafirleriniz gelmeden önce çöpe atabilirsiniz.”

“Gerçekten, istemiyorum. İhtiyacım yok.” Marjorie elini uzattı.

“Çok yazık. Bu gerçekten iyi bir indirim, ayrıca kimseyi dış görünüşüne göre yargılayamazsınız... Peki, sakız ister misiniz? Çünkü isterseniz onu ayrıca hesaplamam gerekiyor.” Bu arada Amanda’nın çocuğu sepetin içine çoktan bir düzine sakız paketi boşaltmıştı.

“Hayır. Teşekkürler. Sakız da istemiyorum.”

“Çocuğun paketini açtığı sakızı satın almanız gerekiyor. Açılmış sakız paketlerini geri almıyoruz. Mağaza politikası böyle.”

“Para üstünün içinden alın.” Kasiyer Marjorie’ye zaten onun olan parayı, market ve sakız fişlerini uzattı. Marjorie yutmasından korkarak çocuğun elindeki sakızı aldı. Julie sadece yaklaşık sekiz aylık olduğundan çocuklarla sakızların ne zaman bir araya gelmesi gerektiğini henüz bilmiyordu. O ana dek uslu duran çocuk âdeta ulumaya başladı, kalbi kırılmıştı. Bütün dünyası o sakızdı. “Mor pelerinli ve yanında küçük bir oğlan çocuğu

olan bir kadın gördünüz mü?” Akneli kız bir sonraki müşteriye geçmişti, omzunun üzerinden cevap verdi.

“Evet. Biraz önce çıktı.”

“Çıkması olamaz.”

“Çıktı. O bezelyelerden altı kutu aldı ve tam para verdi. Tam. Çok az insan tam para verir ama bunu yapabilseler dünya çok daha verimli bir yer olurdu. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Çünkü bozuk para üstü vermek zorunda kalmasam kasamdan saatte üç müşteri daha fazla geçer.”

“Çıkıp gittiğine emin misin?”

“Eminim. Tam para vermişti.”

Marjorie daha sonra adının Amanda Fine olduğunu öğreneneği kadını bulabilmek için marketin koridorlarına tek tek baktı. Önce sadece birbirlerini bulamadıklarını düşünmüştü, sonra gitgide panikledi. Kadın markette değildi, ona ulaşmasının da bir yolu yoktu. Koridorlarda dolaşırken polise anlatacağı hikâyeyi tasarlamaya çalışıyordu. En zor kısmı da çocuğu daha en başından kabul etmiş olmasıydı. Otoriteler kolaylıkla gerçek dahi olsa hikâyesinden şüphelenebilir, duyarlı bir kimse yerine şüpheli durumuna düşebilirdi. Ya kadın çocuğunun kaçırıldığını ihbar ederse? Bayan Weinstein burada olsaydı; sebze ve meyveleri karıştırıp aynı torbaya koyabilen birinin başka her tür çılgınlığı yapabileceğini söylerdi. Lanet olsun, David haklı olarak öfkeden deliye dönecekti. Çocuk kaçırma suçundan tutuklanmak yerine eşleri kalp krizi geçirebilecek kadınlarla tanışarak, ona pratisyenliğe adım attığı bu günlerde destek olmalıydı. Hatta parasını henüz ödemediği bir paket Oreo’nun açılmasına dahi göz yummamalıydı. Küçük kız, Marjorie onu arabaya götürürken son derece usluysa. Sağlıklı

düşünemeyen Marjorie'nin öncelikleri birbirine girmişti. Çocuğu polise götürüp çocuk kaçırma suçundan yırtmak, dondurmayı erimeden dondurucuya yetiştirmekten daha önemli görünüyordu. Station vagon arabayı doldurmaya başladığı sırada kadının, kucağında oğluyla birlikte ön koltukta oturduğunu fark etti. (Station vagon arabası olan insanlarla dalga geçer ama her yıl aynısından yeni bir tane alırlardı.) Kadınla oğlu çiğ bezelye kabuklarını yiyor, tadı kadar çıtırdamasından da keyif alıyorlardı.

Kadın masum bir şekilde, “Beni eve bırakabilir misin?” diye sordu.

“Ödümü patlattın. Neden marketten çıkacağını söylemedin?” Marjorie öfkeliydi.

“Neden bilmiyorum. Böyle şeyler söz konusu olduğunda kim bilebilir ki? Seni orada görünce hayatına biraz dram katmak istedim.”

“Hayatımda yeterince dram var.”

“Syosset'te mi? Benimle dalga mı geçiyorsun? Burada insanlar sevişmiyor bile. Vajinam bir haftadır uykuda.”

“Bunu sık sık yapar mısın?”

“Sık sık alışverişe gelirim ama daha önce çocuklarımdan birini bir yabancıya *hiç* vermemiştim. Anneye gel, Tallulah.” Küçük kızına uzandı ve kucağında ona da bir yer açtı. “Seni New York Üniversitesindeki *The Glass Menagerie* oyununda izlediğim günden beri seninle tanışmak istiyordum ama kulise gelemeyecek kadar utangaçtım. Bugün seni görünce yanına gelip seninle tanışmak istedim. İlk aklıma gelen Tallulah'ı sana vermek oldu. Çocuğum sende olursa seninle yeniden karşılaşmamız gerekecekti. Demek istediğim, bana kuzu pirzolası verirsen bir daha

asla konuşmamıza gerek kalmayabilir. Ben Amanda Fine ve sen de Marjorie Morningstar'sın."

"Marjorie Weinstein idi, artık Weissman oldu."

"Herkes sana Marjorie Morningstar diyordu."

"Herman Wouk'un bir kitabı yüzünden. Orada..."

"On beş kez okudum. Yeterince uzun olsaydım ben de Marjorie Morningstar olabilirdim."

"Sanırım hepimiz olabilirdik."

"Peki, ona ne oldu?"

"Her zaman ne olur? Yerine getirmesi gereken bir kaderi vardı. Bir doktorla evlendi, bebeği oldu. Süpermarketlerden alışveriş yapıyor ve hasarlı bezelye konserveleri satın alacak cesareti bile yok."

"O oyunda çok iyiydin. Ben ağlamıştım ve asla ağlamam."

Amanda çocukların arasından ve direksiyonun arkasından uzanıp Marjorie'ye sarıldı, böylece Marjorie Amanda'nın pelelerinin tadına baktı. Yeniden bir hayranının olması Marjorie'ye iyi gelmişti. Son performansı, yani Julie'nin doğumu büyük ama soluk bir gösteri sayılırdı.

"Teşekkür ederim. Hatırladığına inanamıyorum. Seni nereye bırakayım?"

"Beni geri çeviriyorsun." Amanda'nın suratı asılmıştı.

"Hayır. Hayır. Gerçekten. Sadece eve gitmem gerek. Bebeği temizlikçi kadınla çok uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum."

"İngilizce dışında başka diller konuştuğu sürece bırakabilirsin. Asıl katiller İngilizce konuşanlar."

"Gerçekten mi? Bak, benim..."

“Bebeğin olduğunu bilmiyordum. Bilseydim sana benimkini vermezdim... Hey, buna gülmen gerekiyordu. Dostluğumu reddediyorsun, bunu anlayabilirim çünkü NYU’da küçük bir hiç kimseydim. Sıkıcı kızların arasında ilköğretim eğitimi almaya çalışıyordum, oysa sen drama bölümündeki büyük bir yıldızdın.”

“Bu yıllar önceydi ve artık hiçbir önemi yok.”

“Pekâlâ, beni evine götürebilirsin. Oradan giderim.” Marjorie Amanda Fine’ı iki katlı evine götürdü ama bu kadını bir kez içeri aldı mı bir daha asla gitmemesinden de korkuyordu. (Ne de olsa ona şimdiden sarılmış ve samimiyet işaretleri vermişti.) Oysa kadın Marjorie’yi şaşırttı. İki çocuğuyla çok iyi başa çıktı, altın rengi halıyla perdelerin uyumuna iltifatlar etti. Koyu mavi koltuğu beğendi, bebek Julie’ye hayran kaldı ve Weissmanların evine adım attıktan beş dakika kadar sonra onu gelip almaları için telefon etti. Bir bardak su teklifini dahi kabul etmedi ve Marjorie’yi *The Glass Menagerie*’deki rolü için bir kez daha tebrik etti. Daha sonra bir şoförün kullandığı ve tam o sırada evin önüne park etmiş olan Rolls-Royce’a bindi. Marjorie etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştı ve Amanda da onu etkilemeye çalışmadı.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Amanda. Umarım tekrar görüşürüz.”

“Seni yarın arayacağım. Numaranı telefonun üzerinden aldım... Ve Marjorie, belki o zamanlar sadece bir ilkokul öğrencisiydim ama aklını başından alabilirim. Ben muhteşemim. Muhteşem. Daha uzun olsaydım büyük bir yıldız olabilirdim. Aklına benim kadar kısa bir yıldız geliyor mu? Sakın Judy Garland deme! Ben onun en kısa hâinden bile daha kısayım.”

Marjorie Weissman çok geçmeden Amanda'nın yalan söylemediğini öğrenecekti. O gerçekten muhteşem bir oyuncuydu. Muhteşem. Aynı zamanda dünyanın en zengin kadınlarından biriydi. Amanda söz verdiği gibi ertesi gün aradı, böylece onun ve Marjorie'nin hayatı birbirine karışmaya başladı.

Warren Fine'in cömertliği sayesinde Amanda ve Marjorie tiyatro grubunu başlatabilmiş, David ise her zaman onun bu davranışını biraz gösterişli bulmuştu. Warren, Büyük Syoset kız kardeşliğine yüklü bir bağışta bulunmuş, özel etkinlikleri için bir yer tahsis etmişti. Bu sayede Amanda'nın da katılımıyla Kuzey Kıyısı Oyuncuları doğmuştu. Daha en başından bir konuya açıklık kazandırmıştı. Kadın başrollerin çoğunluğunu o ve en yakın dostu Marjorie Weissman oynayacaktı. Bunun sonucunda, *Erkekler Sarışın Sever* oyunundaki genç, güzeller güzeli Lorelie Lee rolünü Amanda Fine oynadı, hem de tam altı aylık hamileyken!

Altıncı Bölüm

Amanda, Marjorie'nin evine beş blok kala kornaya basmaya başlamıştı. Kuzey Kıyısı Oyuncuları yönetim kurulu toplantısına geç kalmışlardı ve mahallenin de bunu öğrenmesini sağlıyordu. Onuncu kornada Marjorie ön kapıyı açıp Amanda'ya hareket çekti. Amanda, "Siktir git, fahişe!" diye bağırdı ve zarif, ağaçlarla kaplı Syosset sokağını Güney Bronx'a çevirdi. Marjorie o lanet ağzını mahallesine geldiği zaman kapalı tutmasını söylemiş ama Amanda gerçekten pahalı bir arabanın içinden istediği küfrü edebileceğini savunmuştu.

Marjorie birkaç dakika sonra görüldü, gülümsüyor ve her zaman yaz kıyafeti olarak tercih ettiği keten pantolon ve gömleğin içinde harika görünüyordu. "O kadar güzel görünüyorsun ki seni yiyebilirim." diye bağırdı Amanda. En azından çöpleri atmakta olan Blanca'nın onu duymasını ummuştu.

Marjorie arabaya bindi ve Amanda, kadın daha kapıyı bile kapatamadan yola koyuldu. Araba kullanırken bir çocuktan farksız olurdu. Kısa bacakları pedallara güçlükle yetiştirirdi. Gözleri direksiyonun üzerinden yolu zar zor görürdü. Her zaman

çok hızlı kullanır, yolcularını birer kurban olarak görüp en yakınlarındaki yerlere tutunmaya çalışmalarından kahkahalar atarak zevk alırdı. Virajları sert bir şekilde dönerken Marjorie'nin görünmez frenlere basmaya çalışmasına bayılırdı.

“Dün gece neredeydin? Seni birkaç kez aradım.” diye sordu Marjorie sakın bir yola çıkınca.

“Kocam beni dansa götürdü.”

“Hayır.”

“Nereden biliyorsun? Yani hayatımdaki her şeyi öylece biliyor musun?”

“Hem de her şeyi. Kızını ne zaman kaşındığını bile biliyorum.”

“Bu ilginç bir yetenek.”

“Dün gece dans etmiyordun. Dans ediyor olsaydın hareketlerini hissederdim.”

“Evet, dans etmiyorduk ama içinde dans olan bir filme gittik ve aslında ikisi aynı şey sayılır. Biraz daha uzun olsam muhtemem bir dansçı olabilirdim. Seyirciler küçük dansçılardan hoşlanmaz. Onlara *Oz Büyücüsü*'ndeki küçük cüceleri hatırlatır. Belki kendime küçük bir Fred Astaire bulabilseydim, filmlerde küçük danslar edebilirdik.” Amanda sert bir viraj daha döndü ve Marjorie korkusunu ona belli etmemeye çalıştı. Arkadaşının dört gözle bunu görmeyi beklediğini biliyordu.

“Seni aradım çünkü Eleanor daha fazla terapiye ihtiyacım olmadığını söyledi. Tuhaf bir nedenden ötürü normal bir yaşam sürebilecek kadar iyi olduğumu düşünüyör.”

“Bence o bunadı.”

“Her neyse, sen evde olmadığın için ben de terapiye gitmenin maliyetini hesapladım. Bana yaklaşık üç bin altı yüz dolar borçlusun. Dört bine anlaşıyoruz.”

“O gülünç filozofa en başından beri gitmemeliydin. Dostun kırılmak için her hastaneye yattığında psikoloğa koşamazsın.”

“Ona gittim çünkü sen gülmekten katılıyordun.”

“Elbette gülüyordum. Damarlarımda Valium* dolaşıyordu. Ne zaman istesem Demerol veriyorlardı. Morfini sormama bile gerek yoktu. Kaybettiğimi ilaçlarda bulmuştum. Kafam hiçbir şeyi ciddiye alamayacak kadar güzeldi, özellikle de bedenimin uğruna çok da deli olmadığım bir parçasını kaybetmeyi... Ama eve gidince ağladım.”

“Bana hiç söylemedin.”

Amanda bir an için ciddileşti. Kırmızı ışığı beklemeleri gerekiyordu ve Amanda beklemekten daha fazlasını yaptı. Başını arkaya yasladı ve gözlerini kapadı. Marjorie ışığı takip etmesi gerektiğini anlamıştı. “Benim için endişelenmen hoşuma gitmişti.” dedi Amanda, gözleri hâlâ kapalıydı. “Her zaman çok yetenekli biri oldum. Ellerim tüm kavanozları açabilirmiş gibi görünürdü ve açardım da. Warren dâhil herkes benim maskaralık ettiğimi, çok iyi olduğumu düşündü. Ve gerçekten de iyiydim. Mükemmel sayılmasa da iyiydim ama başka bir şey kaybetmek yerine bir göğsümü kaybetmeyi yeğlerdim. Eğer emzirdiğin ikiz bebeklerin yoksa gerçekten ikisine birden ihtiyacın da yok. Bir psikoloğa gidecek kadar dağılan bir tek sen oldun.”

“Ben sadece sen gitmeyeceğin için gittim.”

“Sen gidince benim gitmeme gerek kalmadı.”

Işık değişmişti ama arkalarında araba olmadığı için gitmeleri için bir sebep yoktu. Amanda dinlendiğini hissedip söyleyecek bir şeyi kalmayınca başını kaldırdı ve kır yolu kendisi için yapılmışçasına hızla sürmeye başladı.

* Valium: Roche firmasının 1960'lı yıllarda çıkardığı sakinleştirici bir ilaç.

Marjorie şimdi Amanda'yı daha çok seviyordu. Ölmekten korkmasa uzanıp ona sarılırdı. Çok hızlı gidiyorlardı, bu yüzden Marjorie kelimelerini kullanmak zorunda kaldı. "Sen harikasin!" diye bağırdı. "Ne zaman istersen bana yaslanabilirsin. Seni taşıyacağıma söz veriyorum. Beni asıl korkutan senin o sahte gücündü."

"Bir daha ağlayacak gibi olduğumda sana geleceğim, böylece beni ağlarken görebilirsin."

"Söz mü?"

"Söz veriyorum, bir göğsüm daha alınırsa beni dağılırken görebilirsin."

"Böyle bir şey olmayacak."

"Eğer olursa bu dünyanın sonu değil. *Vogue* dergisindeki herkes iki göğsünü de aldırması gibi duruyor. Böylece o tek beden tişörtleri de giyebilirim."

Tiyatroya varmışlardı, burası Emanu-El Sinagogu'nun bodrum katındaydı. Amanda "Rabbi Fleischer'a ayrılmıştır yazılı park yerine hızla daldı ve duvara çarpmadan önce son anda frene bastı. "Pekâlâ, sağlıklı düşünme zamanı." Sonra arabanın arka tarafındaki, içinden kâğıtlar taşan büyük, deri çantaya uzandı. Çantanın içinde eski senaryolar, dekorasyon günlerinden kalma parça kumaşlar, emlakçılık günlerinden kalma ev kontratları vardı. Çantanın içinde bugünkü toplantıda ihtiyaç duyacağı önemli tek bir şey bile yoktu. Ama yine de Amanda Kuzey Kıyısı Oyuncuları'nın resmî prodüktörü görüldüğü her toplantıya o çantayı da beraberinde taşırdı. "İçi ıvır zıvır dolu. Ama derisi o kadar kaliteli ki insanların çenesini kapatıyor." dedi. Amanda uzanamadığı için Marjorie uzun kollarıyla çantayı ön koltuğa çektişirdi.

Marjorie, Amanda'nın kollarını göğsünde kavuşturmuş bir hâlde arabadan inmek için en ufak bir çaba bile göstermediğini fark edince, "Geç kalacağız." dedi.

"Oraya girmeden önce ikimizin ortak bir karar vermesi gerekiyor."

"Ortak bir karar verdiğimizizi sanıyordum. Aklımı mı kaçıyorum yoksa geçen hafta sizin havuzun kenarında oturup yapmak istediğimiz dört gösteriyi belirleyen biz değil miydik?"

"Senin Guinevere'i oynayacağını *Camelot* ile başlıyoruz. Öyle değil mi?" Amanda klimayı açabilmek için arabayı çalıştırdı. Marjorie bu küçük toplantının tahmininden daha uzun süreceğini anlamıştı.

"Evet, senin de bildiğin üzere bunu sadece ticari bir başarı olacağını düşündüğüm için yapıyorum. Bir bakireyi oynamaya fikrinden nefret ediyorum."

"Bunun tek nedeni şu aralar azmış olman. Eylül'e kadar sakinleşirsin, ayrıca ilk dört sırayı geriye alırsın. İkinci gösteri benim başrolünü oynayacağım *Irma La Douce* olacak." Amanda'nın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı, bu oyunu heyecanla bekliyordu.

"Tanrı'ya şükürler olsun ki sen bir fahişeyi oynamayı benim bakireyi oynamayı dert ettiğim kadar umursamıyorsun."

Amanda direksiyonun gerisinden seksi bir poz vermeye çalıştı. Bu hem işe yaradı hem de yaramadı. Pozu seksiydi ama dirseği kornaya dokundu. "Pekâlâ, ben kasım ayının başlarında fahişe rolüne başlayacağım ve bu harika çünkü o zamana dek bedenimin yarısından kurtulmuş olacağım. Martta onları *A Little Night Music* ile devireceksin. Bu konuda şikâyet edemezsin. Kim tiyatro için özel hayatından vazgeçen bir oyuncuyu senden daha iyi oynayabilir ki?"

“Şikâyet etmiyorum. Sadece yapabilmeyi umuyorum.”

“Yapacaksın. Yapabilirsin. Martha Rosenberg her zaman ne der? Milyon dolarlık bir bileet için Broadway’e gitmendense Marjorie Weissman’ın çok daha iyi olduğunu!”

“Ve sezonu ikimizin de yer alacağı *Damdaki Kemancı* ile bitireceğiz.” diyen Marjorie arabanın kapısını açtı. Amanda onu geri çekti.

Amanda, “*Damdaki Kemancı*’yı son yedi yılda defalarca oynadık.” diye itiraz etti, kavga etmeye hazırdı. Tüm yüz hatları gerilmiş, ellerini farkında olmadan yumruk yapmıştı.

Marjorie ona döndü, arabanın kapısına yaslandı, bu annesinin ona asla yapmamasını söylediği şeylerden biriydi. “Bunu tartışmıştık. Ve iki gün önce bir karara vardık.”

“Fikrimi değiştirdim.” diyen Amanda sempati uyandırmaya çalışıyordu.

“Satış rakamlarına baktık. Hiçbiri *Damdaki Kemancı* kadar iyi değil.” Marjorie yorgun düşmüştü. Cumartesi günü tüm sonbahar programını hazırlamışlardı. İlk üç oyuna karar vermiş, bir saat kadar dördüncü için tartışmışlardı. Amanda, söylediğine göre onların büyümesini istiyordu. Riskler almalıydılar. Marjorie ona ne zaman farklı bir şey deneseler kimsenin oyuna gelmediğini hatırlattı. Kimsenin boş koltuklara oynayacak kadar sağlam bir midesi yoktu. Amanda defalarca *Dans Tutkunları* gösterisi için onu zorlamış, Marjorie her seferinde onu geri püskürtmüştü. “Amanda, grubumuzun en genç üyesi otuz altı yaşında ve bence yaşı konusunda yalan söylüyor. Gösteri dünyasında bir şans elde etmekle ilgili şarkı söyleyen geri zekâlılar gibi görüneceğiz.” Amanda “fazla yaşlı olma” sorununu ışıkları azaltarak çözmeyi önerdi. “Pembe jel kullanıp sahnenin gerisinde

dururuz.” Zaten hâlihazırda masraflı bir sezon onları bekliyordu ve *Damdaki Kemancı* oyununun kostümleri hazır, böylece tartışmayı Marjorie kazandı. Sezon oyunlarını belirlediklerine inanmıştı, oysa şimdi Amanda yine şartları zorluyordu.

“Bu tiyatro grubunun en güzel yanı, kazançları düşünmek zorunda olmamamız. Deneysel takılabiliriz.”

“*Dans Tutkunları*’ndan söz ediyorsan, pek de deneysel sayılmaz. Yıllar önce Broadway’de başladı. Biz çok yaşlıyız. Adını *Yaşlı Dans Tutkunları* diye değiştirebiliriz.” Marjorie savunmasından memnundu, bu tartışmayı kazandığını düşündü. “Ben *Evita*’yı oynamak istiyorum ama telif hakları çok pahalı olduğu için vazgeçiyorum. *Agnes of God*’ı istiyorum ama bebeği olan bir rahibeyle ilgili bir oyunun sinagogda pek de iyi durmayacağını biliyorum.” Marjorie kendini bir azize gibi gösterdiğini biliyordu, yine de geri adım atmak içinden gelmedi.

“Senin cesaretin nerede?” diye sordu Amanda.

“Bu yıl sinagoga jimnastik salonu ekleyebilmek için ticari bir başarıya odaklanacağımızı sanıyordum.”

“Jimnastik salonunu boş verebileceğimize karar verdim. Ben küçük bir çocukken Bronx’taki sinagogumda bir jimnastik salonu yoktu. Bir sinagogun basketbol eğitimi vermesi gerektiği nerede yazıyor?”

“Grubun büyük bir kısmı mayolar giymiş aptallar gibi görünecek.”

Amanda tüm kozlar elindeymiş gibi “Pes etmek zorundasın.” dedi.

“Neden?” Marjorie kendini aksine ikna etmişti. Sonuç tartışmadan daha önemsiz bir hâl almaya başladı.

“Çünkü ben hastayım.” Amanda ameliyatla alınmış göğsünü işaret etti. Göğsünün yerine bir kalıp koyduğu için dışarıdan bakıldığında yokluğu anlaşılmıyordu ama Marjorie bu düşünceyle irkildi.

“Doktorun iyileştigini söylemişti, bana böyle anlatmıştın.” Marjorie korkmuştu. Son birkaç dakikadır keyfi yerindeyken şimdi titriyordu, ısınmak için kollarını ovuşturmak zorunda kaldı. Amanda, Marjorie’nin çektiği acıyı fark edip yardımına koştu. “İyileştim. Hastalıksızım. Tam da böyle söyledi. Sadece kanseri asla iyileştirebileceklerini düşünmüyorlar. Yedi yıl sonra başka bir yerde çıkmadığı sürece sadece endişelenmeyi bırakıyorlar.” Marjorie’nin önce rahatladığını, gözlerini yumduğunu ve hemen ardından sinirlendiğini gördü.

“Yani önümüzdeki yedi yıl boyunca bana eksik göğsünü işaret edip şantaj mı yapacaksın?”

“Sanırım öyle. Elimdeki az silahlardan biri de bu ve *Damdaki Kemancı* oyununu düşündükçe kusmak istiyorum.”

Marjorie pes etti. Arabanın kapısını açıp sinagogun girişine yürüdü. Amanda her zaman daha hızlıydı ama uzun bacakları sayesinde kapıya varma yarışını Marjorie kazandı.

“O hâlde anlaştık mı?” Amanda sinagog koridorlarında arkasından bağıırıyordu. “Son gösteri *Dans Tutkunları* olacak, ‘Memeler ve Popolar’ numarasını da ben yapacağım. Sana söz veriyorum harika olacak ve çok iyi eleştiriler alacağız.”

Toplantı kırk dakika bile sürmedi. Yönetim kurulu toplantısı dinî bir okulun sınıflarından birinde yapılıyordu ve dizlerinin neredeyse göğüslerine değmesine neden olan sandalyelerde oturmak zorunda kalıyorlardı. Yönetmen Herm, bir an önce restoranına dönmek için sabırsızlanıyordu. Rose Lehman, tüm

sezon biletlerini satmaları gerektiğini savundu, Amanda Fine da kendi sezon programını öne sürdü. *Dans Tutkunları* gösterisinin işe yarayıp yaramayacağı konusunda bazı sorular sorulsa da Amanda herkese ışıklar ve iki yüz koltuğun sahibinin kim olduğunu hatırlattı.

Arabaya bindiklerinde Amanda tam bir Ethel Merman gibi *Sahne Âşıkları* şarkısını söylüyordu. Çoğu zaman şarkının hakkını verebilmek için ellerini direksiyondan çekiyor ve ritim tutuyordu. Marjorie bu yolculuktan sağ salim kurtulabilmek için kendini yarım saat sonra Julie ile yemek yerken hayal etmeye çalıştı.

“Hayatının böyle olmaması gerektiğini düşündüğün oldu mu hiç?” Marjorie şarkıyı ciddiye almaya başladığı sırada sormuştu. Hayatında gösteri dünyasının başka hiçbir şeye benzermediğini düşündüğü zamanlar olmuştu.

“Benim hayatım böyle olmamalıydı. Evimin önündeki verandada biriyle tanışmalı ve baştan çıkarılmalıydım. Warren beni baştan çıkarmadı ama bana bir havuz verdi. Sanırım ben beklenilenden daha büyük bir başarı elde ettim.”

“Ben bir oyuncu olacaktım. Kararlıydım. Kararımdan ne zaman caydığımı bilmiyorum.”

“Sen zaten bir oyuncusun. Bütün kış oynadın. New York’taki gerçek oyuncular bile senin kadar çalışmıyor.”

“Profesyonel oyunculuğu kastediyorum.” Marjorie arabanın siperliğini indirdi, aynadaki yansımasını güneş ışığıyla görünce tekrar kaldırmak istedi. Bir profesyonelin yüzüne sahip olup olmadığına bakmak için açık bıraktı.

“Biliyor musun, bunu bana her yıl yapıyorsun! Bir program yapıyoruz ve sonra sen duygu sömürüsüne başlıyorsun. Biz pro-

fesyoneliz. Jack Pomerance Met'teydi ve sen onunla karşılıklı oynadın. Daha ne kadar profesyonel olabilirsin ki?"

"Onun bir hırdavat dükkânı zinciri var."

"Çünkü bir mızrakla şarkı söylemekten çok daha kazançlı. Ayrıca Thelma Myerson da David Merrick için sözleşmeli çalışıyordu."

"Öyle söylüyor."

"Boston'daki gösterileri kapandı. Bunun için Thelma'yı mı suçlayacaksın? Söylemeye çalıştığım şey şu; yarı profesyonel bir grubumuz var ve iyi bir iş çıkarıyoruz."

"Harika bir iş çıkarıyoruz." dedi Marjorie ve siperi kapattı.

"Ve bütün biletlerimizi satacağız."

"Evet, hepsini satacağız!"

Yedinci Bölüm

Julie üç şortu da denedi ama hiçbirinin fermuarı kapanmıyordu. Yerde üst üste duruyorlardı, bunun için azar işiteceğini biliyordu ama azar işitmek onları yerden kaldırmaktan daha kolaydı. Bugünlerde hiçbir şey için enerjisi yoktu, yatağına atlamak bile tüm gücünü çekip alıyor gibiydi. O lanet şişkolar kampında basketbol oynamak gibi şeyler için onu zorladıklarında ne halt edecekti? Kamp broşüründe, “Egzersiz, programımızın büyük bir parçasıdır.” yazıyordu. Lanet olsun! Kendini bir basket topu yutmuş gibi hissederken nasıl basketbol oynayabilirdi ki?

Annesinin odasında şarkı söylediğini duydu, harika bir sesi boşa harcadığını düşündü. Annesi istese bir rock şarkıcısı olabilirdi. Barbra Streisand neredeyse annesiyle aynı yaşıydı. Barbra’nın çocuğu olmak harika bir şey olsa gerekti. Her şeyden önce zayıf olurdu. Onu Emily’nin anlattığı şu İsviçre’deki özel yerlerden birine gönderirdi. Burada bir buçuk ay kadar uyuyor ve zayıf bir şekilde uyanabiliyordunuz. Barbra Streisand aynı zamanda ona bir albüm kontratı yapmasını sağlar ya da

en azından önemli insanlar evlerine uğradığında Julie'den şarkı söylemesini isteyerek onun keşfedilmesini sağlardı. Annesi de ondan arkadaşları için şarkı söylemesini isterdi, özellikle de büyükannesi için. Ama büyükannesinin ona ne gibi bir faydası olabilirdi ki? Büyükannesinin tek yaptığı onu dudağına yakın bir yerden öpmek ve yaşlı kokmaktı. Bazen büyükannesi onu “daha kültürlü” şarkılar söylemesi için zorlar, böyle şarkıları saatlerce dinleyebileceğini söylerdi. Kim bilir, belki de Barbra Streisand'ın annesi de onu saatlerce dinlemişti. Eğer o Streisand'ın kızı olsaydı Finkle'ı da tanımazdı.

Finkle'ı düşününce kalkıp masasına gitti, çekmeceyi açtı, kalem kutusunu alıp içinden o sabah Fink'ten gelen mektubu çıkardı.

“Sevgili Julie, buraya bugün geldik. Kamp harika. Göl harika. Çocuklar harika. Fırsat bulursan yaz. Mike.”

Oraya gideli daha yirmi dört saat bile olmadan her şeyin harika olduğunu düşünmek ne kadar da aptalcaydı. Finkle işte böyleydi. Tüm resmi bir anda algılar ve hemen bir fikre kapılırdı. *Süpermen II* filmini görmeye gittiklerinde daha üç dakika geçmeden filmin birincisi kadar iyi olmadığına karar vermişti. Filme girmek için kişi başı beşer dolar verdikleri hâlde Finkle çıkmak istedi ve bu yüzden kavga ettiler. Bu, seks yapmadan önceydi ve Julie bir daha asla sevişmeyeceklerini söyleyerek filmlerin paralarını henüz ona ödetemiyordu.

Herkes onlara dikkatli olmaları gerektiğini söylemiş, onlar da dikkatli olmuştu. Finkle her zaman prezervatif kullanmıştı, öte yandan seks eğitimleri sayesinde ikisi de bunun yeterli bir korunma yöntemi olmadığını biliyordu. Finkle ondan başka bir şeyler daha bulmasını istemiş ama Julie bir jinekoloğa git-

meye yanaşmamıştı, prezervatif yeterince güvenli görünüyordu. Onları çıkardığı zaman içleri spermle dolu oluyordu, Julie bebek yapacak her şeyi engellediklerinden emindi. Seksin prezervatif olmaksızın daha iyi olduğunu düşünüyordu. Bu eldivenler olmadan el ele tutuşmak gibiydi ama asla korunmasız yapmalarını önermedi, başının belaya girmesinden korkuyordu. Hah! Öyle ya da böyle başı beladaydı ve yan odada neşeyle şarkılar söyleyen annesi paramparça olacak ve tüm kırık parçalar Julie'nin üzerine yağacaktı. Bu yağmur asla bir son bulmayacak; keskin, sivri parçalar canını yakacaktı. Babasının öfkesini atlatmak daha kolaydı çünkü babası söyleyecekleri bitince çekip gidecekti. Ama annesi durmayacaktı. Julie'nin bu lanet zayıflama kampına gitmesini istediğinde, Julie kendini bir çekmeceye kilitlemek ya da yedi yirmi dört Walkman kulaklıklarını takmak istemişti. Tanrım, tüm bu bebek işini unutmayı ne kadar çok isterdi. Ama ne onu ne de Finkle'ı aklından çıkarabiliyordu. Onu durdurmalıydı. Onun yanına gittiği zamanlarda, Finkle bir anda tüm giysilerini çıkarmayı başarıyordu. Ellerini tutuyor ve onları istediği yere koyuyordu ve bu genellikle aynı yer olurdu. Penisini bir mikrofon gibi tutuyor, Finkle kızın ellerini penisin üstüne koyup onu yukarı aşağıya hareket ettirmesi için yönlendiriyordu. (Penisin bir mikrofon olmasını dilerdi. Onu hareket ettirmeye çalışmaktansa şarkı söylemek daha eğlenceli olabilirdi.)

Bu arada, cinsel ilişkiye girmeden önce Finkle onun göğüslerini öper, parmağını içine sokar, banyo küvetinin içinde Ivory sabununun bacaklarının arasında yaptığından fazlasını başıyordu. Julie'ye kalsaydı asla cinsel ilişkide bulunmazlardı çünkü tüm bu şeyin en sevmediği kısmı oydu. Duygular hoşuna gidiyor, en sondaki kısımdan zevk alıyordu ama Finkle ne zaman

içine girse Julie suçluluk duyuyordu. Bu onun seçimi değildi. Finkle her zaman üstüne çıkıyor ve içine girmek için bedeniyle onu itiyordu. Sekiz kez birlikte olmuşlardı ve Julie her seferinde ona engel olmaya çalıştı. Finkle her seferinde onu ikna etmenin bir yolunu buldu. Bunun nedeni Julie'den daha güçlü olması değildi. Daha zekiydi, sevişmeleri gerektiğine dair bahaneleri, Julie'nin sevişmemeleri gerektiğine dair bahanelerinden daha fazlaydı.

“Yapma.” dedi Julie.

“Yapmak zorundayım.”

“Yapmak zorunda değilsin.”

“Eğer şimdi durursam ne olur biliyor musun?”

“Hiçbir şey.”

“Fiziksel olarak belki hiçbir şey ama böyle bir noktada bırakmak kısırlık yaratabilir.”

Julie kısır bir kadın olmak istemiyordu. Emily'nin annesi kısırdı, sürekli babasına bağırarak ve sonuçlarına katlanmak zorunda kalmıştı. Artık bir kocası yoktu ve bir sürü farklı erkeklerle yatmak zorunda kalıyordu. Julie'nin annesi ise babasını mutlu etmişti ve hâlâ birliktelerdi. Finkle'ı mutlu etmenin tek yolu sevişmek istediğinde onunla sevişmekti.

Marjorie, kızının odasının kapısını çalıp aynı anda kapıyı açtı. Bu hareketi Julie'yi çılgına çeviriyordu. Kapıyı açıp içeri dalecek olduktan sonra kapıyı çalmanın ne anlamı vardı? Hamileliğini gizlemeye çalışırcasına Finkle'ın kartını arkasına sakladı. Oysa saklamasına gerek yoktu. Kartta bir şey yazmıyordu, ayrıca kızıyla yaptıkları pis şeyleri bilmediği için annesi Mike Finkle'ı severdi. Bir yetişkinin gözünden baktığınızda o iyi bir çocuktü. Yetişkinler gençleri başarısızlıklar olarak saymazlardı.

Marjorie kızının bir şey sakladığını biliyordu, yemek olduğunu düşündü. Julie altı yaşından beri gizlice yemek yedi. “Onu yersen pişman olacaksın.” dedi. Julie bir an için annesinin haklı olduğunu düşündü.

“Bu yemek değil. Özel bir şey.”

“Bu yaz dokuz kilo verirsen sana yepyeni giysiler alacağım.” Julie bunların hamile giysileri olacağını düşündü ve annesinin neden sürekli kilolardan konuştuğunu merak etti. Bedeninin ailesine sürekli bir şeylerin ters gittiğini hatırlattığının farkında değildi.

“Emily ile buluşacağım. Sinemaya gidiyoruz. Emily bu gece arabayı alamayacağı için babam bizi bırakabileceğini söyledi.”

“Sen neden araba kullanmıyorsun?” Julie bu sorudan nefret ediyordu. Çok yorgun olduğu için geceleri araba kullanmayı bırakmıştı. Bu konuşmanın bir son bulmasını ve kartpostalın çekmeceyi boylamasını diledi.

Araba kullanmamasını “Başım ağrıyor.” bahanesiyle geçiştirirdi. Marjorie hemen endişelenmişti. Karlı dağlar kırık bacaklara, baş ağrıları beyin tümörlerine neden olabilirdi. (Yahudi annelerle dalga geçer ama endişeleriyle kendini yiyip bitirirdi.)

“Belki de başın ağrırken sinemaya gitmemelisin.” Marjorie gidip Tylenol almaya hazırlandı.

“Hayır, tuhaf olan şu ki filmler beni iyileştiriyor. İşte bu yüzden sinemaya gidiyorum. Anne, biraz önce sesin bir harikaydı.”

Marjorie bu övgüyle az kalsın gözyaşlarına boğulacaktı çünkü birbirlerine çok az övgüde bulundukları bir evde yaşıyorlardı.

“Teşekkürler bebeğim. Biliyor musun, bazen ben de seni dinliyorum. Elimde değil... O kulaklıkları takıyorsun ve sesin

çok yüksek oluyor... Ve ben çok etkilendim. Gerçekten senin de çok güçlü ve güzel bir sesin var.”

Julie ışıldadı. Marjorie ışıldadı. Birbirlerine karşı iyi davranmak ikisine de iyi gelmişti.

“Bazen seni dinlerken radyo çalışıyor sanıyorum. Sesinle para kazanabilirdin.”

“Hayır.” Marjorie de bazen böyle düşünürdü ama biri profesyonel bir şarkıcı olabileceğini söylediğinde “hayır” derdi.

“Evet. Gerçek şarkıcılar gibisin. Bazen sesini Diana Ross’a benzetiyorum.”

“Teşekkürler bebeğim.” Julie’nin yanağını öptü, saçlarının her zamanki gibi bebek şampuanı kokmasını seviyordu.

“Belki de gösteri dünyasına girerim.” Marjorie kızının böyle bir arzusu olmasına şaşırmıştı. Ne zaman ona büyüyünce ne olmak istediğini sorsalar, kız omuz silkmekle yetinirdi.

“Çok yorucu bir iş.” dedi Marjorie, sanki içinde bulunmuş gibi.

“Sorun değil.” dedi Julie, daha bulaşık makinesini boşaltacak gücü kendinde bulamazken.

“Kilo vermen gerekecek...”

“Neden vazgeçmiyorsun? Neden sen ve babam çenenizi kapatmıyorsunuz? Şişko olmam senin suçun. Tatillerde bana hep o keklerden getirdin. Hatırlıyor musun? Aziz Patrik Günü için yeşil olanlarından getirirdin. Etrafta bu kadar çok kek varken nasıl sağlıklı büyüyecektim ki?” Julie nefes nefese kalmıştı. “Beni delirtiyorsun. Başka şeylerden... Ne bileyim... Bambaşka şeylerden konuşuyoruz. Mısır’dan bahsediyoruz ve sen bir şekilde bunu benim şişko olmama bağlıyorsun. Kapa çenen!

Sadece kapa çeneni! Şişman olmak o kadar da kötü değil. Ya... Ya hamile olsaydım ya da başka bir şey olsaydı?”

“Budalalık etme.”

“Budalalık etmiyorum.” Ağlamaya başlamıştı. Hamilelik yüzünden iri ve şişmiş bir hâldeydi ve annesi tüm bunların budalalık olduğunu sanıyordu.

Belki de artık annesine hamile olduğunu söylemiş sayılırdı.

Sekizinci Bölüm

Güllerin hepsi açmıştı, çiçekçinin gönderdiği sıradan yeşil vazonun içinde hepsi dimdik duruyordu. Bu kibar bir davranıştı. Kibardan da fazla. Sanki adam ondan bir şey istiyordu. Şimdilik kıza bakmakla yetiniyordu ama sadece bakmak bir adamın ne işine yarayabilirdi ki? Sürekli odasına geliyor, ona bakıyor, sanki kızın bir fikri varmışçasına nasıl olduğunu soruyordu. Daha önce tanışıyorlarmış gibi konuşuyordu ama kız onu hatırlamıyordu, zaten çoğu zaman bunu düşünemeyecek kadar yorgundu. Belki de adam onu acile getirdikleri sırada oradaydı. Saatlerce yatağın ucunda, hatta biraz da yakın oturması çok komikti. Belki de saatler boyunca oturmuyordu. Kız bu hastanede zaman kavramını yitiriyordu. Gözlerini ne zaman açsa adamın orada oluşu biraz tuhaftı. Uyurken onu izliyor olmalıydı. Birinin öylece yatmasını izlemekten ne tür bir adam zevk alabilirdi? Ayrıca güller gönderiyordu. Bu adam bir âşık gibi davranıyordu.

Elizabeth yatağın içinde oturuyordu. Gözleri güllerden kucağındaki büyük, kırmızı kaplı kitaba kaydı. David'i fark et-

memiştii, bu da adama onu inceleme fırsatı verdi. David gördüklerine hayrandı. Elizabeth Pringle güzel bir kadındı ama David onunla bir ilişki yaşamayacaktı. Oraya aşk için gelmişti ve bunun seksle yakından uzaktan bir ilgisi yoktu. On beş yaşındayken kamp hemşiresiyle bakireliğini kaybettiği günden, yanakları ortada aslında pek de neden olmazken kızaran gelinini alana dek yeterince kadınla seks yapmıştı. Ayrıca ilk kez bir hemşireyle birlikte olmasının tıbbi seçmesinde bir etken olup olmadığından da emin değildi. Henüz Yahudi olmamış genç kızlarla birlikte oldu, hatta Yahudi tıp öğrencileri henüz siyahi kadınların ne kadar güzel olduğunu bilmezken o birden fazla siyahi kadınla seks yapmıştı. Altmışların başında esrar içmiş, son dakika katıldığı bir seks partisinde sayısız kol ve bacakla âlem yapmıştı. Hafta sonlarını, iki gün boyunca yorulmak bilmeyen ve pazar akşamı televizyonda Ed Sullivan'ın eğlence programı başladığında suratı asılan kızlarla çırlıçıplak geçirip sonra yine kitaplarına dönmüştü. Riverside Drive'daki dairesinin köşesindeki Al'in Kahve Dükkânı'ndaki tüm garson kızlarla seks yapmıştı. Kokainin, yanlışlıkla asidin ve melek tozunun etkisindeyken sevişmişti. Porto Riko'da kızları hamile bırakmış ve kürtajlarını ödemek zorunda kalmıştı. Kuzeni Beth de dâhil olmak üzere neredeyse hareket eden ve hatta etmeyen her şeyle seks yapmıştı. Son derece ateşli ve son derece minnettar yaşlı kadınlarla seks yaptı. Yalan söyleyen bir bakireyle sevişti. Diğer ZBT* üyeleriyle birlikte para karşılığı seks yaptı. Marjorie ile tanışana dek karşısına çıkan ve kan bağı olmayan her kadın bir olasılıktı, bazen kan bağı da olabilirdi, sorun etmiyordu. Aile çatısının altında kuzeni Beth ile ebeveynlerinin yatağında sevişmişti. Deneyimin tamamı yün kokuyordu. Elizabeth'ten

* ZBT: Zeta Beta Tau adı altında Yahudi öğrencilere özel bir üniversite birliği.

istediği utangaç gülümsemelerdi. En önemlisi de giysileri üzerlerindeyken el ele tutuşmak istiyordu.

İzlendiğini fark eden Elizabeth, “Gizlice geliyorsun.” dedi.

“Kitap ne hakkında?”

“Astroloji. Yıldız haritaları çıkartıyorum, profesyonel değilim ama insanlar hakkında inanılmaz şeyler öğrenebilirsin, bazen para da veriyorlar. Yine de hayatımı böyle kazanmıyorum. Bir sigorta şirketinde çalışıyorum ve bu iyi bir şey çünkü size para ödeyebilmem için bana tonlarca sağlık sigortası veriyorlar.”

“Şimdi kimin yıldız haritasını yapıyorsun?” David duvara yaslandı, kollarını kavuşturdu, kendinden emin görünüyordu.

“Winston Churchill’in. Bu çok inanılmaz. En başından beri önemli bir dünya lideri olacağını gösteriyor. Demek istediğim yapması gerekeni yapmış. Gezegenlerin böyle sıralandığında muhteşem biri olmaktan kaçamazsın. Bundan sonra Çingene Rose Lee’ninkini çıkartacağım. Elbette ikisi de bana para vermeyecek.”

“Sence etrafta çırılçıplak dolaşacağı en başından belli olacaktı mıdır?”

“Asla o kadar belirgin olmaz ama yıldız haritasında güçlü bir Aslan burcu etkisi göreceğime bahse girerim. Striptizcilerin çoğunun Aslan burcu olduğunu biliyor muydun?”

“Bilmiyordum.”

“Ah, evet. Her seferinde aynı çıkması ne kadar olağanüstü. Elbette Aslan burcu liderlerimiz de çok.” David onun mantığını anlamaya çalışmıyordu ve sormaya da değmezdi. Onu izlemesine izin verdiği sürece Elizabeth istediği her şeyi anlatmakta özgürdü.

“Bunu da bilmiyordum.”

“Evet, şey, astrolojiden öğrenebileceğin pek çok şey var. Yani senin ve başkalarının başına neler geleceği gibi. Bu kalp işinden ölmeyeceğimi biliyordum çünkü zaten ne zaman öleceğimi biliyorum. 6 Haziran 2041. İlk başta kesin bir tarih biliyor olmak beni çok korkuttu ama bir kez alışınca yaşamımdaki tüm korkutucu şeyleri alıp götürdü. Mesela, bir seferinde tam evime girmek üzereydim ve orada elinde bıçakla dikilen bir adam vardı. Bu harikaydı çünkü olabilecek en kötü şeyin beni soyması ve kesmesi olduğunu biliyordum.”

“Peki ne oldu?”

“Cüzdanımı aldı. Onu sadece parayı alması için ikna etmeye çalıştım çünkü ehliyetimi bir daha asla çıkartamayacağımı biliyordum. Kişisel işlerimi yürütmekte gerçekten çok kötüyüm. Ama cüzdanımı almak için ısrar etti, bıçağını boğazıma dayayınca her şeyi verdim.”

“Ama ölmeyeceğini biliyordun.”

“Evet, kanlı bir boğazla uğraşmak istemedim. Doğum günün ne zaman?”

“Yedi nisan.”

“Güzel, senin bir Koç olduğunu biliyordum. Belki de Çingene Rose Lee’den önce senin yıldız haritanı çıkarırım.”

“Eğer benim için onca zahmete girersen sana eve götürebileceğin güzel bir hediye bulmak zorunda kalırım.” David kıza satın almak istediği zarif elması düşündü.

“Hayır. Bunu eğlencesine yapıyorum. Para almak ya da başka bir şey istemiyorum. Bana zaten yeterince çok hediye verdin.” David’e ve sonra çiçeklere baktı. “Hangi yıl?”

“1940.” Kız yaşlı olduğunu düşünecekti.

“Vay canına!” dedi kız. Kaleme uzandı ve David’in doğum tarihini kitabın içine yazdı.

“Biraz dinlen, yarın uğrarım.” diyen David gülümsedi ve selam verdi.

“Pazar günleri de çalışıyor musun?”

“Hayır ama burada olacağım. Bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Bana bir konuda doğruyu söyleyebilir misin?”

“Elbette...” David içgüdüsel olarak Elizabeth’in bir sonraki sorusunun tıbbi olacağını biliyordu.

“Şu bendeki PAT hastalığı* ciddi bir şey mi? Bu yüzden ölmeyeceğimi biliyorum ama yine de bir sebze gibi yaşamak istemiyorum, oysa sebzeleri küçümsememem gerek. Mesela helvacı kabağına bayılırım.”

“Kalbim keşke seninki kadar iyi durumda olsa.” David bunu pek çok hastasına söylerdi ve genellikle rahatlatıcı bir etkisi olurdu. Bir büyükbaba gibi konuştuğunun farkında değildi.

“Benimki kadar iyi olmasını istemezsin. O zaman benim gibi kablolarla bağlanırdın.”

“Onlar sadece seni gözlemliyor. Sana her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum. Bu hastaneden benden önce çıkacaksın.” Kızın yanından ayrılacağını düşününce onu özledi. Bu aşktı, David çok iyi biliyordu.

Kız ona gülümsedi ve başını yastığa bıraktı.

David artık gidebilirdi.

* PAT hastalığı: Kalpte ritim bozukluğu olarak da bilinir.

Dokuzuncu Bölüm

“Sevgili Finkle, kartpostal için teşekkürler. Evde yeni bir şey yok. Gitmek zorundayım, babam kornaya basıyor. Julie.”

Bir mektup sayılmazdı ama zaten Julie'nin Finkle'a bir şey yazma arzusu yoktu. Ayrıca doğruydı, babası korna çalıyordu. Odasının penceresinden bakınca babasının Porsche arabasının içinde oturmuş radyoda dinlediği bir müzikle direksiyona vurarak ritim tuttuğunu gördü. Büyük bir olasılıkla yine o Amerikan folk müziği saçmalığıydı. Birkaç yıl önce dinledikleri şarkıları dert etmiyordu ama bugünlerde herkes folk müziği saçmalığına kapılmıştı, radyoda sürekli reklamları yapılıyordu.

Normal şartlarda Julie arabaya koşacak bir kız çocuğu değildi ama babası için hızlı hareket etti. Babası için neşeli bir kız olmak isterdi, hani şu ellilerin filmlerindeki gibi atkuyruğu ve üzerinde köpek resimleri olan etekler giyen kızlardan... Babaları öyle kız çocuklarının üzerine titrerdi. Bir film izlemişti, galiba Sandra Dee ya da Hayley Mills oynuyordu. Baba-kız alışverişe gittikleri ve kızın babası ona mağazadaki istediği her şeyi aldığı

için annesi çok öfkeleniyordu. Eve ellerinde şapkalar ve elbiselerle geri dönüyorlardı, oysa annesi, kız babasını parmağında oynattığı için çok kızgındı. Julie, babasıyla bir olup annesinin arkasından iş çevirseler ne kadar güzel olurdu diye düşündü. Babası asla böyle bir şey yapmazdı. Onu asla alışverişe götürmezdi. Julie tek başına alışveriş yapamayacak kadar küçükken Marjorie'ye Anneler Günü hediyesi almak için birkaç kez birlikte alışveriş yaptıkları olmuştu. Onu bir seferinde götürdüğü beyzbol maçının dışında birlikte hiçbir yere gitmemişlerdi. Julie maçı nefret etmiş ama maçı seviyor gibi görünmeye çalışmıştı. Annesinin oyunu olduğu geceler birlikte bir de sinagoga giderlerdi. Her ne kadar Emily'nin ebeveynlerinin boşanması kötü olsa da en azından Emily hafta sonlarını babasıyla geçiriyordu. Emily'nin söylediğine göre babası onun evinde gibi hissetmesini istediğinden, kızına ikinci bir müzik seti ve annesinin evindeki albümlerin aynısını almıştı. Böylece Emily iki ev arasında eşyalarını taşımak zorunda kalmıyordu. Bu, Julie için babasıyla birlikte alışveriş yapmak kadar harika bir şeydi.

Arabaya bindi, kemerini bağladı. Annesi haklıydı. Babası Porsche'u deli gibi kullanıyordu.

Julie sohbet edebilmek için "Erken geldin. Yemek yeme fırsatım olmadı." dedi.

"Bazen öğün atlamak iyidir." Tanrım, ne zaman yemekle ilgili bir şey söylese karşılığında bir ders veriyorlardı.

"Ya bu kampta kilo vermezsem?"

"Vereceksin. Herkes veriyor."

"Peki ya bir nedenden dolayı veremezsem? Ya bir nedenden bezelerim kontrolden çıkarsa?"

"Senin beze sorunun yok."

“Bilmiyorum, geçenlerde bezelerin bir gecede çıkabileceğini okumuştum.” Bu doğru değildi. Bezelerle ilgili hiçbir şey okumamıştı.

“Endişelenme, prenses. Onlar ne yaptıklarını biliyorlar. Oradaki herkesten daha çok kilo vereceğine bahse girerim.” Bir sürü babanın kızlarına “prens” dediğini bilse de bunu duy-
mak hoşuna gidiyordu. Julie’ye böyle seslendiğinde babası onu gerçekten seviyormuş gibi hissediyordu.

“Sanırım öyle.” Bir süre konuşmadan yol aldılar, radyo dinlediler. Julie yanılmamıştı. Amerikan folk saçmalığı çalıyordu. Babası bu şarkıları defalarca dinlemiş olmalıydı çünkü şarkılara ezberden eşlik ediyordu. Onun böyle şakımasından nefret etti, öte yandan babasını kızdırmadan nasıl susturabileceğini bilmiyordu.

Emily arabaya binince David radyoyu kapadı, Julie tüm o müzik saçmalığının birbirlerinden uzak durmak için olduğunu anlamıştı. Great Neck’e doğru yol aldılar, üç kişi iki kişilik bir arabaya sıkışmak zorunda kalmıştı. Ve Julie babasının arabasını kırmamayı diliyordu.

David, Emily’ye karşı son derece nazikti, “Nasılsın, evlat? Dünya sana iyi davranıyor mu?” gibi şeyler söylerdi. Julie bunun klişe olduğunu bilse de babasının arkadaşına gösterdiği bu sıcaklığı severdi. Bu gece David Emily’ye neler yaptığını sorunca Emily uzun bir cevap verdi. El çantasını kiliseye giden kadınlar gibi sımsıkı kavramıştı ve Julie’nin daha önce hiç duymadığı ilginç bir ses tonuyla tuhaf bir hikâye anlatmaya başladı. “Şey, doğruyu söylemek gerekirse Dr. Weissman...” diye söze girdi, gözlerini sanki arabayı o kullanıyormuşçasına yoldan ayırıyordu. “Aileme anlatmaya korktuğum bir sorunum

vardı. Yavru bir köpek almayı düşünüyordum ve bu bana yüz dolardan fazlaya mal olacaktı. Kız kardeşime baktığım için para alıyorum, aslında bu pek de adil değil. Çünkü ne de olsa zaten evdeyim, neyse biraz da doğum gününden kalan param vardı. Tam bu canlı şeyi eve ve hafta sonları babamın evine götürmek üzereydim ki onlara söylemediğim için ebeveynlerimin bana çok kızabileceğinden korktum.” Emily son ifadesiyle yakayı ele verebileceğini düşünerek hemen düşüncelerini topladı. “Yani bu yavru köpekten daha doğmadan önce haberdardım, yani bunca ay endişelenerek geçirdim. Neyse, onca sıkıntıya girmeme gerek kalmadı. Annemle konuştum ve babamı aradım, ikisi de çok anlayışlı insanlar. O yavru köpeği kalbimden söküp atmadığımı anladıklarında benim adıma mutlu oldular. Onlara çok uzun zaman önce anlatmalıydım. Siz de böyle düşünmüyor musunuz, Dr. Weissman?”

“Elbette.” dedi David. Emily hayal kırıklığına uğramıştı. Çocukların ebeveynlerine karşı dürüst olmalarıyla ilgili uzun bir konuşma bekliyordu. Böylece Julie’nin hamileliğini itiraf edebilmesi için önü açılmış olacaktı. “Elbette” bir işe yaramazdı.

Julie elbette Emily’nin neyin peşinde olduğunu biliyordu, başarısızlığından keyif almıştı. Emily’ye babasıyla konuşmanın imkânsız olduğunu söylemişti. “Ona ne isim vereceksin?” diye sordu Julie, sanki ortada isimlendirilecek yavru bir köpek varmış gibi.

Emily usulca, “Arthur.” dedi.

“Arthur... Gideceğimiz filmdeki *Arthur* gibi mi?”

“Yine aynı filme mi gidiyorsunuz? Bu kaçınıcı?” David radyoya uzandı, sonra bir soru sorduğunu hatırlayıp elini çekti.

“Sadece iki kez izledik ama Emily’nin en sevdiği filmlerden biri, işte bu yüzden köpeğine o adı verecek. *Harold ve Maude* filmi için çıldırmadığına seviniyorum, yoksa iki köpek almak zorunda kalırdı.”

Emily, Julie’ye pis bir bakış atmaya çalıştı ama dip dibe oturdukları için kötü bakma lüksü yoktu. David onları sinemanın önüne bıraktı ve Julie’ye paraya ihtiyacı olup olmadığını sordu. Elbette vardı. Alması gereken büyük boy M&M şekerleme onu bekliyordu.

Bilet almayı beklerken Julie “Bu çok saçma bir köpek hikâyesiydi.” dedi.

“Dürüstlüğüne ne kadar harika olduğu hakkında bir şeyler söyler diye düşündüm, böylece sen de hamilelik konusunu açabilirdin.”

“Ebeveynler sadece kendileri ortaya attığı zaman dürüstlükten söz eder ve yavru bir köpek almadığını öğrenince babam senin bir yalancı olduğunu düşünecek.”

“Bu bebek geldiğinde asıl senin daha büyük bir yalancı olduğunu düşünecek.”

“Evet. Biliyorum. Neden patlamış mısırlarımızı aldıktan sonra sen fıstık ezmesini almıyorsun, ben de M&M şekerlemeleri alırım?”

“Er ya da geç söylemek zorundasın.”

“Sonra.” dedi Julie.

David eve gitmeyi planlamıştı. Yolun üçte birini geldiği hâlde bir telefon kulübesinde durup Marjorie’yi aradı. Hastaneye gitmesi gerektiğini söyledi. Bu doğrudu. Marjorie’nin bilmediği şey ise tıp değil, aşk için gitmesi gerektiği idi.

Onuncu Bölüm

Elizabeth Pringle'a dört kez ışığını söndürmesi ve uyuması söylenmişti. Hemşire gittikten hemen sonra her seferinde dik oturmuş, ışığı yeniden açmış ve yeniden kırmızı kitabına gömülmüştü. Ah, bu lanet hemşireler neyle uğraştığını bir bilseydi! Ashley bile bunun için heyecanlanabilirdi. Birlikte yaşadıkları onca zaman boyunca Elizabeth'in astrolojisiyle asla ilgilenmemiş, bu doğru olmasa da hatalı bir bilim olduğunu savunmuştu. Oysa hatasızdı. Bütün mesele de buydu. Tanrım, kursa bile gitmişti. Elizabeth adama yorumlamanın öğretilmeyeceğini haykırırken adam da ona bunun kimya olmadığını, öyle düşünmemesi gerektiğini haykırırdı. Ashley ile birlikteyken... Tanrım, herhâlde bir yıl kadar sürmüştü. Bir gün İsa'nın yıldız haritasını çıkartmıştı. Büyükannesine anlatmış ama büyükannesi Tanrı'nın oğlunun yıldız haritasını çıkarmayı kutsal bir şeye saygısızlık olarak nitelendirmişti. Böylece Elizabeth ona bundan pek bahsetmedi. Öte yandan İsa'nın yıldız haritasını asla unutamayacağını biliyordu çünkü her şey ortadaydı. Pazar okuluna gittiği ilk günden beri duyduğu her şey oradaydı. Balık

ve Kova burcu etkilerini gösteriyordu. Kayıp yılları ve erken ölümünü gösteriyordu.

Bu gece, Dr. Weissman'ın yıldız haritasını çıkarmaya başladığında onun olağanüstü bir adam olduğunu hemen anlamıştı. Ama... Tanrım, bu yıldız haritasını daha önce de çıkardığını hatırlaması yarım saatini aldı. Ve on dakika sonra Dr. Weissman'ın İsa ile neredeyse aynı yıldız haritasına sahip olduğunu biliyordu! Elbette tamamen aynı değildi. Dr. Weissman, İsa'nın çarmıha gerildiği yaştan on kat daha büyüktü ancak bazı zaman farklılıklarının dışında hepsi ortadaydı. Tüm o teslimiyet, müritler, erken ölüm... Doktorun bu bilgiye nasıl bir tepki vereceğini, İsa'ya en yakın şeyle sevişmenin nasıl bir duygu olabileceğini merak etti.

David kenarda dikilmiş, odanın penceresinden Elizabeth'i seyrederken Julie sinemadaydı. Kızın yıldız haritasını çıkarttığını ve onunla seks yapmayı düşündüğünü bilmiyordu. Kardiyolojideki hastane çalışanlarının onun tuhaf biri olduğunu düşündüğünü de...

On Birinci Bölüm

*M*arjorie kendini banyo küvetine bıraktı. Bu, beyaz ve kare bir küvette, ilk sipariş verdikleri zaman düşündüğü kadar da konforlu değildi. (Banyolarını dekore eden insanlarla dalga geçerlerdi ama yatak odasının dekorasyonu bitince sıra banyoyu dekore etmeye gelmişti.)

Amanda haklıydı. Marjorie gelecek yılın programı üzerinde çalışırken her seferinde duygusallaşıyordu. Böyle kapalı kapıların arkasında ve suyun içinde olduğu günlerin dışında profesyonel bir oyuncu olma hayalinden vazgeçmişti. Kendine Walter Matthau'nun da bu işe geç başladığını hatırlattı. Gerçekten isterse, kendine bir ajans bulmak için bir yıl tanırса, tüm seçmelere katılır ve Manhattan eczanelerinde yeterince takılırsa belki de sonunda geç başlangıcını yapabilirdi. İlk başlarda fazla bir şey istemeyecekti, sıradan bir fıstık ezmesinin bu markayla daha da fıstık ezmesi tadında olduğunu iddia edeceği bir reklam olabilirdi mesela. Her gün televizyonda böyle kadınları izliyordu, doğru zamanda seçmelerden birine katılmayı başarırса o da seçilebilirdi. Reklamlarda oynamak sadece bir başlangıç olacaktı.

Bu, ne de olsa bir banyo fantezisiydi, yani hayatının geri kalanında kepek şampuanı reklamlarında oynayarak geçirmesi gerekmiyordu. Martin Scorsese bir gece yatağına uzanmış televizyon seyredirken onu fark edecekti. Onu De Niro ile seçmelere çağıracaktı. En iyi yardımcı kadın oyuncu ödülüne aday gösterilse bile törene katılmayacaktı. Muhteşem bir elbise alacak, David'e bir smokin giydirecek, zarif ve zayıf kızları Julie'ye de bir prenses elbisesi satın aldıktan sonra üçü birlikte televizyon izleyip oluklu kadehlerinden şampanyalarını yudumlayacaklardı. (İyi şampanya içmeyi abartan insanlarla dalga geçerlerdi ama David ucuz şampanyanın başını ağrıttığına yemin ediyordu.) Tam film sektörü onu desteklemeye karar verdiğinde, Marjorie ilk aşkına, yani tiyatroya dönecekti.

Tıraş etmek için kolunu kaldırırken birkaç kariyer adımı daha planladı. Julie kamptayken her gün trenle New York'a gidebilirdi. Kendini trene binerken, trenden inerken ve oraya varırken hayal etti. Peki, ya sonra? İş bakar, eskiden olduğu gibi seçmelere katılır, uygun olsun olmasın her yere giderdi. Onu görmelerini sağlardı.

Sabunlamak için bir bacağına öne uzattı ve kendini bir adım atmış gibi hissetti. Daha fazla seçmeye katılması gerekiyordu. Sürekli vitrinde olan o küçük tiyatro gruplarından birine katılmalıydı. Gerekirse ilk başlarda, tiyatro ekibi ona güvenip Marjorie'yi içlerine alana dek şekerleme standında bile durabilirdi. Büyük bir çoğunluğu çok genç olacaktı, Julie'den pek de büyük olmayan gösteri dünyasının tutkulu gençleri...

Belki de yapabileceği en iyi şey ciddi bir oyunculuk kursuna gitmek olabilirdi. Ev hanımları için olan şu Mickey Mouse saçmalıklarından birine değil de ciddi bir yere. Profesyonel oyuncuların yeteneklerini geliştirmeye devam ettikleri kurslardan birine.

Ivory marka sabunu bacaklarının arasına kaydırdı ve öylece yüzmesine izin verdi. Bunun bir çeşit ergenlik dönemi masturbasyonu olduğunu duymuştu. Ivory kendi başına bir hayatı varmış gibi davranan tek sabundu ve onu mutlu ediyordu. Julie'nin de aynı sırrı keşfettiğinden habersizdi.

Marjorie her zaman orgazm olmak için verdiği savaşın oyunculuk için verdiği savaşla bir bağlantısı olduğuna inanmıştı. Onu kariyerinden mahrum bırakan aynı şeytânın, bazı kadınların yaşadığı o seksüel patlamadan mahrum kalmasına neden olduğunu düşünüyordu. Belki de doğru yönetmen ya da oyuncu koçunu bulursa bu kişi onun cinselliğinin anahtarını elinde tutabilir, aynı zamanda Clorox reklamlarında oynamasını da sağlayabilirdi. David, Marjorie'nin yaslandığı o kapıyı itmek için asla çabalamamıştı.

Lifi bir kenara koyup banyonun son bulduğunu işaret ederken New York'ta iyi bir oyuncu koçu bulabileceğini düşündü. Küvetten çıkıp monogram havlulardan birine sarındı. (Marjorie ve David monogram havlusu olan insanlarla dalga geçer ama o havlular olmadan yapamazlardı.) Marjorie iki seçeneği olduğunu düşündü: Ya aşk hayatına yardımcı olması için bir oyuncu koçu bulacaktı ya da oyunculuğuna yardımcı olması için bir âşık.

Yatağın ona ait tarafına uzandı, kucağında *Rabbit is Rich* kitabı vardı. *Rabbit Redux* ve *Rabbit, Run* kitaplarını atlayarak serinin üçüncüsüne geçtiğini duysa annesi oldukça endişelenirdi. Marjorie büyük bir olasılıkla geri dönüp serinin ikinci kitabını okuyacağına dair söz vermek zorunda kalırdı. Esther başını iki yana sallar, bir üçlemeyi sırasıyla okumayan bir kız evlatla ne yapacağını bulmaya çalışırdı. Yazar Updike her zaman Marjorie'nin ilgisini çekmeyi başarmıştı ve bu kalın ki-

tap ona iyi geliyordu. Neredeyse elli sayfa okumuştı ki aklına David'i aramak geldi. Ondan yatak odalarına gizlice Häagen Dazs çikolatalarından sokmasını isteyecekti. İlk beş numarayı ruşladıktan sonra durdu. Bu yıl kendi başına su tesisatını hal-letmeyi öğrenecek, gerektiğinde tek başına dondurma almaya gidecekti, kendine söz vermişti. Yavaşça ahizeyi yerine koydu, havlu kumaştan yürüyüş pantolonunu giydi, üzerini giymeden merdivenlerin yarısına gelmişti bile.

Häagen Dazs'a giderken Summit'in Lokantası'nı geçti ve aklına televizyondaki lokanta soygunu geldi. Marjorie fantezi-lerinde lokantada yerde yatıyordu. Muşambanın soğukluğunu yüzünde hissediyordu, binlerce insanın ayakkabısından bulaşan pislikler elbiselerine bulaşmıştı. David'in yanında yerde yatıyor ve kocasının kulağına, "Lütfen, onlara karşı koyma." diye fısıldıyordu. En büyük korkularından biri kocasının bir silah karşısındaki cinsel zayıflığı olurdu. Ketçap şişelerini, peçetelikleri, garsonların sarı üniformalarını, çoraplarını, diliyle uzanabileceği kadar yakındaki tezgâha saçılmış şeker kırıntılarını, ceketi sıcak bir yaz yağmuru kokan ve hemen yanında yatmakta olan kamyon şoförünü hayal etti. Utançla ağlıyordu, başına dayalı silah gerçek değil gibiydi, Porto Rikolu kısa boylu aşçının ön-lüğünde lekeler vardı, kadınlar ağlıyor, dua ediyordu ve her yer kahve kokuyordu.

Senaryosunun dört farklı sonu vardı. Birinde David onun-la seks yapmıyor, maskeli üç manyağa bunu dinî nedenlerden ötürü bakire olduğunu söyleyerek açıklıyordu. Bu versiyonda David'in yüzünü dağıtıyorlardı ve Marjorie de dayak yiyordu. Sonra o ve David'in belden aşağı striptiz yapmaları için zorlandıkları bir diğer senaryo vardı, arkasından David üzerine çı-kıyordu. Marjorie pis zemin için endişelenirken kocası üstüne

çıkkmış, içine girecek kadar sertleşmemekle meşguldü. Marjorie merhamet etmeleri için soygunculara yalvarıyor ama sonuç vermeyen, acılı pompalama devam ediyordu. Marjorie durması için David'e yalvarsa da o devam ediyor ve her yerini morluk içinde bırakıyordu.

Üçüncü fantezi daha tatmin ediciydi. David sertleşmişti, seks inanılmazdı. Cinsel ilişki sırasında o kadar muhteşem bir orgazm yaşamıştı ki bunu saklaması mümkün olmamıştı. Başını bir bölmeye dayamıştı, yaşadıkları seksin vahşeti, içinde yarısı ızgara peynirli bir sandviç olan tabağı yere düşürmüştü. Tabak kırılmayacak kadar ağırdı ama durana dek çıkardığı ses Marjorie'nin zevk çığlıklarını bastırmaya yardımcı olmuştu. Bunun için başlarına çorap geçirmiş üç soyguncu gerekmiş ama yine de işe yaramıştı.

Dördüncü versiyonda Marjorie'nin elinde bir silah vardı. Lokanta ya da diğer kötü adamlar yoktu. Sadece battal boy yataklarında kocasını onunla seks yapması için zorlayan, usanmış bir kadın vardı. Kadın asla tetiği çekmeyecekti, adam da öyle.

On İkinci Bölüm

“*D* öküyorsun. Bu iğrenç bir şey.”
“Dökmüyorum. Tek bir damla bile dökmedim.”

Buzdolabının kapısını açan Emily “Dökmesen de iğrenç.” dedi. Her seferinde yavaş adımlar atan Julie, Emily’nin mutfağını yavaşça geçti, elinde buzdolabına koymayı planladığı bir şişe idrar vardı. Tek bir damla bile dökmekten ödü koptuğu için bu iş hiç bitmeyecek gibi geldi. Hemen silecek olsa bile yine de yere bir şey dökülmesini istemiyordu. Çünkü midesi bulanacaktı ve Emily işi büyütecek, onu annesinin mutfağını mahvetmekle suçlayacaktı.

Erken gebelik testini bir perşembe sabahı yapmak zorunda kalmışlardı çünkü Emily’nin annesinin kuaför randevusu vardı. Manikür ve başka şeyler de yaptıracığı düşünülürse bir buçuktan önce gelemezdi. İdrarı buzdolabına koyduğunuz takdirde sonuçları birkaç saat içinde alabiliyordunuz. Yani Julie’nin hamile olup olmadığını öğrenmeye yetecek zamanları vardı.

“Tamam.” diyen Emily buzdolabının kapısını kapattı.

“Ya işe yaramazsa?”

“Her zaman işe yarar ama yüzde yüz doğru olmadığını unutmamalısın.”

“O hâlde neden bu şey için neredeyse on dört dolar harcadım?” diye itiraz etti Julie. Para vermesi için Emily’yi ikna etmeye çalışmış ama Emily bir diyafram için para vermiş olmayı savunarak kabul etmemişti.

“Hamile olup olmadığını öğrenmek istiyor musun?”

“Hamile olduğumu biliyorum. Sağlık dersinden biliyorum ve o bedavaydı.”

“Demek istediğim bilimsel açıdan bilmek zorundasın. İçinden biliyor olabilirsin ama bilimsel olarak da öğrenmek zorundasın.”

“Yüzde yüz doğru olmadığına göre nasıl bilimsel olabilir?”

Julie buzdolabının kapısını açtı ve şişeye baktı. Ne olur ne olmaz diye kullandıkları rafa bir de gazete yaymışlardı.

“Başında beklenen su kaynamaz.” diyen Emily, Julie’nin kapağı kapatması için itti.

“Bize gitmek ister misin?”

“Sence onu yalnız bırakabilir miyiz?”

“Buradan yürüyüp gidecek hâli yok ya.”

“Ya annem geri gelirse, gelmeyecek ama ya gelirse?”

“Dilerim elma suyu olduğunu düşünmez.”

Normalde Emily’nin annesinin idrar içmesine kahkahalarla gülmeleri gerekiyordu, oysa bugün daha hüznü bir ruh hâli hâkimdi. Mutfak masasına oturdular, Emily birer fincan kahve koydu. Ne zaman ikisi oturup Yuban marka hazır kahve içseler, Julie kendini dünyanın bir parçası gibi hissederci. Kahvenin

tadını yetişkinlerin söylediği kadar güzel bulmuyordu. Birlikte kahveler içip geleceklerini planlamışlardı. Emily bir yazar olacaktı. Erkekleri sadece seks için kullanacaktı. Julie de her şeye sahip olmak istiyordu. Hem evi, çocukları ve kocası olacak hem de ünlü yıldızlardan biri sayılacaktı. Emily ona her şeye sahip olamayacağını söylemiş ama Julie geri adım atmamıştı. Kavgaları her zaman Emily kazanırdı, sadece Julie'nin her şeye sahip olmasıyla ilgili olanlar dışında.

Bugün daha az konuşuyorlardı çünkü buzdolabında bekleyenle karşılaştırıldığında tüm sohbetler çok hafif kalıyordu. İçeride mayalanan o şeyi çok ciddiye alıyorlardı.

“Kahveli kek ya da başka bir şey ister misin?” diye sordu Julie.

“Kekimiz olduğunu sanmıyorum.”

“Evet, var. Jell-O'nun arkasında, alt rafta. Görmüştüm.”

“Buzdolabına gerçekten çok iyi bakıyorsun.” diyen Emily keki getirmeye gitti.

“Bazen dünyadaki her kekin yerini bildiğimi düşünüyorum.”

Emily tarçınlı kekle bir bıçak ve tabak alıp yerine döndü. Julie, onun kahveli kek istememesine hayran kalmıştı, özellikle de kahve içerken.

“Belki tüm bu abur cuburlar senin için iyi değildir, yani senin durumundayken.” Emily, Julie'nin büyük bir dilim kesmesini izledi.

“Henüz nasıl bir durumda olduğumu bilmiyoruz.”

“Şey, ne olur ne olmaz. Böyle ağır kekler yiyebilir misin, bilmiyorum.”

“Hamilelik hakkında bilmediğimiz pek çok şey var. Yapılmaması gereken çok şey olduğuna eminim ve ne olduklarını bilmiyorum.”

“Ne gibi?”

“Sağlıklı beslenmek ve yeterince dinlenmek gibi...”

“Bunu biliyorum. Grip olsan bile sağlıklı beslenmeli ve dinlenmelisin.” Emily ona katılmadan edemedi, böylelikle hamileliğin grip olmakla aynı olduğunu kabullendi.

Julie kekini bitirip Emily bulaşıkları makineye yerleştirdikten sonra kızlar Emily’nin odasına döndüler. Odaya giderken Julie’nin midesi bulandı ve koridordaki banyoya koştu, az kalsın tuvalete yetişmeden kusuyordu. Emily banyonun dışında bekledi, çok yaklaşmak istemiyordu. Öte yandan yardıma ihtiyacı olursa diye yakınlarda duracak kadar sorumluluk sahibiydi. Julie banyodan büyük bir zaferle çıktı. Kekin tadını çıkarmış ve tüm kalorilerden kurtulmuştu.

“İyi misin?”

“Evet. Kekin kalorilerinin sayılmaması harika değil mi?”

“Ya kamptayken kusman gerekirse?”

“Bilmiyorum. Kampı düşünmek istemiyorum.”

“Düşünmek zorundasın. Ya ebeveynlerinin istediğini yapar ve kusmak zorunda kalırsan ne olacak?”

“Tuvaletleri vardır.”

“Beyzbol ya da başka bir şey oynadığını düşünelim. Ya göldeysen?”

“Oraya gidemem.”

“Hamile olduğunu ailene söylemek zorundasın.”

“Henüz bunu bilmiyoruz.”

Odasına yönelen Emily bilgece “İnsanlar nedensiz kusmaz.” dedi.

Peşinden giden Julie “Belki de sıcaktandır.” diye karşılık verdi.

“Âdetini alıp götüren de sıcaklar mı?” Julie yatağa zıplayıp karnının üzerine indi, keşke hemen oracıkta karnı dümdüz olsaydı.

Finkle, Emily’nin annesi ve Emily’nin odasını nasıl değiştirebileceklerinden konuşarak zaman geçirdiler. Janis Ian dinlediler. Julie yatakta yuvarlandı ve Emily halının iplerini yolmaya devam etti. İki saatin sonunda Emily mutfağa gitti, dönünce Julie, sonucu anlamak için kızın yüzüne baktı.

Emily “Her şey yoluna girecek.” dedi. Bir elinde test, diğerrinde ise bir tabak kek vardı.

“Hamile olmadığım için mi her şey yoluna girecek?” diye umutlandı Julie.

“Hamilesin ama her şey iyi olacak.” Emily kahveli keki uzattı, tatlının bu darbeyi yumuşatmasını ummuştu.

Julie sarsılmış bir hâlde, “Emin misin?” diye sordu.

“Kahverengi bir çizgi var.” Emily gözyaşlarına engel olamamıştı. Bu korkak bir çocuğun değil, endişeli bir yetişkinin gözyaşlarıydı.

“O kampa gidemem.” Julie dehşete kapılmıştı. Emily kendi gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıp Julie’nin başını henüz dümdüz olan göğsüne yasladı.

“Ailene söylemek zorundasın, Julie. *Söylemek zorundasın.*”

“Başka bir yere giderim.”

“Nereye? Paran yok ki.”

“Sosyal yardım alırım.”

“Sosyal yardımla yaşayamazsın. Siyah beyaz televizyonlarla gecekondlu mahallelerinde yaşıyorlar. Sehpa gibi şeyleri bile yok.”

“Belki de evlenirim. Evli olsaydım benden o kadar nefret etmezlerdi.” Emily gözyaşları hızlanırken Julie’yi hafifçe ileri geri salladı. Tişörtü sıırıslıklam olmuştu.

“Kiminle evleneceksin?”

“Bilmiyorum... Finkle.”

“Finkle’la evlenmek istiyor musun? Onunla yaşamak zorunda kalacaksın ve daha çok çocuk yapacaksın. Onunla her gece seks yapmak zorunda kalacaksın. Hayatının geri kalanında sabah uyandığında ilk göreceğin şey Mike Finkle olacak.”

“Onunla hemen evlenirim, böylece ailem çok bağırmasın, sonra boşanabiliriz.” Emily geri çekildi. Boşanma düşüncesi onu germişti.

“Kürtaj olmaya ne dersin?”

“Sana hayır demiştim. Biliyorsun, bazı değerlerim var.” Emily onu anlıyordu. On altı yaşında, kürtaj karşıtıydılar ve Tanrı’ya inançsızlıktan ödleri kopuyordu. Ne olduğunu anlamayacak kadar küçükken bile kürtajı tartışmış, bir cinayet olduğu düşüncesinden asla uzaklaşmamışlardı. Julie bir bıçağın annenin karnına girdiğini ve bebeğin kalbine saplandığını hayal etti.

“Annene söylemek zorundasın.”

“Ona söyleyeceğim. Kampa gitmeden önce söyleyeceğim. O kokuşmuş yere gidemem. Cindy Pinkus geçen yıl öyle bir yere gitmişti, bütün gün kırmızı bir şey içiriyorlarmış ve günün sonunda dişlerin kıpkırmızı oluyormuş.”

“Cindy Pinkus her şeyi abartır.”

“Onu eve döndükten iki hafta sonra görmüştüm ve dişleri hâlâ pembeydi.”

“Peki, iyi tarafından bakalım. Hamile olduğuna göre artık gitmen gerekmiyor.”

Julie kendini yatağa bıraktı ve bir yastığa sarıldı. İyi bir taraf vardı. Şortun belinden düşerse seni alıstılayacakları bir kampa gitmekten nefret ediyordu. Hamile olduğunu öğrenince evde kalıp uzanmasına izin verebilirlerdi.

Sonraki birkaç dakika Emily, Julie’nin hüzünlenmesini ve Julie de arkadaşının orta yaşlı bir kadına dönüşmesini izledi. Emily ayağa kalktı, arkadaşına doğru eğildi. Sonra gözlerinin içine bakıp fırça çekmeye başladı.

“Seni bir doktora götüreceğiz.” Emily kendinden emin bir otoriteyle konuşmuştu. Julie cevap vermedi ama Emily onun itiraz edeceğini varsayarak hızla devam etti. “Bu konuda ciddi-yim, Julie. Ben her şeyi ayarladım. Testin bugün bize ne söyleyeceğini zaten hissediyordum. Hamile kadınların yapmaları gereken şeyler var. Şubat ayında grip olduğum zamanı hatırlıyor musun? Okula gidememiştim ve tek yaptığım bütün gün televizyon seyretmektir. Bir gün *Donahue*’nun şovunu izliyordum ve oradaki herkes doğum öncesi bakımın anne ve bebek açısından ne kadar önemli olduğunu anlatıyordu. Ve bu adamların hepsi de doktordu.”

“Bu çocukla ne kadar ilgilendiğime bir baksana. Onu şişko kızlar kampına götürüyorum.”

“Oraya gidemezsin. Demek istediğim orada seni basketbol oynaman ya da benzer şeyler yapman için zorlayacaklar.”

“Egzersiz kötü değil ki.”

“Egzersiz evet... Ama basketbol gibi şeyler? Karnına topun çarpabileceği oyunlar oynayamazsın.”

“Topu asıl tişörtümün altında saklıyormuşum gibi görünecek.”

“Her neyse! New York’ta bir doktor var, ona kampa gidip gidemeyeceğini sorabilirsin. O çok saygın biri. Adını Shirl teyzemden aldım. Hamile *olduğunu* düşünen bir arkadaşım olduğunu söyledim, o da ben *olduğumu* sandı ama bağırıp çağırmadı. Beni bu adama götürceğini ve her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Hamile olmadığımı dair ona yeminler ettikten sonra bana inandı, sonra bizim için cuma gününe bir randevu aldı.” Emily sözlerini bitirince yeniden halısına döndü.

“Aileme haber verecektir.”

“Ailene söylemeyecek. Sahte bir isim kullanıp seni evliymiş gibi göstereceğiz. Sana biraz makyaj yaparız, saçını kabartırız, ne bileyim işte.”

“Her evli olanın saçları kabarık değil ya! Pat Benatar ve Kim Carnes evli ve saçları her zaman düz.”

“Demek istediğim sana daha olgun bir görüntü kazandırabiliriz, ayrıca sana annemin alyansını vereceğim.”

“Onu alamayız. Annen aldığımızı fark edecektir.” Julie genellikle Emily’nin duyarlılığına güvense de bu kez içinde çok fazla ileri gittiklerine dair bir his vardı.

“O boşandı. Boşanmış kadınlar etrafta dolaşıp eski alyanslarını aramazlar. Büyük bir olasılıkla nerede olduğunu bile bilmiyordur. Mücevher kutusunun dibinde bir yerlerde öylece yatıyor. Gel hadi, sana göstereyim.” Emily annesinin odasına yöneldi, Julie hareket bile etmek istemiyordu ama peşinden gitmek zorundaydı.

Emily annesinin artık ilgilenmediği, birbirine girmiş zincir ve bilezikleri karıştırdı. Annesi genellikle aynı kolye ve bileziği takıyordu. Ne de olsa küçük bir kız çocuğu olan Julie de bu araştırmaya katıldı ve ağır zincirlerin arasına daldı. Tam tüm takıları takmış kendilerini zengin hissederlerken, Emily aradığı küçük, altın alyansı buldu. Yüzüğü nazıkçe kaldırdı ve sanki kendine aitmişçesine üzüntüyle inceledi. İçinde bir yazı olduğunu ilk kez fark ediyordu. “D. G.’den L. G.’ye, sonsuza dek.”

“Ne yalan ama!” dedi Emily.

“Ne?”

“Şu D.G.’den L.G.’ye, sonsuza dek saçmalığı.” Yüzüğü Julie’ye gösterdi. “Bu yalana inanabiliyor musun?”

“Belki de baban yalan söylemiyordu. Belki yüzüğü annene verdiğinde bunun gerçekten doğru olduğuna inanıyordu.”

“Belki de.” Yazıyı saklamak ve daha çok acı çekmemek için Emily yüzüğü Julie’nin sol eline taktı. Julie elini kaldırdı ve sanki yeni bir gelinmişçesine yüzüğe hayranlıkla baktı.

“Yani biz artık evliyiz, sen ve ben.” diyen Julie, yüzüğün parmağındaki varlığından hoşlanmıştı, bu durumdan bir anlam çıkarmaya çalışıyordu.

“Ah, evet, sonsuza dek.”

Julie yine eline baktı, sonra bir kez daha... Yeterince evli kaldıktan sonra yüzüğü parmağından çıkarmaya çalıştı. Yüzük yerinden oynamadı. Bir kez daha denedi ve sonra panikledi. “Onu çıkaramıyorum. Annem beni öldürecek.”

“Saçmalama. Annem onun nerede olduğunu bile bilmiyor. Onu alabilirsin.”

“Ya annen ve baban yeniden birleşmeye karar verirlerse ve yüzüğü ararlarsa?”

“Sen de Marcie kadar kötüsün. Ailemin yeniden bir araya geleceğini düşünüyor ama böyle bir şey olmayacak.”

“Annenin yüzüğünü çalamam.”

“Şimdilik alabilirsin.”

Julie banyoya koştu, alışkın olduğundan daha hızlı hareket ediyordu. Boynundaki takılardan eli ayağına dolaşmıştı, onları kenara çekip göğsüne çarpmalarını engelledi. Uzun zamandır kilolu olduğundan daha önce de parmağına sıkışan yüzükler olmuştu. Parmağını kurtarmanın tek yolunun sabunlu su olduğunu biliyordu. Eğer işe yaramazsa pek çok soru soracak bir kuyumcu tarafından kesilmesi gerekecekti.

Julie'nin mücadelesini izleyen Emily, “Neden bu kadar panik yaptığını anlamıyorum.” dedi. “Yüzük sonsuza dek sende kalabilir.”

“Büyük bir ihtimalle gerçek altındır.”

“Ne olmuş yani? Annemin umurunda değil ki.”

“Belki onu satar ve parasını alır.” diyen Julie, yüzüğü parmak ekleminden geçirmeye çalışıyordu.

“Paraya ihtiyacımız yok. Olmadığına yemin edebilirim. Doktorun senin evli olduğunu düşünmesi gerek yani bırak orada kalsın.”

“Doktora gidemem.”

“Nedenmiş o? Ben tüm ayarlamaları yaptım. Tam zamanında orada olacağımıza dair söz verdim çünkü doktor trafiğe yakanmadan önce şehirden çıkmak istiyor.”

“Neden bilmiyorum. Çılgın bir doktorun beni ellemesini istemiyorum.” Julie yüzük işinden vazgeçip suyu kapadı.

“Gitmek zorundasın. Gitmemen çok tehlikeli. Hamile olmak hasta olmak gibi bir şey, yani gitmek zorundasın. Ayrıca diğer şeyler için endişelenmen gerekmiyor, Shirl teyzem çılgın bir doktora gitmez. Belki de sana dokunması ya da başka bir şey yapması bile gerekmeyecek. Belki de ilk kez gittiğimiz için sadece sorular soracak.” İkisi de daha önce hiç dâhilî muayene yaptırmamıştı. Sağlık dersinde pratik uygulama hariç anlatılmış olsa da bu bilgiler akıllarında kalmamıştı.

“Sence doktoru görmek çok para tutar mı? Demek istediğim adam Park Avenue’de, bu küçük bir servete mal olabilir.”

“Ne kadar paran var?”

“Seksen dolardan az. Büyükbabam her görüşmemizde bana on dolar veriyor. Ama bu yıl gelmeyecek çünkü artık New York’u sevmiyor, yani yarın gelen büyükannemden on dolar alıp almayacağımı bilmiyorum.”

“O hâlde teyzemi arayacağım ve ne kadar tutacağını öğreneceğim. Onun bir fikri vardır.” Emily, Julie’yi odasına götürüp bir kez daha yatağın üstüne bıraktı. Birlikte mutlu olmuşlardı, şimdi de birlikte endişeleniyorlardı.

“Bana zaten bildiğim bir şeyi söyleyecek bir doktora, sahip olduğum paranın tamamını vermek istemiyorum.”

“Evet ama bir doktor söylediği zaman, gerçekten bilmiş olursun.”

“Tüm bu şeyin parasını tek başıma ödeyecek olmam hiç de adil değil. Bu şeyi tek başıma yapmadım ki!”

“Ne yapacaksın peki? Finkle’ın da para vermesini mi sağlayacaksın? Belki de ona yazıp ne kadar tutacağını söyleyebilir ve sana biraz para göndermesini isteyebilirsin. Rehberler bahşişler hariç beş yüz dolar kadar kazanır, yani bunu gerçekten karşılayabilir.”

“Evet. Belki.” Finkle’ın başka bir kız arkadaşı olup olmadığını düşündü, öyleyse de pek umursamadı. Ailesi hamile olduğunu öğrenince bebeğin babasını bilmek isteyeceklerdi. Onlara söylerse büyük bir olasılıkla Finkle ailesiyle Julielerin evinde büyük bir toplantı yapacaklar ve annesi onlara kek ikram edecekti. Annesinin yeterince kek pişirmesini umdu. Bazen annesi herkes için sadece bir dilim ayırıyordu ve bu yeterli değildi. Bu, geriye hiç kek kalmayacak, gecenin bir yarısı mutfığa indiğinde tatlı bir şeyler bulamayacak demekti.

Finklelar, Weissmanlarla yüzleşecek, annesi sahnenin ortasındaymış gibi ayakta dikilecekti. Julie herhâlde merdivenlerin başında oturup sadece canının istediklerini dinlerdi, belki de onu odasına gönderirlerdi. Finkle ise neyse ki Pontiac Kamp’ta olacaktı.

Finklelar oğullarının birini hamile bırakmış olabileceğine inanmayacaktı. Ama Julie’nin babası onları ikna ederdi. Önemli bir doktor olduğu için hiçbir tartışmayı kaybetmezdi. Babası Finkleları itiraf etmeleri için sıkıştıracak ama çok iyi bir adam olduğundan kızıyla evlenmesi için zorlamayacaktı.

“Kendi başının çaresine bakabilen bir çocuk olmayı isterdim.” Julie konuşurken parmağındaki yüzüğe bakmıştı. “Sadece kendimi küçük bir kasabada, tek karyolası ve lekeli bir yatağı olan kiralık bir odada yaşayıp restoranda çalışırken ve kocam ölmüş gibi davranırken hayal edemiyorum.”

“Evden kaçamazsın.”

“Haklısın, evden kaçamam. Bunun için çok fazla enerji ve para lazım. Ne kadar tutacağını biliyor musun?” Emily bilmiyordu. Julie de. “Herhâlde bir yer kiralayacak kadar param olur ama oraya varınca param tüenecektir.” Üniversite eğitimi için

ayrılmış banka hesabını düşünmüştü. Oradan para alabilmek için annesinin imzası gerektiğinden emindi. Öte yandan onu bir direğe kelepçeleyip gelip almaları için ailesini aramalarından korktuğundan banka konusunda hiçbir şey yapmaya niyeti yoktu. “Ailene söyle.” Emily bu kez daha yüksek sesle konuşmuştu.

“Bir grupta arka vokal olarak işe girsem ve onlarla birlikte ülkeyi içinde tuvaletleri olan şu otobüslerde dolaşsam harika olmaz mıydı? Belki de bir arkadaş edinebilirdim, senin kadar iyi bir arkadaş değil elbette. Ama zavallı Patsy Cline ile Lorretta Lynn gibi olabilirdik. Sonunda gruba hamile olduğumu söyledim ama bu yine de büyük bir sorun olmazdı çünkü onların da sürekli sebepsiz çocukları oluyordu. Bebeği doğduğumda bunu sahneden duyururlardı, böylece ailem de öğrenmiş olurdu.”

“Hayal kurmayı gerçekten çok iyi biliyorsun.”

“Daha iyi bir fikrin var mı?”

“Hayır ama arka vokal olmayacaksın yani senin fikirlerin de harika sayılmaz.” Emily çamaşır makinesine bakmaya gitti. Rahatlamak istiyordu ama her şeyi iki kez kontrol etmek zorundaydı. O yokken Julie yerinden kıpırdamadı. Her zaman her şekilde dinlenebilirdi. Hamilelik yüzünden hareketsiz bile kalabiliyordu. Arkadaşının Nike spor ayakkabısının koridordaki sesini duyunca konuşmaya devam etti.

“Keşke saklanabilseydim. Sen de biliyorsun, küçük bir çocukken bile gizli bir saklanma yerim olmadı. Odama giderdim ama bu sayılmaz.”

Emily, Julie’ye baktı ve onu ikna etmenin çok zor olacağını düşündü. “Annene söylemiyor olmanın gerçek nedeni nedir? O her zaman seninle sorunlar hakkında konuşmak ister.”

“Sorun da zaten bu. Onlar hep konuşur. İkisi de sen dayanamayacak hâle gelinceye dek konuşurlar. İkisi de gerçekten ruhsal konuştuğunu zanneder ve seni asla rahat bırakmazlar.”

“Annen harika biri. Tanıdığım herkesten daha çok gülümüyor.”

“Evet.” Julie az kalsın ağlayacaktı. “Yüzündeki o gülümsemeyi silip atacak kişi olmak istemiyorum.”

“Er ya da geç bilmesi gerekecek. Öğrenmek zorunda.”

“Annem yaza bayılır. En azından güzel bir yaz geçirmesine izin verebilirim.” Julie esnedi ve sanki hiç derdi yokmuşçasına gerindi.

“Yani kampa gidecek misin?”

“O kampa gidemem. Kamp yapamayacak kadar yorgunum.” Gözlerini kapadı.

“Doktora zamanında ulaşmak için yarın erkenden çıkmalıyız.” Emily çocukluğundan kalma iki dolgu oyuncuğu yerinden aldı, sonra dikkatli bir şekilde eski yerlerine koydu.

“Bence asıl gidip *E. T.* filmini görmeliyiz. Yeterince erken gidersek filme yetişebiliriz.”

“Sinemaya doktordan sonra da gidebiliriz.”

“Daha sonra kalabalık olur. Erken gidersek daha çok şansımız olur.”

Emily konuşmadan önce söyleyeceklerini enine boyuna düşündü. Her zamankinden daha üzgün duran Snoopy oyuncağını aldı ve başka bir tartışmaya girmemeyi diledi. Bugünlerde Julie’nin akıl hocası olmak gerçekten çok zordu.

“Bence doktora uygun olup olmadığını sormadan önce *E. T.* filmine gitmemeliyiz. O gerçekten de tuhaf bir film, senin için

iyi olur mu bilmiyorum. Bir makalede annenin duygusal durumunun doğmamış çocuğu üzerinde etkili olabileceğini okumuştum. Ve bu annemin bir servet ödediği o iyi dergilerden biriydi.”

“Duygusal herhangi bir duruma girmeyeceğim. Sadece bir film izleyeceğim.”

“Sıradan bir film değil. *E.T.* kesinlikle bambaşka bir deneyim ve çocuğunun buna hazır olduğunu pek sanmıyorum.”

“Ne zannediyorsun? Çocuk filmi göbek deliğimden seyredecek değil ya!”

“Tek söylemeye çalıştığım bana inanmak zorunda değilsin. Sadece doktora sor.”

“Şu doktor bizim gerçekten tuhaf olduğumuzu düşünecek. Ona ne diyeceğim? ‘Doktor, iki sorum var. Birincisi... Hamile miyim? Ve ikincisi de... Dünya dışı varlıklarla ilgili bir filme gidebilir miyim?’ Sen bir doktor olsaydın ve genç bir kız sana böyle sorular sorsaydı ne düşünürdün?”

Emily elinde olmadan gülümsedi ve bunu yapar yapmaz, Julie de karşılık verdi.

On Üçüncü Bölüm

*D*avid, Solomon'la çok az konuşurdu. İşte bu nedenle Dr. Weissman bir fincan kahve için ofisine davet ettiğinde genç Dr. Solomon Burke'ün gururu okşanmıştı. David'in onu fark ettiğini ve üzerindeki yüklerden konuşabileceklerini düşündü. Bu tam da ihtiyacı olan şeydi. O çok iyi bir kalp doktoruydu ama hastalara karşı tutumlarında çok da başarılı olamamıştı. Histerik akrabalarla başa çıkabilecek bir kişiliğe sahip değildi, idarenin kışını öpme yeteneğinden de yoksundu. Bunun için mükemmel bir cerrah olup asansörlerde muhteşem fıkralar anlatmak gerekiyordu. Ne doğru giyinir ne de doğru bakardı. Ne kadar çok duş alırsa alsın, her zaman pis görünüyordu. Kısa, koyu ve pis. Sınıf arkadaşlarının hepsi ondan çok daha büyük başarılar elde ediyordu, hem de o A alırken sınıfı zar zor geçenler bile. Hocalarından biri ona tırnaklarını temiz tutmadığı takdirde başaramayacağını söylemişti. Kısa, şişman parmaklarına bakıp bir cerrahın elleri olarak dişlenmiş tırnaklarla karşılaşmıştı. David Weissman gibi doktorlardan her zaman nefret ederdi. Onların devasa özel muayenehaneleri, yete-

rince paraları ve aşkları olurdu. Oysa Dr. Burke'ün kısa, koyu tenli, hamile bir karısı vardı. Çocuklarıyla birlikte Queens'teki bir dairede yaşıyorlardı ve elinde sadece acile gelen hastaları vardı. Diğer doktorlar zamanlarının büyük bir kısmını vergi korunması aramakla geçirirken hâlâ maaşlı çalışıyor olmak onu utandırıyordu. Bir gün birilerinin kuru ve kepekli saçlarındaki parlaklığı fark edeceğini biliyordu. Bunun Weissman olmasına şaşırmıştı. Çünkü Weissman'ın potansiyel hasta ve kadınlar dışında başka hiçbir şeyle ilgilenmediğini sanıyordu.

Kahve yerine İskoç viskisi vardı ve bir araya gelmelerinin para ya da tıpla en ufak bir ilgisi yoktu. Solomon kendini, hep hayalini kurduğu ahşap kaplı ofiste David'in karşısında oturmuş Elizabeth Pringle'dan bir hasta değil de bir kadın gibi söz ederken bulmuştu. David kadından hoşlandığını itiraf ediyordu. Onun dudaklarından, göğüslerinden, gözlerinden bahsediyor ama bir kez olsun kalbini sormuyordu. Hem de Solomon'un asıl doktoru olduğunu bildiği hâlde! Utanç duyması gereken David, saklayacak hiçbir şeyi yokmuşçasına davranıyordu ve Solomon başarının bir adamı işte tam da bu hâle getirdiğini düşündü.

"Kimse kadınlar konusunda zevksiz olduğunuzu söylemiyor. Karınız da çok güzel bir hanım." dedi Solomon münasebetsizce.

"Bir karım olduğunu hatırlatmak için mi onu gündeme getiriyorsun?" diyen David viskisini karıştırınca buzlar birbirine çarptı.

"Neden olmasın?" Solomon ona hasta kaybettiren aynı tarzda konuşmuştu.

"Ben karımı asla aldatmam." David kızmıştı, Solomon hangi ara kötü adam olduğunu anlayamadı. Daha önce hiç David'in

güvenine nail olmadığından, David'in asla kirli ya da hatalı olmayacağını öğrenmesi gerekiyordu.

"Siz bir azizsiniz." Artık David Weissman'ın hayat kalitesini yükseltmeyeceğini bildiğinden, böyle konuşabileceğini ya da en azından son derece alaycı olabileceğini varsaydı.

"Neden bu kadar öfkелisin?"

"Bilmem. Belki de neden burada olduğumu benim bilmemem ve siz bildiğiniz içindir."

"Sen iyi bir doktorsun, Sol." Solomon gerildi. Belki de buraya iş için çağırılmıştı ve yine her şeyi berbat etmişti. İnsanları yanlış okumak gibi kötü bir alışkanlığı vardı.

"Teşekkür ederim." Temiz görünmeye çalıştı. Tırnakları görünmesin diye ellerini sakladı.

"Sadece ara sıra Bayan Pringle'ı ziyaret ettiğimi bilmeni istedim, orada hastanı çalmak için bulunmuyorum."

Solomon başıyla onayladı. Öğleden sonra içkisinin iş arkadaşına vizite izni vermekten öteye gitmeyeceğini anlayarak hayal kırıklığına uğramıştı. Bu gibi durumlarda hayal kırıklığı öfkeye dönüşmeden oradan bir an önce ayrılması gerektiğini öğrenmişti. Herhangi birine küfredebilme yeteneğiyle tanınan iyi bir kadrolu doktordu.

Çıkmak üzere olan Solomon, "Sonra görüşürüz." dedi.

"Onu daha ne kadar burada tutacaksın?" David onu durdurmuştu. Solomon, David kızı hastanede olması gerektiğinden daha fazla tutmasını mı istiyor, anlayamadı.

"Kalp krizi ihtimalini ortadan kaldırıncaya dek... Şu PAT testi de temiz çıkarsa onu ertesi gün gönderebilirim." Solomon, David'in yüzündeki hayal kırıklığını görmeye çalıştı ama göremedi.

“Pekâlâ, uğradığın için teşekkürler.” Solomon odadan canı istediği zaman çıkmak yerine gönderildiği için de sinirlenmişti.

“Elbette, tabii.”

“Senin için yapabileceğim bir şey var mı, dostum?”

“Sevk olabilir.” diye karşılık verdi Solomon umarsızca.

“Özel bir muayenehane istediğini bilmiyordum.”

“Öyle mi? Eh, artık biliyorsun.” Solomon tüm bu konuşma esnasında küçümseyerek gülümsemek istemese de yüz kaslarını kontrol edememişti.

“Umarım sana en kısa zamanda yardımcı olabilirim.”

“Güzel.” diyen Solomon Burke, kapıyı arkasından kapattı.

David, Solomon çıktıktan birkaç dakika sonra ofisinden ayrıldı. Ceketini çıkarıp beyaz gömleğini giymek için acele etmedi. Beyazlar içinde olması gerekmiyordu ama insanların bir doktor gibi giyindiğinde onu daha çok sevdiklerini öğrenmişti. Şimdi de Elizabeth Pringle’in odasına gidiyordu.

Elizabeth her zamanki gibi yataktaydı, hastanedeki diğer tüm hastalardan daha sağlıklı görünüyordu. Bu, onun için günün güzel saatleriydi. Henüz öğlen olmamıştı, güneş ışıkları içeriye akıyor ve kızın saçlarındaki kırmızı tonların fark edilmesini sağlıyordu. Mavi battaniye ile bu renkler, bir erkeğin; yanakları hâlâ kızarabilen genç kızlardan çalınan küçük öpücükleri düşünmesine neden olabilirdi. David’den daha az romantik bir adamın bile... Elizabeth’in kucağında yine o büyük, kırmızı kitabı vardı ama David’i görür görmez kitabı hızla kapattı.

David odanın bir ucundan, “Çok güzel görünüyorsun.” dedi.

“Bu, eve gidebileceğim anlamına mı geliyor?”

“Bu tıbbi bir düşünce değildi.”

“Ben hasta değilim ve ikimiz de ölmeyeceğimi biliyoruz. Yani beni buradan çıkarabilirsiniz. Kendi yıldız haritamı milyonlarca kez çıkardığım için iyi olacağımı biliyorum. Otuz altı yaşına geldiğimde hit bir şarkı yazacağım, oysa notalardan anlamam. Beni bırakma olasılıkları çok yüksek çünkü astrolojiyi çok iyi biliyorum ve bu yüzyılda ölmem mümkün değil.”

“Seni bırakacaklar. Böylece ben de seni ziyarete gelemeyeceğim.” David odanın ucundaki duvara yaslandı. Nazik olabilecek kadar uzak, birbirlerini baştan çıkarabilecekleri kadar yakındı.

Elizabeth birazdan açıklayacağı bilgiyi düşünerek gülümse-di. Yatağında dikleşti ve sırrını açıklamak üzere olan bir çocuğa dönüştü. “Neredeyse yirmi yıldır evlisiniz. Belki biraz daha az.” David’in şaşırmasını bekledi ama adamın yüzü âdeta ifadesizdi.

“Sanırım.” Yirmi güçlü bir tahmindir. Neredeyse Elizabeth’in tüm yaşamı anlamına geliyordu.

“Nereden bildiğimi öğrenmek ister misiniz?”

“Birine sordun.”

“Hayır. Senin yıldız haritanı çıkardım. Senin hakkında her şeyi biliyorum.”

“Yıldız haritam hayatına ne zaman geldiğimi de söylüyor mu?”

“Elbette, bak, her yerden kadınlar çıkıyor.” David’e üzerinde ona hiçbir anlam ifade etmeyen sembollerin olduğu bir kâğıt uzattı. David kâğıdı geri verdi. Kız birkaç dakika daha kâğıda baktı ve bu inceleme onun aklını başına getirdi. “Dr. Weissman, İsa’ya ne kadar çok benzediğinizi biliyor musunuz?” David bir cevap vermeden önce ziyaretçi sandalyesine oturdu.

Bir şakayı hatırlayan David, “İsa’nın bir Yahudi olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Nereden mi?” Marjorie olsa şaka yaptığını anlardı. Elizabeth anlamadı.

“Otuz üç yaşındaydı, bekârdı ve annesi onun Tanrı olduğunu düşünüyordu.” Elizabeth başını salladı, şakayı bir bilgi olarak almıştı. Marjorie olsa gülerdi.

“Her neyse, siz ve yüce İsa arasında benzerlikler var.” David huzursuzlanmıştı. Tanıdığı insanlar İsa hakkında böyle şeyler söylemezdi.

“İsa’nın hayatında her yerden kadınlar fırlamadığına eminim.”

“Evet, öyleydi. Pek çok kadına yakındı. Elbette sizin gibi onlarla yatmadı.”

“Bu da benim haritamda mı yazıyor? Yani onlarla yattığım?”

“Hayır. Bu daha çok benim yorumumdur. Kadınları gördüm ve gerisini tahmin ettim.” David, Elizabeth’in elini tuttu, konuşmadan önce battaniyenin üzerinden parmaklarına dokundu.

“Benim evli olduğumu ve karımı aldatmayacağımı biliyorsun, değil mi?” Sesi baştan çıkarıcı bir tondaydı. Kız ona inanmadı. Dokunuşunu sadece elinde değil, içinde de hissetmişti.

“Güzel.” diye karşılık verdi, elinde olmadan kendini reddedilmiş hissetmişti.

“Dert etmiyorsun, öyle değil mi?”

“Karınıza sadık olmanızı mı?”

“Evet.” Adam hâlâ elini tutuyordu ve bu da cevap vermesini zorlaştırmıştı. Yirmi dört yıllık yaşamında eline dokunan o ka-

dar çok adam olmuştu ki Dr. Weissman'ın elinin bu kadar etkili olması imkânsız görünüyordu.

“Nasıl dert edebilirim ki? Onu seviyor musunuz?”

“Elbette seviyorum.” Elizabeth adamın yüzünü okumaya çalıştı çünkü duyduklarından hoşlanmamıştı. Karşısında sakın bir yüz vardı, sinirlendi çünkü kendisi endişelenmeye başlamıştı.

“Bu güzel.” dedi Elizabeth, içtenmiş gibi görünmeye çalıştı. Biraz canı yandı ama David'in bunu görmesini istemedi. “Ona yıldız haritanızı gösterebilirsiniz.”

“O bunu anlamaz.” dedi David. Elizabeth adamın göz kırptığına yemin edebilirdi. Tam olarak görememişti çünkü çok çabuk olmuştu ama pırıltı hâlâ oradaydı. Ve hâlâ kızın elini tutmaya devam ediyordu.

“Size hepsini yazacağım. Böylece başınıza gelecek tüm önemli olayları bilebilirsiniz.” Boştaki eliyle haritayı aldı, David'in diğer elini bırakmamasını ummuştu. Haritayı daha büyük bir dikkatle inceledi, sembollere odaklandı. “Hepsi burada... Doğumunuz...”

“Nerede doğduğumu biliyorum. Aslına bakarsan seninle tanışana dek olan biten her şeyi biliyorum. Neden buradan sonrasına bakmıyorsun?” Kendini beğenmiş diğer tüm erkekler gibi David de gördüğü ilgiden hoşnuttu. Kızın eli ve aklı ondaydı. Her ne kadar teklese de kalbi de David'e ait gibi görünüyordu.

“Önümüzdeki on sekiz ay ile iki yıl arasında bir yerde... Tam olarak zamanını kestiremiyorum ama büyük bir şerefle onurlandırılacaksınız.” David sevinmişti. Şu yıldız haritası saçmalığına inanmıyordu ama şeref inancı vardı. Sürekli etrafa armağan edildiğine göre, kendisine takdim edilmesinde hiçbir sakınca görmüyordu. “O günlerde ya da belki ondan biraz daha

önce evde fırtınalı dönemler olacak.” Elizabeth’in karalamalarında tam olarak gördüğü, evliliklerinde bir uyumsuzluk yaşanacağı idi, yine de David’in bir tek eşi olacaktı. Bu bilgiyi paylaşmamayı tercih etti. “Ama endişelenmeyin. Önemli bir şey değil. Gerçekten küçük sorunlar.” Elizabeth evindeki sorunları önemsizleştirmeye çalışırken David kızın elini sıktı, canı tatlı ve keyifli bir acıyla yandı.

Elizabeth bu kez neşeyle “Ne zaman öleceğinizi öğrenmek ister misiniz?” diye sordu. David ise dondurma isteyip istemeyeceği sorulmuşçasına başını salladı. Bir çocuk olarak kendini ölümsüz hissediyordu, aynı diğer tüm çocukların yaptığı gibi... Ve bir doktor olarak ölümsüzdü, aynı diğer tüm doktorlar gibi... “Peki, hadi bakalım. Pek çok insan yıldız haritasının ölümü göstermeyeceğine inanır, oysa ben her zaman kolaylıkla görebiliyorum. Dur biraz... Ah, evet. İşte burada, kırk üç yaşındayken. İsa otuz üç yaşındayken öldü ama belki de o zamanlar farklı hesaplar yapıyorlardı.” David’in yüz ifadesi değişmemişti. En ufak bir hareket etmedi, Elizabeth Pringle’ı tuttuğu eli bile kıpırdamadı. İnanmamıştı. Kalbinde sorun olan çılgın bir kızın ortadan kaybolacağı tarihi bilebilmesini mantıksız buluyordu. Yine de rahatsız olmuştu, paniklemedi ya da aşırı endişelenmedi. Çünkü bu saçmalıktı ama huzursuzlanmıştı. Çünkü kimse vakitsiz ölümünü öğrenmek istemezdi. David uzanıp Elizabeth’i alnından öptü. Yerinden oynamadığı hâlde battaniyesini düzeltti. Veda etmek üzereyken Elizabeth onu biraz daha yanında tutmaya karar verdi. “Ne zaman öleceğinizi öğrendiğiniz için üzülmediniz, değil mi?”

“Bunu pek ciddiye almadım.”

“Önemli olan endişelenmemek. Ölüm zamanınız için endişelenerek tüm hayatınızı mahvedebilirsiniz.” Adama söyle-

diğine pişman olmuştu. Endişeli görünüyordu ve Elizabeth'in görevi onu neşelendirmektir. Karısı da büyük bir olasılıkla onu endişelendiriyordu ve David karısını sevdiği hâlde onu her gün Elizabeth'in odasına getiren hep bu endişeler olmalıydı. "Her neyse, ölmenin ne farkı var ki? Demek istediğim yaşam sadece bir geçiş, ölüm kalıcı bir süreç değil ki." David avutulmuş gibi durmuyordu. Kıza bir öpücük gönderip kapıya yöneldi. Elizabeth arkasından "Demek istediğim aslında ölüm diye bir şey de yok!" diye bağırdı ve David'in onu duyup duymadığından asla emin olamadı. Oysa David duymuştu. Hepsini duymuştu. Ama durmaksızın duyduğu tek şey, geriye bir yıldan daha az bir ömrü kaldığının bir yerlerde yazılı olduğu idi.

Ofisine döndü, her zamankinden daha yavaş hareket ediyordu. Hâlâ deri kokan deri sandalyeye oturduğunda Elizabeth Pringle'ı bir daha asla görmeyeceğine karar vermişti. Güneşin kızın saçlarında dolaşmasından hoşlanıyordu ama bu etrafta dolaşp ölümle ilgili tahminlerini dinlemek için yeterli bir neden değildi. Hristiyan kızlar böyle şeyler yapardı. Onları biraz eğlenmek için hayatınıza davet ettiğinizde, siz daha neler olduğunuzu anlayamadan astroloji saçmalıklarıyla ya da dualarıyla sizi korkuturlardı. Hatta küçük bebek İsa'ya inandıklarını görebilir, kafalarının yarısının kurtuluş düşünceleriyle dolu olduğuna şahit olabilirdiniz. David bir bilim adamıydı. Dünyanın Elizabethlerini seyretmek güzel olsa da size çok fazla yaklaşımlarına izin verirsiniz, sizi kendi ölümlülükleriyle korkutabilirlerdi. Ya böyle bir kızla evlenecek kadar çılgın olsaydı? David hayat kurtarmak için hastaneye giderken karısı ona hastanın ölmesinin önemsizliğini, ölümün kalıcı bir sonuç olmayacağını anlatabilirdi. Deli çocuk. Ona yakın bir zamanda kontrollerini yaptırdığını, her şeyin iyiden de iyi olduğunu söylemeliydi. Ona

prostatından bahsetmeliydi. Vaktinin geldiğini duymak hoşuna gitmemişti. Özellikle Elizabeth'in bunu ağlamadan söyleyebilmiş olmasından rahatsızlık duymuştu. Marjorie olsa ağlardı. En yumuşak ruh hâliyle göklere ya da David'in gözlerinin içine bakar ve ondan daha önce ölmeyi dilerdi. David kadınların erkeklerden daha uzun yaşadığını gösteren istatistiklerden örnekler verir ama Marjorie onları dinlememek için ısrar ederdi. Marjorie onun yaşamasını istiyordu. Çarmıha gerilse dahi Elizabeth'in umurunda olmayacaktı.

David bu gece Çin yemeği havasında olduğu bahanesiyle evi aradı. Bir adamın karısını aramak için bahaneye ihtiyaç duymasının yanlış olduğunu biliyor, her seferinde aksini hissediyordu. Öylece evi arayıp karınıza sadece sesini duymak istediğinizi söyleyemezsiniz. Özellikle de romantizmi evinin dışında arayan bir adamsanız!

Marjorie telefonu üçüncü çalışta açtı. Sesi bir şeyle uğraşıyormuş gibiydi, David şaşırmıştı. Onun da bir hayatı olduğunu biliyordu ama çoğu zaman karısını bıraktığı yerde bulurdu. İşte bu yüzden o evden çıkınca Marjorie için zamanın durduğuna inanmak için yeterince geçerli sebebi vardı. Kadın, sanki arayanın adını tahmin etmek istercesine, "David?" diye sordu.

"Evet, David. Kocan olan."

"Ah, demek o." Marjorie yatağa oturdu ve genç bir kızın erkek arkadaşıyla konuşurken yapacağı gibi bacaklarını uzatıp esnetti. Yüz yüzeyken flört etmekten kaçınıyorlardı ama telefon onlara ihtiyaç duydukları korumayı sağlıyordu.

"Bu gece Çin yemeği için seni dışarı çıkarmak istiyorum."

"Seni uyarmam gerek, bir çocukla birlikte geleceğim. Sana bir çocuğum olduğunu söylemiştim, değil mi?" David'in gözü-

nün önüne Julie geldi. Ağzına fazladan bir Çin böreği daha tıkmakla meşguldü. Böreği sipariş veren David olsa da bu sahneye sinir oluyordu.

“Bir şeyler söylediğini hatırlıyorum... Dur biraz düşüneyim... Bir kız mı? Haklı mıyım?”

“Haklısın. Küçük bir kız.” David yine Julie’yi düşündü. Nasıl oluyor da Marjorie ona küçük bir kız diyebiliyordu?

“O da gelebilir. Dün maaşımı aldım, yani ikizin yemek parasını da ödeyebilirim diye düşünüyorum.” Karısının ve çocuğunun masasının üzerindeki aşırı büyük pirinç çerçeve de duran resimlerine baktı. Bir seferliğine yelkenle denize açıldıklarında çekilmişti. Marjorie bronzlaşmıştı, parlıyordu, kısacık beyaz şortu ve bikinisinin üstü mükemmel vücudunu ortaya çıkarmıştı. Yedi yaşındayken beyaz şortuna kadar annesinin bir minyatürü olan Julie’ye sarılmıştı. Fotoğraf çekileli neredeyse on yıl olmuştu ama David onu değiştirmek istememişti. Marjorie hâlâ hayatının baharındaydı ama Julie bunu kaybetmişti. David bu hâldeyken kızını kimselere tanıtamazdı.

“O hâlde sonra görüşürüz, tavuğu dondurucuya geri koyayım.” Paylaştıkları büyük bir ev aletinin hatırlatılması onları flört modundan çıkarmıştı. Telefonu kapattıklarında David kendini daha iyi hissetti. Bu kısa bir telefon görüşmesiydi, yine de gerçeklere dönmesini sağlamıştı. Elizabeth ve ölüm tahminlerini, Marjorie ve Çin yemeği egg foo young* ile değiştirmişti.

* Egg foo young: Anavatani Çin olan, omletten yapılan bir Endonezya yemeği.

On Dördüncü Bölüm

*J*ulie şehre giderken annesine hamile olduğunu söylemeyi planlamıştı. Kendini çok açık bir biçimde ifade edecek, böylece annesi bu kez ne dediğini tam olarak anlayacaktı. Finkle'ın bebeğine hamile olduğunu tekrar tekrar söylemek zorunda kalmak korkunç bir şeydi. Annesinin BMW'yi yolun kenarına çekeceğini ve ağlamaya başlayacağını hayal etti. Mike Finkle'ın onu sekiz kez elde etmesine izin verdiği için hayatının geri kalanının gözyaşları içinde, tuzlu ve ıslak geçmesini bekliyordu. Arabaya binince Julie kendini evi terk edebilecek kadar büyük olmayı dilerken buldu. Evi terk edemeyeceğini biliyordu çünkü bunu nasıl yapacağına dair bir fikri yoktu. Yatacak bir yer bulmayı bile bilmiyordu. Ailesiyle otellere gitmişti ama bir otele yerleşmek babasına ait kredi kartlarıyla ve yetişkinlerin dünyasıyla ilgili bir gizemdi. Evden ayrıldığınız zaman kredi kartına ya da paraya ihtiyacınız olurdu ve Julie'de ikisi de yoktu.

Marjorie arabayı çalıştırdıktan ve Julie'nin kemerini takması için ısrar ettikten sonra ilk iş radyoyu açtı. Barbara Mandrell'in kovboy müziğinin meşhur olmadığı günlerden seslenip kovboy

şarkıları söylemesi için tek bir düğmeye basması yeterli olmuştu. Marjorie şarkıya eşlik etti ve Julie annesine Finkle'dan söz edemedi. Barbara Mandrell ya da en azından onun aptal kız kardeşlerinden biri olmayı diledi. Anne Mandrell'in çocuklarıyla ilgili her şeye gülümseyerek karşılık verdiğine bahse girebilirdi.

Şarkılar çalmaya devam etti, Marjorie ya onlara eşlik ediyor ya da mırıldanıyordu. Reklamlar ya da haberler Julie'nin acı hikâyesini anlatmaya yetmeyecek kadar kısaydı. Babasının aksine, annesi radyoyu ondan sakınmak için kullanmamıştı. Haberi olsa radyoyu büyük bir içtenlikle kapatıp kızını dinlemeyi tercih ederdi. Julie annesinin keyfini kaçırmak istemedi. Böylece şehre vardılar.

"Bunu bugün yapmak zorunda mıyız?" Julie cevabı biliyordu, zaten arabayı çoktan park etmişlerdi.

Marjorie cevap vermeden önce kontağı kapattı. "Buraya geldik. Buraya geldikten sonra nasıl böyle bir soru sorabiliyorsun?" Saçlarını sert bir biçimde tarayarak stresini atmaya çalıştı. "Kamp için giysilere ihtiyacın var." Arabadan indi ve Julie'nin de aynısını yapmasını bekledi. Julie giysilere ihtiyacı olduğunu biliyordu, yine de onları almak istemiyordu çünkü bu acı vericiydi. Şortların fermuarlarını kapatmaya kararlı satışı kızlar fazla etlerini sıkıştırarak, canı yanacaktı. Canını yakan başka şeyler de vardı. Seçtikleri ilk bedenler olmayacaktı, depodaki kutular indirilecek, Julie'nin battal boy bedeni için çekmeceler karıştırılacaktı.

Her şey tam da Julie'nin hayal ettiği gibi gerçekleşti. Tüm bunlara bir de Karen adında, Julie'den pek de büyük olmayan ama ince ve hamile kalmamayı başaramış satışı bir kız eklen-

mişti. Kızın doğal bir tatlılığı vardı ama bu bir işe yaramıyordu. Julie için yeni giysiler satın almak her zaman acı bir deneyim olmuştu ve neşeli satışıçılar sadece onun suratsızlığını daha çok ön plana çıkarıyordu.

Julie giysileri, aynı bir tutuklunun gelecek elli yıl boyunca giymek zorunda kalacağı üniformayı teslim aldığı andaki heyecanla toplardı. Marjorie ve Karen harika olduklarını düşündükleri giysileri ona gösterdiler ve Julie canının yanacağını anladı. “Lütfen, en azından kendi beğendiğim şeyleri seçebilir miyim?” Bunu o kadar güçlü bir şekilde sormuştu ki Karen geri çekildi ve Marjorie de yerine oturdu. Great Neck’in en büyük spor giyim mağazalarından birinin rafları ve askuları arasında dolaştı. Burası iyi görünmenin kazanmaktan daha önemli olduğunu bilenler içindi. İnsanlar skorları dış görünüşten daha çabuk unuttuyordu. Kolları paranın satın alabileceği en iyi şeylerle dolu bir hâlde geri döndüğünde, doğruca soyunma odasına gitti. Asla üzerine alınmayan Karen peşinden geldi. Marjorie yerinde kalmıştı, aslında pek de izlemek istemediği moda gösterisinin başlamasını bekleyecekti. Julie ile alışveriş yapmak onun için de zordu. Pembeler içinde, uzun saç örgüsü olan bir kız çocuğu hayal etmişti. Oysa mağaza sahipleri, yetiştirdiği çocuğa uygun giysiler bulabilmeyi unut diyor ve ona acımasızca kilo vermesi gerektiğini söylüyordu.

Julie şortları ve gömlekleri güçlkle denedi, Karen gülümse-di ve çok konuştu. Bu alışveriş için heyecanlı gibi görünüyordu. “Tüm o Polo şeylerine bayılacaksın.” diye cıvıladı. “Ralph’in renkleri bu yıl bir harika. Pembe ve morundan ben de aldım ve bu hafta pembe ve beyaz çizgileri olan açık maviyi de alacağım.” Julie büyük bir olasılıkla tek seferde hem pembeyi hem de açık maviyi satın alabilirdi. Karen’i kışkandırabilmeyi umdu.

“Eşim mor renkten nefret eder.” dedi ve Karen’in şaşkınlığını görünce, “Sakın söyleme, evli olamayacak kadar genç görünüyorum.” diye ekledi. “Bunu duymaktan yoruldum.” Julie aynada pembe tişörtüne baktı ve kendini tek bir bedene sıkıştırmış üç kişi gibi hissetti. Karen’in zayıf bedeni ve iri göğüslerinin olmayışı onu gerçekten sinirlendirmeye başlıyordu.

Tişörtlerdeki iğneleri çıkartan Karen “Sen Syosset Lisesi’ne gitmiyor musun?” diye sordu.

“Evet. Evli olmayacağını söyleyen bir kural yok.”

“Vay canına. Bu harika olmalı. Ne iş yapıyor? Yani gün içinde?”

“Son sınıf öğrencisi.” diyen Julie seçtiği büyük beden bir futbol tişörtünü giydi. Kendini iyi hissetmesini sağlayacak kadar büyüktü. Üzerinde kırk dört yazıyordu ve Julie nedenini merak etti.

“O hâlde ev ödevlerinizi eşinle birlikte mi yapıyorsunuz?”

“Birlikte yemek yapıyoruz, sonra birlikte ödevlerimizi yapıyoruz. Ama tam olarak birlikte sayılmaz çünkü o son sınıftan yeni mezun oldu ve daha iyi bir hayatımızın olması için üniversiteye gidecek. Sonra oturup birlikte şarkılar söylüyoruz, sonra seks yapıp yatıyoruz.”

“Bunu istiyor musun istemiyor musun?” Julie ilk başta Karen’in seks isteyip istemediğini sorduğunu düşündü. Sonra kızın tişörtü işaret ettiğini anladı.

“Evet. Onu alacağım. Pazar günü maç seyrederken giymek için harika.” Tişörtü çıkartıp tam da Karen’in üzerindeki benzeyen yeşil Polo tişörte geçti. Bu tişörtü sevmek istemişti ama karşılaştırma onu üzdü, tişörtü çabucak çıkarıp attı. “Eşim bunu sevmez.” dedi.

“Ah, evet, o hâlde kesinlikle almamalısın. Annen kampa gideceğini söyledi. Evliyken kampa nasıl gidebiliyorsun?”

“Evliliğimizin heyecanını korumak için daha en başından ayrı tatiller yapmaya karar vermiştik. Belki eşim de orada danışmanlık yapacak, ayrıca bize seks yapmamız ve diğer tüm şeyler için gerekli izinleri verdiler.”

Julie, daha çok ne kadar rahat olduklarına göre karar vererek bir yığın tişört seçti. Tek seferde bu kadar yeni şeyi satın alabiliyor olmak ona Karen üzerinde bir güç vermişti. Öte yandan on altı yaşında biri için zengin ve şişko olmanın fakir ve zayıf olmaktan daha iyi sayılmadığını da biliyordu. Evli olmak hoşuna gitti ve bu genç satışı kızın tüm sorularını kolaylıkla yanıtladı. Bunlardan biri de alyansının nerede olduğu idi. “Kuyumcu alyansıma birkaç taş daha ekliyor.” Karen tüm evliliği kabul ettiği gibi, bunu da bir açıklama saydı. Onu kıskanmıştı ve Julie hayatında ilk kez bazı kadınların evli oldukları için diğer kadınları kıskanabileceklerini fark etti. Marjorie kızına hayatta her zaman sadece bir eş olmaktan başka seçeneklerin varlığından söz ederdi. Ama Julie giyinme odasından üzerinde kırk dört beden bir erkek tenisçi şortuyla çıktığında, evliliğin belki de daha iyi seçenek olduğunu düşünüyordu.

Umutla, “Nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Tişörtlerin hepsini aldı.” dedi Karen. Annenin bu alışverişe karşı çıkmasını beklemişti. Karen bu işe girdiğinden beri geçen birkaç ayda, alt ve üst parçalarla ilgili anne ve kızları arasındaki pek çok tartışmaya şahit olmuştu. Genç kızlar onları, herkesin giydiği şeyleri satın almaktan mahrum eden annelerinden nefret ederken, çoğu zaman mağazadan ağlayarak ve öfkeyle çıkıyordu. Karen henüz, Weissman ailesinde Julie’nin asla giysiler

için yalvarmadığını ve annesinin kızının üstüne olabilecek herhangi bir şeyi almaya razı olduğunu bilmiyordu.

Marjorie kaç tane olduğuna bile bakmadan tişörtleri alabileceklerini söyledi. Gözleri kızının üzerindeki erkek şortuna kilitlenmişti. Bir eli çenesinde, başı hafif eğik bir hâlde Julie'nin etrafında dolaştı. Onu gören biri, atomu parçalarına ayırmaya çalıştığını düşünebilirdi. Üç yüz altmış derecelik incelemesini tamamladığında terziyi çağırdı. Terziler hiç de arkadaş canlısı olmadığından Julie itiraz etmişti. Başlarını umutsuzlukla salladılar, parmaklarıyla ona yaklaşır, Julie'nin kendini şekillenmeyi bekleyen bir çamur parçası gibi hissetmesine neden olurlardı. Marjorie ısrarcı olduğu her şeyi elde ederdi. Bel kısmı gevşetilir ve yükseltilir, omuzlar daraltılır, terzi aksini düşünmesine karşın kalçalar bollaşırdı. "Bakın, burada bir iz olacak." diye uyarırlardı, yine de Marjorie Weissman ısrarından vazgeçmez ve sonunda onlar da pes ederdi. Sonuçlar Julie'nin umurunda değildi. İşlem yapılmış bu yeni giysileri giydiğinde bir an için gerçekten de kendini iyi hisseder, annesi ve terzi bunca mücadeleye değdiğine karar verirdi.

Karen, Bay Rubin'i almaya gitti, Julie de aynanın karşısına geçti. Şort şişkin belini kavırıyor ama neredeyse dizlerine kadar iniyor, poposunun yayılmasına yer bırakıyordu. Terzinin üzerindikileri daraltamayacağını söyleyeceğini ve annesinin de ondan hepsini söküp yeniden dikmesini isteyeceğini biliyordu.

Bay Rubin tahmin ettiğinden daha yaşlıydı. Dünyadaki diğer tüm terzilerin Julie'nin kilosuna şaşkınlıkla baktığı gibi yapmak yerine, Ben Rubin nazikçe gülümsedi, zarıfçe kolunu Julie'ye uzattı ve ona giysilerin daraltılacağı platforma kadar eşlik etti. Julie bu solgun mavi gözlü adamı, kahve tonlarındaki bıyığını sevmiş, adamın ona sorun çıkartmayacağından emin olmuştu.

“Peki, demek kısaltmak istiyoruz, öyle mi?” diye soran Rubin, çoktan kenarlarını kıvırmaya başlamıştı. Kumaşı içe kıvrırken, şortun alt kısmındaki timsah logosu kayboldu. “Bu hayvana ihtiyacın var mı yok mu? Senin için bir önemi var mı?” Julie dönüp bir cevap alabilmek için annesine baktı. “Timsaha ihtiyacın olup olmadığını anlamak için annene mi ihtiyacın var? Hadi ama bana onu sevip sevmediğini söyle.”

Julie yumuşak bir ses tonuyla, “Benim için bir önemi yok.” dedi.

“Güzel. Etrafta yürüyen bir reklam panosu gibi dolaşmak istemeyen kadınlardan hoşlanırım. O hâlde ondan kurtulacağız. Onu Miami’ye geri gönderelim. Timsahlar oraya bayılır. Yeterince kısa mı yoksa daha kısa olmasını ister misin?” Julie bir kez daha annesine baktı ama bu kez ondan bir cevap beklemeden döndü.

Kendinden emin bir biçimde, “Biraz daha kısa.” dedi.

“Güzel çünkü şortlar kısa olmalı. Buraya bir çift pantolon almaya gelmedin, öyle değil mi?” Julie, Marjorie ve Karen nazikçe gülümsedi. Ben Rubin de güldü. Julie adam için endişelenmişti çünkü ağzında iğneler varken gülüyordu. Şortu iğnelemeye devam edip onu bir erkek şortundan hamile bir kız şortuna dönüştürdü. Marjorie ne kadar değişiklik isterse istesin, Bay Rubin hepsini iyi bir terzilik ve kötü espriler eşliğinde yerine getirdi. Julie beş farklı renk şort giydi ve Bay Rubin hepsinde de sihrini kullandı. Bir kez olsun Julie’nin kilosundan söz etmedi ya da bu işi aldığı için pişmanlık duyduğunu düşünmesine izin vermedi. Julie ondan çok hoşlandı, nezaketini takdir etmişti. İğneleyip kısaltma işi bitince adamın gitmesini istemedi. Adamın bir çift Lacoste pantolondan çok daha fazlasına yardımcı olabileceğini tahmin etmişti.

Julie, Bay Rubin'e, "Şişman olduğum için özür dilerim." dedi. Bu keder ve itiraf Marjorie'yi şaşırtmıştı. Kızı daha önce ne şişman olduğunu itiraf etmiş ne de bu konuda üzgün olduğunu dile getirmişti. Ona uzandı ve kızına sarıldı.

"Yani, sorun ne?" diye sordu Ben Rubin. "Bugün şişmansın ama gelecek ay olmayabilirsin."

"Gelecek ay daha çok şişman olacağım." Bu kadar açık konuşmak istememişti. Bu adam onu olduğu gibi kabul ediyordu, onunla konuşmak iyi gelmişti.

"Çocukluktan kalma kilolar. Ne olmuş yani?"

"Aslında çocukla bir ilgisi var... Ben hamileyim." Julie bir sessizlik olmasını beklemişti. Şok geçirmelerini, ağızlarının açık kalmasını ve güçlükle nefes almalarını... Oysa söyledikleri karşısında Bay Rubin güldü, saçmaladığını düşünen annesi derin bir iç geçirdi. Ona bir tek Karen inanmıştı ve "Vay canına!" dedi. Julie küçük kaidesinden inip soyunma odasına gitti.

On Beşinci Bölüm

*D*avid hayatında ilk kez eve erken gitti. Hobileri olan bir adam değildi. Sadece iki şeyi yapmayı biliyordu: İşe ve eve gitmek. Marjorie'nin evde olmasını ummuş, onu göremeyince hayal kırıklığına uğramıştı. Buzdolabına doğru yürürken kendini yalnız hissetti. Kapısını açtı, hızla kapattı. Biraz aç olsa da yemek için sabırsızlanmıyordu. Esnemeye karar vermeden önce iki farklı mutfak sandalyesinde oturdu. Ona bu sebep olmuş, sanki yapacak başka hiçbir şey yokmuşçasına hava çıkarmıştı. Parmak eklemlerini mutfak masasına vurarak oturmaya devam etti ve bundan keyif aldı. David, böyle anlara sahip olmayı hak ettiğini biliyordu. Hayatını kazanmak için zekâsını ve yeteneklerini ispatlamıştı. En azından hiçbir şey yapmamayı hak etmişti.

Gözleri, ellerini izlediği masaya takıldı. Her şey tanıdıktı, oysa onları öğleden sonra ışığında çok az görürdü. Duygusallaşmak David'in alışık olmadığı bir şeydi, özellikle de mutfak kadar sıradan bir konuda... Ama mutfağı seviyordu, mutfaktaki hiçbir şeyin değişmesini istemiyordu. Düşüncelerini biraz daha

ileri taşıdığında, yaşamında hiçbir şeyin değişmesini istemediğini fark etti. Sonsuza dek aynı duygularla aynı evi istiyordu. Dolaptan tek bir çiçekli fincanın eksilmesi onu rahatsız ederdi. Hiçbirinin, Julie'nin bile eskimesini, yaşlanmasını istemiyordu. Kızının her zaman on altı yaşında kalıp onlarla yaşamaya devam etmesini istedi. Kendisi daha genç ya da zengin olmak zorunda değildi. Onun tek duası her şeyin olduğu gibi kalmasıydı. Eklemlerini vurmaya devam ederken, "Lütfen bana her şeyin aynısından daha çok ver, Tanrım." diye dua etti, böyle bir şeye sahip olamayacağını bilerek. Dünyanın olduğu gibi kalması demek, aynı zamanda Elizabeth Pringle'ın varlığının süreceği anlamına geliyordu. Oysa yıldız haritalarıyla ve tedirgin edici tahminleriyle David'i bu ruh hâline sokan da oydu. Pencere pervazında duran saksı çok uçtaymış ve her an lavaboya düşebilirmiş gibi geldi. David koşup saksıyı ve hayatının tutarlılığını korudu.

Gerinip bir kez daha esnedi, günlük rutinde olmayan iki şeye karar verdi. Her gün kahve içer ve duş alırdı. Kendisine, çeşitliliğin yaşamın bir parçası olduğunu ve onu yok etmediğini kanıtlamak için bir bardak süt içip uzun bir banyo yapmaya karar verdi.

Neden bir banyo istediğini ancak merdivenleri çıkıp suyu açtıktan sonra fark edebilmişti. David tedirgindi. Elizabeth ona bir top atmış ve o da elinden düşürmüştü. Ona çiçekler göndererek, ilgi göstererek oyunu başlatmış, sadece bir âşığın yapabileceği gibi fiziksel olmayan bir ön sevişmeye adım atmıştı. Evlendiğinden bu yana aşk hayatındaki iki deneyimi sayesinde doğru zamanda geri çekilmeyi öğrendiğini sanmıştı. Onun aradığı o aşk dolu bakışlardı, onları bulduğu zaman geri çekilmesi gerekiyordu. Hemşirede çok fazla beklemişti. Kız onu kendi

duygularıyla yüzleştirmişti. Bunun için hastanenin kafeteryasındaki sessiz bir köşede üç fincan kahve içmesi gerekmişti. Sürekli kendini tekrarlamış, David'in karşılık vermesini sağlayacak anahtarı aramıştı. David'in peşinden geldiği şeye zaten hâlihazırda sahip olduğunu bilmiyordu. Ona kendini sundu, David reddetti, karısına sadık kalacağını söyledi. Kız ağladı. David özür diledi. Ona arkadaş kalmayı teklif etti, kız David'in davranışlarını tutkuyla karıştırmıştı. Hemşire neden çiçekler gönderdiğini, boynunda neden onun taktığı altın bir zincir olduğunu bilmek istedi. David sadece vermek istediğini, başka bir anlamı olmadığını savundu. Kız onu flört etmekle suçladı, David artık iyi bir adam olmanın ne kadar da imkânsız olduğuna inanmadığını söyledi. Eğer faydası olacaksa zinciri geri alabilirdi. Kız boynundaki zincire uzandı ve onunla yatması için adama yalvardı. Adam, kızın kolundaki elini çekmek ve onu çok çekici bulduğu hâlde asla karısıyla ilişkisini tehlikeye atmak istemediğini açıkladı. Özgür olsaydı, kesinlikle onun gibi bir kadının peşinden giderdi. Kızın gözlerinden öfkeli yaşlar döküldü. "Bana kur yapan sendin." diye ağladı. David niyetinin bu olmadığını söyledi. Kız gözyaşlarına hâkim olmak için dudağını ısırды ama durmadı. Adam mendilini uzattı ama kız onu geri fırlattı. Masadaki krom dağıtıcının içindeki mendilleri tercih etti. Sert bir şekilde sildiği için burnu olduğundan daha da kızarıktı. Adam bir kez daha mendilini uzattı ama kızın endişesini aşkla karıştırmamasından korktu.

"Neden geçen perşembe bana ilgi çekici olduğumu söyledin?" diye hıçkırarak ağladı ve burnunu sildi.

"Tam olarak şartları hatırlamıyorum ama böyle söylediğime göre, söylediklerimde ciddi olmalıyım." Elleri masada mükemmel bir beyfendininki gibi birleşmişti.

“Erkekler peşinde olmadıkları kadınlara böyle şeyler söylemezler.”

“Seninle yatağa girmeden ilgi çekici olduğunu söyleyemez miyim?”

“Sen... Senin tek derdin kadınlarla alay etmek.”

“Bu imkânsız. Seninle alay edemem.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Etrafta dolaşıp kadınları baştan çıkarıyorsun ve peşlerinden gitmiyorsun. Benim de duygularım var ve seni her gördüğümde bacaklarımın arası zonk-luyor.” David başının belada olduğunu biliyordu, öte yandan hissettiği suçluluk ve gurur eşit orandaydı.

“Dr. Peters’a ne dersin? Çok yakışıklı bir adam.” David gerçekten arkadaşça bir iyilik yaptığını düşündü.

“Dr. Peters’ı istemiyorum. Ben seni istiyorum.” David yatağın başında başka bir doktorla neden değiştirilemeyeceğini biliyordu ama işine geri dönmek zorundaydı. İkisi de artık üzerine konuşabilecekleri bir ilişki kalmadığının farkındaydı. Yine de hemşirenin kahve içmeyi bırakıp onu David’in kucağına dökmesi için üç gözü yaşlı seans daha gerekti.

Karısının arkadaşı ayrıldıklarında daha anlayışlı davranmıştı. Kucağına sıcak kahve dökmemişti. Sadece kocasını terk etmiş ve kız kardeşine yakın olmak için Kaliforniya’ya taşınmıştı.

David kollarını sabunladı, kendine o günden itibaren tek hobisinin Marjorie olacağına dair söz verdi. Ona sahip olduğu için şanslıydı. Birbirlerini güldürüyorlardı. Seks iyiydi. Birlikte daha çok zaman geçirebilir, bu yaz harika bir tatile çıkabilirlerdi. Nereye mi? Bir dağa tırmanabilirlerdi. Marjorie ona “Köpüklü Su Adamı” adını takmıştı. Raftinge gitmeyi önermiş, David de ancak sular köpüklüyse yapabileceğini söylemişti. “Neden hep

köpüklü sular ve tehlikeli dağlar olmak zorunda ki? Gümüşe yatırım yapmak istediğini söylemiştin, hatırlıyor musun? Ama sadece yüz bin dolarlık gümüş satın almayı tercih ettin. Seninle asla hiçbir şey yapmamamızın sebebi, senin Köpüklü Su Adamı olman.”

Değişecekti. Birlikte hafif yürüyüşlere çıkabilirlerdi. Ona karşı romantik olacaktı. Marjorie’nin düşlerindeki dağın yerine küçük tepeler aşabilirlerdi. Ona Marjorie’yi ne kadar sevdiğini gösterecekti, belki de arabasına “Marjorie’yi Seviyorum” yazan bir çıkartma almak gibi aptalca bir şey de yapabilirdi. Bir şeyden emindi; hastanedeki kızla işi bitmişti. Kara sevdalar hiçbir şeye değmezdi.

Telefon çaldı ve David banyo keyfini bölüp bölmemeyi düşündü. Bedeni umutsuzca küvetin içinde kalmak istiyordu. Ancak o kalbi olan bir kalp cerrahıydı, kendini dışarı çıkmaya zorunlu hissetti, bir havluya sarındı ve telefona koştu. Oraya vardığında Marjorie telefonu çoktan açmıştı, David pencerenin önünde hatları belli olan karısının çok güzel olduğunu düşündü.

Ahizeyi bir eliyle tutup, “Arayan Elizabeth Pringle.” dedi.

“Bir hastam.” Marjorie telefonu ona uzattı ve David bu konuşmayı hem Elizabeth hem de karısı için nasıl normal göstereceğini düşündü.

En iyi doktor sesiyle, “Merhaba, nasıl yardımcı olabilirim?” dedi.

“Seni görmeyi gerçekten çok isterim çünkü bugün buradan ayrılma şeklin ve diğer konularda kendimi çok komik hissediyorum.”

“Bu gece viziteye çıkacağım. O hâlde size de uğrarım.”

“Demek istediğın sadece uğrayıp hemen gitmek mi yoksa uğrayıp bir süre kalmak mı?” David cevap vermeden önce sarı, askısız yazlık elbisesini çıkarmakta olan Marjorie’ye baktı. Eğer karısının her bir santimini bilmiyor olsaydı, onun soyunmasıyla baştan çıkabilirdi. İkisi de Marjorie’nin çıplaklığına bir tepki vermeden kadın sarı, yazlık elbiseye göre bedenini daha çok kapatan bir sabahlık giydi.

“Daha sonra geleceğim. O zaman konuşabiliriz.” Elizabeth cevap vermeye fırsat bulamadan David telefonu kapattı.

“Neden bu gece hastaneye geri dönüyorsun ve neden eve erken geldin?” Her iki sorunun da cevabı Elizabeth Pringle idi ama erkekler eşlerine böyle cevaplar vermekten hoşlanmazdı.

“Biraz gevşemem gerekiyordu.” dedi ve sorunun sadece yarısını cevapladı. David bunu ispatlarcasına yatağa uzandı.

“Yemeğe çıkacağımızı zannediyordum.” Marjorie de yatağa oturdu, saçlarını taramak için eğildi. David bu gösteriyi keyifle izliyordu.

“Çıkacağız. Erken gideriz; ben de dokuz gibi hastaneye geri dönerim.” Hastane ve Elizabeth’le takılma düşüncesi moralini bozmuştu.

“Sorun olacaksa tavuğun buzunu eritmiştim.” Marjorie saçlarını arkaya attı, David onu alkışlamaya hazırlanıyordu. Saçları neredeyse yavaş çekimde omuzlarına döküldü. Saçlarını kestirmeyi düşünüyordu, David de onu destekler gibi yapmıştı. Oysa, gizliden gizliye karısının on sekiz yıldır alışık olduğu aynı saçlara sahip olmasını istiyordu.

“Altı buçuk gibi çıkarsak sorun olmaz. İki araba gideriz.” Marjorie iki araba gitmekten yorulmuştu. Bir zamanlar bir doktor karısı olmayı iki ayrı arabayla yolculuk etmek olarak ta-

nımlamıştı. “Neden tavuğu pişirmiyorum? Julie için de daha iyi olur.” Marjorie, David’in yanına uzandı. Günün ortasında yan yana uzanmak pek de alışık oldukları bir durum değildi, ikisi de biraz heyecanlanmıştı. Julie ve tavuktan konuşuyor olmasalar belki de sevişebilirlerdi.

“Çin restoranında tek bir yemek büyük bir fark yaratmayacaktır.”

Gözlerinin önüne Julie’nin erkek şortuyla aynanın önündeki hâli geldi, kendini kızını korumak zorunda gibi hissetti. “Sorun Çin restoranlarında değil. Asıl sorun Julie’ye yememesini söyleyip sonra da Çin böreği yemeğe götürmen.”

“Şişman olması benim suçum mu?” David suçlandığına inanmıyordu. Evde birilerinin hayatını mahvedecek kadar bile kalmıyordu ki.

“İkimizin de hatası. İkimiz de onu besliyoruz.” Marjorie huzurlu bir gece geçirmek istemişti. Kavgaya niyeti olmadığını göstermek için gülümsedi, David’in cana yakın yüzünü görebilmesi için dirseğine yaslandı.

David hâlâ kendini suçlanmış hissediyordu. Marjorie, birazdan edecekleri kavganın asıl suçlusunun Elizabeth Pringle olduğunu asla öğrenemeyecekti. Biraz önce Elizabeth’in ev numarasını bildiğini fark etmişti, bu hiç iyi değildi. Planladığından daha acımasızca davranıp “Julie kendi vücut yağıyla aylarca yaşayabilir.” diye karşılık verdi. David’in sesi yeterince yüksek ve sertti, Julie onu duymuştu.

“O hâlâ bir çocuk.” dedi Marjorie. Kızını her zaman kurtarmaya çalışırdı.

Kızına âşık olmak isteyen ama olamayan bir babanın acısıyla, “O şişman.” diye bağırırdı David.

“David, lütfen, seni duyacak.” dedi Marjorie. Ayağa kalktı, kapıya yürüdü, David’in sesi ile kızı arasında dikildi.

“Belki de beni duyması iyi olur. Birinin ona bunları söylemesi gerek.” Julie yatağına oturup kavganın geri kalanını dinledi. Üzülmüş, ebeveynlerinin kavga etmesine ise sevinmişti. En azından bu evdeki tek mutsuz insan kendisi olmayacaktı.

“Ona her gün diyet yapmasını söylüyorum. Ona yardım etmeye çalışıyorum. Onu kampa gönderiyorum, öyle değil mi?”

“En büyük hata her şeyi yemeğe çevirmen. Birkaç yıl önce Rose teyzemin doğum günü partisine ancak ertesi hafta katılabildiğini hatırlıyor musun? İki pasta birden yapmıştın.” David parmağını Marjorie’nin kalbine doğru salladı.

“Onu beyzbol maçlarına götürüp eğlendirebilmek için sosisli sandviç ve yer fıstığı alan sensin.”

“O çok özel bir durumdu.” David parmağını geri çekse de Marjorie hâlâ onu işaret ediyormuş gibi hissediyordu.

“Doğum günü de özel bir durumdu ve Julie için birbirimizi suçlamanın delilik olduğunu düşünüyorum.”

“Belki de kıskanıyorsun.”

“Neyi?”

“Onun gençliğini. Sana benzediğini biliyorsun. Belki de ailenin yıldızı sen olmalısın ve Julie zayıf olsaydı o olurdu.”

“Bu çok amatör bir psikiyatri analizi ve tamamen asılsız.”

“Aynı sana benziyor, Marjorie. Zayıf olsaydı senin yirmi iki yıl önceki hâlin gibi olurdu. Bununla yaşamak senin için çok zor olsa gerek.” David yatakta dik oturuyor, Marjorie de önünde volta atıyordu.

“O benim kızım.”

“Kim bir annenin kızını kıskanamayacağını söyleyebilir ki?”

“Onu sabote ettiğimi mi söylüyorsun?”

“Evet. Ona diyet yapmasını söyleyip sonra eve çikolatalı kekler getiriyorsun. Ona yardım edeceğini söylüyorsun ve aş-ğıda bir sürü abur cubur var. Yardım etmek demek buzdolabın-da kereviz ve havuç bulundurmak demektir.”

Marjorie zafer kazanmışçasına, “Buzdolabında kereviz ve havuç var.” dedi.

“Evet ama elma marmeladının yanında.”

David’in suçlaması, sesleri yükseldiği için dinlemekte zor-luk çekmeyen Julie’yi tuhaf bir biçimde rahatlatmıştı. Bugüne dek kendi elleriyle şişmanladığını düşünmüştü, oysa babasının söyledikleri doğruysa bu onun suçu değildi. Buzdolabında elma marmeladı vardı, onun elma marmeladına ve diğer her şeye karşı zaafı vardı. Babası haklıydı. Annesi onu şişmanlatıyordu.

Annesinin “O sadece meyve püresi!” diye bağırdığını duydu.

“Hiç o şeylerin içindeki kalorilere baktın mı? Krem şanti yemekten farkı yok.”

Marjorie, “Onu sağlıklı besinler reyonundan aldım.” diyerek kendini savundu. “Hem nasıl oldu da bu zekice teoriyi kendine saklayabildin?”

“Şimdi düşündüm. Bence sen bu evdeki tek güzel kadın ol-maktan vazgeçemedin.”

“O kadar yanlış düşünüyorsun ki!” diye tıslayan Marjorie sabahlığını çekiştirerek bağladı, merdivenlerden inip mutfağa koştu. Büyük bir çöp torbası çıkarıp şişmanlatma ihtimali olan her şeyi çöpe atmaya başladı. David peşinden geldi, sebep oldu-

ğu tiyatrodan keyif alıyordu. Julie ise yaşamından nelerin atıldığını anlamaya çalışarak dinlemeye devam etti.

Fırtına dindiğinde üçü birden giyindi ve Su Ling'e gittiler. Julie'nin kafası karışmıştı. Nasıl oluyor da bir saat önce ona şişman diyen iki ebeveyni şimdi moo shu pork ve Çin böreği yemesine izin verebiliyordu? Acaba Julie'nin son güzel yemeği olması için anlaşmışlar mıydı? Belki de onlara bebeği söylemeliydi. Sağlık dersinden bebeklerin daha doğmadan ilgiye ihtiyaç duyduklarını öğrenmişti. Herhâlde ebeveynleri henüz doğmamış torunlarını aç bırakmak istemezdi. Ağzını kızarmış domuz ve pilavla doldururken yüzlerinde bir kınama işareti olup olmadığına baktı, belki de öne çıkıp her şeyi anlatmalıydı. Çin restoranında bağıramazlardı. Ona bir şeyler atamaz, en fazla yemek çubuklarını fırlatırlardı. Bu konuyu üzerinden atmak ve belki de sonunda huzura kavuşmak iyi olabilirdi. Belki, sadece küçük bir ihtimalle, bebeği olacağını öğrenirlerse akıllarından kalorilerini hesaplamayı da bırakabilirlerdi. Ama ağzını her doldurduğunda bir tane daha istedi, yemek biterken cesareti de kaybolmuştu. Çinli garson masayı temizlemek için geldiğinde, bebeği açıklamaktan çok tatlı yemesine izin verip vermeyeceklerini düşünmekle meşguldü. Vanilyalı dondurma ve bademli kurabiyeler ona mutfaktan sesleniyordu, Julie babasının hesabı neden istediğini pek anlayamamıştı.

“Tatlı istemiyor musunuz?” diye sordu, karar onlara ait olacağı için kendini güvende hissetmişti.

“Sen?” diye sordu babası, Julie bunun hileli bir soru olduğunu hemen anlamıştı. Belki de odalarının kapalı kapıları ardında psikolojilerini değiştirmeye karar vermişlerdi. Ondan diyet yapmasını istemiş, diyet yapmasına yardım etmiş, diyet yapması için rüşvet vermiş (bir dolap dolusu yeni elbiseler

sözü vardı), diyet yapması için cezalandırmıştı (gizlice süpermarketlere gidip dörtlü dondurma aldığını ve onları otoparkta yediğini öğrendiklerinde araba kullanmasını yasaklamakla tehdit etmişlerdi) ama şişmanladığından bu yana asla kendi başına bırakılırsa kilosunu kontrol altına alabileceğine dair bir teori olmamıştı.

“Elbette tatlı istiyorum. Akıllı olan hangi kız tatlı istemez ki?” Ondan akıllı olmasını istemişlerdi, işte olmuştu ve şimdi de bununla uğraşacak enerjileri yoktu. “Ne kadar yediğimi konuşmadığımı lanet tek bir öğün geçirebilir miyiz?”

David soğuk bir ses tonuyla, “Kimse ne kadar yediğini konuşmuyor. Sadece tatlı isteyip istemediğini sorduk.” diye karşılık verdi.

“Neden? Ansızın neden konuşmuyorsunuz? Yıllardır ağzımdan bir şeyler almaya çalışıyorsunuz. Yıllardır yemek yediğim için kendimi bir pislik gibi hissetmeme neden oldunuz. Şimdi tatlı isteyip istemediğimi mi soruyorsunuz? Sizin önünüzde tatlı yemeye korkuyorum. Benden nefret edeceksiniz.”

Julie yumruğunu masaya vurdu. Hepsi, anne, baba ve çocuk, acı çekiyordu. Bir zamanlar çimdiklemeyi çok sevdikleri avuçları artık birer bebek kalçası kadar olmuştu, sevimli olacak kadar büyüktü. Bir zamanlar şirin buldukları yanaklardan ağza gözyaşları süzülürdü.

David uzanıp Julie'nin elini tuttu, Marjorie de diğerini. Julie onlara izin verdi. Okşanmayalı çok uzun zaman olmuştu, varlığından pek de emin olmadığı o sevgiyi hissetmeyeli ise çok daha uzun... Kolları çıplak masaya yapışmıştı ama kimse umursamadı. Onlardan nefret etmeyi öğrenmeden önce kızlarına tutunmaları önemliydi.

Marjorie konuşabilecek duruma gelince, "Üzgünüm." dedi.

"Senin hatan değil. Tüm şu yeme işini yapan benim. Her gece, her sabah yemeyeceğime dair kendi kendime söz veriyorum." Julie bu başarısızlığından o kadar mutsuzdu ki David zorla olsa bile kızının elini daha çok sıktı. Küçük bir çocukken doktoru iğne yaptığı zaman kızının elini sıkardı. Kızı da aynı şekilde karşılık verir, babasına sımsıkı tutunurdu, onun canını biraz yakarsa iğnenin acısı o kadar kötü olmazdı. Bu gece Julie de babasının elini sıktı.

"Daha çok yardım etmeliydim. Seninle birlikte diyet yapmalıyım." Marjorie Julie'nin gözlerinin içine baktı, aynı gözler kendisine bakıyordu. Aynı renk. Aynı acı.

"Hayır. Sen mükemmelsin." dedi Julie.

"Ah, Julie. Değilim." Marjorie kızının elini avuçlarının arasına aldı ve alnını öptü. David anne ile kızın arasındaki bağı izlerken ikisinin kendisine bağlı olmasından mutluluk duydu.

"Sen çok güzelsin." diye iç geçirdi Julie.

"Sen de çok güzelsin." diye araya girdi babası, Julie ona inanmak istedi. Aynalardan uzak durmasaydı bunu kendi gözleriyle görebilirdi.

"Değilim. Ben aşırı şişkoyum."

İkisi birden "Hayır!" diye itiraz etti.

"Evet." diye ısrar etti Julie. "Geçenlerde aldığın o mavi pantolonu hatırlıyor musun? Dün onu denedim. Fermuarını çekebilmek için yatağa uzanmam gerekti. Sonra dişlerimi fırçalıyordum, sadece dişlerimi fırçalıyordum ve fermuar patladı. Çok kaliteli bir pantolondur çünkü ona çok para vermiştik, yani patlamasının tek nedeni benim. Onu yatağın altına sakladım. Yani sanırım bu da aşırı şişko olduğumu ispatlıyor."

Üçü de acı içindeydi. Her iki ebeveyn de kızlarıyla aynı fikirde olmadıklarını göstermek adına başarıyla itiraz etti. David ve Marjorie, onu olduğu gibi kabul ettiklerini, Julie de hamile olduğunu söylemek üzereydi. Ama kimse tek kelime etmedi çünkü garson hesabı getirmişti, dört fal kurabiyesinin ortasında duruyordu.

Julie elinde olmadan kurabiyelere odaklandı. Fallar umurunda değildi, onun yaşamıyla hiç ilgileri olmamıştı. Kurabiyelerin tadını da o kadar sevmezdi ama onları istiyordu. Ebeveynlerinin sözleri ya da jestleri kadar rahatlatıcı olacaktı. Başlarını sallayıp onun şişko olmadığını iddia edebilirlerdi ama Julie öyle olduğunu biliyordu ve bir şişkonun yakıta ihtiyacı vardı.

“Nasıl yardımcı olabiliriz?” David bilmek istiyordu, Julie konuşurken babasına bakmaya çalıştı. Ne yazık ki kurabiyeler hâlâ orada duruyordu.

“Sanırım kamp gerçekten işe yarayacak. Gitmek konusunda sorun çıkardığımı biliyorum ama tanıdığım bir çocuk kuzeninin o kampa gittiğini ve kızın tonlarca kilo verdiğini söyledi. Yani, döndüğümde gerçekten çok zayıflamış olacağım.” Julie daha yüzlerinde belirmeden ebeveynlerinin gülümsemelerini hissetmişti. Onları tutamayacağını bildiği sözlerle mutlu etmek çok kolaydı. Hamile insanların tonlarca kilo vermeyeceğini biliyordu.

“Daha mutlu olacaksın.” diyen David, MasterCard kredi kartına uzandı.

“Belki de benim yeni fotoğraflarımı çekip masana koyarsın.” David utançla neredeyse bir yıldır ofisine gelmemiş olan Julie’nin tekne çekilmiş fotoğrafı hatırladığını fark etti. Julie her şeyiyle Amerikalı bir çocuğu andırıyordu, göçmen bir

ailenin oğlu olarak en azından bundan hoşnuttu. Kızın ağırlığı ona eski dünyayı ve ailesinin anlattığı tehlikeleri anımsatıyordu.

“İstersen yarın yeni fotoğraflar çekeriz. Ben de uzun zamandır yenilerini koymak istiyordum.”

“Masanda bir şişko olmasını istemezsin, baba.” Haklıydı. Sadece bir yelkenli resmi olmasını tercih ederdi.

Julie tüm doğru düğmelere basıyordu. Ebeveynlerinin kendilerini kötü hissetmesine neden olan her şey onu bir şekilde rahatlatmıştı. Kendini ne kadar çok aşağılarsa onlar da mü-kemmellikten sadece birkaç kilo uzakta olduğu konusunda ısrar etmişlerdi. Çok geçmeden onu olduğu gibi kabul etmeye başlamış gibiydiler. İşte tam o sırada Julie fallarda ne yazdığına bakmadan kurabiyelerin dördünü birden yedi. Marjorie ve David gülümsemeye çalıştı, oysa Julie’nin geniş göğsündeki kırıntıları görünce başa dönmüş, onu yemek konusunda uyarma arzusuyla dolmuşlardı.

David hastaneye doğru yola çıktığında, Elizabeth Pringle’in astrolojik tahminleri etkisini kaybetmişti. Kızdan uzakta geçirdiği birkaç saat ona her şeyi mantıkla ele alma imkânı tanımıştı. WNEW radyo istasyonu, çok güzel, ılık bir yaz akşamı olduğunu söylüyordu. Sandra Dee havasıydı, kızlar ve erkeklerin cinsel açıdan birbirlerine işkence etmek için bir araya geldikleri şu gecelerden...

Elizabeth’i görmeden önce ofisine gitti. Büyük masasına kurularak Julie’nin fotoğrafını iki eline aldı. O fotoğraftaki küçük kızı seviyordu. Yemeğe götürdüğü kızı da sevebilmeyi umdu. Üst çekmecesini açıp Julie’nin geçen yıl çektiği sınıf fotoğrafını çıkardı. Daha güncel olan fotoğrafı çerçevenin bir kenarına sı-

kıştırmadan önce üç kat gıdı saymıştı. Kızın yüzünü inceledi ve yaşlı olanda genç olanı bulamadı.

David, Elizabeth'in odasına kapıyı çalmadan girdi, bu davranışını sorgulamayacağını biliyordu. Kızı yatağında oturmuş bir hâlde buldu. Karmakarışık saçlarında bir kalem, mükemmel dudaklarında ise başka bir kalem vardı. Burç kaynak kitapları ve kâğıtlar bacaklarının üstüne yayılmıştı. Elizabeth'i kitaplarla birlikte görmek David'e tuhaf bir biçimde bu kızın ne yaptığını bildiği hissini verdi.

"Numaramı nereden buldun?" diye sordu, tüm büyülerini bozmaya çalışıyordu.

"Ofisini aradım ve onlar da verdiler. Neden bir doktor gibi giyinmedin?" David sivil giysilerle geldiğini fark etmişti. Bu şekilde gelmek onu utandırdı çünkü dışarıdan bakan herkese burada bulunma sebebinin profesyonelden öte kişisel olduğunu anlatıyordu.

"Canın her istediğinde beni evimden arayamazsın."

"Neden olmasın? Burası özgür bir ülke."

"Benim... Benim evime karşı sorumluluklarım var, bir karım var." Elizabeth kıkırdadı. Adamın hayatındaki karmaşadan hoşlanmıştı.

"Bir karın olduğunu biliyorum. Yıldız haritanı çıkarttığımı unuttun mu? Senin hakkında her şeyi biliyorum." David yatağın yanındaki sandalyeye oturup kızın elini tuttu. Birisi onları görürse sadece hastaya ihtiyacı olan morali vermeye çalışan olağanüstü bir doktor olduğunu düşünecekti.

"Beni evimden arayamazsın çünkü bu hasta-doktor ilişkisine zarar verir." dedi ve zarifçe elini tutmaya devam etti.

“Sen benim özel doktorum değilsin.”

“Ama bu hastanenin doktorlarından biriyim.”

“Genellikle doktorlar hastalarına çiçek gönderir mi?”

“Gönderebilirler.” Yakayı ele vermeyecekti.

“Gönderebileceklerini biliyorum. Sık sık gönderebilirler mi?”

“Sık sık değil. Belki bazen.”

“Sık sık değil.”

“Hayır.” Yakalanmıştı.

“Demek istediğim daha önce hastalarından birine çiçek gönderdiğin oldu mu?”

“Hatırlamıyorum.”

“Hatırlamıyorsan bunu çok sık yapmıyorsun demektir.” Kız sorgusundan o kadar keyif alıyordu ki elde ettiği zafer David'i de keyiflendirmişti.

“Çok sık yapmam.” diye itiraf etti. Elizabeth Pringle, gençlerin son derece bencil yaşamını sürdüğünden, bugüne dek hiç bu kadar korkmamıştı. Kızın eşleri düşünmediğinin ilk belirtisi evini araması olmuştu.

“O hâlde aramızda tipik bir hasta-doktor ilişkisi olduğunu söyleyemezsin, yani seni evinden arayabilirim.” Açıkça onunla flört ediyordu, hem de sorun çıkartarak. David kızın elini bıraktı ama o bunu bir reddetme olarak algılamadı.

“Karını incitmek istiyor musun?”

“Hayır. Elbette hayır.”

“O hâlde neden bana çiçekler gönderiyorsun?”

David işe bir yalanla başlayıp sonra gerçeği itiraf etti. Büyük bir olasılıkla Elizabeth'in ondan hoşlanmasını istediğini, oysa

şimdi Elizabeth ondan hoşlandığı için korkudan ödünün patladığını söyledi. Dürüst olmak için yanlış kadını seçmişti. Elizabeth'in elinde gerçek olduklarına inandığı silahlar vardı.

“Senin ya da benim ne düşündüğümüzün hiçbir önemi yok.” diye açıkladı. “Kendi yıldız haritamın senin yıldız haritanla ilişkisi üzerinde çalışıyordum.” Karalamalarla dolu birkaç kâğıt gösterdi. Güneş ve Ay sembolleri David'e mitoloji kitaplarında gördüğü illüstrasyonları hatırlatmıştı. “Bak, işte burada, gün gibi aşikâr. Biz sevişeceğiz.”

“Bunu yapamayacağımızı biliyorsun.” diyen David, bunun yeterli olmasını umdu, olmayacağını tahmin etti.

“Dr. Burke yapabileceğimizi söyledi.” Bir an için David, kızın Solomon'dan yatmaları için izin istediğini düşünse de kız devam etti. “Seks yapmamın gayet uygun olduğunu söyledi. Hatta kalbime iyi gelebileceğini de ekledi.”

“Haklı ve sana katılmak isteyecek pek çok genç adam olduğuna eminim.” David yavaşça odanın en uzak köşesine doğru uzaklaşmaya çalışıyordu. Solomon'un talimatlarına yakalanmak gibi bir niyeti yoktu.

“Etrafta dolaşıp genç adamların peşinde koşamam. Bak...” Tek bir kâğıt parçasını kaldırdı ama David olduğu yerden göremedi. “Venüs evimin seninkiyle nasıl çakıştığına bir bak. Demek istediğim benimle yatmak istemeyen bir erkeğin peşinden koşacak kadar azgın değilim. Ama bu engel olmayacağımız bir şey.” David kapıya yakın durdu. Elizabeth ile başa çıkmak gitgide daha çok zorlaşıyordu, herhâlde bunun nedeni son derece karmaşık biri olmasıydı.

Tavsiyesine uymayacağını bildiği hâlde, “Bir ya da iki kişi bulabilirsin.” dedi.

“Hayır, bulamam. Biliyor musun gözleriniz İsa ile aynı renk.”

“Kimse İsa’nın gözlerinin rengini bilmez. İtalyanlar onu İtalyan’a benzetir. İskandinavlar ona mavi gözler verdi.”

“Tanrı’nın insanları kendi şekliyle yaratması gibi bir şey mi?”

“Kesinlikle. Bazıları İsa’nın Tanrı’nın oğlu olduğuna inanır, bazıları inanmaz. Ama bu uzun ve şimdi başlamamamız gereken bir tartışma.” David bir öpücük gönderip çıkmayı düşündü. Kapıya yönelse de o muhteşem çıkışı bir türlü yapamadı.

“Yani benimle sevişecek misin sevişmeyecek misin?” Elizabeth artık sorularla oyun oynamıyordu.

“İsa bekârdı.” David en azından bir raunt kazandığını düşündü.

“Öyle olduğunu nereden biliyorsun? Demek istediğim, hadi ama daha gözlerinin ne renk olduğunu bilmiyorsun ama seks hayatı hakkında bir fikrin mi var? Diyelim ki doğru demiyorum ama diyelim ki hayatında bir ya da iki kez o kadar azdı ki artık buna dayanamadı ve birkaç kadınla birlikte oldu. Ne olmuş yani? Bunun neresi kötü? Demek istediğim hâlâ bizim kurtarıcımız, yani özel yaşamındaki tercihleri bizi hiç ilgilendirmez. Onun bir homoseksüel olduğunu söyleyenler bile var, belki de şu uzun elbiseleri giydiği içindir. Ama benim için hiçbir önemi yok çünkü ne olursa olsun bizim günahlarımız yüzünden öldü.”

“Sen çok güzel bir kadınsın, seninle sevişmeyi çok isterim...”

“Benimle sevişeceksin. Bu çok şovenist bir söylem. Çünkü ben de orada olacağım ve işin yarısını ben yapacağım.”

David kızın ne tür bir “iş” yapacağını merak etti. Yine de bu işe girmekten çok bir an önce işin dışında kalmak arzusundaydı. “Yapamam. Karımı aldatamam.”

Elizabeth, “Haritan İsa’ninkine çok yakın.” diye ısrar etti, inatla bastırıyordu.

“Belki de istediğin ben değilim. Belki de senin fantezin Tanrı’nın oğluyla yatmak.”

“Belki ve bu harika olurdu, böylece Tanrı’nın torununu doğurabilirim.” İşte bu David’i paniklekti. Bu kız spermelerini çalacak kadar aklını kaçırmıştı.

“Böyle bir şey olmayacak! Benim bir karım var!” Bu sözlerinin üzerine tartışmanın son bulmasını umdu, oysa Elizabeth kavga için dizlerinin üzerine yükseldi.

“Pek çok insana göre çoktan sevişmiş olabiliriz.” Adamın var olmayan bir mantığı anlamasını bekledi.

“Anlamıyorum.”

“Demek istediğim odama geldiğin düşünülürse benim üzerimde gecelik var, burada bir yatak ve gerekli her şey var. Yani bir günah fırsatının içindeyiz.”

“Yani zaten suçlu muyum?” Kız, adamın kanmadığını anlamıştı, yine de odadan çıkmıyordu.

“Evet. Diyelim ki arabanın arkasında iki çocuk var. Hiçbir şey yapmıyorlar ama yine de *yapabilirler* yani yine de suçlular. Eğer tamamen saf kalmak istiyorsan, kendini yanlışlara yol açabilecek bir duruma sokmazsın.”

David kendini temize çıkarmaya çalışarak, “Burası bir hastane.” dedi.

“Ama kalbinde zina vardı.” Kız adamı korkutmaya çalıştı ama sadece bitkin düştüğünü gördü. Ellerini kapıya koydu, kapıyı itip kapatmak üzereydi.

“İyi geceler, Elizabeth.”

“Öyle ya da böyle cehennemde yanacağımıza göre, sevişmemizde bir mahsur yok.” Cehennem derken sesinde bir haylazlık vardı.

“Eve gitmeliyim.” Ve David bu kez kaçmayı başardı.

David ertesi gün bir hastasının durumunu öğrenmek için hemşirelerin odasına uğrayacak kadar işine bağlı olmasaydı, Elizabeth’in kalp krizini ertesi güne dek öğrenemezdi. Gözleri kızın kalbini izleyen telemetri ünitesinin üzerindeydi. İşte orada iki yüz kırkık bir PAT vardı. Elizabeth Pringle’in kalbi deliler gibi atıyordu. Herhangi bir yardıma gerek kalmadan sorun ortadan kaldırıldı. David hem suçlu hem de minnettardı. Kızın odasına koştu ve uzanmasını istedi. Elizabeth’in herhangi bir ağrısı olmadığından, sevişmek üzere olduklarını da düşünebilirdi.

“Küçük bir kalp krizi geçiriyorsun. Sakince uzan. İyi olacaksın.”

Elizabeth Pringle yumuşak bir sesle, “Günahlarımızdan ölmeyeceğimizi kim söyleyebilir ki?” diye sordu.

David çok korkmuştu. Kızı iyi olacağına inandırmaya çalıştı ama sesindeki endişe onu ele veriyordu. Kız ona güçlkle inandı.

“Bu geceye ne dersin?” diye sordu. Hayatı boyunca hastalarla başa çıkan David, bu soruyu anlamamıştı.

“Bu gece de iyi olacaksın. Bu çok küçük bir krizdi. Sen iyisin.” Elizabeth dik oturmaya çalıştı ama David nazıkçe onu geri itip nabzına baktı.

“Demek istediğim, bu gece burada kalabilir misin?” David, kalp krizinin geçtiğini varsayarak kızın elini geri verip soruyu duymazlıktan geldi.

“İyi olacaksın.”

“Sen gitmeden önce iyiydim.” İşte bu kesinlikle şantajdı.

“Evet gitmem gerekiyordu.”

“Sadece bu gece.” Bu kez kız ona uzandı. İki parmağını yakaladı.

“Seninle ilgilenecekler. Çok iyi doktorlarımız var.” David kafeslenmek üzere olduğunu bilen bir hayvan gibi hareket etti, her yöne iki adım atmaya çalışıyordu. Kız inat etti.

“Peki ama gidersen kalbimin nasıl bir tepki vereceğini nereden bilebilirim?”

“Sadece bu gece.” Bir kez pes ettikten sonra korktuğu kadar kötü olmadığını düşündü.

“Ya gözlerimi açtığımda burada olmazsan?”

“Olacağım.”

“Söz mü?”

Kız ona zorla söz verdirtti. David oturdu, Elizabeth gözlerini kapadı, birkaç saniye sonra tekrar açıp orada olup olmadığını kontrol etti.

On Altıncı Bölüm

Marjorie'yi asıl üzen hastaneden gelen ilk telefon değildi. İlk arayan David'di, eve gelemeyebileceğini söylemişti. Marjorie evliliği boyunca böyle düzinelerce telefon görüşmesi yapmış, anlayış göstermeyi öğrenmişti. Julie'ye iyi geceler diledi, *Rabbit* ile yatağa girdi. Kitap göğsündeyken ve parmağıyla kaldığı yeri tutarken bir kez daha lokantadaki tuhaf soygunu düşündü. Zihni daha çok ayrıntı uydurdu. Artık soyguncuların ucuz, adi, ekoseli gömlekler giyip kayak maskesi taktığını, bazı müşterilerin yediklerini hayal edebiliyordu. Marjorie'ye göre en az iki kişi hindili sıcak sandviç yemektedir. Hayatında genellikle hoş şartlar altında çok az hindili sıcak sandviç olmuştu. Bu yüzden hayalindeki soyguna uğrayan restoranda neden birden fazla müşterinin bu sandviçten yediğini merak etti. Fazla kurcalamadı ancak kapı açılmadan önce huzurla sandviçlerini bitirmelerine izin verdi.

Telefon çaldığı sırada lokantanın tuvaletinde ellerini yıkayan bir kadın olduğunu hayal ediyordu. Arayanın Amanda olduğunu düşündü, kadının sesini tanıyamayınca şaşırdı. Marjorie'nin

samimi “Merhaba?” tepkisinden sonra tereddütlü ses hikâyesini anlatmaya başladı.

“Daha önce hiç tanışmadık.” dedi ses. “Ama size kocanız hakkında anlatmak istediğim bir şey var.” Kuzey Kıyısı Hastanesi çalışanları bu sesi Marsha Hines olarak tanıyordu, bir buçuk yıl önce Dr. Weissman’ın peşinde dolaşırken görülen hemşire kız olarak... Arkadaşları adamın ona altın bir zincir verdiğini ve asla yatmadıklarını biliyordu.

“Ne olmuş kocama?” Marjorie bu sestten ürkmüştü. Cana yakın, hatta tatlı geliyordu ancak içinde bulundukları şartlar, rahatlayamayacağı kadar sıra dışıydı.

“Bir hastayı kendine âşık etmeye çalışıyor. Ne yaptığını biliyorum çünkü aynısını bana da yaptı.”

“Siz de onun bir hastası mısınız?” Marjorie henüz endişelenmemişti. David’in tüm hastaları ona âşık olurdu. Elinde bunu ispat etmeye yetecek kadar çok hediye iğne oyası yastık ve muzlu ekmek vardı.

Marsha Hines kızardı. İki cümlelik mesajını bırakıp gerekli etkiyi yarattıktan sonra telefonu kapatmayı planlamıştı. Oysa şimdi, kadının sesini duyduktan sonra ahizeyi yerine koyamıyordu.

“Ben burada, hastanede çalışıyorum ve... Sadece size neredeyse bir yıl önce kocanızın beni kendisine âşık ettiğini söylemek istedim. Ancak bir paket İncil üzerine yemin ederim ki asla bir şey yapmadık. Şimdi kardiyolojideki bir hastayı kendine âşık etmeye çalışıyor ve bence bunu öğrenmeniz gerekiyordu.” Marsha, Bayan Weissman’la konuştuktan sonra kendini daha iyi hissetmeyi bekliyordu. Kendini suçlu hissedip tırnağını çekmişti.

Marjorie bu görüşmeyi bir telefon şakası saymak istese de başa çıkamayacağı kadar çok ayrıntı vardı. Aynı sohbet içinde kocasının adı ve aşk kelimeleri geçmişti, bu durum onu hatta kalıp David'i savunmaya zorluyordu. "Kocam iyi bir doktordur, hem de en iyisi."

"Anlamıyorsunuz, Bayan Weissman. Kocanızdan bir doktor olarak söz etmiyorum. O harika bir doktor. Bunu bilmeyen varmı? Ben ondan bir erkek olarak söz ediyorum. Daha açık konuşmak gerekirse kocanız Elizabeth Pringle adındaki bir hastanın üzerine titriyor. Ona çiçekler gönderdi. Tüm boş zamanını onun odasında, bana eskiden baktığı gibi o hastaya bakarak geçiriyor. Kızın durumu kritik bile değil, hatta kızın asıl doktoru bile değil. Eğer bana inanmıyorsanız, neden bu gece hastaneye gelip kendi gözlerinizle görmüyorsunuz? Bu geceyi kızın odasında geçirecek. Hastaların kapısında kilit olmadığından rahatlıkla içeri girebilirsiniz."

"O bir kardiyolog. Hastalarıyla zaman geçirir." Marjorie kocasından çok arayanı suçluyordu.

"Hastanın durumu iyi. O sadece büyük bir flörtçü. Bana altın bir zincir verdi. Artık takmıyorum çünkü çok acı veriyor." Marsha bu konuşmanın artık son bulmasını istedi, öte yandan kadın ikna olana dek kapatmak istemiyordu.

"Siz kimsiniz?" diye sordu Marjorie.

"Ben bir dostum." diyen Marsha hemen, "Ben sizin dostunuzum, onun değil. Bence o bir sıçan."

Marjorie genç kadının sesindeki acıyı duymuştu. Filmlerde ve televizyonlarda böyle telefon görüşmelerini izlemişti. Diğer kadın, kocasına güvenen kadını arar ve onun bir ilişki yaşadığını söylerdi. Bu telefon görüşmesi biraz daha farklıydı çünkü suç

ihanet değil, flörttü. “Kocam kadınları kendisine âşık ediyor. Söylemeye çalıştığınız şey bu mu?” İşleri netleştirmek Marjorie’nin asla engel olamadığı bir dürtüsüydü.

“Evet. Bunu bana da yaptı, şimdi de ona yapıyor ve ben hepimiz adına üzgünüm. Çünkü bu çılgınlık, zaten etrafta yeterince aşk yok. Artık kapatmalıyım.” Marsha Hines telefonu kapattı. Kapatması gerekmiyordu. Yemek molasının bitmesine daha yirmi dakika vardı. Telefon kulübesinin kapısını açtı, temiz havayı içine çekmeye çalıştı. Belki de başarmıştı. Belki de sonunda; tehlikeli, mavi gözleri olan büyük Dr. Weissman’ın başını belaya sokmuştu.

Marjorie duyduklarına inanıp inanmamak konusunda karar vermeye çalışırken ahizeyi elinden bırakmadı. Bu yabancıнын yaşamına neden müdahale etmeye çalıştığını anlamak zordu. Evliliklerinin ilk zamanlarında gecenin bir yarısı telefon çalmış, Marjorie uykulu bir şekilde açmıştı.

Ses, “Kocamla yattığını biliyorum.” dedi.

Marjorie kızlar okulundaki o öğrenci sesiyle, “Yanlış numarayla çevirmiş olmalısınız.” diye karşılık vermişti, masum görünmeye çalışıyordu.

“Elimde doğru numara var, canım. Bana onu ver.”

“Gerçekten, o burada değil. Gerçekten!” Marjorie gecenin bir yarısı acı verici telefon görüşmeleri yapmak zorunda kalan bu kadına acımıştı.

“Orada olduğunu biliyorum, sana bir şey diyeyim mi tatlım, eğer bir daha Roy’a yaklaşırsan senin o beyaz kucunu kırbaçlarım.” Ve telefon öylece kapanmıştı. Marjorie kadının kapatmasına üzülüyordu. Onu, asla başka bir kadının kocasıyla yatmayacağına dair ikna etmek istiyordu. Saatlerce uyuyamadı,

kadının yanlış numarayı aradığını bilse de beyaz kıçının söz konusu olmasından hoşlanmamıştı.

Bu gece tehlikede olan David'in kıçıydı. Beş yıl önce, Marjorie kendini güvende hissettiğinde, David'e başkasıyla önemsiz bir ilişki yaşamasını dert etmeyeceğini söylemişti. Adamın kollarında yavaşça sallanırken "Genç bir sarışını arzulamanı anlayabilirim." demişti. David böyle bir şey olmayacağını söyledi, Marjorie olmalı dedi, David itiraz etti ve sonunda böyle bir şeyin asla olmayacağı inancıyla uyuyakaldılar. Ama bu farklıydı. Telefondaki ses David ve aşktan söz ediyordu, seksten değil. Genç kadın onu çok net bir düşünceyle baş başa bırakmıştı: Ortada yeterince aşk yoktu. Eğer David onun aşkını etrafa saçıyorsa Marjorie onu terk eder, öldürür, sonra da gidip Avukat Marvin Mitchelson'ı tutardı.

Amanda'yı aradı, ona biraz önce olanları anlattı. Amanda bu kadını, "bıyıklı, uzay ayakkabıları olan, aşkın kimsenin osurmadığı bir asansör yolculuğu olduğunu sanan mutsuz bir hemşire" olarak nitelendirdi.

"Ona altın bir zincir vermiş."

"O küçük, hafif şeyleri Fortunoff'tan yirmi dolara alabilirsin. Hâlâ aşktan söz etmiyorsun."

"Ya hastaneye gidip baksam?" Her ne kadar Amanda'ya bunu sorsa da çoktan ne giyeceğini planlamaya başlamıştı bile. Konuşurken telefonu banyoya götürdü, dikkatlice makyaj yapmaya başladı.

"Hangi lanet şeye bakacaksın? Hastane odasında bir hastayı becermesini mi bekliyorsun?"

"Becermiyor. Sadece orada onunla zaman geçiriyor. Benim zamanımı."

“Harika, oraya David’i birini seyrederken basmak için gideceksin. Tam da kıskanç bir eş sahnesi.”

“Tamam, çok mükemmel olmayabilir ama yaşamıma biraz dram katmak için elime ne kadar fırsat geçiyor ki?” Marjorie göz kalemini kontrol etti, göz kapağındaki düz çizgiden memnun kalmıştı.

“Ya oraya gidersen ve David ameliyattaysa?”

“O zaman kocasını özlediği için ortaya çıkan, onu destekleyen bir eş olurum.” Marjorie, hemşireler beyaz giydiği için siyah pamuklu bir elbisede karar kıldı.

“Anlamıyorum. Bu kadına inanıyor musun?”

“Ona inanıyorum.”

“O hâlde neden ağlamıyorsun? Bu çok uygunsuz bir davranış, Marjorie. Kocan senin zamanını çalıyor. Ağlıyor olman gerekmez mi?”

Marjorie yanaklarına özenle Clinique marka pembe allığını sürdü, yüzüne kattığı kırılganlık hoşuna gitmişti. “Belki de.”

“Belki de ne demek? Kocan, evde olup sen kalçalarını onun üzerine serebilecekken salyalarını bir yabancının üzerine akıtıyor.”

“İçimden ağlamak gelmiyor. Canım hastaneye gidip kozlarımızı paylaşmak istiyor.”

“Başın büyük belada. Daha önce hastanelere gittin. Tüm duvarlarda 1920’de kartlaşmış gibi duran ve bize sessiz olmamızı söyleyen hemşire resimleri var. O hemşirelerin parmakları dudaklarında ve “Şışt!” diyorlar. Hastanede bağırıp çağırabileceğini mi sanıyorsun?”

“Bağırıp çağırmam gerekmiyor. Sadece oraya gitmek bile kendimi ifade etmeme yetecektir.”

“O kadına inanmıyorsun.”

“Nereden biliyorsun?”

“Seni tanıyorum. Gerçekten iyi bir nemlendirici kullanmaya başladığımdan bile daha uzun zamandır senin en iyi dostunum, o yüzden bana kendini anlatma. Ben seninle ilgili konularda uzmanım. Eğer gerçekten kocanın şeyini başka bir kadına sokmayı düşündüğüne inansaydın ya da o kadının söyledikleri umurunda olsaydı, ağlamaktan gözlerinde yaş kalmazdı.”

“Haklısın.”

“Elbette haklıyım. Ben haklı doğdum ve Marjorie, bu dünyaya sana rehberlik etmek için bırakıldım. Başka işlevlerim olduğumu da biliyorum ama en önemlisi sensin. Evde kal.”

“Bu çok sıkıcı. Elimde yanlış bir şey yapan kocamı yakalama fırsatım var ve sen bana evde kalıp dizi tekrarlarını seyretmemi tavsiye ediyorsun.”

“Ya seni ergenlik öncesinden kalma bir şekilde aldatıyorsa? Ya sadece el ele tutuşmuş sevişmeyi sadece akıllarından geçiriyorlarsa?” Marjorie aynı hafta, hastaneye gittiği bir gece David’i bir hastayla ilgilenirken bulduğunu hatırladı. Orada, yataktaki kadının genç ve güzel olduğunu görece kadar uzun kalmıştı. Ama o zamanlar endişelenmesi gereken bir şey yoktu. Oysa şimdi ortada bir telefon görüşmesi vardı.

“Üzüleceğim.” Marjorie teslim olmuştu, telefon görüşmesinden bu yana belki de ilk kez bu uyarıyı ciddiye alıyordu.

“Ben senin yaralarını yalarım, sen de sonra onu affedersin.”

“Neden?”

“Çünkü eğer onu affetmezsen David’i terk edersen ve eğer onu terk edersen beni de terk etmek zorunda kalırsın ve kimse kimseyi zihin seksi için terk etmez.”

“Seni asla terk etmeyeceğim.”

“Eğer onu affetmezsen kaçacaksın ve benden de kaçmış olacaksın. Sensiz nasıl hayatta kalmamı bekliyorsun? Kalamam. Warren ve çocuklar hayatımın bir parçası ama sen benim kız arkadaşımsın. İyi bir kız arkadaş bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?” Amanda’nın sesindeki ciddiyeti fark eden Marjorie de ciddileşmişti. Telefonla yeniden yatak odasına döndü ve yatağına oturdu.

“Elbette. Biliyorum. Biliyorum.”

“Onu affet.”

“Sence David başka bir kadınla birlikte mi?”

“Evet.”

“Nereden biliyorsun?”

“Hemşireler telefon şakaları yapmaz.”

“Hastaneye gideceğim. Seni döner dönmez arayacağım.”

“Beni terk etme.”

“Onu affedeceğim, Amanda. Affedeceğim.”

Marjorie kardiyoloji bölümünün nerede olduğunu bildiğinden, resepsiyonda durmadı. Ziyaret saati bitmişti, hastane soğuk, sessiz ve boştu. Küçük bir ekip sessizce çalışıyor, temizliyor ve hastaları iyileştirmeye uğraşıyordu. Zaten pırıl pırıl parlayan uzun ve dar koridorlar paspaslanıyordu. Marjorie onları temizleyen insanlara saygısından asla ıslak, temiz zeminlere basmazdı ama bu gece bastı ve arkasında yüksek topuklu ayakkabılarının izlerini bıraktı.

Kardiyoloji bölümünde dört hemşire vardı. İki kâğıt işleyle ilgileniyor, biri ilaçları kontrol ediyor ve yüzünde yaşına göre çok ciddi bir ifade olan doğulu genç bir kız da monitörlere

bakıyordu. Marjorie normalde insanları rahatsız ettiği için suçluluk duyardı ama bu gece doğruca konuştu, Elizabeth Pringle'in odasını sordu. İlaçları kontrol eden kısa boylu, gri saçlı, tam da gece nöbetinde görmeyi bekleyeceğiniz tipteki hemşire ona ziyaret saatlerinin son bulduğu bilgisini verdi. Marjorie kadına Dr. Weissman'ın karısı olduğunu, kocasının kendisinden onu Elizabeth Pringle'in odasından almasını istediğini söyledi. Hemşire neşelenmişti. Marjorie'ye odanın 1508 numaralı oda olduğunu söylemekle kalmayıp bölmenin arkasından çıktı, ona yerini tarif etti. "Dr. Weissman çok iyi bir doktor ve çok iyi bir adam." demişti hemşire, Marjorie bu iyi adamı kendisini aldatırken yakalamaya gittiği sırada...

Cesaretle 1508'e baktı, bunun geçen günkü oda olduğundan emindi. Bu kez hasta uyuyordu, uzun saçları yastığın dört bir yanına dağılmıştı. David de uyuyordu, fazla huzurlu, diye düşündü Marjorie. Kocasını, rahatsız bir sandalyede başka bir kadınla uyurken yakalamıştı.

Onu uyandırmak zorunda kaldı çünkü gelme sebebi olan o yüzleşmeye ihtiyacı vardı. Hemen odaya daldı, David'in üzerine eğilip omzunu sarstı. Diğer erkeklerin aksine, David'in uyanması için kendine gelmesi gerekmedi. Şaşırmak yerine, birkaç saniye içinde derin bir uykudan alarm durumuna geçmişti. "Marjorie, burada ne işin var?" diye sordu usulca. Marjorie ona dışarıyı işaret etti ve önden çıktı. Koridora çıkınca Amanda'nın haklı olduğunu anladı. Hastaneler, yüzleşmeler için uygun yerler değildi. Tüm duygularını kullanmak isterken her şey fisıltı hâlinde olmalıydı.

Ensesini kaşıyarak dışarı çıkan David heyecanla anlatmaya başladı. "İnanılmaz bir rüya görüyordum." dedi. "Bir araba galerisindeydim ama burası sıradan bir galeri değildi. Bana mü-

kemmel arabayı bir araya getirme imkânı sunuyorlardı. Buna inanamazsın, Marge, istediğim her şeye sahip olabiliyordum. Paranın bir önemi yoktu. Ben de önce bir Maserati'nin içini seçtim. İtalyan taba rengi deri ve ceviz cilası vardı. Kokusunu alabiliyordum. Daha önce rüyamda bir şeyi kokladığımı hiç hatırlamıyorum. Biraz düşündüm, sonra bir Ferrari gövdesi seçtim. Birkaç hafta önce sana gösterdiğim Ferrari'yi hatırlıyor musun? İşte onu, Ferrari Dino ama boyayı onların yapmasını istemedim. İtalyanlar boya yapmayı bilmiyor, ben de Porsche boyası yaptırmaya karar verdim ve hiç tereddüt etmeden yanardöner açık eflatun istediğimi biliyordum. Porsche 928'in motoruna ve Citroën'in süspansiyonuna sahip olacaktı. Bu havalı bir süspansiyon. Bu akıl almaz şeyleri istemeye devam ettim ve satışı bana hepsine sahip olabileceğimi söyledi, ben de daha çok istedim.”

“Kız arkadaşın da rüyada mıydı?” diye sordu Marjorie, David'in dikkatini acısına çekmeye çalışıyordu.

“Ne kız arkadaşı?”

“Geceyi geçirdiğin kız arkadaşın.”

“Biz bir şey yapmıyorduk.” dedi küçük bir erkek çocuğuna dönüşen David. Önündeki yangın gitgide daha çok alevleniyor ve o hâlâ kibritlerle oynamaktan zevk aldığını itiraf etmiyordu.

“Seni içeride onunla birlikteyken gördüm.”

“Hiçbir şey görmedin.”

“Gördüklerim benim için yeterliydi.” Söylediği o kadar anlamlı gelmişti ki bir kez daha tekrar etti. “Yeterliydi.” İşte o zaman David, bu yüzleşmenin ne kadar önemli olduğunu anladı. Bir kadınla yakalanmıştı ama giyinikti ve giyinik olmasının bir şekilde onu korumaya yeteceğine inanıyordu. Öyle olmadığını

gördü. Marjorie öfkeliydi, ikisi de hastanede olmasalar sesinin yükseleceğinin farkındaydı.

David, Marjorie'yi bekleme odasına yönlendirdi, Marjorie itiraz etmedi çünkü aralarında çözmeleri gereken sorunlar vardı. Amanda'nın affet dediğini hatırladı ancak o kadar öfkeliydi ki affetmek kolaylıkla sunacağı bir seçenek olmayacaktı. David can çekişip bir açıklama yapmadan arkasını dönüp gitmeye de niyeti yoktu, yine de belki açıklamalarından sonra çekip gidebilir, onunla ve yarattığı pislikle başa çıkma işini hastane personeline bırakabilirdi.

Plastik koltukların ortasında David savunmasına başladı. Marjorie olabildiğince uzağa oturmuş, ona karşı yumuşayacağına ya da güleceğine dair en ufak bir garanti dahi vermemişti. "Bu çalgınlık." dedi David. "Nasıl olur da beni çalıştığım hastanede bir ilişki yaşamakla suçlarsın?" David zekice topu Marjorie'nin kucağına bırakırken masum görünmeye çalıştı.

"Fiilen bir şey yapmıyor olmanızın önemi yok. Niyet ortadaydı." David suçlanmaya devam ettiğinden, kanıtlarını toplamak için biraz düşündü. Başını başka tarafa çevirdi, hızlı düşünmezse bu raundu kaybedebileceğini biliyordu.

"Son birkaç gündür neler yaşadığımı tahmin bile edemezsin. Oradaki kadın, o kız bana şantaj yapıyor. Bak, Marge, ona çiçek göndermek gibi bir hata yaptım, onunla biraz fazla zaman geçirdim, o bir çocuk, kimse onu ziyaret etmeye gelmiyordu..."

"Yani onunla yattın."

"Onunla yatmadım. Onun yanında yattım."

"Onunla ne zaman yatacaktın?"

"Yatmayacağım. Evli olduğum için onunla yatamayacağımı o kıza da söyledim." David takdir edilmeyi bekliyordu ama

Marjorie'ye bakıp elinin yumruk olduğunu görünce, bunu elde edemeyeceğini anladı.

“Bence işler böyle yürümüyor. Bence sevişme konusunda yeni bir şey keşfettiler. Biriyle evli olabilir ve aynı zamanda başka biriyle seks yapabilirsin.”

“Yapamam ve bunu ona söylersen benim için büyük bir iyilik yapmış olursun. Bak, ona fazla ilgi göstermekte hatalıydım. Bunu itiraf ediyorum. Eğer beni herhangi bir şey için suçlayacaksan, nazik biri olmakla suçlayabilirsin.”

“Nazik insanların eşlerine yalan söylediklerini bilmiyordum. En azından bana bu gece çalışman gerektiği için kalacağını söylemiştin. Seni birilerinin kalbini kurtarıırken hayal etmiştim.” İkisi de hafifçe yerlerinde kıpırdandı. Marjorie ayağa kalkıp otoparka baktı. David ile arabalarının birbirlerine, sahiplerinden daha yakın durduğunu fark etti. David koltuğun bir ucuna çekildi, bu köşede bir kahve makinesi ve soluk bir dağ resmi vardı.

Omuz silkerek, “Neden bilmem bana âşık oldu.” dedi.

“Çiçeklerin ya da onunla geçirdiğin fazladan zamanın bununla bir ilgisi yoktu, öyle mi?” Marjorie kazandığını hissedebiliyordu ama içindeki kavga bitmemişti. Kendini suçsuz gören birini affetmek zor olacaktı. Orada öylece durmuş, o kızla bir şey başlatmaya hiç niyetlenmemiş gibi görünmeye çalışan adama baktı ve onu istemedi. David ona baktı, Marjorie'nin çok güzel olduğunu, güvende olduğunu düşündü.

“Bana şantaj yapıyor, Marge. Benim için üzölmelisin. Ona karşı nazıktım, belki biraz çapkınlık yaptım ama daha çok nazıktım ve o bunu kafasına takıp benimle yatmak istediğini söyledi. Biliyor musun, o biraz deli. Bütün gün saçma sapan yıldız

haritaları çıkartıyor, ikimizin bir ilişki yaşaması gerektiğini de o haritalarda görmüş. Ona ‘hayır’ dedim. Sence ben deli miyim? Bir kalp hastasını becermek ister miyim? Ona ‘hayır’ der dermez, hemen oracıkta küçük bir kalp krizi geçirdi. Köşeye sıkıştım.” David, Marjorie’nin sempatisini kazanmak için çok çabalıyordu. Karısının onu kollarına almasını, başını göğüslerinin arasına yaslamasını ve Elizabeth Pringle’ı birlikte yeneceklerini söylemesini istiyordu. Marjorie tam onun suçsuzluğuna ikna olmak üzereydi ki David “Bana kıyamazsın. Ben sadece elimden gelen en iyi işi yapmaya çalışıyorum.” diye ekledi. Marjorie’ye kızamayacağını söylemesi onu daha çok öfkelen-dirmişti. David’i tokatlamak istediye de canını yeterince çok yakamamaktan çekindi.

“Sana kızabilirim! Seni yakaladım!”

“Pekâlâ. Pekâlâ. Kız bakalım. Belki içini dökmen daha doğru.” Karısına dokunmaya çalıştı ama Marjorie duvara sarılmayı tercih ederdi. “Üzgünüm, Marge. Buraya gelip beni böyle görmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Bu arada neden geldin?”

“Biri beni aradı ve senin bir kadını... Bir kızı kendine âşık ettiğini söyledi.” David başka soru sormadı çünkü arayanın kim olduğunu çok iyi biliyordu. Lanet hemşire birlikleri onu işten attırmasına engel olamayacaktı.

“Gerçekten üzgünüm!” diye bağırdı David. Evlilikleri boyunca pek çok kavga etmişlerdi ama David her seferinde hatasız olmanın bir yolunu bulurdu. Çok yorulduklarında ya da tartışmaya devam etmeyi umursamadıklarında her zaman bunun kimsenin suçu olmadığı, herkesin ya da Marjorie’nin suçu olduğu sonucuna varırdı. Ender olarak özür dilerdi. Marjorie suçunu kabul ettiğini duyduğu için rahatlamıştı, biraz daha an-

layışlı davranabilirdi. David, onu tanıdığından daha güçsüz ve daha az kassız görünüyordu. Orada öylece durmuş, affedilmeyi bekliyordu. Marjorie bu gece ondan tam olarak hoşlanmasa da kalbinde hâlâ onu eve götürmeye yetecek kadar çok sevgi vardı.

“Gerçekten üzgün müsün?”

“Seni incittiğim için üzgünüm. Elizabeth kalp krizi geçirdiği için üzgünüm. Onun aklını başından aldığım için üzgünüm. Bir koca olarak seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.” David artık üzgün görünmüyordu, daha çok öfkeli gibiydi, Marjorie yine de onu kollarına aldı. Hiçbir şeyin değişmediğini ispatlamak için birbirlerine sarıldılar, oysa çok şey değişmişti.

“Ceketine makyajımı bulaştıracajım.”

“Sorun değil. Sorun değil.”

“Keşke arabamla gelmeseydim. Birden kendimi araba kullanamayacak kadar yorgun hissettim. Belki de seninle gelmeliyim, arabamı yarın alırım.” dedi ve adama yaslandı.

“Burada bırak. Yorgunken araba kullanmanı istemiyorum. Seni ben bırakırım.”

“Bırakır mısın? Bırakmak da ne demek? Sen eve gelmiyor musun?” Marjorie söylediklerini dinlerken yüzündeki ifadeyi de görebilmek için David’in kollarından uzaklaştı.

“Sorunu anladığımı sanmıştım.” David ona uzandı ama kadın izin vermedi.

“Sorun başka bir kadınla zaman geçirmendi.”

“Uyandığı zaman burada olacağıma dair ona söz vermek zorunda kaldım. Sana yemin ederim kalmak istemiyorum ama ona söz verdim. İnan bana, iyi olur olmaz ona bu saçmalığa bir son verip beni rahat bırakmasını söyleyeceğim. Bir daha asla,

inan bana asla bir başkasına âşık olmayacağım.” Geçen yıllarda “aşk” kelimesinin ne kadar güçlü olduğunu unutmuştu. Marjorie’nin ne kadar şaşırdığını görünce hızla devam etti. “Seninle aramızdaki gibi gerçek bir aşktan bahsetmiyorum. Bu hiçbir şey.” Marjorie’ye hiçbir şey gibi gelmemişti. Kendini soyulmuş gibi hissediyordu, en güvendiği şey çalınmıştı.

“Bir daha asla başkasına âşık olmayacak mısın?” diye tekrarladı.

“Aşk dememeliydim.”

“Bu gece burada olmamalıydın.”

“Engel olamadım. Sana kızın bana şantaj yaptığını söyledim.”

“Bana ait olan zamanda burada, onunla birlikteydin. Benim zamanım. Ben evde seni beklerken ya da pişirmek için tavuğunun derisini yüzerken sen gidip bir başkasına âşık olamazsın.” David onu hiç bu kadar üzgün görmemişti. Ağzının kenarları sarkmıştı.

“Aşk dememeliydim. Bu aşk değil. Aptalca bir hayranlık.”

“Bil bakalım ne, David? Bir başkasına hayranlık da duyamazsın. Benim sahip olduğum tek şey senin aşkın ve hayranlığın. Böyle şeyleri paylaşmam. Kocamın bana ait olan bir aşkı başkalarıyla harcamasına izin vermem.” Dimdik durdu, David’le yüz yüze idi ve ona bir tane patlatmak üzere gibi görünüyordu.

“Onunla yatmadım bile.” diyen David eski tartışmaya dönmeye çalıştı.

“Bir ilişkin olsaydı belki tüm bunları kabullenmek daha kolay olurdu. En azından o sadece iki beden birbiri dokunması. Oysa sen kalbinle hareket ettin.” Öfkesinin yerini, David’in uzaklaşmasına neden olan bir acı almıştı.

“Onunla yatsam daha mı iyi olurdu diyorsun yani?”

“Bu benim seçimim mi? Ya onu becereceksin ya da ona âşık olacaksın, öyle mi? Bunların hiçbirini seçmiyorum. Hayır. Bekle. Becermeyi seçiyorum. Becermek her zaman çiçeklerden daha iyidir. Bir tüy parçasını becerirsin ama yaşayan bir şeye âşık olur, delicesine kendini kaptırırsın.”

Marjorie geri çekilmişti, fiziksel olmasa da artık ulaşılamayacak bir yerdeydi. David ne kadar korkunç bir hata yaptığını ama bir doktor olarak başka çıkar yol göremediğini, hastasıyla ilgilenmek zorunda olduğunu anlatıp durdu. Marjorie’nin onu anlayacağından, bu kâbustan el ele vererek çıkacaklarından emindi. Marjorie onu anlamadı. İncindi. David öylece dikilmiş konuşup duruyordu, oysa söylediklerinin Marjorie’nin hayatıyla hiçbir ilgisi yoktu. Her şey Elizabeth Pringle’in hayatıyla, onun kurtulmasının ne kadar önemli olduğu ile ilgiliydi. Kendi yaşamı için mücadele veren ve yatağındaki diğer bedeni kaybetmek üzere olan Marjorie, tek bir kelime daha duymak istemiyordu. “Nasıl istersen öyle yap.” dedi, eskisinden daha da öfkeli bir ses tonuyla. David onun bu sözlerini kalması için bir izin olarak algıladı. Asansöre kadar peşinden geldi ama Marjorie onu tek bir el hareketiyle durdurunca itiraz etmedi. Marjorie her zaman ikisine değil de sadece ona ait olan mavi yatak odasına geri dönünce gecenin kalanını öfke içinde geçirdi.

Ne cüretle sadece ona âşık kalmıyordu?

Ne cüretle hayranlığını tüm hastaneye ilan ediyordu?

Ne cüretle ondan yardım isteyerek karısını annesine dönüştürüyordu?

Marjorie’nin sahip olduğu tek şey onun aşkıydı. Onunla bu aşk için kalmıştı. İhtiraslarından bu aşk için vazgeçmişti. Kar-

şılığında David'in de onu seveceğine güvenmişti. Hem de her zaman. Onun hayranlık duyması gereken tek kadın Marjorie olmalıydı.

Sabaha karşı beş civarı David için satın aldığı Aramis sabunu fırlatıp attı.

Gerçekten sabah olduğunda, Marjorie belki de on sekiz yıldan sonra ilk kez asla evlenmek istemediğini hatırladı.

On Yedinci Bölüm

Emily ve Julie hamileliği ilan etmek için daha kötü bir gün seçemezlerdi. Dokuz buçuk treniyle şehre inip doğrudan *E.T.* filminin oynadığı Times Meydanı'na gittiler. Sıranın ancak sonuna yetişebildikleri için on bir matinesine zar zor girebildiler, sadece öndeki son beş sıranın koltukları kalmıştı. Emily gözlerini mahvedeceklerini düşündü. Julie gitmeyi reddetti ve arkadaşını sinemadan çıkarmanın herhangi bir yolu olmadığını bilen Emily pes etti. Onlar da dünyanın geri kalanı gibi filmi çok sevdi. Sinemadan çıktıklarında en iyi uzaylı sesleriyle birbirlerine “E.T. evi ara” diyorlardı.

Kırk Altıncı Cadde ile Broadway arasındaki Howard Johnson'da pencere kenarına kurulup öğle yemeği yediler. Julie ne zaman dışarı baksa sokakta gelinler ve damatlar olduğunu görüyordu. Önce dört taneydi, sonra iki, sonra belki yirmi tane oldular. Tarikat lideri Moon'un* o gün dört binden fazla insanı evlendireceğinden haberi yoktu. Uzun, beyaz duvağıyla her gelin ona bekâr bir anne olacağını hatırlatıyordu.

* Moon: Binlerce çifti toplu evlendirmesi ile ünlenen Moon tarikatı lideri Koreli Sun Myung Moon.

Dr. Birnbaum'un ofisine yürüyerek gittiler, daha zamanları vardı ve taksiler de pahalıydı. Julie ile alay edercesine her yerde gelin ve damatlar vardı. Hepsi bir yere yetismeye çalışıyor gibiydi. Kadınlar sokaklardan geçerken beyaz eteklerini kaldırıyorlardı. Julie hepsini kuskanmıştı. Evliliklerinin koşullarına dair bir bilgisi yoktu, yine de kendisinininkinden çok daha iyi bir hayata koşuyor gibiydiler.

Emily'nin bir cevabı varmışçasına, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Haziran ayındayız, belki bir sürü insan evleniyordur."

"Ne demek belki? Ortalık gelin ve damat kaynıyor. Sanki gitgide çoğalıyorlar."

"Demek yılın nikâh zamanı."

"Bu zamandan fazlası. Hayatın boyunca etrafta duvaklarıyla dolanan kaç insan gördün, söylesene?"

"Bilmiyorum. Ama onlar için üzülüyorum. Birbirlerine ve sümüklü çocuklarına bağımlı kalacaklar. Üzgünüm."

"Neden üzgünsün?"

"Sümüklü çocuklara bağlı kalmak hakkında söylediklerim için üzgünüm, ne de olsa sen de yakında aynı durumda olacaksın."

"Benim çocuklarımla burnunda asla sümük olmayacak."

"Bütün çocukların sümükleri olur." diye basitçe özetledi Emily.

Julie, Dr. Birnbaum'un ofisine yaptıkları bu ziyaretin hiçbir anından hoşlanmamıştı. Emily'nin teyzesi, Emily'ye gelmeyeceğine söz verdiği hâlde çıkıp gelmişti. Kolunu Julie'ye doladı, ihtiyaç duyarsa yanında olacağını söyledi. Julie onun ilgisinden kaçındı, Tea Rose parfümü midesini bulandırmıştı. Muayene

odasına girince, hemşire doldurduğu forma baktı ve tek kaşını kaldırdı, Julie'ye tüm bu bilgilerin yalan olduğunu bildiğini anlatmaya çalışıyordu. Sonra onu tarttı. Julie rakamları görmemek için gözlerini yumdu ama kiloların hızla hareket edip doğru yere ulaşmaya çalıştığını duyabiliyordu.

Julie tartılmanın dünyanın en utanç verici şeyi olduğunu düşünürken, soyunması ve önü açık, ince kâğıttan bir önlük giymesi istendi. Muayene masasının ucuna oturup doktorun karnına bakmak için gelmesini bekledi. Dr. Birnbaum beklediği gibi çıkmamıştı. (Tahmin ettiğinden hem daha yaşlı hem de daha beyazdı.) Muayene de tahmin ettiği gibi değildi. Doktor ve hemşire nazikçe bacaklarını demirlere koymasına yardımcı olmaya çalıştı, oysa Julie böyle bir pozisyonda kalmak istemiyordu, bacaklarıyla onlara karşı koydu.

Elini tutan Dr. Birnbaum tatlılıkla, “Daha önce hiç dâhilî muayene oldun mu?” diye sordu.

Gözleri yaşlarla dolan Julie, “Hayır. Hiç gerekmedi.” diye karşılık verdi.

Dr. Birnbaum, “Acımayacak.” diye güvence verdi.

“Ne yapacaksınız?” diye sordu Julie, koşup dışarıdaki gelinlere katılabilmeyi diliyordu.

“Lastik bir eldiven takacağım, sonra yeterince geniş ve sıkı olup olmadığını görmek için rahmine bakacağım ve servikal korelasyonu kontrol edeceğim.”

Julie hâlâ doktorun ne yapacağını bilmiyordu, “Bunu yapmak zorunda mısınız?” diye sordu.

“Hamile olup olmadığını anlamak istiyoruz. Sana ancak bu şekilde yardımcı olabiliriz. Canın yanmayacak. Sana söz veriyorum.”

Julie pes ederken, “Benim babam bir doktor.” dedi. Doktorlar arasında onları birbirlerinin çocuklarını incitmekten alıko-
yan etik bir tür kural olduğunu ummuştı.

“Ne doktoru?” Dr. Birnbaum sohbeti devam ettirdiği takdirde bu genç hastayı muayene etmenin daha kolay olacağını hissetmişti. Kıza dokunduğunda Julie’nin bedeni kasıldı.

“Bir kardiyolog.” dedi Julie. “Harika bir kalp doktorudur.” Muayenenin geri kalanında Julie usulca ağladı ve duygularını belli etmemeye çalıştı. Aslında doktorun ona tamamen yanlış bir şey yaptığını düşünüyordu. Dışarıdan karnına dokunarak hamile olup olmadığını anlayabileceğinden kesinlikle emindi, bu izinsiz girişle kendini saldırıya uğramış gibi hissediyordu. Sonunda, en sonunda Dr. Birnbaum oturduğu tabureden kalktı.

Nazikçe, “En son ne zaman âdet gördün?” diye sordu. Julie, ona yaşattıkları için doktora öfkeliydi, yine de en son âdetinin paskalya tatiline denk geldiğini, yani nisan başı olduğunu ki-
barca söylemeyi başardı.

“Neden sen giyinmiyorsun, sonra da ofisimde buluşuruz. Bayan Rothstein sana nerede olduğunu gösterir.”

“Hamile miyim?”

“Ofisimde konuşuruz.” Dr. Birnbaum omuzuna hafifçe vurup çıktı. Kızın ona yaptıklarından hoşlanmadığını biliyor, omzuna hafifçe vurarak kendini affettirmeye çalışıyordu. Julie geri çekildi. Eğer hamileyse bunun için Dr. Birnbaum’u suçlayacaktı.

Julie ofise girdiğinde Emily’yi görünce rahatladı. Emily’nin korkunç bir çileye maruz kaldığını bilmesini istiyordu ama aksine tek kelime etmeden oturdu. Shirl Teyze yıpranmış deri bir koltuktaydı ve Julie onun neden orada olduğunu sorgula-

madı. Dr. Birnbaum üzerinde düzinelerce kristal kâğıt ağırlığı olan büyük, eski bir masanın arkasındaydı. Elinde mavi çiçekli bir ağırlık vardı ama Julie içeri girince hemen bıraktı. Julie, Emily'ye baktı ve onu koruyamayacak kadar genç olduğunu fark etti.

Dr. Birnbaum, "Tahminlerime göre bu genç hanım on bir haftalık hamile." diye söze başladı. Julie gözyaşlarına boğuldu, doktor masasından kalkıp kızın yanına geldi ve Kleenex marka mendil kutusu masanın ucunda durduğu hâlde bir tane alıp uzattı. Üzgündü, korkuyordu ve odadaki tüm yetişkinlere yakanmıştı.

"Emin misiniz? Kesinlikle emin misiniz?" diye sordu Emily. Julie'nin paramparça oluşunu izliyordu ve kendi de gözyaşlarına hâkim olamadı. Dr. Birnbaum ona da bir Kleenex mendil uzattı ama Emily istemedi. El çantasından çıkardığı küçük bir paket mendili kullanmayı tercih etmişti. Julie bir seferinde Emily'yi grip olmadığı hâlde Kleenex mendilini taşıyan tanıdığı yegâne çocuk olarak nitelendirmişti.

Masasının başına geri dönen Dr. Birnbaum, "Eminim." diye karşılık verdi.

"Ben bir tavşanın ölmesi gerek sanıyordum", elbette yaşayan hiçbir canlıya zarar vermek istemeyiz ama..." Emily açık açık doktorun teşhisini sorguluyordu.

Doktor kibarca, "Ben söyleyebilirim." dedi.

Shirl Teyze, "Kürtaj için çok mu geç?" diye sordu.

Emily, "Kürtaj olmayacak!" diye itiraz etti. "Bunu defalarca konuştuk, Julie hamile kalmadan önce bile konuştuk ve asla kür-

* Tavşan Testi adı verilen eski gebelik testlerinde insan idrarı tavşana şırınga ediliyor, 48 saat sonra tavşan öldürülerek kişinin hamile olup olmadığını anlamak için tavşanın yumurtalıkları inceleniyordu.

taj yaptırmamaya karar verdik. Yani boşuna bu konuyu açmaya çalışmayın çünkü cevabı... Asla!” Emily kendini açık ve net bir şekilde ifade etmiş olmaktan memnundu. Julie arkadaşının bu düşüncesiyle aynı fikirde olduğunu göstermek istercesine başını salladı. İyice cesaretlenen Emily devam etti. “Herkes bizim gibi düşünmek zorunda değil. Kadınların istediklerini seçmekte özgür olduğuna inanıyoruz çünkü bu onun bedeni ama biz hiçbir şeyden kurtulmak istemiyoruz.” Dr. Birnbaum tam konuşmaya başlayacaktı ki sözü Shirl Teyze tarafından kesildi. Doğruca Julie’ye dönerek ortada bir kocanın olmadığı durumlar hakkında bir şeyler söyledi... Ama Emily onu durdurdu. “Ortada bir koca var. O harika bir koca, Julie ile birbirlerine deli oluyorlar. Zaten bu yüzden çocuk sahibi olmak istediler, evliliklerini pekiştirmek için. Ve bebeğin erkek olmasını umuyorlar. Önce oğulları sonra da kızları olacak, böylece erkek kız kardeşini koruyup ona randevular ayarlayacak. Julie’nin kocasının bugün burada olmayışının tek nedeni iş için şehir dışında olması.”

“Evet, bu doğru. O kampta.” dedi Julie.

Koca yalanını daha inandırıcı hâle getirmek isteyen Emily hızla ekledi. “O başdanışman, yani bebek ve diğer her şey için çok para kazanıyor.”

Dr. Birnbaum konuşmadan önce biraz düşündü. Dikkatle, “Julie.” dedi. “Sen hamilesin. Bunu anlayabiliyor musun?”

“Endişelenme. Anlıyor.” diye karşılık verdi Emily. Ama Birnbaum anladığını görmek için Julie’den bir onay almayı bekledi. Julie başını evet anlamında salladı ve burnunu parçalanmak üzere olan Kleenex ile sildi.

“Senden istediğim, pazartesi günü buraya ebeveynlerinle birlikte gelmen, Julie. İkisi birden gelemiyorsa biri gelse de olur.

Seçeneklerin hakkında konuşacağız ve bunu bir takım olarak yapacağız. Bana bunu yapacağına dair söz verir misin?”

“Söz veriyor.” diye atıldı Emily. Sonunda bir otoritenin Julie’den ebeveynlerine haber vermesini istemesinden hoşnuttu. Aynı zamanda bir takım olma fikri de hoşuna gitmişti. Kulağa neredeyse eğlenceli geliyordu, sanki onların takımları beyzbol-da başka bir hamile takımı yenebilirmiş gibi...

Shirl Teyze öne doğru eğildi ve “Pazartesi günü buraya ebeveynlerinle birlikte geleceksin, tamam mı tatlım?” diye sordu.

“Bugün buraya geldiğimi bile bilmiyorlar. Onlar hiçbir şey bilmiyor. Benim iyi olduğumu sanıyorlar. Aslında daha çok şişman olduğumu düşünüyorlar ama aynı zamanda iyi olduğumu da düşünüyorlar.”

“Onlara söylemen konusunda sana yardım edeceğim.” dedi Dr. Birnbaum. “Sen sadece onları buraya getir ve birlikte söyleriz. Bunu daha önce de yaşadım, Julie, yani bu konuda çok iyiyim. Her şey iyi olacak.”

Shirl Teyze, “Dr. Birnbaum altından girip üstünden çıkabilir.” dedi. O kadar kötü bir benzetme kullanmıştı ki Dr. Birnbaum bile ona suratını ekşiterek baktı.

“Onları buraya getirtmek için ne diyeceğim? Demek istediğim, onlara neler olduğunu anlatmadan ne diyebilirim ki?”

“Onları aramamı ister misin?” diye sordu Dr. Birnbaum.

“Hayır. Yalan söylerim ya da başka bir şey bulurum.”

“Onlara senin hakkında görüşmek istediğimi söyle. Tek söylemen gereken bu. Beni aramak isterlerse hafta içi müsait olacağım. Ofisimi arayın, onlar yardımcı olacaktır.”

“Size çok tatlı olduğunu söylememiş miydim?” dedi Shirl Teyze. “Tıp alanında bu kadar tatlı bir doktor bulmanın ne ka-

dar zor olduğunu biliyor musunuz kızlar?” Kızların ikisi de bu soruyu cevaplamadı, Dr. Birnbaum ise utancından yerin dibine girmişti.

“Öğrenmek istediğin başka bir şey var mı, Julie?”

“Tuhaf şeyler yapması akılsızlık mı olur? Yani gerçekten hamile olduğu düşünülürse *E.T.* gibi bir film seyretmesinde bir sakınca var mı?”

Birnbaum gülümsedi, “Bence *E.T.* filmini seyretmesi mükemmel olur. Bence muhteşem bir hafta sonu geçirmeli ve hiçbir şey için endişelenmemeli.”

Julie tam Dr. Birnbaum’a pazar günü kampa gitmesi gerektiğini söylemek üzereydi ki doktor ayağa kalktı, başı büyük bir derde girmeden önce Hamptons’a doğru yola çıkması gerektiğini söyledi. Julie dertlerinin sadece trafik koşullarıyla sınırlı olmasını diledi. Birnbaum, Shirl Teyze’yi yanağından, Emily ve Julie’yi başlarından öpüp çıktı. Shirl Teyze çantasını ve dolup taşan Bendel alışveriş poşetini toparlarken gülümsedi ve “Ne harika bir adam ama.” dedi. “Gey olması ne büyük kayıp.” Emily buna inanmayı reddetti, Julie’nin ise midesi bulandı çünkü içine erkeklere dokunmuş bir adam girmişti.

“Belki de yanılıyordur. Doktorlar bazen yanılırlar, bilirsin.” Eve dönerken trende böyle söylemişti Julie.

“O yanılmıyor. Yeterince kanıt var. Demek istediğim, gebelik testine bir bak ve doktora gittin ve Finkle ile seks yaptın. Bu arada sana ne yaptı?”

“Kim? Doktor mu Finkle mı?”

“Doktor. Finkle’ın sana ne yaptığını biliyorum. O kadar aptal değilim.”

“Bilirsin işte, aşağıda bir şeylere baktı, hepsi bu. Bilirsin, yani parmağıyla. Tabii o zaman gey olduğunu bilmiyordum.”

“Dâhilî muayene mi yaptı?”

“Dâhilî muayene ne?”

“Seks yapmış birine göre vücudun hakkında gerçekten çok az şey biliyorsun. Dâhilî muayenede parmaklarını içine sokuyorlar. Bunu sağlık dersinde anlatmışlardı. Büyük bir olasılıkla derste yoktun. Yani, öyle mi yaptı?”

“Evet. Öyle yaptı.”

“Ah, Tanrım, buna nasıl dayandın? Ölmek istemedin mi? Çıplak mıydın? Sadece dokundu mu yoksa baktı mı?”

“Baktı da. Tümüyle iğrençti. Bunu konuşmak istemiyorum.”

“Ah, Tanrım. Baktığına inanamıyorum. Zaten çocuk yapmayı planlamıyordum ama artık hiç yapmayacağıma eminim. Hiç olmazsa iç çamaşırın üzerinde miydi?”

“Üzerini bir çarşafı örtüyorlar.”

“Ben olsam herhâlde koşarak odadan kaçardım.”

“Ah, evet, eminim. İç çamaşırın olmadan etrafta koşturup dururdun.”

“Belki de iç çamaşırını bu yüzden daha en başından çıkarıyorlar.”

Emily, Julie'nin ailesine söylemesi için söz verdirtti, oysa bu mümkün olmayacaktı. Eve gittiğinde annesi eşyalarını topluyordu ve babası da günlerinin çoğunu hastanede geçirecekti.

On Sekizinci Bölüm

Marjorie'ye göre en büyük haksızlık kocasının ona, onu terk etme fırsatı vermemiş olmasıydı. Sonuçta yaralı taraf oydu. Bağırıp çağırmaya, sonra da onu terk etmeye hakkı vardı. David zamanının büyük bir kısmını hastanede geçirmeye devam etti. Hem zina yapan hem de kaçan erkek olmanın avantajlarından faydalanıyordu. Sonraki günlerde onu ne kadar çok sevdiğini söylemek için evi en az altı kez aramış, hastanede kalmasının yegâne nedeni olarak Elizabeth'in hasarlı kalbini göstermişti. Hastanın yeterince güçlendiğinden emin olunca, onu bir daha asla görmeyecekti. Belki de hafta sonu bir yerlere, belki de Cape Cod'a gidebilirlerdi. (Eve, kar mevsiminden önce döneceğini gösteren tek şey seçtiği yerdı.)

İlk birkaç telefon görüşmesi en az yarım saat sürmüştü ama tüm karı kocalar gibi David ve Marjorie de çok geçmeden konuşmalarını kısalttı. Önemli noktaları tekrarladıkları, David'in onu sevdiğini, Marjorie'nin ise David'i affetmekte zorlandığını söylediği beşinci telefon görüşmesi on dakikadan kısa sürmüştü. Elizabeth kalbinin durumu yüzünden terk edemeyeceği

çılgın bir kadındı. Oysa asıl Marjorie kendini terk edilmiş hissediyordu. Sonunda David sadece karısının telefonu açıp açmayacağını görmek için aramaya başladı.

Marjorie, Julie kamp için ayrılana dek evde kalması ve her şey yolundaymış gibi göstermesi gerektiğini biliyordu. David ilk kez evden uzak kalıp hastanede bu kadar çok zaman geçirmediği için kıza tuhaf gelen bir şey olmadığından emindi. (Hastalarının onu bu kadar sevmesinin nedenlerinden biri de ellerini tutmak için çok fazla zaman ayırıyor olmasıydı.) Julie, babasının evde olmadığı zamanlarda insanları iyileştirmek için hastanede olduğunu biliyordu. Aslında, Julie kendi sorunlarıyla o kadar meşguldü ki annesinin acı çektiğini fark etmedi.

Julie'yi gönderdikten sonra durum değişebilir, Marjorie hayatının kontrolünü eline alabilirdi. Belki de bir süreliğine Syosser'ten ayrılır, Manhattan'daki annesinin yanında birkaç gün geçirirdi. David'in yatağını aynı onun yaptığı gibi boş bırakmak istiyordu. Sorun şu ki eski güvenli günleri olsa Marjorie kendini evde sıkışıp kalmış gibi hisseder, kolaylıkla büyük şehre kaçma hayalleri kurabilirdi. Oysa şimdi Julie kampa gittiği ve David de ona ihanet ettiği hâlde çekip gitmek çok zor geliyordu. Kendini ne zaman Manhattan sokaklarında hayal etse evi düşünüp böcek ilaçlama ekibi geldiğinde onlara kapıyı kimin açacağını merak ediyordu.

Amanda hastanede olup bitenlerle ilgili tüm hikâyeyi dinledikten sonra "Başıma gelenlere inanamıyorum." dedi.

"Benim başıma geldiğini sanıyordum. Bu benim terk edilmişim, senin değil."

"Peki, madem senin başına geliyor, o hâlde neden ben kendimi bok gibi hissediyorum?"

“Sen iyi bir arkadaşsın. Taşı gedğine koymayı iyi biliyorsun.”

“Peki ne yapacaksın? Hiçbir şey olsa iyi olur.”

“Ne yapabilirim ki? O iyi bir doktor. Kız kalp hastası. Bunu daha önce de yapmış... Yani başka birine âşık olmuş... Telefondaki hemşire öyle söyledi.”

“O bir flörtçü, yani kocan.”

“Benimle flört etmesi gerekiyordu.”

“Kocalar eşleriyle flört etmezler.” İkisi bunu düşünerek hüznlendi, doğru olduğunu biliyorlardı.

“Bilmiyorum, belki de annemle biraz zaman geçiririm. Zaten tek başına şehirde kalmasından hoşlanmıyorum. Genç bir kız benim zamanımı çalarken burada öylece oturarak kendimi bir aptal gibi hissediyorum.”

“New York’a gidemezsin. Orası çok uzak. Ne kadar? Galiba kırk dakika ama bambaşka bir dünya. Oradakiler eşofmanlarıyla dolaşmaz. Ayakkabıları giydikleri diğer her şeyle uyumlu olmalıdır, topuklu ayakkabılarla yürüyebilirler. Kasaplarını tanımazlar. Bizden daha iyi olduklarını düşünürler. Bizim de koltuklarımıza onlar gibi pahalı şeyler örttüğümüzü bilmezler. Manhattan’da bizden çok daha güçlü arzuları olduğu için yaşamaları gerektiğine inanırlar.”

“Öyleler de. Ben orada yaşamalıydım. Yanlış bir hayat sürüyorum.”

“Sen topuklu ayakkabılarla yürüyemezsin.”

“Kalmalıydım. Öğrenebilirdim. David’i New York Hastanesi’nde işe girmesi için zorlamalıydım.”

“O zaman benimle tanışamazdın.”

“Bloomingdale’s’in kadınlar tuvaletinde karşılaştık. Sen bana topuklu ayakkabıma tuvalet kâğıdı takıldığını söyleyecek kadar nazik davranırdın.”

“İşte bu yüzden beni terk edemezsin.”

“Ne yapacağım? Burada oturup David’i mi bekleyeceğim? Eğer beklersem benden nefret eder. Sadece anneler bekler. Bir erkek annesiyle yatmaz.”

“David gençlik peşinde olan orta yaşlı bir erkek. Yaptığı şey o kadar da korkunç değildi. Adam pantolonunu çıkarmadı. Bunun senin kaçış bahanen olmadığına emin misin?”

Marjorie cevap vermedi. Amanda kesinlikle haklı olacak kadar zekice konuştuğunda, ikisi de soruların aslında cevaplar olduğunu iyi bilirdi.

Julie’nin eşyalarını hazırlarken Marjorie kızı trene bindikten sonra kalıp kalmayacağını düşünmüyordu. Akıllı lokantadaydı. Bu kez ortaya minyon, sarışın bir garson çıkmıştı. Marjorie’nin daha önce tanıdığı hiç kimseye benzemiyordu, ortak tek noktaları erkek arkadaşından dayak yediği hâlde onu terk etmiyor oluşu idi. Garson kız kimse dayak yediğini anlamasın diye gözündeki morluğu Max Factor ile kapatmıştı.

Julie annesinin hayallerini yarıda kesti. Kendini yatağa sürüklerken, “Selam.” dedi. Marjorie gülümsedi ve o da “Selam.” dedi. Julie annesini çok güzel buluyordu, eşyalarının üzerine eğilmiş bir hâldeyken hamile olduğunu söyleyerek annesini incitemezdi. Onu bekleyen mücadele için paketlenmiş dört polo oyunculu giysi yığını vardı.

“Aslında o kampa gitmek istemiyorsun, değil mi? Çünkü gerçekten gitmek istemiyorsan, bunu yapmak zorunda değilsin.” Julie evde kalırsa Marjorie de gidemezdi ama bu sığınağı kızına

bencil sebeplerden dolayı teklif etmiyordu. Julie annesinin bu ani şefkatine şaşırılmıştı. Marjorie'nin onu asla incitmeyeceğini, hissettiği sevginin paketin bir parçası olduğunu biliyordu.

"Aslında gitmek istemiyorum ama gerçekten gitmeliyim, biliyorsun işte zayıflamak ve diğer tüm şeyler için. Belki de o kadar kötü olmaz. Belki de..." Julie annesinin ihtiyaç duyduğu o kızı sahip olmasını istiyordu. O şişmanlar kampını annesiyle giysilerini değiş tokuş edebilmeleri için istiyordu, aynı Emily ile annesinin yaptığı gibi... En azından elleri biraz daha ince olsaydı, sokakta el ele yürürken annesinin ellerini hissedebilirdi.

Marjorie eşyaları toplamayı bıraktı, saçındaki lastiği çıkardı ve yatağa oturdu. "Eğer çok kötüyse beni arayabilirsin, hemen gelip seni alırım. Söz veriyorum. Elimden geldiğince çabuk orada olurum."

"Kötü derken ne demek istiyorsun? Rehberimizin bize iyi davranmak için zorla paramızı alan kokuşmuş biri olması gibi kötü mü yoksa açlıktan ölmek üzere olmam gibi kötü mü? Tamam, belki açlıktan ölmem ama o kadar, o kadar aç olurum ve karnım o kadar çok ses çıkarır ki ranzamdakileri uyutmaz." Birbirlerine gülümsediler, Julie'nin elleri yeterince büyük olduğundan beri yaptıkları gibi parmaklarını birbirine geçirdiler. Marjorie'nin eli kızının elinde kaybolmuştu. Neyse ki alyans taktığı eli değildi.

"Sadece aç olsan bile. Herhangi bir neden için. Ciddiyim, Julie. Beni ara, hemen gelirim."

"Çikolatalı kekler de getirir misin? Hani şu Great Neck'ten aldığın, üzerinde Avustralya fındığı olanlardan?"

"Sadece eğer ölüyorsan ve beş doktor birden seni iyileştirecek tek şeyin o kekler olduğunu söylerse."

“Seni aramama izin vermezler. O tür kampları bilirsin. Telefonların ve sarmaşıkların çocuklar için eşit derecede zehirli olduğunu düşünürler. Ayrıca babam beni erkenden eve getirmene asla izin vermez.” Marjorie, David’in adı geçince hissettiği acıyı belli etmemeye çalıştı. Julie’nin kampa ebeveynleri arasında çoktan baş gösteren bu ayrılık için endişelenmeden gitmesi çok önemliydi.

“Endişelenme. Seni alırım. Ben senin annenim. Bana ihtiyacın olursa bunu bilirim.” Marjorie eşyaları toplamaya devam etti. Pozisyonu Julie’ye bir zamanlar gördüğü bir tabloyu hatırlatmıştı. Tabloda Amerika’nın eski dönemlerinden bir kadın, çarşafı çamaşır sepetine dolduruyordu. Eğer annesi o kadın olsaydı ve 1800’lerde yaşasalardı, şişman kızlar kampına gitmek zorunda kalmazdı. Öte yandan Finkle ile yattığı için sokakta taşlanma ihtimali de vardı.

On Dokuzuncu Bölüm

Elizabeth Pringle bir seferinde, sevişmekten başka şeylerle ilgilenen bir erkek dilemişti. Belirli bir yaşa geldikten sonra insanların, özellikle de erkeklerin sanki Elizabeth orada değilmişçesine konuşabildiklerini fark etmişti. Gördükleri mükemmel yüz nedeniyle kızın onları duyabildiğini düşünemiyorlardı. Yaşamındaki tüm insanlar dışında, bir tek büyükannesi güzelliğinin bir lanet olduğunu söyleyecek kadar dürüst davranmıştı. “Erkekler seni arzulayacak.” demişti büyükannesi çiçekleri ikiye bölmeye uğraşırken. “Cinsel ilişkiler yaşamaya inanıyorum. Bence seks yapmak çok sağlıklı bir şey ve inan bana Elizabeth, sadece zevk için bile yapılabileceğini düşünüyorum. Tanrı’ya inanıyorum ama kilisemizin bazı üyelerinin aksine, tenin zevklerine de inanıyorum. Bu dünyada, saygıdeğer bir ilişki çerçevesinde bir başkasıyla karın karına yatmak gibi çok az muhteşem şey var. Bu elbette asla evlilik dışı olmamalı, peki ama burada, dünya üzerinde kim evliliğin Tanrı’nın gözünde tam olarak ne olduğunu açıklayabilir ki? Bence ve ben sadece bilgiye dayalı bir tahminde bulunuyorum; evlilik bir erkek ve

bir kadın yan yana uzanıp iki haftadan daha uzun bir süre seks yaparsa gerçekleşir.”

Büyükannesi ellerindeki çilek lekesini yıkamak için durdu ve Elizabeth onun devam etmesini diledi. Büyükannesinin tavsiyeleri her zaman çok değerliydi ama ender olarak yetişkinler dünyasına ait olurdu. Yeni sütyenin keyfini süren Elizabeth, büyükannesinden erkek vücutlarına dair şeyler dinlerken bu konuşmanın sonsuza dek sürmesini dilemişti. Büyükannesinin içinden çilekleri aldığı kabın yarısı hâlâ doluydu, ev işleri ve felsefe dersi birlikte ilerleyecek gibi görünüyordu. Ellerini kullanan büyükannesi konuşmaya devam etti. “İki hafta diyorum çünkü bu alışılmış ve geleneksel balayı süresidir. Bana iki konuda söz vermelisin, evlat. Resmî eğitimin bitene dek hiçbir erkekle yatağa girmeyeceksin. Seks tembelliği ve bilgi arayışı, her zaman bir diğerini engeller. İkinci olarak da bana bir erkekle asla on beş günden daha kısa bir ilişki sürdürmeyeceğine söz vermelisin. Bir erkekle yatağa girmeyi düşünmeden önce onunla iki hafta geçirmek ve iki kez düşünmek zorundasın. Eğer on dört gün boyunca etrafında dolaşacak kadar sana sadıksa ve onu daha uzun süreli istiyorsan, bu güzelliğinle onu bir ömür kalmaya ikna edebilirsin.”

Elizabeth büyükannesinin dileklerini yerine getireceğine dair asla bir söz vermedi ama söylediklerine neredeyse tamı tamına uydu. Sadece yattığı erkeklerden birinden o kadar hoşlanmadı ki onunla iki hafta geçirmeye dayanamadı. Ama bunun dışında büyükannesinin sözünden çıkmadı.

Elizabeth, David ile aynı odada uyumuştı ve bu adam onun aklını karıştırıyordu. Hastanede seks yapmayacaklarını biliyordu (oysa yapabileceklerini düşünmüştü, ne de olsa bu tam bir fantezi olurdu) ve sevişme konusunu ne zaman açsa David

karısından söz ediyordu. Fiziksel ilişkiden fazlasını isteyen bir erkek bulduğu için gururu okşanmalıydı, hele ki böyle bir dileği olduğu düşünülürse. Sorun şu ki sıkıcı olmaya başlamıştı, uzaktan beğenilmek artık sıkıcı geliyordu. İşe yaramamış olması çok üzücüydü çünkü büyükannesinin diğer ricası da ilki kadar ilginçti. “Bir Yahudi ile evlen, Elizabeth. Kendi kilisene gitmeye devam edersin ama bir Yahudi ile evlen çünkü en iyi kocalar onlardan çıkar. Yahudi erkeklerin sıradan işleri yoktur, işletmeleri vardır, onlarla ilgili en iyi şeylerden biri de düşünme işini yatağın dışında yapmalarıdır.” Elizabeth’in büyükannesine ne demek istediğini sormasına gerek kalmamıştı, kadın açıklamaya devam etti. Bu kez büyükannesinin odasındaydılar ve büyükannesi yatağını yapıyordu. Elizabeth o zamanlar fark etmemişti ama büyükannesi yatakları bir ustalık ve zarafetle yapardı. Çarşaf ve battaniyeler güçlü kollar tarafından sabitlenene dek yatakların üzerinde âdeta dans ederdi. Yastıklar hızlı darbelerle uysallaşırdı. Tüm bunlar koordinasyon ve kasların bir birleşimiyle yapılırdı ancak büyükannesi bu hünerlerini Elizabeth’e öğretmediği için bu değerli sanat kaybolup gitti. “Düşünme işi asla yatakta yapılmamalıdır. Yahudi erkekler gün boyunca düşünür ve yatağa girince sadece canları ne isterse onu yapar. Ben de bunun nedeni kiliselerinde küçük erkek çocuklarına sevişmekten suçluluk duymamaları gerektiğinin öğretilmesi. Senin o ilkokula gitmeni işte bu yüzden istemiştım. Orada Yahudi bir çocukla tanışabilirdin.” Büyükannesi bilge bir kadındı ama Yahudi erkek çocukların söz konusu okula gitmediğini bilmiyordu.

Eğer Elizabeth’e çok fazla öğüt verilmiş olsaydı, büyük bir olasılıkla onları dinlemezdi. Oysa, büyükannesi ona sadece iki öğüt vermişti: bir erkekle en az iki hafta geçirmesi ve bir Yahudi

ile evlenmesi. Elizabeth büyükannesinin öğütlerini ciddiye aldı ancak David'in onunla yatmayacağı ya da ona kocalık etmeyeceği çok belliydi.

Uyanık olduğunu fark eden David "Günaydın." dedi.

"Sana da. Bana bir iyilik yapar mısın? Dışarı bakıp otoparkın dolu olup olmadığını söyler misin?" David omuz silkti, nedenini sordu, Elizabeth sadece bilmek istediğini söyledi. David pencereye doğru yürüdü, Elizabeth'e göre gereğinden çok daha uzun bir süre baktı.

"Dolu değil." dedi ve kıza döndü. "Çok güzel görünüyorsunuz." Kendine engel olamıyordu. Marjorie'nin de çok güzel olduğunu düşünüyordu, sadece artık ağzından o sözcükler dökülmez olmuştu.

"Gidiyor musun?" David kızın alanının içinde dikiliyordu ve Elizabeth'in onun çıkıp gitmesine ihtiyacı vardı. Belki bu soru onu uzaklaştırabilirdi.

"Gitmeliyim." Gerek olmadığı hâlde özür diledi. "Bugün kızımı kampa götürmeliyim. Belki daha sonra gelirim." Biraz uzun süreceği düşüncesi Elizabeth için uygundu. Sadece kendi nefesini duyabileceği birkaç saat istiyordu.

"Peki, yarından sonraki gün beni sonunda çıkartacaklar, o zamana kadar nerede olduğumu biliyorsun."

David çıkınca Elizabeth belki de yıldız haritasının Yahudi bir seçilmiş ile birlikte olacağı anlamına gelmediğini düşündü.

David o sabah ikinci kez bir kadınla bir yatağın yanındaydı. Bu onların yatağıydı ve kadın da karısıydı. Julie dışarı çıkmıştı, herhâlde Emily'ye veda edecekti. Kız Emily'ye gitmişti ama veda etmiyordu. Emily'ye ailesine hamile olduğunu söylediğini ve şişmanlar kampının iptal olduğunu anlatıyordu.

Karı-koca konuşması için uygun bir zamandı, oysa Marjorie kendini konuşamayacak kadar terk edilmiş hissediyordu. Yatağın üzerinde annesine götürmek üzere hazırladığı bir bavul vardı. David'in canını nasıl yakabileceğine karar verene dek orada kalacaktı.

"Beni terk mi ediyorsun?" diye sordu David, kendi evinde kaybolmuş gibiydi.

"Dramatik olmayalım." diyen Marjorie bavulun yanına birkaç çorap sıkıştırdı. "Bugünlerde pek evde yoksun, ben de şehirde daha fazla zaman geçirmeye karar verdim."

"Neden beni terk ediyormuşsun gibi hissediyorum?"

"Seni terk etmiyorum. Seni terk edebilmem için ortalıkta olman lazım."

"Çok acımasızsın." David yatağın kenarına oturdu ve başını ellerinin arasına aldı.

"Başka bir kadınla zaman geçiren sensin ve acımasız olan ben miyim?"

"Biz hiçbir şey yapmıyoruz."

Marjorie eşyalarını toplamayı bıraktı. Kocasının sırtına baktı ve ona doğru konuştu. "Ah, evet, yapıyorsun. Sen her şeyi yapıyorsun. Siz birbirinizle konuşuyorsunuz. Sakın bana bir şey yapmadığını söyleme. Siz ikiniz orada oturmuş flört ediyorsunuz."

"Flört etmiyoruz."

"Çiçekler ve diğer her şeyle, kesinlikle ediyorsunuz. Ve sen bunu daha önce o hemşireyle de yaptın, Tanrı bilir başka kimler var."

David başını biraz daha eğdi, merhamet istiyordu. "Biliyorum, bir pislik gibi davrandığımı biliyorum. Sadece nasıl dur-

duracağımı bilmiyorum. Birkaç gün sonra hastaneden çıkacak. Bu şartlar altında hangi iyi doktor olsa benimle aynı şeyleri yapardı. D. Lynch'ın *Kırk Kalp* kitabını hiç okudun mu?" Marjorie'nin cevabını beklemedi. "Okumalısın. Marjorie, o kitap son derece ürkütücü şeylerin altını çiziyor. Sevgisizlik ve kalp krizleri arasında bir bağlantı var. Bu işi ciddiye almak zorundayım."

"Ben de ciddiye alıyorum. Ben o kıza zarar vermek ister miyim sanıyorsun? Sen orada flört ederken ben burada oturup beklemek istemiyorum, hepsi bu."

"Beni terk ediyormuşsun gibi hissediyorum."

"Annemde olacağım. Numarasını biliyorsun. Beni ara, David. Belki biz de flört edebiliriz."

"Beni cezalandırıyorsun."

"Sen o kızla birlikteyken benim de sevgisiz kaldığımı hiç düşündün mü? Benim de bir kalbim var, biliyorsun değil mi?" Marjorie bavulun kapağını sertçe kapattı.

"Biliyorum." David ona döndü. Marjorie ayakta olduğu için başını kadının kalbine yasladı. Marjorie kocası barışmaya mı çalışıyor yoksa kalp seslerini mi dinliyor, emin olamadı. Tam sormak üzereyken telefon çaldı, Marjorie uzanıp açtı. Elizabeth, David'le konuşmak istiyordu. Marjorie yüzünde, arayanın kız arkadaşı olduğunu belli eden küçümseyici bir tavırla telefonu David'e uzattı. David konuşurken o da bavulu yatağın altına sakladı. Taşıyamayacağı kadar ağır olmuştu ama yardım istemeye hiç niyeti yoktu.

Elizabeth onu evden aradığı için özür dilemedi. Sadece geçmiş yaşamlar konusunda bilgisi olan arkadaşı Carol'ı aradığını ve Carol'ın da David'in İsa'ya kadar olan izlerini sürdüğünü söylemek için aramıştı. Sesi, bir kalp hastası için nefes nefese

ve aşırı heyecanlı geliyordu. David kızı yeterince sakinleştirebilmesi için heyecanını paylaşması gerektiğini içgüdüsel olarak biliyordu. Bunun bir saçmalık olduğunu söylerse kız incinebilir ya da karşı çıkabilirdi. İşte bu yüzden, “Evet, Elizabeth. Evet. Benim de kendimi yeniden çarmıha gerilmiş gibi hissettiğim zamanlar oluyor.” Göz ucuyla Marjorie’ye baktı, kadın gülümüyor gibiydi. Veda ederken Elizabeth’in sesinde bir sakinlik olduğunu duyabilmişti, konuşmanın içeriği düşünülürse iyi bir iş çıkarmıştı. Tek sorunu Elizabeth sakinleşirken, Marjorie’nin öfkeden deliye dönmesiydi. İki kadının duyguları arasında sıkışıp kaldığı için ne kadar talihsiz olduğunu düşündü. Bu zevk ve acıyı yaratanın kendisi olduğunu fark etmiyordu.

“O aklını kaçırmış. Benim İsa’nın reenkarnasyonu olduğuma inanıyor. Sana söylüyorum, Marge. O kız bir deli.”

“Bence de deli. Seni tanısaydı, Tanrı’nın oğlu olmanın senin için yeterince azametli olmayacağını bilirdi.”

“Burada arzulardan söz eden yok ki. Tek söylemeye çalıştığım o kızın benim İsa’nın reenkarnasyonu olduğumu sanması.”

“Ve benim de söylemeye çalıştığım tek şey senin kendini âdeta bir Tanrı gibi hissetmen.”

“Bu çok saçma.”

“Saçma olduğunu biliyorum. Ben o saçmalıkla yaşıyordum.” David hem fiziksel hem de duygusal açıdan yıkılmıştı. O hâlâ Marjorie ile yaşıyordu. Bunun değişmesini istemiyordu. Marjorie neden “yaşıyordum” ifadesini kullanmak için bu kadar ısrar ediyordu ki? Neden olan bitenin artık David’in hatası olmadığını anlamıyordu?

İkisi de bir karşılık veremedi Julie’nin sesi duyuldu. Merdivenlerden çıkmaya başlamıştı ama ağırlığı, bedeninin yukarı

varmasını yavaşlatıyordu. Bu durum Marjorie ve David'in işine yaramıştı. Böylece kavgaya bir son verip göndermek üzere oldukları kızlarına odaklandılar. Tek kelime etmeden karı koca olmak yerine Julie'nin anne ve babasına dönüştüler. Kız, yatak odasına gelince ikisi birden onu kucakladı. Kız elbette önce onu terk eden babasına sarıldı. Marjorie, David'in kollarını kızına dolayışını izledi. O an, on altı yaşında ve David'in kollarında olmayı isteyebilirdi. Zamanını geçirdiği yirmi dört yaşındaki kız olmayı da dert etmezdi. Marjorie'nin şu aralar bulunmak istemediği yegâne durum, onun karısı olmaktı. Ayağını hafifçe yatağın altına kaydırıp bavulun yerinde durduğundan emin oldu.

Grand Central İstasyonu'na giderken bir aile olmaya devam ettiler. Arabayı David kullandı. Marjorie ve Julie şarkılar söyledi. Üçü de farklı nedenlerden ötürü korkuyordu ve arabada bir arada güvende hissetmişlerdi. Julie hamile olduğunu söyleyip evde kalabilirdi. David, Elizabeth'in odasında bulduğu ego tatmininden vazgeçebilirdi ve Marjorie bavulunu boşaltabilirdi. Aksine, Manhattan'ın yolunu tuttular, birlikte geçirdikleri zamanın tadını çıkardılar ve arabaya dışarıdan bakanlara mutlu bir aile tablosu çizdiler. Bu bir yanılsama değildi. Birlikte mutluydular. Sadece nasıl böyle kalabileceklerini bilmiyorlardı.

Grand Central'daki on altıncı platform güçlüydü. Taşıdığı ağırlık düşünülürse öyle olmak zorundaydı. Dolgundan obeze kadar çeşitlilik gösteren yaklaşık yüz genç kız sekizli gruplara ayrılıyordu. Baş rehber; atletik yapılı, zayıf, Helen adında bir kadındı, Julie'ye on ikinci ranza grubunu işaret etti. David ve Marjorie kızlarının fazladan bavullarına yardım ederek peşinden geldiler. Julie ranza grubunun işaretini ilk fark eden oldu, üç aşırı kilolu kızın da orada durduğunu görünce, ebeveynleri-

ne dönüp “Anlaşılan on ikinci ranza grubunun kendine ait bir posta kodu bile olabilir.” dedi. Onlardan beklediği kahkahayı duydu.

Myrna adında iri ama sert bir rehber Julie’yi içtenlikle karşıladı, onu Susan, Beth ve Caroline ile tanıştırdı. Julie’nin hemen arkasından birbirinin aynı giyinmiş ve fazladan kırk beş kilo eşya taşıyan tek yumurta ikizleri Kim ve Heather geldi. Julie ebeveynlerine, “Daha kötüsü de olabilirdi. Benden dört tane olduğunu bir düşünün.” diye fısıldadı. İkizler dost canlısıydı, Julie onlarla aynı anda geldiğine sevindi. Tam grubun merkezinden uzaklaştığı sırada Susan, Kim’e “Ee, etrafta aynı sana benzer birilerinin dolaşması nasıl bir duygu?” diye sordu.

“Sevimli görünüyor.” Julie ailesinin doğru şeyi yaptıklarını düşünmelerini istiyordu.

“Ben de öyle düşündüm ama hâlâ fikrini değiştirebilirsin, Julie, hiçbir yerde gitmen gerektiği yazmıyor.” Marjorie kızına sımsıkı sarılmıştı.

“Hadi ama! Julie gitmek istiyor.” İşte tam o zaman Julie, annesinin babasına göre duygularıyla daha uyumlu olduğunu fark etti. Onlar, nüfusun yarısının korkularını asla anlamayacağı bir dünyada birbirine sarılmış iki kadındı.

Hâlâ babasını kandırmaya devam eden Julie, “Eğlenceli olacak.” dedi.

Diğerlerinden pek de farklı olmayan iki kız daha gelmişti. Helen bir megafon yardımıyla duyuru yaparken toplandılar. Herkese veda etme zamanının geldiğini söylüyordu. On ikinci ranza grubu kızları, yeni gelenleri karşılamak için yeniden bir araya geldi. Son derece iri bir Beth ve aşırı kilolu Karen gelmişti. Sonra herkes ebeveynlerinin yanına döndü.

Julie, Marjorie ve David'in birbirlerine söyleyebilecekleri gerçek sözleri yoktu, yine de üçgenlerini oluşturmaktan mutluydular. Julie ebeveynleriyle gurur duyuyordu. Kızların neredeyse hepsinin ebeveynleri aşırı kiloluydu. Babalarının iri, kocaman, yüksek pantolonlarından taşan göbekleri vardı. Annelerinin ise birini boğarak öldürebilecek kadar iri göğüsleri.

"Paraya ihtiyacın var mı?" diye sordu David.

"Biraz param var. Zaten ihtiyacım da olmayacak. Bizi deliler gibi izleyeceklerinden eminim. Demek istediğim etrafta dolaşıp şekerleme almamıza izin verecek hâlleri yok. Artık kampa gittiğime göre böyle bir şey yapacak değilim elbette. Kendimi tamamen bu işe adayacağım."

"Paranı başkalarının alabileceği bir yere koyma." diye uyardı David.

"Koymam." Yeni arkadaşlarına şöyle bir bakınca, onların ancak ağza atılabilecek bir şeyler çalmak isteyeceğini düşündü.

Helen kısa bir vedalaşma olması için ısrar ediyordu. Sanki ebeveynleri onların gitmelerini istemiyormuşçasına, "Artık çocuklarınızla eğlenme zamanımız geldi." dedi.

Helen'in bu çağrısıyla kucaklaşmalar, biraz gözyaşı ve "Tüm o güzel havayı içine çekmeyi unutma" gibi öğütler ve hatırlatmalara neden olmuştu. Marjorie ve David de dâhil olmak üzere bazı aileler çocuklarına trene giden en yakın kapıya kadar eşlik etti. Çocuklar ve ebeveynleri, birbirlerini gözden kaybedene dek el sallamaya devam etti. Helen endişelenmemelerini, çocuklarının iyi olacağını söylüyordu. "Başarılarıyla gurur duyacaksınız." dedi ve yüzlerce ebeveynin bu kampın kızları üzerinde mucizeler yaratacağına inanmasını sağladı.

Arabaya yürürken Marjorie, “Gitmesine neden izin verdik?” diye sordu. “Onun harika biri olduğunu düşünmemiz ve bunun yeterli olması gerekmiyor mu? Neden hayatımın son on yılını kendime kadın ve erkeğin eşit olduğunu, makyaj yapmanın iğrençliğini öğreterek geçirdim? Evden dışarı rimel sürmeden asla çıkmam ama kızımı bir şişmanlar kampına gönderiyorum.”

“Biz doğru olanı yaptık. Kendisini daha iyi hissedecek. Belki kilo verince birileriyle çıkmaya da başlar.”

“Her şey bunun için mi? Onu erkeklere mi hazırlıyoruz? Küçük kızımızı erkekler için hazırlanacağı bir yere gönderdiğimizize inanamıyorum.”

“Bana kızgınsın.”

“Elbette sana kızgıyım. Julie’nin gitmesine izin verdin. Başka yataklarda kadınlarla görüşüyorsun.”

“Asla anlamayacaksın, değil mi?”

“Hayır. O kızın kalbinin iplerini sen çektin ve o da senin peşinden geldi. Ben annemin evine gidiyorum.” Kavga etmiyorlardı. İkisinin de camı açıktı, dış dünyanın gürültüsünün onları bastırmasını istiyorlardı.

“Bunu sadece özgürlüğünü kanıtlamak için yapmıyorsun, öyle değil mi?”

“Hayır, emlak işinden kazandığım yetmiş bin dolar özgürlüğümü kanıtlamaya yetmişti.”

“Ne kadar kalacaksın?” David dikiz aynasına, yan aynalarına ve öndeki trafiğe baktı.

“Birkaç gün.” dedi Marjorie, bavulunun ne kadar ağır olduğunu hatırlamıştı.

“Tam olarak kaç gün?”

“Gösteri dünyasında başarı elde eder etmez dönerim ya da eminim bensiz ölürsün, artık hangisi önce olursa.”

“Sensiz ölürüm.”

“Belki. Belki de son sözlerini duymak için dönerim. Ve son sözlerin ‘Her şeyi sana bıraktım.’ olsa iyi olur.”

“Kendimi terk edilmiş hissediyorum.” dedi David.

“Ben de.” Birbirlerine baktılar. Eve yaklaştıkları sırada David lokantada bir şeyler atıştırmak isteyip istemeyeceğini sordu. Marjorie istemedi. Dünyada çok az fantezi kalmıştı. *Neden birinden vazgeçeyim ki diye düşündü.*

Yirminci Bölüm

Cottonwood Kampı'na giden trende numaralı yer yoktu, yine de on ikinci ranza grubu kızları yan yana oturmuştu. Julie, Caroline'ın yanına geçti, ikizler de karşılığında oturuyordu. Koltukların arasında kolçak olmadığından, Caroline'ın kalçaları Julie'ninkilere doğru kayıyor ve bu cana yakın bir jest gibi görünüyordu.

Caroline, "Geçen yıl da aynı koltukta oturduğuma yemin edebilirim. Hatırlıyorum çünkü en son öğle yemeğini bana vermişlerdi." dedikten sonra isim etiketinin kâğıdını çıkardı ve tişörtüne yapıştırdı.

"Geçen yıl da mı gittin?" diye sordu Julie.

"Evet, on iki kilo verdim ama bu kış on dört kilo geri aldım çünkü binamızın bodrum katına şu abur cubur makinelerinden koydular. Annem beni aç bırakıyordu oysa çamaşırvhanenin yanında Lorna Doones' ve HoHos" vardı. Annem neden o kadar çok çamaşır yıkadığımı asla anlayamadı." Caroline gülümsedi.

* Lorna Doones: Bir kurabiye markası.

** HoHos: Çikolata kaplı, krema dolgu rulo kek markası.

“Ya Oreo?” diye sordu Heather.

“Evet. Bazen.”

“İki kat dolgulu mu?” Julie öğrenmek istemişti.

“Hayır, iki kat dolgulu yoktu. Onları o makinelere sığdırabildiklerini sanmıyorum. Tüm kurabiyeler belirli bir boyda olmalı.”

“Ben iki kat dolgulu olanları seviyorum.” dedi Julie.

“Kim sevmez ki?” dedi Heather. Kim sessiz kaldı.

Caroline “Üstünü açıp kremayı dişinle kazımak harika.” dedi ama bunu göstermesine gerek yoktu çünkü grubun tamamı neden söz ettiğini çok iyi biliyordu. Başlarını trenin ritmine uyumlu bir şekilde salladılar.

“Biz onu çamur pastayla yaparız.” Heather kendisi ve kız kardeşi adına konuşmuştu.

Julie koltuk arkasına, “Orada sizi aç bıraktılar mı?” diye sordu.

“Her şey başka yemeğin sahtesi gibi, yani ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Mesela İngiliz keklerinin yarısından sahte pizzalar yapıyorlar, onların harika pizzalar olduğunu düşünmenizi bekliyorlar ama asla size gerçek pizzayı hatırlatmıyor.” Hepsi birden pizzayı hayal etti.

“Kız kardeşim ve ben önce üzerindikileri yeriz ama ançüez sevmeyiz. Eğer ançüezin yanından bile geçtiyse ona el sürmeyiz.” Konuşan yine Heather idi.

Julie, “Ançüezleri temizleyebilirsin.” diye önerdi.

“Yine de tadını alabiliyoruz ve bu da iştahımızı kaçırıyor.”

Caroline, “Hatırlatın da karışık pizza siparişi vermeyeyim.” dedi.

Kim atıldı. “Orada pizza siparişi verebiliyor muyuz?”

“Sadece şaka yapıyordum. Şişmanlatıcı şeyler yemeniz yerine o Japon şefin etrafında dolaşmanızı tercih ederler. Her sabah en büyük olayları, kamptaki herkesin toplam kilo kaybını açıklamaktır. Her şey para için. Bizi zayıflatmak adına ailelerimizden çok para alıyorlar. Bu nedenle o sahte yemekler dışında bir şey yemenize izin vermeyeceklerinden emin olabilirsiniz.”

“Eğer şeker ya da başka yasak bir şey yerken yakalanırsak ne yapıyorlar?” diye sordu Julie.

“Şekeri nereden bulacaksın?” Caroline merak etmişti.

“Buraya gizlice yiyecek sokabileceğini sanıyorsan çok safsın. Geçen yıl Francie Blumberg adında bir kızın arkadaşı Sara Lee ona...”

“Yoksa muz mu gönderdi?” Julie, Sara Lee üzerine yoğunlaşmıştı.

“Ne gönderdiğinin ne önemi var? Hiç tadını sevmemiş bir şey oldu mu?” diye sordu Caroline.

“Hayır ama bazılarının tatları diğerlerinden daha güzel.”

“Ben pek emin değilim, neyse, muz diyelim.” Caroline doğru noktaya parmak bastığını biliyordu. Herkes dikkatini ona vermiş, Julie bile öne eğilmişti. “Her neyse, arkadaşı ona bluza gizlenmiş bir kek gönderdi. Bunu nasıl başardığını sormayın ama ofisten geçmeyi başarmış ve giysi olduğunu düşündükleri için el konulmamış.” Julie çoktan Emily’ye mektup yazıp bluza sarılı bir kek göndermesi için yalvarmayı planlamaya başlamıştı. “Francie paketi ranzasına getirdi, herkese yeni giysilerine kavuştuğu için ne kadar mutlu olduğunu, kilo verdiği için diğerlerinin üzerinden düştüğünü söyleyip duruyordu. Aslında saçmaladığını ta o zaman anlamalıydılar çünkü sadece

dört kilo vermişti, oysa kampın ortalaması yedi kiloydu. Ben de tam tamına yedi kilo vermiştim, yani programa sadık kalıyordum. Francie keki ranzasına çıkardı, sonra kimsenin bakmadığını düşündüğü bir sırada yemeye başladı. Yanılmıyorsam bir vibratörü olan lezbiyen rehber Miriam Levy onu yakaladı. İnanın bana, Francie çok dikkatliydi. Her seferinde çok küçük, minicik parçalar koparıyordu. Kekin geri kalanını saklamıştı.” Caroline’ın gizlice yemek yeme kurallarını açıklamasına gerek yoktu. Hepsı bunu daha önce yapmıştı, kurallar belliydi. Asla yemeğin tamamıyla yakalanmaman gerekiyordu. “Sorun şu ki bu rehberler gizlice yemek yiyenleri bulmak üzere eğitilmiş.” diye devam etti Caroline. “Bu doğru. Her şey para için. Herkes kilo verirse olağanüstü bir ün yapacak ve fiyatlarını yükseltecekler.”

“Francie’e ne oldu?” Julie merak etmişti.

“Helen ona meşhur konuşmalarından birini yaptı.”

“Bağırıp çağırmadı mı?” diye sordu Heather.

“Helen’in konuşmasını dinlemek azar işitmekten daha kötüdür. Hayal edebileceğiniz tüm cezalardan kötüdür. Başlangıç olarak bu gezegendeki en kötü insan nefesine sahip ve kendini bu dünya üzerinde yaşamış en berbat bok gibi hissetmenize neden oluyor. Ailenizin sizin için verdiği çabayı anlatıp duruyor. Ayrıca koltuk altları da hiç güzel kokmaz.” Bunların hiçbirini Julie’nin Emily’den bir şeylere istemesine engel olacak kadar korkutmamıştı. Belki M&M şekerlemeleri düğme gibi saklayabilirlerdi. Julie kendini kilo verme düşüncesine adanmıştı, öte yandan aç kalmaya niyeti yoktu.

Tuvalete gitmeliydi ve bunun için Caroline’ın üzerine tırmanması gerekiyordu. Trenlerde tualete gitmekten nefret

ederdi, pis olmalarından korkardı ama çok da sıkışmıştı. Koridorun yarısına geldiği sırada Helen'in uçaktakilerden biraz daha küçük bir yemek arabasıyla onlara doğru geldiğini gördü. Başka bir rehberin de yardımıyla yemek kutularını uzatıyordu. Julie hemen koltuğuna geri döndü. Ne kötü nefesli Helen'le karşılaşmak ne de yemeği kaçırmak istiyordu. Yağlı kalçaların üzerinden yerine tırmanırken "Yemek geliyor!" dedi.

"Kutuyu alana dek bekle! Bu görüp görebileceğin en ince ekmek dilimlerine sıkıştırılmış hindi olacak. O ekmeğin üzerine yazı bile yazabilirsin. Bu arada evlerinize, ebeveynlerinize 'Kızlar kampa giderken yolda sağlıklı, düşük kalorili hindili sandviçlerinin tadını çıkardılar.' yazan iğrenç bir mektup gönderiyorlar. Doğruluk mu cesaret mi oynamak ister misiniz?"

"Doğranmış ne?" diye sordu Heather.

"Doğranmış demedim." Caroline konuşmaya devam etmeden önce koridora baktı. "Büyük bir paket patates cipsini alıp aramızda dolaştıracamız. Çocukken oynadığımız gibi. Helen geldiğinde cips kimde kalırsa o kaybeder ya da nasıl baktığına bağlı olarak, kazanır."

Oyun Julie'nin ilgisini çekmemişti. Oyunlardan hoşlanmazdı. Kaybetmekten de hoşlanmazdı. Kazanmayı sevdiği de söylemezdi, öte yandan Helen ve ejderha nefesine yakalanmaya da hiç niyeti yoktu. Julie oynamayacağını söyledi ama ikizler çok hevesliydi. Böylece Caroline cebinden küçük bir paket Wise patates cipsi çıkardı ve üç kız cipsi birbirlerine atmaya başladı. Julie pencereden dışarı, gerçek bir taşraya benzeyen manzaraya bakıyordu. En tatlı çocukluk anılarından birinde annesinin kucağındaydı, pencereden dışarıya, anne ve babasının taşra dedikleri yere bakıyordu. Manzara bir çiftlik alanına dönüştüğünde,

Marjorie tek bir ineği bile atlamadan hepsini işaret etmeye başladı. Hiç durmaksızın “İnekler, Julie!” dedi ve bu zamanla bir aile şakası oldu. Julie on iki, on üç, hatta on dört yaşındayken ve inekleri kendisi görebiliyorken bile, Marjorie onları işaret etmeye devam ederdi.

Helen yemekleri dağıtmak üzere yanlarına geldiği sırada, Julie pencereden dışarıya bakıyordu. Kendi kutusunu alır almaz Helen onunla konuşmak istediğini söyledi. Julie’den hemen onu takip etmesini istedi, yemeklerin geri kalanını Myrna dağıtacaktı. Julie’nin kafası karışmış, neden çağrıldığını anlayamamıştı. Ta ki ayağa kalkıncaya dek... Ayağa kalkmasıyla birlikte cips paketi kucağından yere düştü. Julie, Caroline ve ikizlere baktı ama yüzleri ifadesizdi, aynı suçlular gibi.

Julie, koridorda Helen’in peşinden trenin arkasına doğru yürürken ağlamamaya çalışıyordu. Helen’in onu azarlamasını istemiyordu ama daha da üzücü olan üç koltuk arkadaşından birinin ona ihanet etmiş olması, diğer ikisinin ise işlemediği bir suçun sorumluluğunu ona yıkmasıydı. Trenin sallantısına karşın dikkatle dengesini korumaya çalışarak yürüdü. Eski kampanyaların yeni kızlara neler olduğunu anlattığını duyabiliyordu. Helen cips paketini bir elinden diğerine geçiriyor, ihlalin ne olduğunu herkese zaten ilan ediyordu.

Helen, Julie’nin karşısına oturdu ve ona çok yüklendi. Önce Julie’nin kendi kendine zarar verdiğini söyledi. “Başarılı bir yaz geçirmek istemiyor musun?” diye sorduğunda, Julie tek kelime edemeyecek kadar aşağılanmıştı. Sadece “evet” ya da “hayır” anlamında başını sallayabiliyordu. Helen her şeyi beş kez tekrar etti, sürekli Julie’nin ailesinin onu böyle mükemmel bir yere göndermek için yaptıkları fedakârlıkların, verdikleri çabanın altını çiziyordu. Kamptakilerin onun bir hilekâr olduğunu dü-

şünmesinin yanı sıra, en kötüsü de Helen'in onu bırakmadan önce Julie'ye sarılması oldu. Kollarıyla ne yapacağını bilemeyen Julie de ona karşılık verdi. Koltuğuna geri dönerken az da olsa alkış aldı, birkaç kişi onu başıyla selamladı ve tüm bunlar sandviçlerdeki hindi kadar saçmaydı. Biraz iyi gelmişti ama yine de kendini kötü hissediyordu. On ikinci ranza grubunda başka boş koltuk olup olmadığına baktı, olmadığını görünce yine Caroline'in yanına tırmanmak zorunda kaldı.

"Herhâlde benden nefret ediyorsundur." dedi Caroline. Julie cevap vermedi. En azından ona ihanet edenin kim olduğunu biliyordu. Cottonwood'a varıp ranzalarına geçince, Julie, Caroline'dan en uzak yeri seçti. Sekiz kız içinde oraya daha önce gelen bir tek Caroline olduğundan, hâlâ ilgi odağıydı. Kızlar aç kalmaktan korkuyordu ve yemek konusunda onlara doğru bilgiyi sadece Caroline verebilirdi.

Eşyalarını yerleştirdikten sonra Myrna onları toplantı salonuna götürdü, Helen burada tüm kampa bir konuşma yapmaya hazırlanıyordu. Ranza grubu kızları çoktan arkadaş olmaya başlamıştı bile. Hatta bazıları salona kol kola yürüdü. Julie tek başına arkalarından geldi, hâlâ oyuna geldiği için çok kızgındı.

Helen kendini ve mükemmel ekibini tanıtırken kızlar da son derece sağlam, ahşap banklara yerleşti. Ekip, siyahı bir hemşire olan Flo Browning ile üçüncü dünya ülkesinden geldiği çok belli Doktor Ino'dan oluşuyordu. Caroline öne eğilip grup arkadaşlarına sırada Helen'in "Burada olduğumuz için şanslıyız." konuşması olduğunu söyledi ve birkaç dakika sonra söylediği gibi oldu.

"Burada olduğumuz için çok şanslıyız." diye söze başladı Helen; Julie o günküne benzer bir konuşma duymak üzere ol-

duğunu anlamıştı. “Ailelerimiz sizi seviyor ve önemsiyor, işte bu yüzden sizi Cottonwood Aşırı Kilolu Kızlar Kampı’na gönderdiler. Eğer sizi sevmiyor olsalardı daha çok kilo almanıza izin verirdiler ve kimsenin böyle bir şey yapmak istediğini sanmıyorum.” Birkaç kız tüm yaşamları boyunca bunu yaptığını düşünerek güldü. “Ben komik olduğumu düşünmüyorum ya siz?” Kızların tamamı Helen’in bunu sadece etkileyici olmak için sorduğunu düşünmüş olacak ki Helen sorusunu “Ya siz?” diye yineleyince, hepsi bir ağızdan “Hayır!” diye karşılık verdi. “Burada olduğunuz için şanslısınız çünkü burası size benliğinizin en iyi hâline kavuşma fırsatı verecek. Kilo vermek istiyor musunuz?” Grup artık Helen’in sorularına cevaplar istediğini öğrenmişti, bir “Evet!” cevabı yükseldi. “Güzel, o hâlde başlayalım. Yemeğin bir yakıt olduğunu ve tüm spor dallarında yeterince egzersiz yapıp katılımda bulunursak yakıtımızı daha hızlı harcayacağımızı unutmayalım. Ve bunu yaparken güzel vakit geçirelim!” Helen bunu bağırarak söylemiş, kalabalığı biraz olsun heyecanlandırmayı beklemişti ama karşılığında sadece zayıf bir alkış aldı. Tatmin olmamıştı. “Hadi bunu Cottonwood’un gördüğü en büyük kilo verme sezonu yapalım!” Kızlar bu sözleri destekledi, alkış biraz daha artmış hatta bazıları ayaklarını yere vurmuştu. Yine de Helen’i tatmin etmeye yeterli değildi. “Hadi söylediğim her şeyi unutalım, bir daha asla yemekten söz etmeyelim, harika vakit geçirip eve muhteşem görünerek dönelim!” İşte bu, tüm kalabalığın hoşuna gitmişti. Helen’in özellikle her şeyi unutmakla ilgili söylediklerine bayılan Julie ve diğer herkes neşeyle bağırdı. Onları ayaklandırmış olan Helen şimdi de susmalarını istiyormuş gibi yaptı. Sahnede gezindi, birazdan söyleyeceklerinin ciddiyetinin anlaşılmasını istiyordu.

“İlk kez tartılmanız için sizi göndermeden önce söylemem gereken tek bir kelime var ve o da ‘kusmak’. Eğer gerçekten hastaysanız, bu bambaşka bir durum ve böyle bir kusmayı anlayabilirim. Ama geçen yıl, bir ya da iki kız, yani çok küçük bir grup, belki en fazla üç kişi, Tanrı’nın onlara izin verdiğinden çok daha hızlı bir biçimde kilo vermek istedi. Boğazlarına parmaklarını sokuyor ve zorla kusuyorlardı. Evet, sessizliğinizden sizin de benim kadar şaşırdığınızı görebiliyorum. Onları eve göndermek zorunda kaldık, kamp karnavalını, olimpiyatları ve Cottonwood’un sunduğu daha pek çok güzel ayrıcalığı kaçırdılar. Onları buraya göndermek için çok çalışmış ve fedakârlık etmiş ailelerini hayal kırıklığına uğrattılar. Hepsinin psikiyatristlere gönderildiğini duydum, bence de oraya aitler. Eğer içinizden birini parmağını boğazına sokarken yakalarsak, o kız da hemen evine gönderilecek.”

“Bu tam bir saçmalık!” diye fısıldadı Caroline. “Geçen yıl herkes her yere kusuyordu ama paranızı geri ödemek zorunda kalacaklarından kimse eve gönderilmedi. Her şey para için.”

“Şimdilik bu kadar yeter. Hepinizin bir an önce yaz eğlencesine başlamak istediğine eminim. İşte bu yüzden sizi, eşyalarınızı yerleştirmeniz için kulübelerinize göndereceğim. Sonra rehberleriniz tartılmanız için sizi revire getirecek. Bugün ağır ve yarın da hafif giysiler giymeye kalkışmayın. Bizi kandıramazsınız.”

Julie onları kandırabileceğini düşündü. Helen’in yanında çok küçük duran bu doktor-hemşire takımının, ona Dr. Birnbaum’unki gibi bir muayene yapacağından şüpheliydi. Ve öyle bir muayene olmaksızın sırrı güvende kalacaktı.

Julie 80 kilo çıkmıştı. Tek kelime etmeyen ve büyük bir olasılıkla dillerini bilmeyen doktor, tansiyonunu ve nabzını ölçtü.

Bu arada hemşire de hızlı hesaplamalar yaptı. Julie onlara hiçbir şey söylemedi, zaten hemşire ona küçük, turuncu bir defter uzatana dek onlar da konuşmadı.

“Yediğin ve fiziksel olarak yaptığın her şeyi buraya yazmalısın. Acıktığın zamanları ve duygularını da not et. Sonra birlikte o deftere bakıp sana aklından neler geçtiğini söyleyeceğiz.”

“Tamam.”

“Peki tatlım, kilona ve boyuna göre, senin hedefin 60 kg olmalı.” Bu Julie için bir bilim kurgudan farksızdı. Tam zaten altmış kilo doğduğunu söylemek üzereyken, uzun bir gün olduğunu düşünüp vazgeçti. Uğradığı ihanetle birlikte şaka yapacak gücü kalmamıştı. Hemşire ona haftada iki kilo vermesi gerektiğini söylerken başını salladı ve hemşirenin verdiği B Planı Diyeti’ni aldı. (Henüz kamptaki herkese haftada iki kilo vermelerinin söylendiğini bilmiyordu, zaten A, B ve C planları da birbirinin aynıydı.)

Yemekten sonraki voleybol herkesi yormuştu ama en çok da Julie’yi. Yatağa giden ilk o oldu ve Caroline duştayken, ranza grubundaki herkesin de tam desteğini alarak Caroline K’nin küçük, turuncu defterine “İç çamaşırlarıma sakladığım Reese’s fıstık ezmesini yemek için sabırsızlanıyorum.” yazdı. Julie, yemek odasında bulduğu boş bir şeker kâğıdını Caroline’ın büyük beden sütyenine yerleştirirken diğer kızlar az kalsın onu alkışlayacaklardı. Yatmaya giderken ranza arkadaşlarına, “Her şey para için.” dedi.

Yirmi Birinci Bölüm

Amanda, Marjorie'yi Long Island Tren İstasyonu'na getirdi ama oraya varır varmaz arabanın kapılarını kilitledi. "Gidemezsin."

"Sen Bermuda'ya gittiğinde ben böyle bir şey söylemedim." Marjorie yalandan gülmeye çalıştı, Amanda'yı da teşvik etmeye çalışıyordu. Ama başarılı olamadı.

"İkisi karşılaştırılmaz. Bermuda'dan geri geleceğimi biliyordun. Erkeklerin küf yeşili pantolonlar giydiği bir yerde kalamayacağımı biliyordun." Marjorie saatine baktı, treninin gelmek üzere olduğunu görünce arabadan çıkmaya çalıştı. Çıkamadı. Tüm kontrol Amanda'nın elindeydi.

"Ben de New York'tan döneceğim."

"O zaman niye gidiyorsun? Madem geri geleceksin, madem kesinlikle döneceksin, o zaman gitmen için de bir neden yok. Tüm bunlar büyük bir haksızlık. Arkadaşı düşünen kimse yok."

Tren kalkmak üzereydi ve felsefe yapacak zaman yoktu ama Marjorie yine de sordu. "Hiç başka bir hayat sürmen gerektiğini düşündüğün oldu mu?"

“Benim Bronx’ta kalıp başkasıyla evlenmem gerekiyordu.”

“Benim de... Benim de yaptıklarımın aynısını... Peki ama o zaman neden bu benim hayatım değilmiş gibi hissediyorum? Bir okul piyesinde başrol oynamış yüzlerce Yahudi kızın içinden kaç tanesi gösteri dünyasında başarılı olabilmiş ki?”

“Altı.” dedi Amanda. “Tabii başardıktan sonra din değiştiren Elizabeth Taylor’ı saymazsan.”

“Geri döneceğim.”

Amanda ona inandı ve kapıyı açtı.

Emily dokuz gibi endişelenmeye başlamıştı. Julie o gün şehirdeki büyükannesine gideceklerini söylemişti. Tanrım, akşam olduğuna göre bu kız hangi cehennemdeydi? Weissmanları bir kez daha aramayı denedi, cevap yoktu. Telefonu kapatıp bir sigara yaktı. Çok az sigara içerdi, belki ayda iki tane ama bu gerçekten ihtiyaç duyduğu o anlardan biriydi işte. Bayatladığı için sigarayı hemen söndürdü. Ayda iki sigara içmenin kötülüğü de buydu, sadece ilk sigara iyi oluyordu.

Koltuğa oturdu, televizyonu açtı ve dikkatle örgüsünü çıkardı. Belki bu yelekten sonra bebek için bir kazak örebilirdi. Daha bir sıra örmüştü ki dayanamayıp Julie’yi bir kez daha aradı. Yine cevap yoktu. Belki trafik vardı. Bu mümkündü. Pazar akşamı Island’dan şehre giden trafik düşünülürse... Belki şehre indiklerinde annesi ve babası büyükanneye hamilelikten bahsetmiş ve o da olay çıkarmıştı. Belki de hepsi şimdi sakinleştirici Valium alıyordu. Emily annesinin ilaç dolabına gidip sarı ile yeşil hap arasında bir seçim yaptı. Sakinleştiriciyi de sigara gibi çok az alırdı ve kendine söz vermişti. Bağımlı olduğunu fark ettiği an kendi elleriyle bir kliniğe yatacaktı. Sarı olanı seçti çünkü yeşil hap uyku yapıyordu, koltuğa geri döndü.

Belki de Julie'nin anne ve babası onu bekâr annelerin olduğu bir eve götürmüştü. Hapishane gibi olanlardan değildi, doğum yapana dek Julie ile ilgilenecekleri ve sonra da bebeği evlatlık verecekleri bir yerdi. Emily bir filmde böyle bir ev görmüştü. Bir sürü genç kız vardı, içlerinden biri de Sissy Spacek'ti, hepsinin başı derde girmişti ve hepsi de burada doğum yapmayı bekliyorlardı. Belki de Julie'nin annesi böyle bir evin iyi bir fikir olacağını düşünmüştü.

Belki, lanet olsun... Belki onu kürtaja ikna etmişlerdi. Julie belki hastanenin birinde bebekten kurtuluyordu. Marjorie ve David, Julie'nin normal bir ergenlik geçirebilmesi için kürtajın en iyi çözüm olacağını düşünebilirdi. Bu çılgınlıktı. Ergenliği zaten normal değildi çünkü Finkle kendini kontrol edememişti. Onu kürtaja ikna etmemiş olmalarını diledi. Bebek iyi olacaktı. Emily bundan emindi. Julie bebeğini doğurup Emily'yi vaftiz annesi gibi bir şey yaparsa sigarayı kesinlikle bırakacaktı.

Sarı Valium işe yarıyordu. Örgüsü yavaşlamıştı. Belki de Manhattan'da yemeğe çıkmışlardı, Manhattan çok şık bir şehirdi, yemekler çok geç yenirdi. Yani büyük bir olasılıkla daha yemeğe yeni başlamışlardı. En iyi tarafı da Julie'nin ailesinin artık kızın yemeklerine karışmayacak olmasaydı. Emily şık Manhattan restoranlarında süt olamayabileceğini düşünerek endişelendi.

Yirmi İkinci Bölüm

David koltuğa oturmayı reddetmişti, aslında tam olarak reddetmese de sandalyeyi işaret etmiş ve masasının gerisindeki Dr. Sherman Bernstein onu başıyla onaylamıştı.

“Psikolog koltuğu benim için biraz fazla.” dedi David ve bir sandalye çekti.

“Uzanmanız gerekmiyor.”

“Ben terapiye gelmedim.” David oturdu, sonra parmağını uzatıp görmeye geldiği adama ders vermeye başladı. “Burada oturup çocukluğumu anlatmak gibi saçmalıklarla uğraşacak vaktim yok. Babam bir dişçiydi, annem de anne, hayatımı gayet normal şekillerde becerdiler. Karım beş gün önce beni terk etti ve onun bu gidişi konusunda yapabildiğim tek şey hastalarımı bakmak. Ve bu konuda çok iyi olduğumu pek sanmıyorum. Bunu komik olmak için söyleyemiyorum ama sanırım son üç gündür aynı çorabı giyiyorum.”

Bernstein, “Sizi neden terk etti?” diye sordu.

“Duymadınız mı? Tüm boş zamanımı genç ve güzel bir kalp hastasıyla geçiriyordum ve o kadar da ilgiye ihtiyacı yoktu.”

İki adam da bir dakika kadar konuşmadı. Sherman Bernstein'a böyle öğretilmişti, David ise cevaplar almaya gelmişti. Sherman Bernstein'ı seçme nedeni, doktorun kriz terapisine inanıyor olmasıydı. Çocukları uyuşturucu kullanan Kuzey Kıyısı'ndaki başka bir doktora da hızla yardım etmişti. David psikiyatriyi her zaman yumuşak bir bilim dalı olarak gördüğünden, beş yıl boyunca tek kelime etmeyip sonra onu grup terapisine almaya kalkışacak bir doktor istemiyordu. Sessizliği bozan o oldu.

"Bakın, size neyin ters gittiğini söylersem... Ve tahmin yürütmüyorum, ters giden şeyi biliyorum... Bana ne yapacağımı söylemeyi deneyebilir misiniz? Çünkü canım yanıyor."

"Ya ne yapman gerektiğini bilmiyorsam?"

"Ben sadece denemenizi istiyorum. Karım bana geri dönmeli. Bir hastam, iyi bir adam, hatta çok iyi bir adam, bence başkan bile olmalı... Dün sol kolunda komik bir ağrıyla beni görmeye geldi. Onu muayene ettiğim tüm süre boyunca göz yaşlarımı tutmak zorunda kaldım. Belki tutmadım. Belki öyle olduğunu düşündüm. Son zamanlarda ağlıyorum ve sakın bana ağlayacak kadar hassas olma saçmalığını anlatmayın. Hastaların önünde ağlamaz, işe gitmeden önce dişlerinizi fırçalamayı unutmazsınız."

"Gözyaşlarınızı ne durdurabilir?"

"Her şeyin eskisi gibi olması. Bunu nasıl yapacağım?"

"Deneyeceğim ama önce bana karınızın sizi neden terk ettiğini anlatmalısınız." Sherman ellerini masasının üzerinde birleştirdi. Hayatının ne kadar değiştiği düşünülürse David'e fazla sakın görünmüştü.

"Aslında tam olarak terk etmedi. Geri döneceğini söylüyor. Sorun şu ki karımın evde olmasına, onun dönmeyi düşündü-

ğünden daha erken ihtiyacım var. Zaten neden gittiğini de bilmiyorum. Bilmiyorum. Bunun nedeni yaşı mı, yoksa okuduğu makaleler mi, bir doktorun karısı olmak mı, bilmiyorum. Bu çılgınlık. Biz birbirimizi seviyoruz. Çoğu zaman birbirimizden hoşlanırsınız. Mutfakta birlikte güleriz. Birbirini güldürebilen evli insanlar hakkında bir şeyler söylemelisiniz.”

“Seks nasıl?” Sherman’ın sesi aynı ona öğretildiği gibi doğal çıkmıştı.

“Bunun lanet anlamı ne?” David sandalyesinden fırladı, sonra tekrar yerine oturdu.

“Bence doğru bir soruymuş gibi görünüyor.”

“Seks iyi. Seks güzel. Ben onu becermek istiyorum, o da becerilmek istiyor. Eskiden yeterince yapmadığınızı söylerdi ama bir süredir bunu pek duymuyorum. Seks iyi, sıcak ve hoş. Bazı hastalarım var, eşleri bir avizeden sarkarken seks yapmak istiyor. Sonunda büyük kalp krizleri geçirmelerine şaşırmamalı. Sıra sizde!”

“Size onu hemen nasıl geri getireceğinizi söylemem gerekiyor, değil mi?”

“Anlaşma buydu.” Sherman düşündü, bu arada sol küçük parmağındaki bir deri parçasını dişiyle kopardı. David adama olan saygısını kaybetti.

Sherman, “Yalvarın.” dedi ve David onu yine sevdi.

“Peki.”

“Peki, hepsi bu kadar mı?”

“Yalvarmayı denemedim. Belki işe yarar. İşe yararsa size önümüzdeki beş yıl boyunca haftada üç seansın parasını ödeyeceğim. Seanslara gelemeyebilirim ama buna değecektir.”

“Siz bunun için fazla zekisiniz.”

“Onu seviyorum. Sevgi sizi aptallaştırır.”

“Kırk dakikanız daha var...”

“Ne yardımı olur, bilemiyorum. Yalvarma işe yararsa size haber vereceğim.”

Yirmi Üçüncü Bölüm

Esther, Marjorie'nin kapısını gürültülü bir biçimde çaldı. Hemen kalkmazsa derse geç kalacağını söylüyordu. Marjorie küçükken Esther aynı bahaneyle kapısını yüzlerce kez çalmıştı. Ama Marjorie otuz sekiz yaşındayken derse geç kaldığı uyarısını yapmak zorunda kalacağı ikisinin de aklına gelmezdi. Marjorie, Berghof Stüdyosu'nda oyunculuk derslerine kaydolmuş, eve profesyonel bir adım atmanın gururuyla dönmüştü.

"Burası profesyonellerin gittiği bir yer. İşin konusunda yeterince ciddiysen, dersler almaya devam etmek çok önemli." Marjorie annesinin peşinden evin odalarını dolaşıyordu.

"Ne işi?"

"Oyunculuk."

"Onun bir iş olduğunu düşünmemiştim." Esther kızının kariyerine, Marjorie on sekiz yaşında, NYU drama departmanındayken olduğu gibi şimdi de karşı çıkıyordu.

"Elbette bir iş. Haftada sekiz kez o sahneye çıkmanın Geraldine Page için bir iş olmadığını mı sanıyorsun?"

“Onun için, evet.”

“Ama benim için, hayır. Neden kimse kariyerimi ciddiye almıyor? İşte bu yüzden onu henüz yapamadım. Kendi ailem beni asla bir oyuncu olarak görmedi.” Marjorie kendini koltuğa bırakıverdi, aynı on sekiz yaşındayken yaptığı gibi.

“Yani senin bir yıldız olmaman benim suçum.” diyen Esther ıslak olmayan ellerini önlüğüne kuruladı.

“Kısmen. Kimse başarabileceğimi düşünmedi, herhâlde bu yüzden ben de aksine inanmadım. Hepiniz bir doktorla evlenmenin dünyanın en harika şeyi olduğuna inandınız ve bu da benim kariyerimin sonunun başlangıcı oldu.”

Esther üzüntüyle, “David olmasaydı Julie de olmazdı.” dedi.

“Julie başıma gelen en güzel şey, evet ama bunun Julie ile ne alakası var? Julie benim hayatım, bunu biliyorsun, oysa biz benim Berghof Stüdyosu’na girmemden söz ediyorduk. Bence benimle gurur duymalısın.”

“Bu yere girmek zor mu? Herkesi almıyorlar mı?”

“Şey, programa alıyorlar. Ama konumuz bu değil. Benimle bir şey yaptığım için gurur duymalısın. Sadece ders olduğunu biliyorum ama belki de kendime güvenimi yerine getirir. En azından iyi olup olmadığını öğrenmiş olurum. Eğer şimdi denemezsem çok geç olacak.”

“Ve David haftalarca evde olmamanı anlayışla karşılıyor, öyle mi?”

“Hayır. Ben de başka kadınlara neden çiçek gönderdiğini anlamıyorum.”

“Birkaç çiçek ve oyunculuk dersi için kocanı terk edemezsin.” Esther yastıkları düzeltmeye başlamıştı, bu tartışmaların ortasında sık sık yaptığı bir şeydi.

“Sen seninkini terk ettin.” Esther yastığı bıraktı, kızına tiksinierek baktı ve yastığa geri döndü.

“Ben benimkini terk etmedim. Benimki Miami Beach’te beni bekliyor.”

“Onu yaz için terk ettin.” Marjorie gülümsedi ve annesinin yüzünü görebilmesi için eğildi.

“Onu orada bıraktım çünkü Miami Beach kültürden yoksun bir yer. Baban ben dönene kadar memnuniyetle terasta oturabilir.”

“Bizim bir terasımız yok.”

“Benimle dalga geçme!” Bu içten bir uyarıydı ve Marjorie uyarılmıştı.

“Anne, belki benim burada olmamın nedeni de Syosset’in kültürden yoksun olmasıdır. Kurs bittiğinde David hâlâ orada olacak.”

“Kendinden çok eminsin.” Marjorie Esther’i kendine çevirdi ve alnını öptü.

“Sen de kendinden çok eminsin, anne. Florida’da bir sürü dul kadın var.” Esther başka kadınlar düşüncesini zihninden uzaklaştırdı.

Marjorie gözlerini açtı, ergenlik döneminin odasında uyanmak onu şaşırtmıştı. Renkler solmuştu ama hepsi hâlâ oradaydı. Mor güller hâlâ duvarlarını süslüyordu. Yapraklarla aynı renk olması gereken solgun yeşil sandalye odanın bir köşesindeydi, canlılığını çok uzun zaman önce güneşe kaptırmış olan perdenin katlarına hâlâ mor tonları hâkimdi. Marjorie ilk tiyatro selamlarını bu perdelerin arasından yapmıştı. Çocukluk düşlerinin odası için annesiyle savaşmak zorunda kalmıştı. Esther duvar kağıdının fazla pahalı, sandalyenin fazla hafif ve dö-

kümlü perdelerin fazla dramatik olduğunu düşünmüştü. Her şeyin pembe olması için ısrar etmişti. Oysa Marjorie pembenin kızlar, morun ise ayrıcalıklılar için olduğunu biliyordu. Yetişkin Marjorie kazandığı savaşı düşünerek gülümsedi.

Geleceğini, evlenmeyeceği adamı, sahnedeki gerçek selamlarını, sahip olacağı mor daireyi bu odada hayal etmişti. Hep siyah bir pelerin giymek de dâhil olmak üzere, kendine verdiği sözlerin hiçbirini tutmadığını fark etti. Esther'in kapıyı ikinci kez çalmasıyla Marjorie geçmişi unuttu ve kendini şimdiki zamana attı.

Dönüp çalar saate baktı. Yediyi yirmi geçiyordu. Ders dokuz kadar başlamayacaktı, yedi buçuğa kadar kalkmayı düşünmüyordu. Bir şeyler atıştırır, evden sekizi on geçe çıkabilirdi, böylece şehre inmek için metroya binecek zamanı kalırdı. İşte bu yüzden kapının çalınması sinir bozucu ve gereksiz bir ihlaldi ama Marjorie kendisini uyandırdığı için annesine nazik olmaya karar verdi. "Yumurta istiyor musun?" diye sordu Esther. Marjorie'nin iştahı hakkında bir fikri yoktu. Bağırarak sadece kahve istediğini söyledi. Kızının gıdasızlıktan öleceğine emin olan Esther, düzgün yemek yemeyen kızlar hakkında bir şeyler mırıldanarak mutfağa döndü.

Marjorie zarif kollarından birini kaldırdı ve geceliğin kolundaki danteli inceledi. Uykulu olduğunda desenin inceliklerini takip etmekten hoşlanırdı. Alarmı susturup yataktan kalktı. Dolabın kapağını açıp bej rengi ipek geceliğin içindeki hâline baktı. Gideri vardı. "Gideri var." Amanda'nın kullandığı bir ifa-deydi. Birlikte Loehmann'a giderler, Marjorie fazla cici bir bluz alırdı. Amanda ise onu elinden kapar, farklı bir yere asar ve bluzun frijit kadınlara göre olduğunu söylerdi. "Marjorie, giderin olmalı." Amanda burada olsaydı, bugün onunla gurur duyardı.

Okuldaki ilk günün heyecanıyla giyindi. Sadece biraz allık ve rimel sürdü, sahip olduğu en genç giysiler olan düz ayakka-bılar, kot pantolon ve beyaz bir tişört giydi; omzuna büyük, bez bir çanta aldı. Genç bir kızken oyunculuk derslerine katıldığında, arada sırada orta yaşlı kadınların geldiği olurdu. Bu kadınlar genellikle aşırı samimi davranıp çok şık giyinirdi. Diğer öğrencilerin satın alamayacağı ya da istemeyeceği kaşmirlerle ve pahalı giysilerle gelirlerdi. Marjorie ve arkadaşları bu kadın-ları, onlar gelecekleri için hazırlanırken sadece hobi arayan ay-kırı tipler olarak görürdü. Kimse onları ciddiye almazdı, öğle yemeği saati geldiğinde bu kadınlar arada bir yanlarına gelir ve çoğunlukla da hesabı öderlerdi. Marjorie o kadınlardan ol-mamaya kararlıydı. Kot pantolonu bir tasarımcıya ait değildi, tişörtünün markası da Fruit of the Loom idi. Esther'in "Böyle gitmeyeceksin, öyle değil mi?" sorusuyla doğru giyindiğinden kesinlikle emin oldu. Lavabonun başında kahvesini içmekte olan Marjorie başını evet dercesine salladı.

"Sütyensiz?"

"Anne, lütfen. Seksenlerdeyiz."

"Göğüslerin sarkacak. Seni uyarıyorum, Marjorie, bir gün sarkacaksın ve pişman olacaksın."

"Zaten sarkıyorum, soldaki sağdakinden daha hızlı sarkı-yor."

"Bir anne gibi durmuyorsun."

"Güzel." diyen Marjorie tam zamanında kapıya yöneldi. "Altıya kadar dönmezsem seni ararım."

Esther bir fısıltıyla bağırma arasında "Ya aradığında evde olmazsam?" diye sorarken çoktan asansöre varmıştı. Bu ciddi bir soru olmadığı için cevap vermesi gerekmiyordu. Annesinin

gözünde en fazla on yedi yaşında görünen Marjorie omuz silkti ve asansöre bindi.

Derse giderken metroyu kullanmak niyetindeydi. O ve sınıf arkadaşlarının bir zamanlar dışladıkları o yaşlı kadınlar genellikle derse taksiyle gelirdi. Elllerinde kâğıt dolarlarla sınıfa girerlerdi. Bazen Marjorie ve grubundakileri şehrin yukarı kısmına bırakır ve parayı her zaman yaşlı kadın öderdi.

Saate bakmak için metronun basamaklarının başında durdu. Trene binmeyeli çok uzun zaman olduğundan, insanlarla birlikte hareket etmenin önemini unutmuştu. En az altı kişi ona çarptı. Dengesini bulmak için yana kaydı ve işte orada, trafik ışıklarında bugüne dek gördüğü en temiz, en davetkâr taksi duruyordu. İşaret etmesine bile gerek olmadı. Arka koltuğa kaydı ve şoföre Hudson Caddesi ile West Eleventh'a gideceğini söyledi. O yaşlı kadınlar gibi olmayacaktı çünkü okuldan birkaç blok önce incek, böylece kimse onun gelişini görmemiş olacaktı.

Kırk Beşinci Caddede neredeyse beş dakika boyunca hareketsiz kalınca, şoföre "Neler oluyor?" dedi.

"Ne demek istediniz?" dedi José Martinez. "Buna trafik derler. Şehir dışından mı geliyorsunuz?"

"Hayır." dedi Marjorie hemen. "Sadece taksiye çok binmem."

"Peki, metro günün bu saatlerinde daha hızlıdır. Yürümek daha hızlıdır. İşe geç mi kalacaksınız?"

"Oyunculuk dersine geç kalacağım."

José hiçbir yere gitmediğinden rahatlıkla dönüp Marjorie'ye bakabildi. Marjorie adamın ne düşündüğünü bilemedi çünkü sonrasında ve trafik milim milim ilerlerken bile sessiz kaldı. Marjorie yeniden saatine baktı, hâlâ yetişmek için bir şans vardı.

Sınıfa geç kalmasına altı dakika kala Hudson ve Eleventh'e vardılar. Marjorie buruşuk bir para uzattı ve her zamanki gibi çok bahşış verdi. José yine bir şey demedi. Marjorie kendini toparlayamadan yola koyulmuştu bile.

Berghof Stüdyosu'na varmak için birkaç blok yürüdü, sadece bir dakika geç kalmıştı. Merdivenleri hızla çıktı ve dokuza iki dakika kala 302 numaralı odanın kapısında idi. Kapıdaki bir pencereden yarım daire hâlinde sıralanmış sandalyelerin öğrencilerle dolu olduğunu gördü. Hepsi de büyük bir olasılıkla eğitime ait olacak tek bir sandalyeye bakıyordu. Öğretmenin henüz içeride olmadığını görünce içeri girme cesaretini buldu.

Sınıf arkadaşlarına yaklaşıncı, düz bir gömlek ve soluk Levi's kot pantolon giymiş, Marlboro reklamlarından fırlamış gibi görünen bir adam ayağa kalktı, başka bir yüzyıldan kalma bir jestle onu selamladı ve yerini Marjorie'ye verdi.

"Sorun değil." dedi Marjorie yumuşak bir ses tonuyla, odanın diğer tarafındaki bir sandalyeyi çekmeye çalışıyordu. Marlboro adam kaslı kollarıyla onu durdurdu.

"Siz benim yerimi almıyorsunuz, asıl ben sizin yerinizi alıyordum." Arkasını dönüp sekizine birden bakan tek sandalyeye yöneldi ve öğrencileriyle karşı karşıya kaldı. Marjorie dört bacağın üzerinden atlayıp öğretmenin karşısına geçti. Adamın adının Lucas Morgan olduğunu biliyordu. Referansları arasında Philadelphia'da son bulmuş bir Broadway gösterisi, başarılı olmuş üç Off-Broadway* gösteri, tiyatro yapımcısı Joseph Papp ile Shakespeare in the Park'ta üç yaz ve Carnegie Mellon Üniversitesinde çeşitli sömestir dersleri vardı. Öte yandan adamın bir ata ihtiyacı varmış gibi görüldüğünü bilmiyordu.

* Off-Broadway: Broadway sahnelerinden daha küçük tiyatrolarda gösterilen oyunlara verilen addır.

“Ders dokuzda, tam zamanında başlar.” Lucas doğruca Marjorie’ye bakmıştı. “Oyunculuk bir disiplindir.” Bir soru sorulmadığından Marjorie adamın bir cevap bekleyebileceğini düşünemedi. Oysa adam durdu ve ona bakmaya devam etti. Sessizlik uzayınca Marjorie bir açıklama yapması gerektiğini hissetti.

“Özür dilerim. Trafiğe takıldım.” diyerek oraya taksiyle geldiğini ele vermiş oldu.

Lucas, “Saat dokuzda.” dedi, bacaklarını sandalyenin altına kuvıran Marjorie başını salladı.

“Hepinizin bildiği gibi, burası bir oyunculuk atölyesi.” Lucas’ın sesi güçlü ve oda için fazla yüksekti. “Sizden çalışmanın önemini hatırlamanızı istiyorum. Burada harcayacağınız her saat karşılığında sizden dışarıda dört saat çalışmanızı isteyeceğim.” Marjorie, Lucas’tan başka tarafa bakınca sağ tarafındaki son derece iri kızın notlar aldığını fark etti. Büyük harflerle “*bire dört*” yazmıştı. Yanında getirdiği defteri çantasından çıkartıp çıkarmamayı düşündü, aksine karar verdi. “Bu dersi yaşayacak, bu dersi nefes alacaksınız, kendinizi başka bir şeye adanmak için vaktiniz olmayacak. Erkek ve kız arkadaşlarınız sizden bu yüzden nefret edecek çünkü tam ilginize ihtiyaç duyduklarında siz ya repliklerinizi ezberliyor ya da diğer sınıf üyeleriyle prova yapıyor olacaksınız.” Marjorie, Bay Morgan’ın kocalar ya da eşlerden söz etmemiş olmasını memnuniyetle karşıladı. Onları bekâr farz etmesi hoşuna gitmişti. Yandaki kız defterine “*ER-KEK ARKADAŞ-NEFRET*” yazdı. “Kendini bu sınıfa adayamayacağını düşünenler ben onları atmadan önce hemen şimdi bırakmalı. Bu arada bana Lucas diyebilirsiniz. Sorusu olan?”

Notlar alan kız yazmaya devam etti ama bir yandan da elini kaldırdı. Lucas elini bir silah gibi yapıp ona doğru ateş etti.

Marjorie bu jestten hiç hoşlanmazdı ama bir kovboyda mükemmel duruyordu. “Benim haftada on iki saatten az ya da çok olan bir yarı zamanlı işim var. Sizce bir etkisi olur mu? Eğer öyleyse bırakabilirim...”

“Tatlım, hepimizin yarı zamanlı işleri var.” Sınıf güldü, bu ruh hâline uyan Marjorie de onlara katıldı. Sınıf arkadaşlarıyla yaş dışında da farklılıkları olacağını anlamıştı. Kendini bir garson olarak çalışırken hayal edebilirdi, yine de bunu yapmak için yeterince nedeni olmamıştı. “Yemek yemelisiniz... Böylece oyunculuk için gerekli enerjiniz olur, bunu lütfen unutmayın.” Lucas Morgan, Cleveland’da doğmuştu, aksanı bir İngiliz’i andırıyordu. Sınıftaki herkes bunu görmezden gelmişti. “Önümüzdeki sekiz hafta benimle yaşamayı istiyorsanız, artık başlayalım.” Lucas durdu ve devam etmeden önce etrafına bakındı. Onları sayıyor, büyük konuşma için herkesin orada olup olmadığını kontrol ediyor gibiydi. “Öncelikle, bu sınıfa öğretmenlik yapmayacağımı söyleyerek sizi uyarmalıyım. Oyunculuğu birlikte öğreneceğiz. Bu atölyede oyunculuk yaparak öğreneceğiz. Biz özellikle küçük bir grubuz, böylece her biriniz haftada en az iki kez sahnede performans sergileyebileceksiniz. Dört haftanın tamamını bir oyun üzerinde çalışarak geçireceğiz. Oyunu ben seçeceğim ve siz benim acımasız gözetimim altında sergileyeceksiniz.” Not alan kız tüm bir sayfaya “Acımasız Gözlem” yazdı. “Size verilen rollere inanamayacaksınız. Bunu tek bir nedenden ötürü yapıyorum, böylece hepimiz esneyebiliriz. Sorusu olan?” Yoktu. Hassas görünümlü bir çocuk tam elini kaldırmak üzereyken vazgeçti. “Güzel. Bu arada, daha önce dersimi bırakan hiç olmadı ama egom bunu bir iltifat olarak görmeyi kabul etmeyecektir. William Morris’teki ajansından biri en iyi arkadaşım. Sınıfın son haftası onu buraya gelmesi için zorladım. Geçen

yıl sekiz öğrenciden ikisiyle anlaşma yaptı. İşte bunu bir iltifat sayarım.” Sınıfta mırıldanmalar oldu, bu olası fırsat herkesi heyecanlandırmıştı. “Pekâlâ.” diyen Lucas sandalyesinden bir eyerden kalkar gibi kalktı. “Önümüzdeki birkaç ay birbirimizin üzerine çıkacağımıza göre, kendimizi tanıtalım. Gerçek adınız ya da sahne adınızı kullanmanız umurumda değil. Size nasıl hitap edilmesini istiyorsanız onu kullanın. Ve sizinle ilgili bir şeyler duymak istiyorum, başarılarınızla ilgili değil. Oraya çıkıp tüm o saçmalıkları söylemek yeterince kötü. Burada hepimizin birer yıldız olduğunu varsayalım.” Başlangıçta biraz kararsız olan Marjorie, Lucas Morgan’ı beğendiğini düşündü. Kendini gülümseyecek kadar iyi hissetmişti ve adamın bunu yakaladığına emindi. Eğilmiş, çorabının içinden bileğini kaşımış ve gülümseyerek karşılık vermişti. “Hadi kişisel bir şeyler duyalım, son beş yıldır en iyi arkadaşınıza bile söylemediğiniz bir şeyler olsun. Daha çabuk yakınlaşmak için birbirimize dökülelim. Ocak itibarıyla Broadway’de olmamız gerektiğine göre açılmak için zaman kaybetmeyelim. Pekâlâ, önce ben.”

Lucas sahne olması gereken platforma atladı, birkaç saniye dolandı ve sonra kollarını açıp, “Benim adım Lucas Morgan. Altı çocuktan biriyim ve ilgiye çok ihtiyacım var. Bencil biri olduğum için kimseyi hak ettiği gibi sevmedim. Yakışıklı olduğumu düşünüyorum ve devamlı kabızlık çekiyorum.” Performansını bitiren Lucas bir adım ileri çıktı, selam verdi ve gruptan alkış aldı. Platformdan inip bir sonraki “yıldızı” davet etti. Kimse ikinci olmak istemiyordu, sessiz geçen birkaç dakika sonra notlar alan kız ve Jane Fonda’nın gençliğini andıran başka bir kız aynı anda el kaldırdı. Not alan vazgeçince, genç Jane sınıfın önüne yürüdü, kendini, platforma çıkacak kadar cesur hissetmemişti.

“Adım Saucy Lange. Floridalıyım ama artık burada yaşıyorum. Modelim, televizyon reklamlarında oynuyorum ama asıl istediğim oyunculuk. Geçen yıl iki Off-Broadway gösterisinde rol aldım... Ah, Tanrım, üzgünüm, böyle şeyler söylemeyecektik. Pekâlâ, başka ne var?” Saucy omuz silkti, tavsiye almak istercesine yeşil gözlerini tavana dikti. Bir şey bulamadı. “Sanırım hepsi bu.” Selam vermedi ve sınıf da onu çok zayıf bir alkışla karşıladı.

Sıradaki, not alan Millie Klein idi. Her zaman oyunculuk yapmak istediğini ancak oyunculuk kesinlikle ilk aşkı olsa da asıl istediğinin yapımcı ve hatta yönetmen olmak istediğini anlattı. Sınıfın karşısında fiziksel olmasa da mecazen diz çöküp duruşunu geliştirmesine yardımcı olmaları için yalvardı.

Millie'den sonra adından önce homoseksüel olduğunu söyleyen kırılgan bir adam çıktı. Arkasından uzun boylu, bir Çingene'yi andıran bir kadın geldi, o da homoseksüel olduğunu ve oyuncululuğuna faydası dokunduğunu söyledi.

Sıradaki, oyuncululuğun kanında olduğunu söyleyen son derece iyi görünümlü bir Mike idi. Arkasından en az Saucy kadar güzel, genç bir kadın çıktı ama makyajsızdı ve hafif topallıyordu. Oyunculuğa terapi için başlamıştı ve hayali bir gün *The Glass Menagerie* oyununda Laura rolünü oynamaktı. Sonra elinden gelenin en iyisini yaparak Marlon Brando gibi görünmeye çalışan büyük ve sıradan Jake geldi. (Lucas ondan iki kez sesini yükseltmesini istedi.) Marjorie'den önce bir de korodan başka bir şey yapmak isteyen şarkıcı ve dansçı Alec Glenhouser çıktı.

Marjorie daha en başından ilk çıkamayacağına ve sonuncu olmaya karar vermişti. En son selama yıldızların çıktığını her-

kes bilirdi. Alec'in oturmasını bekledi, sonra bir kraliçe havasıyla ayağa kalktı. Bay Morgan'ın dışında sahneyi kullanan ilk o olmuştu. Başıyla sınıfı selamladı. "Benim adım Marjorie Weissman ve ben bir oyuncuyum. Gün içinde yaptıklarımın bununla hiçbir ilgisi yok. Soyulmakta olan bir lokantada olmayı düşleyen delinin tekiyim. Soygunda sürekli müşterileri yere yatırıp zorla seks yapmaları isteniyor. En son fantezimde tüm bunlar olurken kendimi tuvalete kilitledim. Bay Morgan'ın sınıfında bulunma nedenim o tuvaletten çıkıp oyunculuğuma devam edebilmek." Marjorie'nin selamı Lucas'ınki kadar gösterişli olmasa da güçlü bir alkış almıştı. "Bu gerçekten çok iyiydi." dedi Millie ve Marjorie onun gözyaşını sildiğini düşündü. Öte yandan oyunculuk dersindeki insanların duygularına inanmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Pekâlâ, yıldızlar. Gördüğüm kadarıyla hiçbiriniz, demek istediğim bir kişi bile, nasıl selam vereceğini bilmiyor. İlk dersinize selam vermeyi öğrenerek başlamak size tuhaf gelebilir ama sizi profesyonel dünyaya seyirciden nasıl takdir toplayacağınızı bilemez bir hâlde gönderemem." Millie Klein defterine "*selam vermek-önemli*" diye yazdı. "Hadi bakalım, herkes ayağa kalksın. Diyelim ki *Mame*'nin açılış gecesini tamamladık. Pekâlâ, işte oyuncular! Jake, sen Angela Lansbury'sin, yani sen sonuncusun. Sizi işaret ettiğimde öne çıkıp mutluluk, rahatlatma ve zevkle gülümseyerek selam vereceksiniz. Son üç saattir o sahnede ter döktünüz. Şimdi size teşekkür etme sırası seyircide."

Harika bir amigo olan Lucas herkesi heyecanlandırmıştı. Jake dışında kalanları iki gruba ayırdı. Tek kişilik bir orkestra gibi kendi kendine mırıldandı ve aynı zamanda onlarla birlikte selama çıktı. Kendinden emin bir şekilde kasılarak yürümüştü. Arkasından gelen öğrenciler ise dersin ilk günündeki sıradan

öğrenciler gibi titriyordu. Sıra Marjorie'ye geldiğinde zarıfçe döndü ve selam verdi. Spor ayakkabıları ötüp durmasaydı bu mükemmel bir selam bile sayılabilirdi. Öte yandan Jake, muhteşem bir iş başarmış, Lucas'ın talimatlarıyla bir kolunu hafifçe savurup diğerini çenesinin altına koyarak uzun bir selamlamayla yere eğilmişti.

Lucas, “Şimdi, son perde inmeden önce ne yapmamız gerektiğine karar vermeliyiz.” diyerek onları gerçeklere döndürdü. Sınıfta çalışmaya istekli olmayan bir kişi bile kalmamıştı. Eğer Lucas'ın niyeti onları gevşetip teslim olmalarını sağlamaksa kesinlikle başarılı olmuştu. Onlara beş dakikalık bir mola verdi. “Tuvaleti kullanmak ya da tuvaletin sizi kullanması için.” demişti. Molanın büyük bir kısmında çoğu ikinci söylediğini yaparak sadece lavabo başında dikilip gevezelik yaptı. Saucy, Marjorie'ye yanında Tampax tamponu olup olmadığını sordu. Marjorie'de yoktu ama bunu iyiye işaret olarak görmüştü. Sınıfındaki yaşlı bir kadına asla Kotex'i olup olmadığını sormamıştı çünkü kadın çoktan menopoza girmiş olmalıydı.

Sınıfa geri dönünce Lucas'ı sahnede uzanmış uyuklarken buldular. Sandalyelerin her birinde *The Fifth of July* oyununun kopyası vardı ve karakterin adı yazıyordu. Marjorie'nin kucağında Evie vardı ve Evie'ye ait tüm satırların altı çizilmişti. Oyunu izlemişti, Evie'nin on altı yaşında bir kız çocuğu olduğunu biliyordu, altmışlı yıllardan kalma bir aşk çocuğu idi. Bir yanlışlık olduğunu düşündü, ta ki köşede adının yazıldığını görene dek. Millie Klein, Swoozie Kurtz rolünü oynayacağı için son derece şaşkındı. Anlaşılan Lucas, söz verdiği gibi rolleri birbirine karıştırmış ve onlara başka bir tipte oynama fırsatı sunmuştu.

Lucas Morgan başını hafifçe kaldırdı, herkesin yerine geçtiğini ve hâlimden memnun olduğunu görünce yeniden san-

dalyesine tersten oturdu. Biraz uyuklu bir hâlde başını kaşıdı. “Yakın öğretmen arkadaşlarımdan çoğu benim hata yaptığımı düşünüyor. Oysa hatalı olan onlar. Öğrencilerini tiyatroya seçmeler, ikinci tur seçmeler ve okumalar için hazırlıyorlar. Bense sınıfıma adım attığınız an bir rol kapmışsınız gibi davranmayı tercih ediyorum. Hepinizi tebrik ederim, başarılı bir Broadway oyunundan rol kaptınız.”

Birkaç kişi gülümsedi, Lucas aldığı tepkilerden memnun kalmamıştı. “Rol kaptınız! Hadi ama biraz neşelenin! Onca yıl bunun için çalışmadınız mı? Tebrikler, dostlarım!” Grup biraz hareketlenmişti ancak sadece Marjorie, Lucas’ın henüz istediğini elde edemediğini fark etti.

Rol yaparak, “Teşekkür ederim.” dedi. “Bunu gerçekten beklemiyordum... Demek istediğim... Sizinle çalışmak benim için çok büyük bir onur olacak.” Genç ve gerçekten bir rol kapmış oyuncular gibi kıkırdadı. Doğaçlama yapmak zorunda kalan sınıf, provenın daha ilk gününden oyunculara dönüşmüştü. Lucas muhteşem bir oyuncu ekibine sahip olduğunu söyledi, onlar da Lucas ile çalışacakları için büyük bir onur duyduklarını dile getirdiler. Marjorie kendisi için özel bir öğretmen tutmanın aptallık olacağını söyleyerek Lucas’ı yanağından öptü, sonra da yerine oturup ayağını on üç yaşındaki bir çocuk gibi ileri uzattı.

“Altı hafta sonra Brooks Atkinson’da açılış yapacağımızı biliyorsunuz.” Yönetmen Lucas’tı, oyuncularının önünde volta atıyordu. “Bunu yapamayacağınızı düşünsem sizden istemezdim. Pekâlâ. Önce sadece okuma yapmak istiyorum. Sonra öğle yemeği ve arkasından Birinci sahneye başlayacağız.”

Herkes tiyatro oyununun baştaki sayfalarına dönmüştü. Bunun sonuçta bir oyun olduğunu bilen Marjorie neden bu kadar

acele ettiklerini anlamıyordu. Marjorie Weinstein Weissman, üniversiteden beri sanki hiç beslenmemişti.

Sekiz sınıf arkadaşı birlikte öğle yemeğine çıktı, Marjorie'nin de onlara katılmasında bir sakınca yoktu. Bölgenin en ucuz restoranı olan Silver Cup'a gittiler ve iki masayı birleştirdiler. Domuz pastırmalı ve ton balıklı sandviçler ve çizburgerlerin arasında Lucas'tan başka bir şey konuşmadılar. Saucy onun muhteşem olduğunu düşünüyordu. Millie bu işi çok iyi bildiğini... Hassas çocuk, Lucas Morgan'ın başına gelen en harika şey olduğuna karar vermişti. Marjorie'nin düşünceleri ise hepsinden öteydi. "Olağanüstü bir öğretmen gibi görünüyor." dedi ve o çocuksu hayranlığının fark edilmemesini ümit etti. Millie fazladan patates kızartması yediğini iddia edip dursa da hesabı ortak ödediler. Sınıfa on dakika erken dönmüşlerdi. Lucas yerdeki bir bantla sahneyi hazırlamakla meşguldü. Öğle arası boyunca çalışmış, sahneyi kapıların, giriş ve çıkışların nerede olduğunu gösterecek şekilde tasarlamıştı. Sandalyelerin yerini koltuklar, masalar ve diğer mobilyalar almıştı. Ve bu işleri yapmak için gömleğini çıkarmıştı.

Grup içeri bir arada girdiğinden hepsine birden dönüp "Bana ne getirdiniz?" diye sordu. Utançla birbirlerine baktılar, elleri boş dönmüşlerdi. Marjorie de dâhil yarısı hemen geri gidip ona bir şeyler almayı teklif etti. Bu rekabeti kapıya en yakın olan hassas çocuk kazanmıştı. Lucas ondan simit, krem peynir, füme balık ve kahve istedi. Kahveyi simidin üzerine dökmemesini tembihledi. Çocuk siparişleri doğru getirebilme umuduyla fırlayıp gitti.

"Tamam. Hadi başlayalım. Jake, sen şurada verandanın ucunda oturacaksın. Köşede bir çift değnek var. Onları kullanmaya alışmanı istiyorum. Onları günde yirmi dört saat kullana-

caksın. Yatağının kenarında duracaklar. Sakın kız arkadaşının seni aksine ikna etmesine izin verme.”

“Benim kız arkadaşım yok.”

“Güzel. Olsaydı, tüm zamanını sınıfa hazırlanarak harcamanla ilgili şikâyet edebilirdi. Eğer biriyle birlikte yaşıyorsanız, önümüzdeki bir ay boyunca etrafınızda olmalarını beklemeyin. Mike, sola git, sahneye girmeye hazır ol, geri kalanınız geri çekilip izleyebilir. İzlemek de bu işin bir parçasıdır. Prodüksiyonun tamamına aşına olmayan aktörlerin aşağılık herifler olduğunu düşünüyorum.” Marjorie ve diğerleri, bazıları yere ve bazıları da sandalyelere olmak üzere, sahnenin önüne yerleştiler. Marjorie yere otursa da buna pişman oldu.

İlk sahne bittiğinde saat dördü gösteriyordu ama kimse bir saat geç bitirmeyi umursamamıştı. Yorgun ama mutlu bir biçimde ikili üçlü gruplar hâlinde sınıftan çıktılar. Kimse henüz bir diğerini bırakmaya niyetli değildi. Tam Marjorie kapıdan çıkmak üzereydi ki Lucas ona seslendi ve kalmasını söyledi. Marjorie önce adamın kendisine iltifat edeceğini düşündü. Muhteşem bir giriş yaptığını, okuma kısmında da çok iyi olduğunu biliyordu. Övgülerini almak üzere adamın karşısına dikildi. Lucas gömleğini giyiyor ve düğmelerini yanlış ilikliyordu. Marjorie uzanıp bu hatasını düzeltmeyeceğini düşünerek onu uyarmadı. Lucas hatasını fark etti ama umursamayıp gömleğini pantolonunun içine soktu.

Marjorie’nin gözlerinin içine bakıp, “Bana âşık olma.” dedi. “Ne?”

Bu kez tatlılıkla, “Beni duymadın mı? Yoksa söylediklerimi anlamadın mı?” dedi. Ayakkabılarını bağlamak için oturdu, Marjorie de karşısına geçti.

“Seni duydum. Sanırım anlayamadım. Sana âşık olmak gibi bir niyetim yok.”

“Pamela Cohen ve Cindy, soyadı her ne lanet şeyse... Onlar da böyle söylemişlerdi. Ama ikisi de âşık oldu.”

“Sana mı?”

“Buna inanmak zor mu?”

“Hayır, çok kolay.”

“Hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Başvurunu okumadım çünkü belgelere inanmam. Beni buraya iyi olduğum için koydular. Yani, hakkında hiçbir şey bilmediğim hâlde izin ver tahminde bulunayım. Kocandan ya ayrısın ya da boşandınız.”

“İkisi de değil.”

“Evli misin?”

“Evet, evliyim. Sadece yaz için geldim.”

“Ben buna ayrılık derdim.”

“Resmî bir şey yok... Ve ona hâlâ âşığım.”

“Nerede yatıyorsun? Onunla mı onsuz mu?”

“Annemde kalıyorum. Onsuz yatıyorum ve Cindy ya da şu Pamela’nın sana âşık olmasına şaşımamalı. Flört etmeyi seviyorsun. Şu an benimle de flört ediyorsun.”

Lucas gülümsedi, Marjorie’nin büyük bir gerçeği keşfettiğini düşünmesine izin vermişti.

“Seninle flört ediyor olsaydım, şimdi aynı sandalyede oturuyor olurduk. İşemem gerek. Burada bekle. Birazdan döneceğim.” Lucas düğmeli bir Lewis giymişti. Kapıya doğru giderken düğmelerini açmaya başladı. Marjorie kimin kime asıldığından emin olamamıştı. Lucas düşünmesine pek de fırsat vermeden geri geldi, bu kez bir yandan düğmelerini kapatıyor, diğer yandan konuşuyordu.

“Pamela iki yıl önceki yaz sınıftımdaydı. Sarışındı ama doğal değildi, üç çocuk annesi olduğu düşünülürse muhteşem bir kıcı vardı ve kocasından yeni ayrılmıştı. Gençliği Broadway’de geçmişti. *A Room Full of Roses* oyununu izledin mi?” Marjorie hayır dercesine başını salladı. “Önemli değil. O da oynuyordu. Küçük, iyi bir oyuncu. İş bıraktı, evlendi ve üç çocuğunu büyütünce kocasını terk edip bildiği tek şeyin peşinden gitti... Yani oyunculuk. İşte atölyeme böyle düştü.” Lucas durdu, belki de Marjorie’nin bir şeyler söylemesini bekliyordu. Kadın dinlediğini belli etmek için yine hafifçe başını salladı, devam etmesi için onu teşvik etti. “Elbette bana âşık oldu. Bunun kulağa çok ukalaca geldiğini biliyorum ama öyle değil. İnsanların bana âşık olmaları için çok çaba gösteriyorum. Bütün enerjimi buna veriyorum. Onlara dokunuyorum. Haklısın, flört etmeyi seviyorum. Onları destekliyorum. İnsanlara yıldız olduklarını söylüyorum. İyi görünümlü biriysen ve tüm bunları yaparsan, insanlar da sana âşık olur.” Lucas ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. Marjorie düğmelerden birini atladığını fark etti. “Ben de Pamela’ya âşık oldum ama o kocasına geri döndü.” Ellerini pantolonunun arka ceplerine soktu. “Cindy bambaşka bir hikâyeydi. İyi bir oyuncuydu, güzeldi, narin bir tarafı vardı. Başarılı iş adamı olan kocasıyla Connecticut’a kaçmasaydı büyük bir ihtimalle başarılı bir oyuncu olurdu. Belki tiyatrodan değil ama sinemada. Otuz beş yaşında olmasına karşın o film yıldızı havasına sahipti. Ben daha ne olduğunu anlayamadan bana âşık olmuştu. Duygusal bir ilişki yaşadığımızı sanmıştım. Kocasını benden önce terk etmişti. Gözyaşlarımız oldu. Onun, benim, bizim...” Lucas arkasını döndü ve odanın diğer ucundaki Marjorie’ye baktı. Bu akıllıca bir mesafeydi.

“Buraya âşık olmaya gelmedim. Buraya öğrenmeye geldim. Son... Son on beş yıldır profesyonel oyunculuğa geri dönmek istiyordum. Ben iyiyim. Gerçekten. Ben... Ben otuz beş yaşındayım. Hayatımın bu noktasında öğrenmek âşık olmaktan daha önemli, yani korkmana gerek yok.”

Lucas biraz daha yaklaştı. Fısıltısı baştan çıkarıcıydı. “Profesyonel oyunculuğa geri dönmek derken neyi kastediyorsun?”

Marjorie konuşmadan önce hafifçe dudağını dişledi. “Beni yakaladın. Ben o yıldız havasının dışında biraz Cindy gibiyim. Bir doktorla taşraya kaçtım. Niyetim oyunculuğa profesyonel olarak dönmek değil. Demek istediğim önce oyunculuğa dönmeliyim.”

“Bunu başaramayacağız.”

“Başaramayacak mıyız?”

“Sen otuz beş yaşın üzerindesin. Ben kırk altının. Bence ikimiz de yıldız olma hayali kurmamalıyız.”

“Ben yıldız olmak istemiyorum. Benim hayalim çalışan bir oyuncu olmak.”

“Öyle bir şey yok.”

“Benim hayalim bu.” Marjorie pes etmiyordu, yine de aksini söylemek daha iyi bir seçenek gibiydi.

“Ben hayatımı böyle kazanamayacağımı yıllar önce fark ettim. Benim iyi bir güven fonumum ve senin de kocanın olması iyi bir şey.”

“Kocam artık beni desteklemiyor. Ben...”

Lucas sözünü kesmeden duramadı. “Emlak işindeydin.”

“O kadar klişe miyim?”

“Hayır, eşsizsin. Sadece cümleleri bitirmek hoşuma gitti.”

“Bizim asıl ihtiyacımız olan iyi bir temsilci.” diyen Marjorie, onları bir takım olarak düşünmesine şaşırmıştı.

“Benim iyi bir temsilcim var. O harikadır. Sadece iki hafta tatil yapar. Onunla yemeğe çıkarsam hesabı o öder. Sarhoş olursam koltuğunda uyuyabilirim. Kariyerimle ilgilenir ve bana yılda en fazla bir iş bulabiliyor. Oyunculuktan yılda en fazla bin dolar kazanabiliyorum.”

Marjorie tam ona paranın bir önemi olmadığını söyleyecekti ki adam ondan hızlı davrandı. “Ve sakın bana paranın bir önemi olmadığını söyleme. Paranın benim için de bir önemi yok. Broadway’de olmak için onlara asıl ben para verebilirim.”

“Ama sen çok iyisin.”

“İş bulmak için bunun çok da gerekli olmadığını duymadın mı?”

“Peki, gereken ne?”

“Yirmi dört yaşında olup iyi olmak. Elbette yirmi dört yaşındayken ve iyi bir oyuncuyken bunu bilmiyordum ve onun yerine Cape Cod’da şiir yazmayı tercih ettim.”

“*I Love Lucy* oynadığında Lucille Ball kırk yaşındaydı.” Marjorie ikisini de neşelendirmeye çalışıyordu. Aslında buna hiç gerek yoktu. Lucas sahip olduğu hayattan son derece memnundu.

“Lucy o işe yirmi dört yaşındayken girmişti.”

“Yani pes mi edeceksin?”

“Hayır. Üne ve temsilciye sahip olan benim. Asıl kaçması gereken sensin. Bu senin için çok tehlikeli. Seni şimdi olduğundan daha iyi yapacağım ve sonunda arkana dönüp o country tarzı mutfağına geri dönmek senin için çok zor olacak.”

“Country tarzı bir mutfağım olduğunu nereden biliyorsun?”

“Pamela ve Cindy’nin mutfağı öyleydi. İneklerle süslü tutacakların olduğuna bahse girerim.”

Marjorie ayağa kalktı. Volta atma sırası ondaydı. “Hayatımın bu noktasına gelip de bir klişe olduğumu öğrenmek çok acı.”

Lucas önünü kesip onu durdurdu. “Öylesin. Hayatının baharında olduğunu fark etmeyen çok güzel, yetenekli bir Yahudi’sin. Sen her şeyi yapabilirsin, her şey olabilirsin ama bir beyin cerrahı ya da oyuncu olamazsın. Büyük bir olasılıkla senden daha genç, topluma daha uzun süre hizmet edecek birinin hakkını yememek için tıp okuluna girmene izin vermezler.” Marjorie’nin üzüldüğünü görünce hızla ekledi. “Yine de gözlerin ve pazıların iyi durumdaysa hâlâ okçu olarak olimpiyatlara hazırlanabilirsin.”

Marjorie sandalyesine geri döndü, bir dizini kendine çekip çenesini yasladı. Esther seçmelere katılamayacak kadar küçük olduğunu söylediğinde yine aynı bu pozisyonda başka bir sandalyeye çöküp kalmıştı. “Eğitimi bitireceksin.” diye emretmişti Esther. Marjorie o zaman annesine söylediğinin aynısını Lucas’a söyledi. “Bu haksızlık.” Elinde olmadan yüksek sesle konuşmuştu.

“Son derece adil.” Lucas yine sandalyesine ata biner gibi oturdu. Yüz yüze bakıyorlardı. Marjorie dizine sarılmaya devam ediyordu. “Burada satmaya çalıştığımız şeyin otuz beş yaşın üzerinde olduğu düşünülürse son derece adil.”

“Sence vazgeçip sınıfındaki yerimi tiyatroya verebileceği daha uzun yılları olan birine mi bırakmalıyım?” Lucas’ın onun iğneli sözlerini gözden kaçırmaması mümkün değildi.

“Sadece seni bana âşık olmaman konusunda uyarmak istedim. Kendi risklerini kabul ederek kariyer planlarına devam edebilirsin.”

“Âşık olmayacağım.”

“Sana pek inanmıyorum ve korkuyorum.” Lucas en yakınındaki sandalyeyi devirdi. Marjorie yeniden konuşmadan önce adamın sandalyeyi düzeltmesini bekledi.

“Neden söylediklerime aldırış etmiyorsun? Ben daha iyi bir oyuncu olmak istiyorum. Âşık olmayacağım ve artık eve gitmem gerek.” Gitmek için en ufak bir harekette bulunmadı.

“Seninle yürürüm.”

“Buradan yüz blok ötede oturuyorum.”

“O hâlde neden endişeleniyoruz ki? Yakın çevrede otursaydın belki de acınası bir ilişkimiz olabilirdi. Ama ben asla On Dördüncü Cadde’den öteye gitmem.” Lucas, futbol arkadaşlarıymış gibi Marjorie’nin koluna vurdu. “Yarın sınıfta görüşürüz.”

“Altı hafta içinde gerçekten daha iyi bir oyuncu olacak mıyım?” Binadan birlikte çıkarlarken Marjorie böyle sormuştu.

“Kesinlikle. Bu kursa katılsan da katılmasan da.”

Marjorie veda etti ve metroya gidiyormuş gibi yaptı. Beş dakika kadar sonra bir taksinin içinde, hayatına sokamayacağı bir adamın hayalini kurmakla meşguldü. Ne yazık ki kadınların her zaman yaptıkları gibi, adamın tüm uyarılarını unutmuştu ve sadece gözlerinin rengini hatırlıyordu. Bu rengi çok iyi biliyordu çünkü kendi gözleri de aynı renkti. Bu adam kesinlikle insanın kolay kolay aklından çıkmayacak biriydi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

6 Temmuz 1982

Sevgili Emily,

Öncelikle ortadan kaybolduğum için özür dilememe izin ver. İnan buna engel olamadım. Yaptıklarımı uzun uzun düşündüm ve artık neden yaptığımı biliyorum. Ebeveynlerim gerçekten iyi insanlar, sanırım onlara senin de bildiğin o şeyi söyleyebilirdim ve beni öldürmezlerdi. (Burada mektupları okuma ihtimallerine karşı ne olduğunu çok iyi bildiğin o şeyi söylemek istemiyorum.) Gerçek şu ki büyük bir olasılıkla bana yardım ederlerdi. Onlara söyleyememenin asıl nedeni zayıflayacağım için çok mutlu olmalarıydı. Çok güzel olacağıma inandıkları için onları hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Bak, beni şişko hâlimle sevdiklerini biliyorum ama kendi çıkarları (Kim gösteriş yapabileceği bir kızının olmasını istemez ki?) ve benim çıkarlarım (Kim sağlıklı ve başkalarıyla çıkabilen bir kız istemez ki?) için zayıflamamı istiyorlar. Giderken yüzlerini görmeliydin. Sanki daha iyi bir yaşama adım atıyormuşum gibi umutluydular.

Bana karşı çok iyi davrandılar, kocaman hoparlörleri olan bir KLF marka müzik seti aldılar, yani onları incitemezdim. Sana bir şey diyeyim mi; eğer bu bebek kızsaa şişmanlamasına asla izin vermeyeceğim. Bu çocuk on beş yaşına kadar kurabiyenin ne olduğunu bilmeyecek. Bebekten söz ediyor olmam seni şaşırttı mı? Daha önce hiç konuşmuyordum, değil mi? Ya çenesi Finkle'a benzerse? Bilirsin, onun bir çenesi bile yok. Şimdi gitmek zorundayım, mola sona erdi ama daha sonra devam edeceğim, tamam mı?

SONRA

Saat dört ve buradaki herkes yüzmeye gitti. Burada seni bir tek yüzmeye gitmek için zorlamıyorlar, ben de yatağıma uzandım ve sana yazıyorum.

Harika haberlerim var! İki kilo verdim! Buna inana-biliyor musun? Tartıya çıktığımda o kadar şaşırdım ki öleceğim sandım. Daha ilk tartılmamda iki kilo verdim. Yan kulübedeki kızlardan biri iki buçuk kilo vermemiş olsaydı, "Günün En Çok Kilo Veren Kampçısı" ben olabilirdim. (Birçoğu idrar söktürücü aldığını söylüyor ama ben öyle düşünmüyorum, iyi bir kıza benziyor.) Ertesi gün ve bir sonraki gün yarımşar kilo daha verdim ve çok mutlu oldum. Her sabah tartılmak çok çılgınca. Kahvaltıdan önce tartılıyoruz çünkü bu gerçek kilon. Hava buz gibi olsa bile sırf bu yüzden herkes ince şeyler giyiyor. Hatta kızlardan biri, uzun kollu giymek yerine kısa kollu bir polo tişört (Ralph, yeşil bir küçük atı, beyaz ve pembe çizgileri var) giydi ve "Uzun kollar daha ağır oluyor." dedi. Daha genç gruptaki kızlardan

birinin, fark yaratacağını düşündüğü için kolundaki yara bandını çıkardığını gördüm. Tartılmak için sıraya giriyoruz ve her seferinde tartıya bir kız çıkıyor, bu tam bir çılgınlık. Kızlar kilo verdiklerini fark ettiklerinde çılgınlık atıyor, aynı kiloda kalanların bazıları da ağlamaya başlıyor. Helen kızlara her gün kilo vermeyi beklememelerini, durağan bir noktaya geldikten sonra günlerce kilo veremeyeceklerini anlatıp duruyor. Ama kilo veremeyenler gerçekten büyük bir bunalımda. Ayrıca, sanırım kendi kendine kusanlar da var. (Tanrı'ya şükürler olsun burada sabah bulantısı yaşamadım.) Birkaç kez kulübeye geldim ve kimsenin olmadığını düşünürken tuvaletten gelen su sesini duydum. Kim olduğuna bakmaya gidince sifon sesi geldi ve birinin arka kapıdan çıktığını duydum. Sana yemin ederim, her yer kusmuk kokuyordu, Emily. Elbette bunu kimseye rapor etmedim ama bunu yapanın kim olduğunu bilmek isterim. Çünkü bence bedenine gerçekten büyük bir zarar veriyor. Hah, konuşana bak! Kendimi berbat bir duruma soktum. Lanet yeme alışkanlığım ve Finkle'in yaptığı şey düşünülürse ödüle layık biri olduğumu söyleyemeyiz. Ebeveynlerim böyle biri olmamı istiyor, ödüllere layık biri. Eskiden onlara bu yüzden çok kızırıyordum ama artık onları suçlamıyorum. Çünkü doğruyu söylemek gerekirse ben de çocuğumun ödüllere layık biri olmasını istiyorum, Emily. Belki de bana ya da Finkle'a benzemez. Eğer biraz şans varsa anneme benzer.

Yemekler çok tuhaf. Çok besleyici, falan filan... Artık gitmem gerek. Herkes geri döndü ve akşam yemeğine gideceğiz. Daha sonra yazarım.

Burada yeni arkadaşlar edindim. Geçen sene de burada olan bir fahişenin dışındaki kızların hepsi çok tatlı. Sakın kıskanma. Onlarla asla seninle olduğumuz kadar yakın olmayacağım. Örneğin, onlara asla senin bildiğin o şeyi söylemem. Eloise ismine ne dersin? Plaza'daki Eloise'i hatırlıyor musun?

Yani, bu uzun mektuptan da anlayacağın üzere, burası tahmin ettiğim kadar kötü bir yer değil. Göl gerçekten çok güzel. Henüz aktivite olarak kürek çekmedik, o işten biraz korkuyorum. (Gerçeği söylemek gerekirse diğer kızlarla bir tekneye binmekten korkuyorum.) Burası güzel. Tek sorun bazen çok yorgun olmam. Yani, benim için endişelenme. Düşündüğüm kadar kötü değil ve SAKIN UNUTMA, KİLO VERİYORUM.

Sevgiler,

Julie

E mily mektubu elinden bırakmadan önce iki kez okudu. Bunu yapmak istemese de Bayan Weissman'a kızının sırrını söylemek zorundaydı. Bu kamp ve tüm o aktiviteler hamile birine göre değildi. Ahizeyi eline aldı, Weissmanların numarasını çevirdi ama evde kimse yoktu. Lanet olsun! Julie neden ona ebeveynlerinin tatile gideceğini söylememişti ki?

Emily bir not kâğıdı bulabilmek için mutfak çekmecelerini karıştırdı, sonra telefonun yanındaki fincanın içinden bir kalem aldı.

11 Temmuz 1982

Sevgili Julie,

Mektubunu aldım, senden haber aldığıma çok sevindim. İyi vakit geçirmene de sevindim ama en kısa zamanda eve dönmen için ısrar ediyorum. Düzgün bir tıbbi bakıma ihtiyacın var ve daha fazla kilo vermemelisin. Ben ciddiym, Julie. Hiç hamile bir kadın gördün mü? Onlar kilo alırlar, kilo vermezler.

Burada her şey yolunda. Annem gerçekten harika bir adamla çıkıyor. Anneme ve bana çiçek, küçük kız kardeşime de boyama kitabı getirmiş. Kitap onun yaşına göre basit kalıyor ama yine de düşünmesi güzel. Sanırım bunlar bir erkekten aldığım ilk çiçekler.

Evet, Eloise adını sevdim, peki ama Hillary'ye ne dersin? Eve dön. Ailen seni öldürmeyecek.

Sevgiler,

Emily

Julie, Emily'nin mektubunu kalem kutusunun içine koyup ışığını söndürdü. Onunki son ışık olduğundan kulübenin içi kapkaranlık olmuştu. Uyuyor olmaları gerekirdi ama onlar akıllarında bir sürü şeyle konuşmaya ihtiyaç duyan ergenlerdi.

“Kilo vermek istememin tek nedeni bakireliğimden kurtulmak.” dedi Shana. Sıradan sesinden biraz yüksek bir fısıltıyla söylemişti bunu. “Yirmi kilo vermezsem asla seks yapamayacağım.”

“Eğer gerçekten yapmak istiyorlarsa erkeklerin senin kilonu umursadıklarını pek sanmıyorum.” dedi Kim.

“Umursuyorlar. Okulumuzdaki neredeyse tüm amigo kızlar bekâretlerini kaybettiler ama benden bile iri olan bir kız vardı.

Çocuklardan birini kandırmaya çalışıyordu. Çocuk ona önce kilo vermesi gerektiğini söyledi. Ve kız da ona ne dedi biliyor musunuz? ‘Yarın diyetle başlayacağım ve çok güzel olacağım ama ben şişkoyken benimle yatmazsan inceyken hiç yatamazsın.’ dedi.”

“Bence bu iyi bir şey değil. Tanıdığım kızlardan biri bir çocukla yattı ve canının çok yandığını söyledi. Aynı gece üç kez yapmışlar ve işler kesinlikle iyiye gitmemiş.”

Julie, “O zaman neden üç kez yapmışlar?” dedi.

“Ben nereden bileyim! Belki de onu zorlamıştır.”

Üç kız birden aynı anda “Bu tecavüz!” diye bağırıldılar.

“Tam olarak tecavüz sayılmaz çünkü becerme kısmı dışında her şeyi sevmiş ama çok iyi bir kız olduğu için çocuğu zevkinden mahrum bırakmak istememiş.”

“Yani kısmen tecavüzdü.” dedi Julie. İlk kez Finkle’ın ona kısmen tecavüz ettiğini hissetmeye başlamıştı. Arabasına, evine, odasına isteyerek gitmiş ama yatağı söz konusu olduğunda ona binlerce kez “hayır” demişti. Her seferinde ondan kurtulmaya çalışmış ama Finkle her seferinde bir yolunu bulup onu hareketsiz kalmıştı. İlk seferinde iki eliyle vajinasını kapatmıştı ama Finkle ellerini çekmeyi başarmıştı çünkü ondan daha güçlüydü. Komik olan şu ki Julie tecavüzcülerin hep karanlık sokaklarda olup boğazınıza bıçak dayadığını sanırdı.

Caroline, “Bir avuç kıskanç bakire gibi konuşuyorsunuz.” dedi.

“Öyleyiz.” diye karşılık verdi Kim.

“O hâlde neden gidip bu konuda bir şeyler yapmıyorsunuz?”

Diğerleri uykuya dalarken içlerinden biri, “Önce çıkacak birini bulmalıyım.” dedi.

Yirmi Beşinci Bölüm

Esther, aralarındaki on bir yaş farka karşın biraz yakınlaşabilmeleri için büyük kızı Nancy'yi etli güveç yemek için davet etmiş, gece onlarda kalmasını istemişti. Dairesinde klima olmadığından Nancy bu teklifi kabul etti. Esther kızlarının güvende olduğunu bilmenin rahatlığıyla uyudu. Nancy de iyi uyudu ve sıcaktan şikâyet etmek zorunda kalmadı. Marjorie ise özellikle uyanık kaldı.

Uyumak istemiyordu. Lucas'ı çözmek istiyordu. Son üç gündür adam dersten sonra kalmasını istemişti ve konuşmuşlardı. Ona âşık olmaması için Marjorie'yi uyarmaya devam etmişti ama bu Marjorie'ye bir uyarı gibi gelmiyordu. Lucas, birbirlerini üç gündür tanıdıklarını ama henüz çıplak hâllerini görmediklerini söylediğinde; Marjorie ona eğer gerçekten isterse vücudunu tüm ayrıntılarıyla tarif edebileceğini söylemişti.

Lucas'ın "Yarın görüşürüz, yıldızlar. Birinci sahnenin ezberlenmesini istiyorum. Marjorie, sen bekle." dediği ana yeniden döndü. Öylesine söylemişti işte, bir rica değil, emir gibiydi. Marjorie karşı çıkmayı düşünmüş ama bunu yapmak isteme-

mişti. Sınıf arkadaşlarına veda edip sandalyesine geri döndü. Lucas da bir sandalye aldı ve karşısına oturdu. Marjorie ilk kez onun bir sandalyeye oturulması gerektiği gibi oturduğuna şahit oluyordu. “Bir sorunun var.” dedi adam.

Bu sahnenin tadını çıkaran Marjorie, “Bildğim kadarıyla yok.” diye karşılık verdi.

“Evet, var. Çok ateşlisin.”

“Sıcak bir gün.”

“Ben cinsel açıdan söz ediyorum. Çok ateşlisin.”

“O hâlde sorun ne?”

“Ateşinle ne yapacağını bilmiyorsun. Büyük bir olasılıkla uzun duşlar alıyorsun. Herhâlde öz sularının aktığına dair en ufak bir fikrin dahi yok.”

“Haklısın. Ben banliyölerden gelen evli bir kadını. Akan öz sularımızla pek ilgilenmeyiz. Biz portakal suyuyla ilgileniriz.”

“Benim için fazla ateşlisin, çocuk. Kadınının soğuk olmasını tercih ederim.”

“O hâlde beni geçen hafta beğeniyor olmalıydın.”

“Evet. Bir şeyi bilmeni istiyorum, böylece eve gidip bütün gece kafanda benimle dans etmezsin.”

“Neymiş o?” Marjorie öne doğru eğildi, ilgilenmişti.

“Yatakta iyi değilim.” Lucas da eğildi. Birbirlerine son derece yakın duruyorlardı, Marjorie beyazlarını fark etmemesini diledi.

“Uyardığın için teşekkürler.”

“Seninle dalga geçtiğimi sanıyorsun.”

“Dalga geçtiğini sanmıyorum.” Marjorie de onun kadar flört ediyordu.

“Sanmıyor musun?” Bir doksan boylarındaki Lucas, ergenlik dönemindeki o kısa boylu hâline dönüp büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı.

“Yatakta kötü olmak gibi önemli bir konuda neden dalga geçesin ki?”

“Kötü olduğumu söylemedim. Sadece ‘İyi değilim.’ dedim.”

“Buna tanıklık edecek şahitlerin var mı?”

“Binlercesi.”

“Tamam, eğer bir ilişki yaşayacak olsaydık, sanırım onlarla görüşmem gerekecekti, en azından beş yüzüyle diyelim. Ama yaşamayacağımıza göre, sadece senin sözüne inanmakla yetineceğim.”

“Senin hakkında yanılmadığımı biliyordum. Bana âşık olacağını biliyordum...”

“Ki olmadım.”

“Âşık oluyorsun. Ayrıca aşkla seks arasındaki farkı bilmediğini de biliyorum.”

Marjorie hüznünlendi. Kocasının dalgalı saçları olan, daha genç bir kadına âşık olduğunu hatırlamıştı. Aşkla seks yapmak arasındaki farkı kimse ondan daha iyi bilemezdi. David âşık olmak yerine sadece seks yapmış olsaydı, hâlâ onun yatağında olurdu. Ona göre, en büyük suç zina değil, asıl ona yol açandı. Kendini toparladı, düşüncelerini Lucas’la paylaşmak istemiyordu. “Aşkla seks arasındaki farkı biliyorum.” dedi. “Annene seksten söz etmezsin ve okullarda aşkı öğretmezler.”

Lucas kadının elini iki elinin arasına aldı. Parmaklarıyla oynadı, kendine has bir ritimle onları birleştirip ayırıyordu.

“Tamam güzellik, söz konusu ben olduğumda, sekste iyi değilim ve bence ağk konusunda da berbatım. Kahve içmek ister misin?”

Öğleden sonra Marjorie adamın son derece dürüst olduğunu d ğ nse de şimdi tek başına uzandığı yatağında bunların ciddi ağk uyarıları olduğundan emindi. Lucas ona ne zaman kalmasını söylese, bunun Marjorie’ye g ller göndermesinden bir farkı yoktu. Asla David gibi sadakatsiz olmayacaktı. Lucas’ın yatağının kenarına oturmuyacaktı. Ama onu becerip sonra da unutabilirdi.

Esnedi, diğer tarafa döndü ve yoruldu. Yastığında *The Fifth of July* oyununun repliklerini ezberlemeye çalışırken uyuyakaldı. Uykusu derindi ama uzun sürmedi. Kapının sert ve gürültülü bir biçimde  alınmasıyla uyandı. Yataktan kalktı, gürültünün geldiği yere yöneldi, dairenin içinde bir tehlike varmı  asına dikkatle yürüyordu. Marjorie’nin kapıdakine kim olduğunu sormak üzere olduğunu gören Nancy, kız kardeşinin New York olaylarına pek de uygun olmayan yumuşak bir ses tonu kullanmasından korkarak onu uzaklaştırdı. Sesini bir erkek gibi kalınla tırdı ve “Evet?” diye bağırdı.

Ses, “Benim, David!” diye karşılık verdi.

Esther, Marjorie’ye sanki duymamış gibi “David’mi !” dedi.

Marjorie âdeta kendini korumak istercesine büyük bir berjer koltuğun arkasına geçmişti, “Tamam.” dedi.

Nancy    kilidi açtı, Esther sabahlığına sarınıp komşuları ayağa kaldırmakla ilgili bir şeyler mırıldandı. Kapı açılınca David’i dairenin çaprazındaki duvara yaslanmış bir hâlde buldular.

“Seni özledim.” dedi.

Nancy “Beni tanımıyorsun bile.” dedi ve bu espriye sadece kendisi güldü. Esther ve Marjorie ayrı yaşayan kocaların önemli işleri olduğunu iyi biliyordu.

“İçeri gelsen iyi olacak. Orada üşüteceksin.” dedi Esther. Koridorlar Esther için her zaman rüzgâr, yabancı tuvalet klozetleri ise her zaman idrar yolu enfeksiyonu demekti.

David içeri girdi ve üç kadın birden sanki bir suç işlemişler ve David de onlara rozetini göstermişçesine geri çekildi. Gerçekte belli belirsiz gülümsemişti, Marjorie ona karşılık verdi. David’in kararsız bir davranışını görmeyeli uzun zaman olmuştu, bu hoşuna gitti.

“Çay ister misin?” dedi Esther. Zor zamanlarda insanlara hep çay ikram etmeye çalışırdı.

“Hayır, teşekkürler anne.” Marjorie gerildi. Başka bir kadının ihtiyaçlarıyla ilgilenen bu adamın annesine “Anne” demesini istemiyordu.

“O hâlde belki biz gidip yatsak ve konuşmaları için onları yalnız bıraksak iyi olur.” dedi Esther, Nancy’ye.

Nancy, David’e dönüp “Ona iyi davran yoksa başına yıkaçağım tek şey oturduğün apartman olmaz.” dedi, kız kardeşini korumak için elinden gelen her şeyi yapmaya çalışıyordu. Odasına yöneldi ve çıplaklığını gizleyen yatak örtüsünü de arkasından sürükledi. Omzunun üzerinden, “Gidelim, anne.” dedi.

David arkalarından, “Seni görmek güzeldi.” diye seslendi.

Nancy çocukluk odasında gözden kaybolmadan önce, “Kes zırvalamayı, David!” diye karşılık verdi.

Esther bir kez daha, “Çay istemediğine emin misin?” diye sordu. Odasının kapısını kapamadan önce cevabı duymak için beklememişti bile.

Oturma odasında ışık olmadığından Marjorie uzanıp en yakındaki lambayı açtı. David giyinikken geceliğiyle olmaktan utanmamıştı. Uzun yıllardır evli olmak ona bu özgürlüğü tanıyorduk. David ışığın açılmasını bir davet olarak görüp koltuğa geçti. Marjorie berjer koltuğa oturdu, koltuğun yüksek kıvrımları onu koruyacak gibi hissetmişti. Marjorie doğruca kocasına bakarken, adam ellerine bakıyordu.

Sadece onu gülümsetmek adına, “Bir fincan çay ister misin?” diye yineledi. Adamın ağzının kenarları neredeyse kıvrılıyordu.

“Eve dönecek misin?”

“Hayır... Henüz değil. Kurs çok vaktimi alıyor.”

“Bu beni çıldırtıyor. Uyuyamıyorum. Ağlıyorum. Günde iki kere ağlıyorum.”

“Ben de ağlıyorum.”

“Evet ama...”

“Evet ama ne? Evet ama sen bir kadınsın ve ağlaman gerekiyor, öyle mi?” Marjorie’nin tek kaşı havaya kalkmıştı.

“Bana o özgürlük saçmalıklarından bahsetme.”

“Neden benim ağlamam senin ağlaman kadar önemli değil?”

“Pekâlâ, ikimiz de ağlıyoruz. Yani ikimiz de mutsuzuz. Bu bir yarışma değil. Eve dönersen ikimizin de daha kuru gözleri olacak.”

“Dönemem. Dersim var, provalarım var.” dedi Marjorie. David hayal kırıklığı ve kafa karışıklığıyla kollarını havaya kal-

dırarak isyan etti. Sonra bir süre sessizce oturup karısını eve döndürebilecek doğru kelimeleri aradı.

“O kadar kötü biri miyim? Benden o kadar çok mu nefret ediyorsun? Bu evliliğin çöpe gitmesini mi istiyorsun?”

“Hayır, söylediğin her şeye hayır.”

“Hadi ama. Seni eve götüreyim. Lütfen. Senden rica ediyorum.”

“Yapamam.” Marjorie’nin sesi titremeye başlamıştı.

“Neden yapamazsın?” David yumruğunu dizine vurdu.

“Yarın dersim var.”

“Ben burada hayatlarımızdan söz ediyorum.”

“Söz verdim.”

“Ah, demek söz verdin. Peki ya bana verdiğin sözler? Son zamanlarda hiç sol eline baktın mı? Orada bir yüzük var.” Marjorie yüzüğüyle oynadı.

“Sınıftaki bir sürü insana karşı sorumluluğum var. Bu... Bu benim için iyi.”

“Lütfen bana o kendini bulmaya çalışan kadınlardan biri olduğunu söyleme. Seni olduğun gibi seviyorum.”

“Ben kendimi bulmaya çalışmıyorum. Kim olduğumu biliyorum. Bir eşim, anneyim... Bir oyuncuyum.”

“O zaman eve dön ve o söylediklerin ol. Her gün geri gelirsin. Bazen seni ben de getirebilirim.”

“Yapamam... Bak, şöyle düşün, senden tatile çıkıyorum. Birbirimizden tatile çıkıyoruz. Bir oyuncu olarak para kazanmak gibi yapmam gereken bazı şeyler var. Bir dolar bile olsa umurumda değil. Birinin bana para ödeyeceğini bilmem gerekiyor.”

“Otuz sekiz yaşındasın.”

“Kaç yaşında olduğumu biliyorum. Sence otuz sekiz yaşında biri oyunculuktan para kazanamaz mı?”

“Onların deneyimleri var.”

“Benim de deneyimim var. *I Love Lucy*’yi oynadığı zaman Lucille Ball kırk yaşındaydı.”

“Korkuyorum.”

“Neden? Çalışmamdan mı?”

“Çalışmandan. Başarılı olacaksın. Bensiz bir hayata alışacaksın.” Konuşması yavaşlamıştı. “Buraya geldiğim ve ailenin sızmasını beklediğimiz o günleri hatırlıyor musun? Sonra gizlice senin odana girip o küçük yatağında deliler gibi sevişirdik.” Marjorie seks yaptıklarını hatırlıyordu ama bu hiçbir zaman deliler gibi olmamıştı.

“Nasıl anlamıyorlardı ki? Eğer Julie yan odada sevişiyor olsaydı biz anlardık.”

“Belki de anlamadılar. Çok sessiz olurduk.” Ah, Marjorie işte bunu hatırlıyordu, sessiz bir seks!

“Bu gece de sessiz olmak ister misin?”

David ve Marjorie kendilerini tek kişilik yatakta buldular. Marjorie, annesinin bu seslere aşına olduğunu düşündü.

“David dün gece kaç kadar kaldı?” diye sormuştu Esther kahvaltıda.

“Geç saate kadar.” dedi Marjorie.

“Bence onu fena dağıtmışsın.” dedi Nancy. “Bir evlilik bittiğinde darmadağın olan hep erkekler olur.” Erkenden yaktığı sigarası permalı saçlarına çok yakın duruyordu.

“Bittiğini kim söyledi?” diye araya girdi Esther, her ikisi de onayını almak için Marjorie’ye döndü.

“Bitmedi. Sadece askıya alındı.”

“Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. Kim bir evliliği askıya alır ki? Evliliğinden bir telefon görüşmesiymiş gibi bahsediyorsun.”

Tostunun kenarına biraz tereyağı süren Marjorie, “Senin evliliğin de askıda, anne.” dedi.

“Öyle bir şey yok. Bence babanın bu yaz kuzeye gelmemesinin asıl nedeni burada kurdeşen dökmesi. Bu yıl kaçınmak istemedi, hepsi bu.” Nancy ve Marjorie şaşkınlıkla birbirlerine baktılar; anneleri, babalarının bu geçici terk eylemini alıp bir kaşıntıya çevirmişti. Kaşıntıyı uydurduğunu çok iyi bilen Esther kahve almak için masadan kalktı. Masaya demliği getirip herkesin fincanını doldurdu, kendi ayrılığının konusunu kapatılabilmeyi umuyordu. Nancy ona izin vermedi.

“Sen de biliyorsun anne, babam onu her yaz sürüklediğin o balelere ve konserlere dayanamıyor. Ona zorla giydirdiğin tüm o kravatların içinde son derece mutsuz görünüyordu.” Eğilip manikürsüz ayaklarını sandaletlerine sokmaya çalıştı.

“Ne yani? Kültürlü olmanın yılda on iki kez *Damdaki Kemanacı* oynatmak olduğunu sanan o Miami’de mi kalmalıydım?” Esther kültürel hakları için savaşıyordu. Balelere, konserlere ve tiyatroya olan düşkünlüğü ve kitaplar hakkındaki bilgisi gerçektir. Marjorie ve Nancy annelerinin yazar Eudora Welty’yi sevmesiyle uzun yıllar gurur duymuşlardı.

“Kimse doğru yapmadın demiyor. Her ikiniz de birkaç ay boyunca olmak istediğiniz yerdesiniz.” Marjorie, Esther’in tarafını tuttu. Annesinin kuzeye yalnız geleceğini ilk öğrendiğinde üzülmüştü. Ebeveynlerinin ayrılmasına hazır olacak yaşta değildi.

“Bence haklıydım.” Esther konuştuğça sesindeki titreme azaldı. Duruşu sağlam, kelimeleri kendinden emindi. “Evliliğime iyi geldiğini biliyorum. Babanızı terk etmeden önceki gece bana karşı çok sevgi doluydu.” Esther gururluydu. Kızları ebeveynlerinin o işi hâlâ yapıyor olmalarına şaşırmıştı. “Acaba İşçi Bayramı’na kadar kalmalı mıyım?” Bunu Nancy’ye sormuştu. Çünkü hiç evlenmemiş olmasına karşın, anlaşılan erkekler hakkındaki tüm cevaplar ondaydı.

“New York’ta kal, anne. Marjorie sen eve dönmelisin. Her zaman kadınlar erkeklere güvenmemeli derim. Ama senin durumunda, eve gitmelisin diyorum, Marge. David’den nefret etmiyorsun. Bunu dün gece her kim olsa anlardı, ayrıca bütün gece sizi duymadım sanma.” Esther ve Marjorie kıpkırmızı oldu. “Sen New York’u istemezsin. Burada en iyi günde bile dört kadına bir erkek düşüyor. Geri kalan çok az erkek de bir ilişki yaşamaktan korkuyor ve vücutlarının daha önce hiç duymadığın yerlerinde tüyler var.” Esther öksürdü. Marjorie dikkatle dinledi. “Ama o tüyleri asla göremeyebilirsin çünkü hepsi de iç çamaşırı giymeyen yirmi iki yaşındaki kızların peşinde.”

“Eve dönmeyeceğim ve başka bir erkek aramıyorum.”

“Bu şansınla kesin bir tane bulursun. Zaten onları asıl aramayanlar bulur.” Nancy’nin sesinde çocukluktan kalma bir kıskançlık vardı. “Neden onları hep sizin kaptığınızı merak eder dururdum. Ama elli yaşına bir yıl kala, artık anlıyorum. Sen Weinsteinlar gibisin, ben ise Fishmanlar. İri, hantal ve koca göğüslü olmak Fishmanların laneti.”

“Nancy, böyle saçma konuşmamalısın.”

“Saçmalık değil, anne. Bu gerçek. Altına bir kalem koyarsan ve kalem orada kalırsa göğüslerin büyük demektir. Ben göğüs-

lerimin altına bir kalemlik bile koyabilirim.” Nancy göğüslerinden hiç memnun değildi. Göğüsleri belirginleştiği günden beri, bir kez olsun dik durmamıştı.

“Kalemler yazı yazmak içindir.” Esther bu konuşmaya bir son vermeye çalışıyordu.

“Büyük memelere sahip olmak Marilyn Monroe kendini öldürene ve insanlar sanki göğüs dekoltesi intihar etmiş gibi davranana dek iyi bir şeydi.” Nancy mutfak sandalyesinde arkasına yaslanıp aşağıya baktı.

Marjorie intihar kelimesinden hoşlanmamıştı, hemen bir çözüm bulmaya çalıştı. “Göğüslerini küçülten şu yeni sütyenler var.”

“Beğendiğim tüm sütyenler üretimden kalkmış.” Marjorie ve Esther de başıyla onu onayladı. Onların beğendiği tüm sütyenler de üretimden kalkmıştı.

“Bu saçma sohbeti kim başlattı?” diye sordu Esther.

“Ben, bu şehirdeki kadınlar erkek açlığı çekerken Marjorie’nin neden bir tane bulacağını açıklamaya çalışıyordum. Eğer bulursan dikkatli ol, Marge, hepsinde uçuk oluyor.”

Esther korkuyla, “Bayan Hammerstein’in dudağında tuhaf bir şey vardı.” dedi.

“Boş ver, anne.” Esther bunu pek yapamamış gibiydi. Endişeyle kendini sandalyesine bıraktı.

“Onu öptüm.” dedi.

“Bayan Hammerstein’i mi öptün? Onu çok az tanırsın.”

“Bana kızının evleneceğini söyledi. Normalde öpmezdim ama kaç yıldır aynı katta oturuyoruz. Tam yirmi üç yıldır. Sence bir şey yapmış mıyım?”

“Hayır, anne. Bayan Hammerstein’in öyle bir şeyi olduğunu sanmıyorum.” diye karşılık verdi Nancy.

“Demek kızı evleniyor.” Üç kadın da aynı anda fincanlarını kaldırıp kahvesini içti. Sadece Esther fincanını indirmeden önce ağzını silmek istemişti.

“Neden annemin evine koştun?” Bu, Nancy’nin her zaman ki doğrudan tavrıyla, doğrudan sorulmuş bir soruydu.

“Bazen bunun nedeninin onu başka bir kadına aşk verirken yakalamak olduğunu düşünüyorum.” Marjorie fincanından başka bir yere bakamıyordu.

“Onu bir hastanın odasında görmüş. Hiçbir şeyden emin değil.” Esther, âdeta bir suçluymuş gibi parmağıyla kızını işaret etmişti.

“Ve bazen de kendini bir Tanrı zannettiği için kaçtığımı düşünüyorum.”

Esther, “O bir doktor.” diye açıklamaya girişti. “Adam bir sürü hayat kurtarıyor. Doktorların biraz kafayı yiyebildiğini duymuştum.”

“Sadece öyle biriyle yaşamak biraz zordu...”

Esther başını yukarı kaldırıp, “Şunun şikâyet ettiği şeye bak.” dedi. Marjorie ayağa kalktı, tost makinesine yarım bir kek koydu. “Hiç gerçekten heyecanlı bir seks yaptın mı?” Bunu kız kardeşine sormuştu. “Demek istediğim gerçekten heyecanlı. Başkalarının kapalı kapılar ardında yaptığını düşündüğün türden.”

Fincanları yıkamaya hazırlanan Esther, “Böyle bir şeyi kahvaltıda nasıl sorabilirsin?” diye atıldı.

Nancy gururla, “Evet.” diye karşılık vermişti. “Kendini o kadar çok kaptırırsın ki kirayı ödemeyi bile unutursun. Öyle değil mi?”

Lavaboya doğru konuşan Esther, “*The White Hotel* kitabının başında olduğu gibi.” dedi.

Nancy yaşadıklarını hatırlayarak gülümsedi. “Cape Cod’daydım, on yaz önceydi. Ve orgazm için rol yapmam gerekmedi. Beni ezip geçen dev, sıcak bir dalga gibi geldi. Sabah yeniden yaptık. Yerinde duramayan bir adamdı.”

Esther bunların hiçbirini gerçekte duymamış gibi yapmaya çalışıyordu. Çok uzun zaman önce bunun yeni bir dünya olduğunu ve bekâr kızının seks yaptığını fark etmişti. Şimdi de Nancy’nin sıcak dalgalara yol açan şeyler yaptığını öğreniyordu ve bu onun için yeni bir endişe konusu demekti. Esther, kapıcısı olmayan bir apartmanda oturan Nancy için endişelenmekten yorulmuştu. O iniltileri unutup belki de yatakta sakın kalabilecek, onu şehir merkezine getirebilecek iyi bir adam bulmasını diliyordu.

“Benim hayatımdaki seks her zaman... Bilemiyorum... Tatlıydı.” diyen Marjorie, kırıntıları çöpe döktü.

“Bu çok kötü.” dedi Nancy.

“Neresi kötü?” dedi Esther. “Bu kötü değil. Dünyada açlık çeken tüm o insanları düşünürsen, sence bu kötü mü?”

Esther’i çıldırtmayı her zaman çok seven Nancy, “Yatakta heyecan olmalı.” dedi.

“Sana bir şey söyleyeyim mi? Dönme dolapta heyecanlanabilirsin. Ve inlemek mi istiyorsun? Gerçekten iyi bir restoranda zevkten inleyebilirsin. Kuzu kaburga sipariş etmen yeterli. Restorandaki herkes inleyecektir. Sana kocanla yatağa girdiğinde iyi zaman geçirme demiyorum ama hem sana âşık olmasını hem de para kazanıp çocuklarını sevmesini ve seni bulutlara çıkarmasını bekleme. Seksin sadece hoş olmasının nesi kötü? Hoş güzeldir yoksa ben deli miyim?”

“Sanırım her şey orgazmik biri olup olmadığına bağlı.” diyen Nancy her iki kadını da öptü. Yemeğe kadar döneceğini söyleyip çıktı. Esther kapıyı arkasından kilitleyip geri geldiği sırada Marjorie de eski bulaşık makinesini yerleştirmekle meşguldü.

“Sen git. Ben yaparım.”

“Neredeyse bitti.”

“Önemli değil. Bırak. Bırak hadi.” Marjorie bulaşıkları koymayı bıraktı, ellerini kurulama bezine kuruladı. “Dün gece David’le iyi vakit geçirdin mi?”

“Dün gece...Hoştu.”

“Sabahın beşinde bir haydut gibi kaçıp gitmesine gerek yoktu.” Marjorie, ne demek istediğini anlamak için annesine baktı. “Kitap okuyordum. Şu Sedgwick ailesi gerçekten ilginç. Santa Barbara’da ne çılgınlıklar dönüp duruyor. Yani, gidişini duydum. O saatte neler olduğunu anlayamayınca kapı aralığından başımı uzatıp baktım. Yakında eve dönecek misin?”

“Derse yetişmem gerek.” Marjorie gülümsedi, saate baktı. Okula taksiyle gidecek kadar zamanı olmasına sevinmişti.

Yirmi Altıncı Bölüm

Lucas Morgan büyük çıkışlar yapardı. Tuvalete gitmiş, geri dönmekteydi ve bir yandan da pantolonunu ilikliyordu. Etrafına bakınmadığı için oturma odasındaki bir mobilyaya çarpmıştı.

Marjorie prova yapmak için Lucas'ın dairesine giden ilk öğrenci değildi. Herkes sırayla gidiyordu, yani bu ziyareti bir baştan çıkarma olarak görmemişti. Lucas tuvaletteyken Marjorie de adamın yaşamının parçalarını incelemişti. Kanepe ve iki koltuk oldukça eskidi ancak bir zamanlar çok iyi durumda oldukları, Batı On Üçüncü Cadde'deki küçük, karanlık bir oda için tasarlanmadıkları belliydi. Lucas'ın modellik günlerinden kalma bir yığın poster duvara yaslanmış bir hâlde öylece duruyordu. Yüzlerce kitap olmasına karşın bir kitaplığı yoktu. Kitapların hepsi odanın her köşesine üst üste yığılmıştı. Tek pencerenin karşısında ise üzeri kâğıtlarla dolu çok güzel, antika bir masa vardı. Masanın sandalyesinin üzerinde ise yepyeni, kırmızı bir IBM Selectric daktilo. Duvarlara Lucas ve üniversite birliğinin siyah beyaz fotoğrafları asılmıştı, yıllık resimlerinden gülümsü-

yorlardı. Eğer Lucas'ı evine göre tanımlayacak olsa onun paralı bir aileden geldiğini, iyi okullara gittiğini düşünürdü. Lucas'a mobilya ve zengin bir zihin miras kalmış olmalıydı. Marjorie yanılmıyordu.

Lucas Morgan aynı zamanda büyük girişler de yapardı. Kendi deyimiyle, sıçmaya gitmişti ama kanayarak geri döndü. Parmağına sarılmış yarım bir tuvalet kâğıdı vardı, annesinin kucağına ihtiyaç duyan, dört yaşındaki bir çocuk gibi ağlamak üzereydi.

"Belki işemen gerekir diye klozeti düzeltmeye çalışıyordum ve yanlışlıkla bir tıraş bıçağına bastım." Yetişkinlerin normalde bastıracağı acı dolu bir cıglık attı.

"Madem üzerine bastın, o zaman neden parmağın kanıyor?"

"Çünkü onu yerden aldım." Masaya gitti, alttaki bir çekmeceyi açıp bir şişe Chivas Regal viski çıkardı. Kapağını açıp parmağını tuvalet kâğıdıyla birlikte viskinin içine soktu. "Büyükannem her zaman tentürdiyodun yoksa içkiyi kullan, derdi. İçkin yoksa üzerine işe. İyi ki bu şişe var çünkü çişim kalmadı."

"Büyükannen çok akıllı bir kadınmış."

"Kadındır. O çok akıllı bir kadındır. Vermont'ta yalnız yaşıyor. Soğuk onu iyi muhafaza ediyor." Tekrar bağırdı ve hastane yatağındaymışçasına yere uzandı.

"Ah... Dinle... Eğer parmağına bakmamı istersen, sahnenin üzerinden yarın da geçebiliriz." Marjorie eşyalarını toplamak için hareketlendi ama Lucas onu durdurmak için kolunu uzatıp bileğini yakaladı.

"Hayır, kal. Kan bana her zaman iyi gelir. Bana hayatta olduğumu hatırlatır. Bana felaketten kurtulduğumu hissettirir ve bu kurtuluş bana enerji verir. Kanamayış severim." Tuvalet kâ-

ğdını açtı, elinin neredeyse iyileşmiş olduğunu gördü. Küçük kesikten bir parça kırmızılık belirince, gülümsedi, parmağını Marjorie'ye gösterip sildi. "Birkaç dakika yere uzanmamın senin için bir sakıncası var mı?"

"Hayır, elbette yok. Başın mı dönüyor? Sana bir şeyler getirmemi ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Sen iyi bir annesin. Merak etme, viskiyi çöpe atacağım."

"Annen nasıl biri?" Marjorie kanepede usulca otururken, Lucas da yerde yatmaya devam ediyordu.

"Deli. Bütün çocukluğum boyunca grip yüzünden yataktan çıkmamış gerçek bir şizofren. On iki yaşındayken babam ondan daha uzun boylu olacağımı fark edip öfkелendi. İşte o zaman etrafta çıplak dolaşmaya bir son verdi. Eteğinin altını görebiliyorum." Eski kanepede oturan Marjorie hemen Lucas'ın görüş hattından uzaklaştı.

"Sen tam bir bakire gibisin. Gerçek bir kadın izlenmekten keyif alırdı."

"Gerçek bir erkeğe ne demeli? Pantolonunun içinden bacaklarına baksaydım kendini nasıl hissederdin?"

"Hoşuma giderdi. Bana bakılması kadar hoşuma giden başka hiçbir şey yoktur."

"Beni baştan mı çıkarıyorsun?"

"Evet ama reddedecek olmana güveniyorum. Üçüncü sayfadaki girişinden başlayalım. Sadece replikleri oku, hareket etmeye çalışma."

"Yani sadece başla diyorsun."

"Sadece başla."

“Pekâlâ... Şey, tamam.... Tamam, role girebilmem için bana bir dakika ver.”

Lucas ona bir dakika verdi ve giriş cümlesini okudu. Marjorie ilk repliğiyle devam etti, yirmi dakika kadar sonra ilk sahnesinin üzerinden geçmişlerdi. Bitirdikleri an mutlu oldu, Lucas iyi bir aktördü, onu yetiştiriyordu ve Marjorie elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Şimdiki performansıylayla sınıftaki arasındaki farkı da görebiliyordu. Aynı zamanda, artık bunca yıldır Syosset'te yaptığını sandığı şeyin oyunculuk olmadığını iyi biliyordu.

“İyisin, Marjorie Weissman. Gerçekten iyisin ve komedi zordur.”

Marjorie bu övgüleri ürkekçe kabul etti. “Teşekkür ederim.” demek yerine başını hafifçe salladı. Rolünden çıkmadan bir kız öğrenci gibi sınıfa giderken giymek için aldığı ucuz Şile bezi eteğinin iplerini çekti. Başını kaldırdığında Lucas tepesinde dikilmişti.

“Sen de bana iyi olduğumu söylemek istemez misin?”

“Öyle olduğuna biliyorsun.”

“Ah, evet, elbette. Övgüye ihtiyacı olan bir tek sensin zaten.”

“Özür dilerim. Biliyorsun sanmıştım. Sen harikası. Gerçekten harikası.” Lucas selam verdi, sonra küçük mutfağına gidip iki bitki çayı yaptı. Marjorie kendini kanepede uzanacak kadar rahat hissetmişti, yine de ayakkabısının altının solgun yeşil kumaşa değmemesine özen gösterdi. Saat dört buçuk olmuştu, bugünlük işi bitmişti ama biraz önce yaşadıkları o görkemli andan uzaklaşıp gitmek istemiyordu. Ne kadar imkânsız bir yeteneğe sahip olduğunu düşünmesiyle içini bir hüznün dalgası kapladı. İyi bir eğitimden sonra bile elinden tek gelen insanla-

rın oturma odalarında performans sergilemek olacaktı. Lucas Morgan'la oynayabilir, Fanny Teyze için şarkılar söyleyebilirdi ama seyircilerin arasında yabancılar olmadığı sürece kendini hep yarım hissedecekti. (Kuzey Kıyı Oyuncularının sahnesi bir oturma odasından daha büyüktü. Ancak Marjorie onları izlemeye gelen herkesi tanıyordu.) Yazarlık yeteneği olsaydı, hikâyelerini ve şiirlerini evden yazabilirdi. Yeterince iyi olurlarsa kimse Marjorie'nin kaç yaşında olduğunu umursamazdı. Hatta yaşlandıkça geliştiğini bile söyleyebilirlerdi. Yeteneği resim yapmak üzerine olsaydı, otuz sekiz yaşındayken bile banliyöden, tuvallerin arasından çıkıp kendini gösterebilirdi. Çalışmalarını galerilere götürebilir, yeterince parlaksa onları satabilirdi. Kimse ressamın kaç yaşında olduğunu umursamazdı. En kötü ihtimalle yaptıklarını pazar günleri kasabada, diğer sanatçılarla birlikte sergilerdi. Bazıları ödemelerini MasterCard'la bile alabiliyordu. Oysa bir oyuncunun yeteneğini satabilmesi için çok şeye ihtiyacı vardı. Bir tiyatroya, aynı anda bir arada oturmaya istekli insanlardan oluşan seyircilere... Lucas fincanı avucunun içine bıraktı ve bu sıcak günde bile çay, Marjorie'nin içini ısıtmadı. Lucas haklıydı. Artık ne kadar iyi bir oyuncu olduğunu bildiğine göre, acısı daha da artmıştı.

“Sorun ne?” diye sordu Lucas.

“En iyi yaptığım şeyi asla yapamayacağımı bilmek beni üzüyor.”

“Bunu sadece yıldızlar yapabilir. Diğer herkes onlara söylemeni yapar.”

“En azından bunun için para alıyorlar.”

“En azından yiyebiliyorsun.”

O gece Marjorie, Amanda'ya yaşamayı hiç beklemediği bir üzüntüsünden söz etti. Annesinin mutfak masasına oturdu,

Çocukluğu boyunca kız arkadaşlarıyla konuştuğu aynı telefon elindeydi. Usulca, "Artık iyi olduğumu bildiğim için her Şey daha da kötü." dedi. "Yeteneğim olmadığını anlasaydım, belki de eve dönerdim."

En iyi dostu ona "Sana harika olduğunu söylemiştim. Bana inanmadığın için sana lanet olsun, Marjorie!" diye karşılık verdi.

Yirmi Yedinci Bölüm

Ida Pinsky, kocasının gitmeye hazır olduğunu söylemişti. “Bana tüm kâğıtlarını hazırladığını söyledi. Ona ‘Neden Ezra?’ diye sorduğumda, her şeyin yolunda olduğunu, ölmeye hazır olduğunu söyledi. Elbette ona saçmaladığını söyledim. O tatlı yüzüyle bana baktı ve bunun o kadar da kötü olmadığını söyledi. Birinin ölümün o kadar da kötü olmadığını söylediğini düşünebiliyor musunuz, doktor? Sanırım son geldiğinde hepimiz biraz aklımızı kaçırıyoruz.” Ida gözyaşlarına izin verdi. Damlalar o kadar iriydi ki yüzü hemen sıırıslam olmuştu. David kadına omzunu sunmak istedi, kadını çağırıcısına kollarını uzattı. Kadın istemedi çünkü gözyaşları için getirdiği Kleenex ile ağlamaktan daha memnundu. David son derece sessizdi. Yaşamındaki tüm kederli anlar düşünüldüğünde, kendini hiç bu kadar üzgün hissetmemişti. Ezra’nın ölümü herkesin trajedisini ve onun hatasıymış gibi geliyordu. Ida gözyaşlarına bir son verip yüzünü kuruladıktan sonra anlatmaya devam etti. “Sizin hatanız olmadığını bilmenizi istedi. Bunu uydurduğumu düşüneneceksiniz ama o tatlı, siyah hemşireye de sorabilirsiniz. Hani

şu saçlarını geriye doğru tarayana... Smith, Connie Smith. Eğer bana inanmazsanız, ona sorabilirsiniz. Ezra, Doktor Weissman'a 'Bunun kader olduğunu söyleyin.' dediğinde tam da şurada dikiliyordu. Bu eski İbranicede "Her şey olacağına varır." demek gibi. Bu onun kaderiydi. Size asla korkmadığını anlatırken doğruyu söylüyorum. Sözlerini elimden geldiğince size aktarmaya çalışacağım, tam olarak şöyle dedi: 'Bu benim zamanımdı. Dünyanın en iyi tıbbi bakımını aldım ama böyle olması gerekiyordu.' Connie Smith'e sorabilirsiniz. Kendinizi kötü hissetmenizden endişelenmişti. Buna inanabiliyor musunuz? Size teşekkür ettiğini söylemem için bana söz verdirdi."

David duygularının midesinde toplandığını hissedebiliyordu. Kendisine teşekkür edilmesine alıştı ama yaşayanlar tarafından. Daha önce de hastalarını kaybettiği olmuştu ama hastaların bedenleriyle birlikte akrabaları da ortadan kaybolurdu. Asla onu doğruca suçlamazlardı, en derin acıları çekerken bile doktorun elinden gelen her şeyi yaptığını bilirlerdi. Oysa Ezra ve Ida farklıydı. Ezra'yı kaybettiği hâlde ona teşekkür ediyorlardı.

David, Elizabeth'in odasına yöneldi. Acısı o kadar belirgindi ki Elizabeth çok korktu. Küçük, arızalı kalbini korumak istercesine içinde tüm astrolojik sembollerin yer aldığı dev, kırmızı kitabını göğsüne doğru çekti.

"Nasılım?" diye sordu. Ve David belki de ilk kez, insanlar normalde "Nasılın?" diye sorarken, hastane duvarları içinde bu sorunun "Nasılım?" hâlini aldığını fark etti.

"İyisin. Sabah çıkış yapmıyor musun?"

"Bir terslik var, öyle değil mi? Sorun Başak burcu. Her şeyi o mahvediyor."

“Sadece bir süreliğine burada olmayacağımı bilmeni istedim. Kontroller için geri geleceğim... Ama buralarda olmaya-bilirim.”

“Büyük olasılıkla Ashley ile eve gitmiş olacağım.” Elizabeth bunu hem David’in canını yakmak hem de hiç yaşamadıkları bir ilişkiyi bitirmek için söylemişti. “Sigorta işinde çalışırken onunla birlikte yaşıyordum. Kimyamız iyidir, sadece o gündüz-leri uyuyor, ben de geceleri uyuyorum.”

“İstedğin şey bu mu?”

“Öyle umuyorum.” dedi Elizabeth Pringle. Hâlâ David’i incitmeye çalışıyor ama başarılı olamıyordu. “Beni hiç sevdin mi? Sevdiğini düşünüyorum ama şimdi öyle değilmiş gibi duruyor.”

“Bunu bilmek senin için o kadar önemli mi?” Elizabeth evet dercesine başını salladı, David’i doğru kelimeleri bulması için zorluyordu. “Sana çiçekler gönderip peşinde dolaşırken sanırım seni sevmiyordum ama şimdi seviyorum.” Kız gülümsedi, istediğini duymuştu.

“Ashley ile eve gitmek zorundayım. Benim ruh hâllerimi biliyor ve işimi anlıyor. Sen de çok tatlısın ama Ashley daha spri-tüel ve şimdi ihtiyacım olan da bu. Hiç sevişmemiş olmamız seni rahatsız ediyor mu?”

“Hayır. Yaşamın o parçası benim için o kadar da önemli değil.”

“Evet. Bunu biliyordum. Haritanda yazılıydı.”

David durumu normalleştirmek adına “Seninle Dr. Burke ilgilenecek.” dedi.

“Evet. Siz Yahudiler iyi şifacılarırsınız.” Elizabeth’in bu sözleri onu o kadar itici kılmıştı ki David’in, kızı arkasında bırakması daha kolay oldu.

Tüm hastalarını ziyaret edip onlarla Dr. Burke'ün ilgileneneğini ama gözlemlemek için yakınlarda olacağını anlattı. Hepsine aynı yalanı söylüyordu. Sağlık, Eğitim ve Refah Komisyonu tarafından kalp hastalıkları üzerine özel bir rapor hazırlanması istenmişti, böylece kalp derneği özel bir fon alabilecekti. David, söylediğine göre, hastaları iyi durumda olmasa böyle bir görevi asla kabul etmezdi, zaten ihtiyaç duyulduğu takdirde hemen hastaneye koşacaktı. Genellikle benzer tepkiler aldı. Hastaları, doktorlarının başkan için çalışmak üzere seçilmesiyle gururlanmış yine de yabancı ellere bırakılmanın korkusunu yaşamıştı.

Solomon Burke, David'in karşısına kurulmuş, talihine inanmıyordu. Mustang arabasında sızıntı vardı, o ve karısı daha bu sabah hesap yapmışlardı. Kötü dişleri olan tamirci, sızıntıyı sadece yamamak için sekiz yüz dolar istemişti. Üç yaşındaki çocukları anaokuluna başlayacaktı ve bu da yılda iki bin dolardan fazla masraf demekti. Hem arabayla hem de çocukla ilgilenmeleri gerektiğini biliyorlardı ve kahvaltıyı uzun vadede hangisinin daha önemli olduğuna karar vermeye çalışarak geçirmişlerdi. Oysa şimdi David Weissman ona on, on bir hasta birden veriyordu. Hem arabayı hem de çocuğu halledebilirlerdi. Burke şakacı olmayı beceremeyen bir adam olduğundan, "Peki ya bahşişler?" diye sordu.

David, "Hepsi senin, dostum." dedi, bu parayı umursayacağı bir dönem değildi.

"Ve sen de tatile çıkıyorsun, öyle mi?" Solomon para işini hallettiğine göre biraz nazik olabileceğini düşünmüştü.

"Ben buralarda olacağım. Hastalarıma yakınlarda olacağıma dair söz verdim. Bunu neden yaptığımı bilmeye hakkın var, o yüzden neden doğruca sormuyorsun?"

“Peki... Neden?”

“Bu sabah çok değerli bir hastamı kaybettim.”

“Hepimiz değerli hastalarımızı kaybediyoruz, bunu ilk defa yaşamıyorsun, yani bence nedeni bu değil.” David’in sustuğunu gören Solomon tekrarlardı. “Nedeni bu değil.”

“Karınla ne kadar yakınsınız?” diye sordu David.

“Yakınız. Bir çocuğumuz var, diğeri de yolda. Bana sorun yaratmaz. Senden bahsettiğimizi sanıyordum.”

“Ben karıma o kadar yakınım ki âdeta benim içimdedir. Doktorluğumun da bir parçasıdır. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Senin takımında.”

“Kesinlikle. Tam içimde, bana çalışabilmek için ihtiyacım olan huzuru verir. Ama şimdi annesinin evinde yaşıyor ve... Ben iyi değilim. Başka bir iş alanında olsaydım, sanırım çalışmaya devam edebilirdim ama o hastalara baktığımda bir takımın tamamını hak ettiklerini düşünüyorum. Söylediklerim senin için bir anlam ifade ediyor mu?”

“Evet.” Solomon, David’e karısı olmadan da hayatına devam edebileceğine dair güvence vermeli, büyük olasılıkla yeniden barışacakları üzerine konuşmalar yapmalıydı ama o böyle laflar edecek ya da moral konuşmaları yapabilecek bir adam değildi. O, bir şekilde çıkarı varsa insanların sorunlarına gülümseyerek bakan tiplerdendi. Birilerinin ona bilmek istemediği utanç verici şeyler anlatacağı samimi sohbetlerden de zevk almazdı. En çok nefret ettiği de ağlamak üzere olan erkeklerdi. David’in ağlamamak için kendini güçlkle zapt ettiğini anlamıştı, özellikle saatine bakıp zamanı kısıtlıymış gibi yaptı.

“Gitmen mi gerekiyor?” David, Solomon’un acelesi olduğunu düşünmüştü.

“Çocuğu okuldan almalıyım.” Solomon bu bahaneyi kullanmayı bir yıl önce öğrenmişti. Kimse onu alıkoymayı denememiş, küçük bir çocuğu sokakta bırakma riskini göze almamıştı. Bu kez de işe yarıyordu. David hasta dosyalarını çıkardı, sabah her şeyin bir Xerox kopyası olacağına dair söz verdi, daha sonra birlikte viziteye çıkabilirlerdi.

Solomon, tam çıkarken “Yani balık tutmaya gidiyorsun, öyle mi?” diye sordu.

“Anladığını sanmıştım.” David, Solomon’un mesajını bu kez alabilmesi için gözlerinin içine baktı. “Buralarda takılacağım. Hastalarımı bırakmaya niyetim yok. Sadece bütünlüğünü yitirmiş bir doktorları olmasını istemiyorum.” Solomon başını sallayıp çıktı. Ailesinin esas giderlerini ödeyene kadar kendini asla bir bütün gibi hissetmemesini diledi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

On ikinci ranza grubunun kızları ziyaretçileri için hazırды. Tartılmış, kahvaltılarını etmiş, sadece ve sadece buna zorlandıkları için ranzalarını temizlemişlerdi. Rehberler daha ileri geçmelerine izin vermediğinden park alanına yakın bir yerde sıralanmışlardı. Aileler on buçuğa kadar gelmeyecekti, yine de saat on gibi herkes onları beklemeye başlamıştı.

İyi görünüyordardı. Kamptaki bütün kızlar kilo vermişti, çoğu da bir beden küçülmüştü. Bazıları pantolonlarını bellerine doğru çekiyor, çengelli iğneyle tutturuyordu. Bazıları kampa daha küçük gelen arkadaşlarından giysi ödünç almıştı. Caroline, dokuzuncu ranza grubundaki Vanessa Weintraub isimli bir kızıdan beyaz bir şort ödünç almıştı. Şortu sadece o gün giyebilmek için kıza iki dolar vermişti. “Vanessa bunların 42 beden olduğunu söylüyor ama ben etiketin yanlış olduğuna eminim çünkü benim bedenim daha küçük.” diyerek etrafındaki herkesi sinir etmişti.

Ailelerin gelmesi yaklaşıncı Helen her yıl olduğu gibi Aileler Günü konuşmasını yapmak için kendine küçük bir tepe

buldu. “Kızlarım nerede?” Konuşmaya, sanki önünde dikilen kampçı kızları göremiyormuş gibi başlamıştı. Daha önce hiç bu tarz bir soru sormadığı için sadece birkaç küçük kız “Burada!” diye karşılık verdi. Geri kalanı ne diyeceğini bilememişti. “Ah, demek buradasınız!” diye bağırdı Helen. “O kadar zayıflamışsınız ki sizi göremiyorum.” Gülenler olsa da Helen’in beklediği tepki bu değildi. “Ailelerinizi göreceğiniz için çok heyecanlı olduğunuzu biliyorum ve harika bir iş çıkardınız. Onları görmek için sabırsızlanıyorsunuz. Kapıların açılmasına çok az kaldı ama önce size geçen yıl ziyaret gününde neler olduğunu anlatmak istiyorum. Kampçı kızlarımızdan biri dört kilo vermişti, çok mutluydu ve biz de onunla gurur duyuyorduk. Ama büyük bir aptallık yaptı ve ailesine mektup yazıp ona kurabiye getirmelerini istedi. Şey, herhâlde ailenin tamamı aptal olsa gerek çünkü annesi ve babası ona gerçekten de kurabiye getirdi.”

Küçük kızlardan biri, “Kurabiyeler nasıldı?” diye sordu.

“Nasıl olduğunun bir önemi yok. Önemli olan rehberi onu yakaladı, bana haber verdi ve kızı ailesiyle birlikte evine göndermek zorunda kaldık. Umarım bu yıl böyle bir şey yaşamayız. İyi vakit geçirin ve hadi Cottonwood için bağıralım!” Bu kızların havaya zıplayıp bağırımları için bekledikleri işaretti, öyle de yaptılar.

Julie konuşmayı kaçırmıştı. Bugünlerde çok az enerjisi oluyordu, ebeveynleri gelene kadar kapının yanındaki bir taşta oturup beklemeyi tercih etmişti.

Marjorie ve David, pahalı arabalardan oluşan uzun bir kuyruğun gerisindeydi. Julie için bir arada durmaya karar vermişlerdi ve gerçekte birbirleriyle hiçbir sorunları yoktu. Connecticut’tan buraya kadar yolculukları gayet güzel geçmişti. Marjorie

hocasının onun yetenekli olduğunu düşündüğünü söylemedi, David de karısı olmadan sıradan bir ölümlüye dönüştüğünü itiraf etmedi.

Sıkılan ve sabırsızlanan David ön tarafta ne olduğunu görebilmek için camdan sarkıp duruyordu. “On buçuk dediklerine göre, bunun bir anlamı olmalı.” Marjorie sessizdi. Tatmin olmayan David, camı kaldırdı, arkasına yaslandı ve gevşemeye çalıştı. David için alışılmadık bir seçim sayılabilecek *Enjoy Yourself, It's Later Than You Think* şarkısını mırıldanmaya başladı. Müziğe ayak uydurmak için direksiyona vurduğu sırada yanlışlıkla kornaya bastı. Bu ses beklemekte olan diğer arabaların sabırsızlığını tetikledi ve en az on baba daha kornaya basmaya başladı. David gürültüyü susturmak konusunda kendini çok çaresiz hissetti.

“Üçüncü arabayı görüyor musun? O bir Mercedes 600. Onlardan sadece iki bin yedi yüz adet ürettiler. Muhteşem makineler, ince ayarlı tanklar gibi, tek sorun tam bir baş belası olmaları. Tüm zamanlarını mağazada geçiriyorlar.”

“Bana seni hatırlattı.”

“Ben bir baş belası mıyım?”

“Tüm zamanını mağazada geçiren muhteşem bir makine.”

“Yani beni takas mı edeceksin?” David korkuya kapılmıştı.

“Hayır. Saçmalama. Senden sadece iki bin yedi yüz adet var.” Arabalar hareket etmeye başlayınca David ellerini direksiyona yarışa hazırlanmışçasına koydu. Yarım metre kadar ilerlediler, göz ucuyla karısına baktı ve ondan gerçekten hoşlandığına karar verdi.

Kampçılar park alanına girmemeleri konusunda uyarılmışlardı ancak arabalar içeri girmeye başlayınca onları durdurmak

mümkün olmadı. On yaşlarındaki yerinde duramayan bir kız çocuğu ebeveynlerinin arabasını tanıdı ve kalabalığın içinden sıyrılıp onlara doğru koştu. Gerisi de peşinden geldi. Marjorie ve David, kapılardan geçince Julie'nin de zıpladığını ve onlara öpücükler gönderdiğini gördüler. Marjorie camını açtı ve kızına uzandı. "Harika görünüyorsun. Nasılsın?" David otoparkta yer ararken Julie de arabanın yanında yürüdü.

"Her şey harika gidiyor. Beş kilo verdim ama artık o durağan noktaya geldim. Yine de endişelenecek bir şey yok."

"Endişelenen de kim? Harika görünüyorsun, evlat." diyen David, el frenini çekti.

"Sana mektup kâğıdı ve zarf getirdik, bir de kazak. Hepsi bagajda." Marjorie arabadan inip kızına sarıldı. "İyi olduğuna emin misin? Seni buraya gelmeye zorladığım için kendimi hâlâ çok berbat hissediyorum."

"Buna hiç gerek yok. Yani burası Paris değil, zaten Paris'e hiç gitmedim ama en azından kilo veriyorum."

David bagajı açarken Marjorie, "Size yeterince yiyecek vermiyorlar mı?" diye sordu.

"Aç kalmadığıma yemin edebilirim. Bazen her şeyin tadı kartonu andırıyor ama en azından yemeye yetecek kadar çok karton var."

Julie ailesini kulübesine götürdü, ikisinin arasında yürüyor, ikisine birden sarılıyordu. Bu, dünya üzerinde bulabileceği en sıcak yerdi. Tam on ikinci ranza grubunun kulübesine varmak üzerelerken Julie karnında bir hareket hissetti, sırtının bir anda ortaya fırlayıp onu ele vermesinden korktu. Korkusunu gizlemeye çalışsa da endişesi yüzüne vurmuş, Marjorie de bunu fark etmişti. İçgüdüsel olarak "Sorun ne?" diye sordu.

“Hiçbir şey. Sadece burada olduğunuz için çok heyecanlıyım. Herkesin giyinip giyinmediğine bir bakayım.” Julie merdivenlere koştuğunu zannetse de çok yavaş hareket etmişti. Sinekliğin kapanmasıyla Marjorie, David’e döndü ve “Bir terslik var.” dedi.

“O iyi.” dedi David, bir doktor olduğundan Marjorie eskiden kocasına inanırdı.

Kulübeye giren Julie hemen tuvalete koştu ve tişörtünü kaldırdı. Bebeğin hareketlerine hâlâ alışamamıştı, her seferinde içeride olup bitenin dışarıdan belli olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Her zamanki göbeğiyle karşılaşınca tişörtünü değiştirdi, sonra kulübenin giriş kısmına gidip ailesini içeri davet etti. Annesinin ona endişeyle baktığını fark etmişti ama tüm çocuklar gibi o da bir annenin endişelerini kurcalamamak gerektiğini iyi biliyordu.

Kulübeyi gezdikten sonra Weissmanlar bir aktiviteden diğerine koştu; kol kola, güçlü bir aile gibi dolaştılar. Sırları olan küçük bir bando takımı gibi aynı anda aynı adımı atıyorlardı. Marjorie ve David, kızlarının voleybol oyununu izledi, on ikinci grup on birinci gruba karşı oynamıştı. Sonra kızlarının gölde yüzmesini seyrettiler.

Julie kurulanırken Marjorie, “İyi görünmüyor.” diye ısrar etti.

“Daha ince. İyi görünmeye başlamış.”

“Yorgun görünüyor. Gerildiğini görebiliyorum. Bilmiyorum... Doktor olan sensin.”

“Ve bana son derece mükemmel göründü.”

“Bilmiyorum. Gözlerinin çevresine bir bak.”

“Ne için?”

“Gerginlik izleri için. Belki de kendini çok zorluyor.”

“Sana iyi vakit geçirdiğini söylemedi mi?”

“Buna her zaman inanamazsın. Okulda sorun yaşamadığını söylediği dönemi hatırlıyor musun? Sonra okul psikoloğu bizi çağırmak zorunda kalmıştı çünkü Julie’nin utangaçlığı yüzünden arkadaşlarını kaybettiğini düşünmüştü.”

“O kadın saçmalayıp duruyordu.”

“Belki de öyledir ama beni dinle, bence hâlsiz görünüyor.”

“Hâlsiz görünmüyor. Daha küçük görünüyor. Onu buraya zaten bunun için göndermedik mi? Gıdığının gittiğine bahse girerim.”

Marjorie, Julie’nin yaklaştığını görünce tartışmayı bıraktı. Kızı mutlu görünüyordu, havlu kumaş bornozuna iyice sarınmıştı, bir elinde de ıslak mayosu vardı. Marjorie az kalsın yanıldığını düşünecekti.

Kampta öğle yemeği ikramı da olacaktı, yemek salonunun karşısındaki çimenlikte küçük bir parti düzenlenmişti. Kamp yetkilileri, bunun her zamanki öğle yemeği gibi olacağı, ebeveynlere özel yemeklerin hazırlanmayacağı konusunda ısrarlıydı. Oysa Julie tabağını meyve, tavuklu salata ve devrilmek üzere olan diyet jöleyle doldururken, “Bize daha önce hiç ananas vermemişlerdi.” demişti.

Weissmanlar Julie’nin örtüsünün üzerinde yemek yerken, David ve Marjorie yiyeceklerden ve bir gruptan diğerine gidip kızlarını onun bakımına emanet ettikleri için ailelere teşekkür eden Helen’den etkilenmişti. Helen duyamayacak kadar uzaklaştığında Julie, “En kötüsü de o.” dedi. “Kusmakla ilgili o ka-

dar uzun ve sıkıcı konuşmalar yapıyor ki insan gerçekten kusmak istiyor.”

Marjorie, “Anoreksi olmak istemezsin.” dedi.

“Endişelenme, anne. Rüyamda hâlâ Häagen Dazs görüyorum.” Julie kâğıt tabakları topladı ve en yakındaki çöpe gitti.

Kızı gider gitmez Marjorie, “Bunu gördün mü?” diye atıldı.

“Neyi?”

“Yemeğinin yarısını attı.”

“Midesi küçülüyor.”

“Bir terslik var.” dedi Marjorie.

Günün geri kalanında kampçı kızların *Summer Fantasy 1982* adını verdikleri gösterileri vardı. On ikinci ranza grubu *Annie*’den öksüz numarasını yapmıştı ancak seyircilerin, bu iri kızların gıdasız öksüzler olduğunu düşünmesi biraz zor olmuştu. Şarkı söylemeyi bırakıp dans etmeye başladıklarında, annelerden biri o kadar yüksek sesle güldü ki seyircilerin yarısı dönüp ona baktı. Kadın kahkahasını bastırmak için elinden gelen her şeyi yapıyor, ağzını tıkıyor, dudağını ısıyor ama bir türlü duramıyordu. Ne yazık ki kahkahası çevresindeki birkaç babaya da bulaşmıştı. Çok geçmeden seyircilerin çoğu kıkırdıyordu. Tüm bunları başlatan kadın sürünerek salondaki yerinden kaçtı. Ama kahkahaların yakında bir histeri krizine dönüşeceğini bilen kızlar, isteksizce selam verip bir an önce sahneden kaçıştı. Marjorie, Julie’nin kendini aşağılanmış hissetmesinden endişelenmişti. Oysa kızı gösteri biter bitmez zıplayarak yanlarına geldi, olan biteni seyirciler kadar komik bulmuştu.

Dört buçuk civarı Julie ailesini arabaya kadar yolcu ederken ortalarında yürüyüp ikisinin de elini tutmuştu. “Ah, Tanrım,

ne kadar da çabuk geçti. Demek istediğim çok uzun zamandır bugünü hayal ettim ve şimdi bitiyor. Sahnede birbirimize çarpıp durmamız çok komik değil miydi? Buradaki tek sorun herkesin kilo verdiği için bikini giyebileceğini sanması. Herkes şişko olduğundan dünyanın geri kalanının nasıl görüldüğünü unutmuş hâldeler.”

“İyi olduğuna emin misin? İstersen hemen şimdi bizimle eve dönebilirsin.” Marjorie kızına sımsıkı sarıldı, onu bırakmayı hiç istemiyordu.

“O iyi. O iyi. Öyle değil mi, evlat?”

“Ben ondan duymak istiyorum. Julie, eve dönmek istiyor musun?”

“İstemiyor.”

“İstemiyorum. Sanırım bu akşam yemekte az yersem bugün de kilo vermiş olacağım.”

“Emin misin, bebeğim? Emin misin?”

“Eminim, anne. Bu gece kamp ateşi yakacağız ve iki şekerleme yeme hakkımız olacak.”

Marjorie’nin yalvarma şansı kalmamıştı, böylece zarif bir biçimde Porsche’ye bindi. Julie’yi yakalayıp koltukların arasındaki dar yere sokmak istemişti ama David’in ona izin vermeyeceğini biliyordu.

Araba tozlu yolda ilerlerken Julie arkalarından “Eve döndüğüm ilk akşam ciğer yemek istiyorum!” diye bağırdı.

Tüm aileler Cottonwood’dan aynı anda çıktığından tek şeritli yolda yine sıkışıp kalmışlardı. Güneşten ve geçirdikleri günden yorgun düşen Marjorie ve David konuşmamayı tercih etti. Connecticut paralı yoluna çıkmalı birkaç mil olmuştu ki Marjorie David’den arabayı kenara çekmesini istedi.

“Burada mı?”

“Evet, burada. Şuraya, ağaçların ilerisine. Sana bir anlaşma teklif edeceğim.” Kafası karışan David, kenara çekti ve kontağı kapattı.

“Anlaşmaları severim.”

“Bu son derece basit bir anlaşma. Beni geri istiyor musun?”

“Seni geri istiyorum. Seni geri istediğimi biliyorsun. Senden her gün eve geri dönmeni istiyorum. Geri geliyor musun?”

“Eve döneceğim... Eğer... Eğer şimdi dönüp Julie’yi alırsak... Deli olduğumu düşündüğünü biliyorum ama ben emimim, David. Görünüşünde bir terslik vardı. Hayır. Görünüşü değildi. Bu daha çok bir içgüdü gibi.”

“Sorun ne biliyor musun? Gerçek sorunun ne olduğunu öğrenmek ister misin? Julie çok iyi görünüyor ve kampta kalmaya devam ederse daha da iyi görünecek ve sen bunu kaldıramıyorsun.”

“Bu doğru değil.”

“Evet, doğru.” David arkasına yaslandı ve gözlerini yumdu. Durum hakkında yaptığı analizden bu kadar emin olması Marjorie’yi öfkeden çılgına çevirmişti.

“Yanılıyorsun ve senin amatör psikolog teorilerin beni hiç ilgilendirmiyor.”

“O hâlde neden tam kendini toparlamaya başlamışken onu eve götürmek istiyorsun?”

“Bilmiyorum. Tek bildiğim kendimi çekici hissetmek için etrafımda aşırı kilolu bir çocuğa ihtiyacımın olmadığı. Geri dönmemi ne kadar çok istiyorsun?”

“Çok istiyorum ama Julie’yi almak için geri dönmeyeceğim.”

“O hâlde beni eve bıraksan iyi olur.”

“Eve?”

“Yetmiş Altıncı Cadde’ye.”

“Artık oraya evim mi diyorsun?”

Marjorie sadece kendisinin duyabileceği kadar usulca, “Sana nırım öyle.” dedi.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Sevgili Julie,

Öncelikle sana Runaways kasetimi gönderiyorum. Yeni bir tane almamı istediğini biliyorum ama onu seninle bir aylığına paylaşırsam sekiz doların bize kalacağını düşündüm. Lütfen, lütfen ona çok iyi bak. Güneşte bırakmaman için sana yalvarıyorum, eğer benimkini de bozarsan ikimiz de yeni kasetler almak zorunda kalırız ve bu da bize on altı dolara mal olur. Kendine yeni bir tane alma ihtimaline karşın adımın ilk harflerini kasetin üstüne yazdım. Sen de Melissa Manchester olup istediğin tüm kasetleri satın alabilmeyi hayal etmiyor musun?

Keşke seni ziyarete geldikleri zaman ailene hamile olduğunu söyleseydin. (Bunu yazıyorum çünkü anladığım kadarıyla mektubumu yırtıp atmak ya da kamp ateşine fırlatmak senin elinde.) Neyse ki eve dönmene bir aydan kısa bir süre kaldı, bu sorunu geldiğinde de halledebiliriz. Yaz bitmek üzere, buna inanabiliyor musun? Bebeğin tekmeleyip durması çok heyecan verici. Bu normal mi yoksa bebeğin

canı bir şeye mi sıkkın? Belki de kamp doktoruna sorabilirsin. Acaba ona güvenebilir misin?

Biliyor musun ne düşünüyordum, belki de bir bebeğinin olması o kadar da kötü değil. Yani biz okuldayken onunla annen ilgilenebilir. Ödevlerimizin çoğunu çalışma salonunda yaparsak eve geldiğimizde onu yıkamak ve diğer işler için zamanımız kalır. En büyük sorunu hep hayalini kurduğun üniversitede yaşayacaksın. Neyse, seni görmek için sabırsızlanıyorum. Ayrıca Finkle'a yazmalı ve ona nerede olduğunu söylemelisin. Sence de uzun yıllar Finkle ile birbirini zi görmeseniz, Finkle büyüüp evlense ve sonra bir çocuğu olduğunu öğrense çok çılgınca olmaz mıydı? The Guiding Light dizisinde yaşanabilecek bir şeye benziyor, bu arada The Guiding Light demişken, Alan ve Hope'un evliliğinde sorunlar var.

Şimdi gitmem lazım çünkü Marcie kamptan dönecek, annem de saçlarını ya da tırnaklarını ya da başka bir yerini yaptırıyor ve benim gidip otobüs durağında onunla buluşmam gerek. Ben Melissa Manchester'a gerçekten bayıldım, umarım sen de onu benim kadar seversin.

Sevgiler

Emily

*J*ulie hem hamileliği hakkındaki sözleri gizlemek hem de bir açıdan Emily'ye yakın olmak için mektubu yanına koydu. Belki de arkadaşı haklıydı, Finkle'a bir mektup yazmalıydı. Bazen, uyumadan önce onu özlediği zamanlar oluyordu. (Tam olarak Finkle'ın kendisi olmasa da erkekliğini.)

Syosset'e ilk taşındıklarında bir cüceden farksızdı ama son zamanlarda on altıncı yaş gününde hediye gelen ağırlıklarla çalışıyordu ve kas yapmıştı. Onları sürekli Julie'ye gösterirdi, bazen de Julie onu, aynada kendini izlerken yakalardı. Karnını içeri çeker, istediği yerlerini de şişirirdi. Çoğu zaman kıza kol kaslarına dokunmasını söyler, en son dokunduğundan bu yana ne kadar büyüdüklerini sorardı. Belki de ona istemediği şeyler yaptırmak için kaslarını kullanmıştı. Belki de kasları Julie'yi onun altında tutan ve korkutan ağırlıklar gibiydi. *Tecavüz*, diye düşündü. "Sadece sıradan eski tecavüz." Madem Finkle ona tüm o kötü şeyleri yapmıştı, o hâlde neden kaslarını özlüyor ve ona yazmayı düşünüyordu? Diğer kızlar da tecavüzcülerini özlüyorlar mıydı?

Yatağından kalktı, bölmesindeki yüksek bir rafta duran kalem kutusunu çıkardı. Ona güzel bir mektup göndermek o kadar da kötü olmazdı, içinde birkaç espri olabilirdi. Sadece irtibatta kalmak için... Belki de birlikte oldukları o gecelerde Julie ona gerçekten yalvarsa ya da onu ısırса Finkle durabilirdi. Belki de Julie onun devam etmesini istemişti çünkü sonunda kendini çok iyi hissediyordu. Bir gün Finkle'ın ona tecavüz edip etmediğini çözmesi gerekecekti. O zamana dek, irtibatta kalmak iyi olurdu.

Otuzuncu Bölüm

“**R**eplik lütfen!” diye bağırdı Marjorie. Sınıf *The Fifth of July* oyununu ilk kez ellerinde metinler olmadan, akış hâlinde oynamaya çalışıyordu. Marjorie bir gece önce annesiyle tam üç saat çalışmıştı, repliklerini çok iyi biliyordu. Oysa şimdi sınıfta, Marjorie ilk kez hafıza kaybıyla karşı karşıya kalmıştı. Repliğini soran ilk o olmuştu, ilk sahneye başlayalı daha on dakika olmamıştı ki repliğini üç kez daha sordu. Her seferinde bir sonrakini hatırlamak adına kendine olan güvenini daha çok kaybediyordu.

Metinler Millie Klein'daydı, unutanlara repliklerini o hatırlatıyordu. Provanın devam edebilmesi için Marjorie'ye repliklerini bağırarak söylemişti. Bu metinler olmadan ilk oyun olduğundan, herkes konsantre olup oyuna uyum sağlamaya çalışıyordu. Öğrenciler endişeyle oynamaya çabalarken Lucas da köşede homurdanmaya başlamıştı. Sayfalar olmadan çalıştıkları ilk gün böyle şeylerin hep yaşandığını biliyordu, yine de canı sıkılmıştı. Başını kollarının arasına bırakarak görüşünü engelledi, yine de Marjorie'nin bir kez daha repliğini sorduğunu duydu.

Millie Klein sesinde biraz sabırsızlıkla, “Sen ‘Burada kalacağımı defalarca söyledim.’ diyorsun.” dedi.

“Kestik!” diye bağırdı Lucas. “Beş dakika mola. Hatta hayatınızın geri kalanında da mola verebilirsiniz. Marjorie, seni görmek istiyorum.” Öğrenciler fısıldaşarak Marjorie kadar şaşkın bir hâlde dışarı çıktı. Marjorie ise müdürden korkan bir öğrenci gibi gözleri yerde platformdan indi ve öğretmenine yaklaştı. Lucas ona koridoru işaret etti. Koridora çıktıklarında ilk otuz saniye konuşamayacak kadar öfkeliydi. Sonunda, “Sence bu adil mi?” diye bağırdı.

“Ne?” diye sordu Marjorie, ikisinin ayaklarına bakıyor ve aslında sorunun cevabını biliyordu.

“Herkesi mahvetmek.”

“Sadece birkaç replik unuttum. Üzgünüm.”

“İçerideki o insanlar canlarını dişlerine takıp çalışıyorlar. Burada uymamız gereken bir program var ve sen bütün bir günü mahvediyorsun.”

“Üzgün olduğumu söyledim.”

“Yeterli değil. Repliklerinizi ezberlemek zorundasınız derken neden söz ettiğimi sanıyordun?”

“Ezberledim.”

“Ezberlemedin. Orada kaybolup duruyorsun.”

“Dün gece ezbere biliyordum.”

“O hâlde sorun ne, Bayan Weissman? Âdet mi gördün?”

“Bundan nefret ediyorum. Bundan gerçekten nefret ediyorum. Neden erkekler hep kadınlar âdet görürken bir terslik olduğunu düşünür ki?”

“Erkekler düşünmez. Ben de kesinlikle düşünmüyorum. Aklıma ilk kez böyle bir şey geliyor. Haklı mıyım?”

“Hayır. Yakınından bile geçmiyorsun.”

“Bana sorunun ne olduğunu söylemek mi yoksa sınavdan kalmak mı istersin?”

“Not verdiğini bilmiyordum.”

“Vermiyorum ama içinden seni sınıfta bırakabileceğimi bileceksin.”

Lucas karşıdaki duvara yaslandı ve yüksek bir sesle inledi. Başka bir sınıfın öğrencisi tam o sırada aralarından geçiyordu, ne olduğunu anlayamadığı için arkasını dönüp bu tuhaf sahneye ikinci, hatta üçüncü kez baktı.

“Sorun Julie...” dedi Marjorie, hâlâ başka yöne bakarak. “İçimde bir terslik olduğuna dair bir his var ve bu beni mahvediyor.” Marjorie bunu söyledikten sonra Lucas’a döndü ve adamın biraz yumuşadığını gördü.

“Bunu bir Broadway oyunu gibi düşünmelisin ve elbette tüm o gösteri devam etmeli saçmalıklarını da!”

“Deneyeceğim.”

“Hayır. Yapacaksın yoksa kovulursun.”

“Bunu yapabilir misin?”

“Lydia Lindstrom’a sor. Beni ciddiye almadığı için onu sıyrıftan atmıştım.”

Marjorie başıyla onayladı, kendini yeterince azarlanmış hissediyordu, sahneye geri döndü. Son repliğini unuttuğu yere dönüp oturdu. Her ne kadar koridorda âdeta dayak yemiş olsa da bunu sınıfın bilmesine izin vermeyecekti.

“Geciktik ama en başından alalım.” diyen Lucas, Marjorie’yi yerinden kaldırıp soldaki kulise, girişini yapması için bekleme-

ye gönderdi. “Dinleyin, yıldızlar, metinler olmadan ilk günün zor geçtiğini, sizi durdurduğum zaman ödünüzün koptuğunu biliyorum ama burası Boston. Bugün günlerden salı ve perşembe gecesi özel gösterimimiz var. O seyirciler bunu izlemek için para ödedi ve eğlendirilmeyi hak ediyorlar. Eğer canımızı dişimize takıp çalışırsak, onlara bir gösteri sunabiliriz. Pekâlâ, perde insin, evin ışıkları sönsün, sahne ışıkları açılsın.”

Lucas salonun ortasındaki bir sandalyeye kuruldu ve en iyi performansı almayı umdu. Arada sırada birileri repliklerini unutsa da bu Marjorie olmadı, yeniden iyi oynamaya başlamışlardı. Birinci sahneyi bitirdiklerinde Lucas onları alkışladı ve ilk kez onlarla birlikte öğle yemeğine çıktı.

Onu âdeta bir kral gibi masanın başına oturttular. Yemeğe, Anna Maria Alberghetti’nin mikrofonunu kapatmayı unutarak tuvalete gittiği ve *Carnival* seyircilerinin sifon sesini dinlemek zorunda kaldığı gibi ilginç kulis hikâyeleri anlatarak başladı. Öğrenciler bu hikâyeleri yemeklerine gösterdiklerinden daha büyük bir iştahla dinledi. Yemeğin sonunda herkesin ilgisi üzerindeyken Lucas ciddileşti, onu dinlediklerini bildiğinden ortaya en sevdiği felsefesini attı. “Keşke bu kadar tembel olmasaydım.” dedi ve fincanını onu beklemekte olan altlığın üzerine koydu. “Eğer bu kadar tembel olmasaydım, Nobel Ödülü’nü alabilirdim.” Masadaki kimsenin buna şüphesi yoktu, Lucas onlara nedenini anlatmak için öne eğilince, öğrencileri de eğildi.

“Bir yıl önce bir fikre kapıldım ve inanın bana gösteri dünyasıyla ilgili olmayan bir fikre kapılmak beni çok heyecanlandırmıştı. Önce bu kadar geçerli ve önemli bir keşif yaptığıma ben de inanmadım. Demek istediğim bu, bir antropoloğun bulması gereken türden bir teori. Gösteri dünyasına ait beynimden çıktığını düşünmek hâlâ aklımı başımdan alıyor.” Lu-

cas gömleğinin cebinden bir sigara çıkarıp onu yakacak kadar kısa bir süre durdu. Bu, bir konuşmadan ziyade tek kişilik bir gösteri olduğundan, o susunca kimse konuşmadı. Marjorie hâlâ söndürmediği kibritin parmaklarını yakmasından endişelendi. Buna ramak kala Lucas kibriti suyun içine attı ve devam etti. “Darwin sadece yarısını çözdü.” dedi, kendi söylediklerine inanarak. “İnsanların ve hayvanların fiziksel evrimiyle ilgilenmişti ama duygusal evrim tamamen göz ardı edildi. Bunu kız kardeşimin Vermont’taki evinde, yeğenimin çizimlerine bakarken fark ettim. O resimlere baktım ve günümüz beş yaş çocuğunun, Neandertal insanıyla oldukça benzer bir sanat ürettiğini gördüm. O primatlar arzuladıkları, korktukları şeyleri çiziyordu. Buraya kadar söylediklerimi anlayabildiniz mi?” Herkes onaylayan bir tavırla başını sallamıştı. Seyirciyi elinde tuttuğunu bilen Lucas, kahvesinden büyük bir yudum aldı, sigarasından da derin bir nefes. Elinde taze kahve demliği olan garson kız masaya geldi ama Lucas onu uzaklaştırdı. Kesintiler belli ki sadece kendisi tarafından yapılmalıydı. “Resim bağlantısını kurduktan sonra teoriyi geliştirmem uzun zaman aldı. Sonra bir sabah, bir gece önce yaptıklarımın aksine, beynim uyumla çalışmaya başladı. Tam da köhne mutfağımın ortasında, Neandertal dönemlerde tüm dünyanın duygusal açıdan beş yaşında olduğunu kavradım. Oradan yola çıkarak tüm dünya tarihi gözlerimin önüne serilmişti. O sıkıcı derslerde öğrendiğimiz tarihten bahsetmiyorum, duygusal tarihten söz ediyorum.” İlgi odağı olduğunu bilerek, garsona göz kırptı ve fincanını uzattı. Kendi fincanı dolduktan sonra diğer fincanların da doldurulmasını işaret etti. Kahvesine şeker boca etti ve içilemeyecek kadar sıcak olduğunu görünce, konuşmasına devam etti. “İnsanoğlu fiziksel olduğu kadar duygusal da bir evrim geçirdi. O çizimleri yapan ve aynı

bugün beş yaşındaki çocukların yaptığı gibi birbirlerinin kafasına vuran beş yaşındaki bir dünyaydı. Meryem Ana ve İsa'yı kabul eden dünya on yaşındaydı. On yaşındayken hepimiz annelerimizin birer bakire olduğunu düşünürüz. Tarihi ve duyguları buradan yola çıkarak eşleştirebilirsiniz. Uzaya gittiğimizde ergenliğimizin en son boşalmasını yaşıyorduk." Lucas yumruğunu heyecanla havaya kaldırıp son sözünün altını çizdi. "Büyük, güçlü bir boşalma uzaya yayıldı çünkü dünyadaki herkes birer ergendi. Ellilerden çıktık, yani masum ergenliğin döneminden ve kendimizi durduramadık. Günümüz daha da ilginç. Dünyadaki herkes yaklaşık on sekiz yaşında. On sekiz sayısını sadece birbirimizi anlayabilmemiz için kullanıyorum. Anlayabiliyor musunuz? Bizler on sekiz yaşındayız, işte bu yüzden on sekiz yaşındaki bedenimizi geride bırakmamız gerektiğinde mutsuz oluyoruz. Dünya duygusal olarak kırk yaşında ve biraz şişmanlamak hepimizi mutlu edebilir." Lucas gülümsedi, grubunu etkilediğini biliyordu.

Hepsinin adına konuşan Saucy oldu, "Vay canına!" dedi. İçlerinde dinlediklerinden etkilenmeyen bir kişi bile yoktu.

"Hey, sakın beni çok ciddiye almayın." dedi Lucas. "Ben sadece dünyanın geri kalanı gibi böyle bir sürü saçmalıkla dolu, aç bir aktörüm. Nobel Ödülü konusunda da dalga geçiyordum."

"Hayır, bence almalısın." dedi Marjorie, yanındaki adamın yüce biri olduğunu hissedebiliyordu.

"Bu kadarı yeter!" dedi Esther.

"Ne yeter?"

"Şu Lucas Morgan'ı anlatıp durduğun yeter! Seni seven bir kocan olduğunu biliyorsun, değil mi?" Marjorie annesinin ciddiyetini anlamıştı, kadın arkasını dönüp yemeğiyle ilgilenmişti.

Tavada Marjorie'yi yemesi için zorla ikna ettiği bir omlet vardı ve omlet ilgi bekliyordu. "Sesinde hoşuma gitmeyen bir şey var. Bana bu Morgan'ın senin aklına girdiğini söyleyen bir şey."

"O benim öğretmenim. Hepsi bu."

"Umarım. Umarım öyledir. Günde yirmi dört saat ondan bahsetmenden gerçekten hoşlanmıyorum ama asıl hoşlanmadığım provaları onun evinde yapıyor olman. Bana göre prova sahnesi ve koltukları olan bir yerde yapılır, hem de bir sürü koltuk. Bence öğrencilerini evine götüren bir öğretmen tutuklanmalı." Bu sözleriyle Esther, Marjorie'nin yumurtalarını önüne koydu, tabağı masaya biraz sert bırakmıştı. Öfkesini asla saklayamazdı. "Ye! Soğuyacaklar."

Marjorie yemeğini yedi, doğru zaman gelince kızının başında dikilmesi gerektiğini, aksi hâlde tabağında yemek bırakacağını düşünen annesine baktı. "Budalalık ediyorsun, anne. İnsanlar onun evinde prova yapıyor çünkü okul geceleri kapalı. Birkaç yıl sonra kırk olacağım. Sence kırk yaşındaki bir adam beni dairesine götürdüğü için gerçekten tutuklanmalı mı?"

"Yaşın bir önemi yok. Senin bir kocan var. Kadının varoluşçu olmak ve anı yaşamakla ilgili tüm o yalanları söyleyen adamla kaçtığı *Fear of Flying* kitabını hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

"Tamam, işte o kadın evliliğini mahvetmişti, bu da sana ders olsun."

Marjorie ayağa kalktı, tabağını sudan geçirdi ve bulaşık makinesine koydu. "Haklısın, anne. İyi görünmeyen varoluşçu bir yalancıyla asla Avrupa'ya kaçmamalıyım. Lucas Morgan ilgimi çekmiyor ve öyle biri değil. O dürüst... Bilmiyorum... Olağanüstü. Geçen gün, birkaç akış provasından sonra bize notlar

verdi. Bir de tepsiler dolusu meze ve sandviçler getirtmiş çünkü turnede olsak böyle yapardık. Ve...”

“Bu yüzden mi onun evine gidiyorsun? Sana meze verdiği için mi? Meze mi istiyorsun? Sana kocaman bir servis tabağı hazırlarım. Sana tepsiler dolusu sandviçler yaparım... Seni seven bir kocan var.”

“Lucas’a sadece prova yapmak için gidiyorum.”

“Sürekli ondan söz ediyorsun, Marjorie. Adamın sınıfta yaptıklarını anlatırken gülümsediğinin farkında mısın? Bana sürekli adamın Nobel Ödülü alacağını söyleyip duruyorsun. Geçen hafta adamın evinden geldiğinde aslında yaşı küçük olduğu için gitmemesi gereken bir danstan dönen yeni yetmeler gibiydin. Ben falcı değilim ama bu adam tarafından büyülenmeye devam edersen başına gelecek felaketi görebiliyorum.”

Esther korkuyordu. Marjorie kolunu annesinin omzuna doladı. “Endişelenme. Endişelenmen çok saçma. O iyi bir öğretmen ve ilginç, tuhaf bir adam. Bütün sınıfı büyülüyor; erkekleri, kızları ve hatta henüz ne olduğuna karar verememiş olanları bile.”

“Belki gelecek sefer yatak olmayan bir yerde prova yapabilirsiniz.”

“Belki.

Marjorie annesini rahatlatırken bunu içtenlikle söylemişti; oysa on iki saatten kısa bir süre sonra Lucas Morgan’ın yatağındaki beyaz çarşaflarda çıtırplak uzanıyordu. İkisinin de karnı guruldadığı için Lucas, Çin yemeği almaya gitmiş, Marjorie’ye yerinden kıınıldamamasını tembihlemişti. Marjorie hem heyecanlıydı hem de kendini bir aptal gibi hissediyordu. Öğretmenin yatağında olduğu için heyecanlıydı ama sevişme son

bulduğu için aptal gibiydi, yalnız ya da çıplak olmak hoşuna gitmiyordu.

Lucas'ın dairesine doğaçlama yapmak için gitmişti. İlk günden beri sınıfta ikili ya da üçlü gruplar hâlinde doğaçlamalar yapıyorlardı. Sonra, provaların dördüncü haftasında, Lucas her birinin *The Fifth of July*'daki karakterleri için birebir doğaçlama yapacağını söylemişti. Saucy ertesi gün bu seanstan döndüğünde, "Hayatımda ilk kez, oyunculuğın ne olduğunu anladım." dedi.

O gün sıra Marjorie'deydi ve Esther onu Lucas'ın dairesine gitmemesi için uyarmıştı. Yolda bir restorana uğradılar, sıcak sade kahve alıp sıcak kartonları dört kat yukarı taşıdılar. Eve geldiklerinde hizmetçi işini bitirmek üzereydi, küçük, karanlık dairede temizlikçi bir kadın olması Marjorie'yi şaşırtmıştı. Lucas onu "hayatı boyunca tanıdığı Mary" olarak tanıştırdı, parasını verdi ve iki yanağını birden öptü. Marjorie'ye her yerin ıslıl ıslıl olduğunu söyletti ki gerçekten de öyleydi. (Aylar sonra, Marjorie Amanda'ya ev o kadar temiz olmasaydı, çarşafların yeni değiştirildiğinden şüphe edebileceğini ve belki de bu yüzden onunla yatmayacağını itiraf edecekti.)

Kahvelerinin tadına baktıktan sonra Lucas, "Bana Shirley Tally hakkında bildiğin her şeyi anlat." dedi.

"Sana anlattım. Bu rolü birkaç haftadır oynuyorum."

"Tekrar anlat."

"On üç yaşında, çok dramatik, sanat alanında muhteşem bir yetenek olacağını hissediyor. O... O bir aşk çocuğu ve bunun bir sonucu olarak son derece ahlaklı. İnsanların tüm o pis şeyleri yaptığını düşünmek onu delirtiyor. Öte yandan meraklı. Birilerini çıplak yakalamak için pencereden dışarı bakıp duruyor.

Bazı açılardan bana Julie'yi hatırlatıyor. Aralarında çok yaş farkı yok. Daha çok masum olduğunu söyleyebiliriz. Henüz dokunulmamışlar ve bekâretleri âdeta parıldıyor.”

“O olabilir misin?” Marjorie bu soruya şaşırmıştı, Lucas kahvesini bitirene dek ona yardımcı olmadı, sonra kâğıt fincanı bir bira kutusu gibi buruşturup attı.

“Onun gibi olmak mı onun gibi oynamak mı? Onun gibi oynayabilirim.”

“Sadece bu gecelik, Shirley Tally ol. Onu istediğin duruma sok.” Marjorie kısa bir süre düşündü sonra bacakları açık bir şekilde koltuğa oturdu.

“Tamam ama bu uzun sürmese iyi olur yoksa annemi aramam gerekecek.” dedi.

“Sen bir annesin, anneler annelerini aramazlar.”

Lucas'ın role girdiğini anlamaması Marjorie'yi hayal kırıklığına uğratmıştı. “Shirley olmaya çalışıyordum. Onun annesini araması gerekirdi. Benden o olmamı istediğini sanmıştım.”

“Bu kadar hızlı değil. Karşındakine seninle akabilmesi için zaman vermelisin.” diyen Lucas pantolonunun düğmelerini çözdü.

Marjorie karakterde kalarak, “Kaçıyorsun çünkü seni kandırdım.” dedi.

“Gidiyorum çünkü işlemem gerek ve halı yeterince eski olsa da onu daha fazla yıpratmak istemiyorum.”

Marjorie, “İzleyebilir miyim? Annem insanları işerken seyretmeme izin vermiyor. Ama eğer büyüüp Bette Davis kadar muhteşem biri olacaksam her şeyi deneyimlemek zorundayım.” diye karşılık verdi ve en iyi on üç yaş hâliyle gülümsedi.

“Oyunculuk sınıfımdaki isteyen herkes beni işerken seyredebilir, buna anneleri ve babaları da dâhil. Shirley Tally seyrederemez.” Lucas koridora yöneldi, Marjorie bunun doğaçla-manın bir parçası olup olmadığından şüpheliydi. Sınıfın daha ilk gününden itibaren Lucas Morgan’ın oyuncululuğunun en iyi tarafının şu olduğuna karar vermişti: Adamın rol yapıp yapmadığını anlamak mümkün değildi. Küçük, karanlık koridorda peşinden gitti. Lucas kapıyı açık bırakmıştı, isterse izleyebilirdi. Ama hem Marjorie hem Shirley, erkeklerin banyolara fayans döşemek için çok zaman harcadığı bir dönemden kalma yeşil ve siyah tonlardaki banyoya bakmamayı tercih ettiler.

“İçeri gelebilirsin.” Lucas bunu dünyanın en uzun işeyen adamı olarak söylemişti.

“Eğitimimin hayatın genel hatlarını gözlemlemeden de devam edebileceğine karar verdim. Sufle yapıyor olsaydın seni belki izlerdim. Herhâlde birinin bir şeyi dışarı atışını izlemeden de başarılı bir sanatçıya dönüşebilirim.” Marjorie artık Shirley’yi içinde hissetmeye başlamıştı.

Oturma odasına dönünce şişeden portakal suyu içen Lucas, Marjorie’ye hazır olup olmadığını sordu. Bir süredir Shirley Tally gibi dolaşan Marjorie’nin kafası karışmıştı.

“Karaktere girdin ama ben onu bir duruma sokmanı istiyorum. Bana Shirley’nin nerede olduğunu söyle, sonra birlikte dünyanın asla unutamayacağı bir senaryo üretelim.”

“Bir sahne mi demek istiyorsun? Yani mesela parkta gibi?”

“Son zamanlarda hiç parka gittin mi? Eğer yanlışsam beni düzelt ama banliyöde yaşayan insanların ihtiyaç duyduğu çimen zaten ön bahçelerinde var. Parklar onların yaşamlarının bir parçası değil.”

“Pervaza oturup düşmemeyi başarırsam yatak odamdan Central Park’ı görebiliyorum.” Bunu, sanki 1958’de bir çocuğu etkilemek istediğinde yaptığı gibi söylemişti. Onu babasının parası değil, doğaya olan yakınlığıyla etkilemek istiyordu.

“Bence buradaki anahtar kelime, görünmek.” Lucas boş portakal şişesini çöpe attı. Marjorie, Shirley Tally’nin nerede olmasını istediğini bulmak için odanın bir köşesine geçti. Lucas kanepenin ortasındaaydı, kollarını yıpranmış kumaşın üzerinde iki yana açmıştı. Kanepe daha ona miras kalmadan ortaya çıkmış küçük iplikleriyle oynuyordu. Marjorie düşünürken onu izlemeyi seviyordu. Öğrencilerinin çoğu kendini onun kadar paralamıyordu, böyle içten bir çabaya şahit olmak güzeldi. “Heyecanlı anlarda doğaçlama çok işe yarar.” dedi.

“Lokanta!” diye atıldı Marjorie, bir şey yakaladığını biliyordu. “Sınıfın ilk günü anlattığım lokantayı hatırlıyor musun? Lokanta soyulmuştu ve hırsızlar insanları yere yatırıp seks yapmaları için zorlamıştı. Shirley’yi oraya koymak istiyorum.” Bu fikir Marjorie’yi heyecanlandırmıştı, yirmi dakikadan kısa bir süre sonra kendilerini yatakta buldular.

Lucas Morgan’ı baştan çıkartan Marjorie Weissman mıydı yoksa Lucas, Shirley Tally avantajından mı yararlandı, pek anlaşılmadı. Doğaçlama, Shirley’nin menüden egzotik bulduğu bir yemek siparişi vermesiyle başlıyordu. “İzgara peynir alacağım.” dedi. “Soğanı bol olsun. Benim geldiğim yerde, yeterince soğan olmaması âdeta bir günah sayılır.” Lucas eli çabuk aşçıyı oynuyordu. Her şey yolundaydı ve Marjorie ya Shirley ya da bizzat kendisi olarak tezgâhın üzerinden eğilip hayalî soğanların tatlı nefesine zarar vermediğini eli çabuk aşçıya ya da Lucas’a ispatlamak için onu öptü. İşte Marjorie tam da burada karakterinden çıktı çünkü on üç yaşındaki bir çocuk asla böyle öpmezdi.

"Tadın çok güzel." dedi Lucas.

"Umarım öyledir."

"Ne yaptığının farkında mısın?"

"Yani oyunculuk beni sarhoş etti mi demek istiyorsun? Ne yaptığımı biliyorum. Ben Marjorie Weissman ve sen de Lucas Morgan'sın, birazdan soyulmak üzere olan bir lokantadayız." Bu kez Lucas onu öptü ve çok geçmeden elini tutup yatak odasına götürdü.

"Bize bunu yaptırdıklarına inanamıyorum." diyen Marjorie başlarına silah dayamış hayalî soygunculardan söz ediyordu.

Her ikisi de henüz giyinikken Lucas onu yatağın yanında öptü ve Marjorie evlilik dışı seks yapmak üzere olduğunu fark etti. Evli insanlar sevişmeye yataarken başladılar.

Lucas gömleğini çıkardı. Marjorie onun göğsünü sıniıftayken de görmüştü ama Malboro erkeğinin göğsünde çok az kıl olmasına bir kez daha şaşırdı.

Lucas, Marjorie'nin tahmin ettiğinden çok daha çabuk pantolonundan kurtulmuştu. O da tişörtünü çıkardı.

Adam boxer şort giyiyordu. David'i düşündü. O uzun şortlar giyerdi, altmışlarda Marjorie bir tek onları beğenirdi. Oysa Lucas'ın üzerindeki şort güzeldi, seksiydi, muhteşemdi.

Marjorie kot pantolonundan kurtulmaya çalışırken Lucas şifonyerinin çekmecelerinde prezervatif aradı. Kadına gösterdi ve sonra takmak için arkasını döndü.

Bir sürpriz daha. Marjorie kendisine doğru yaklaşmakta olan dik, büyük plastiğı görünce şaşırmıştı. Ereksiyonların kendiliğinden olabildiğini unutmuştu.

Lucas oyunculuğı verdiği enerjinin aynısıyla sevişiyordu. Onu yatağı itti, ağzıyla ağzını kapattı, Marjorie'nin nefesini içine çekti.

Göğüsleri Marjorie'nin ne kadar arzulu olduğunu ele veriyordu. Dikleşmişlerdi ve adamın bir sonraki hareketini bekliyorlardı. Onların bu kadar istekli olması Marjorie'yi utandırmıştı. Lucas'ın tuhaf şeyler yapmamasını umdu. Sevişmelerinin yönetmeni oydu. İşte şimdi de yatağın kenarına geçmiş bacaklarını açıyordu. Bedeni ona doğru esnedi, dokunulmak istiyordu. Lucas parmağını onun içine sokup Marjorie'nin değil, kendi ritmine göre hareket etti. Oturma odasından bu yana konuşmadıkları için, Marjorie ona ne yapması gerektiğini söyleyerek büyüyü bozmak istememişti.

Üzerine çıkacağına hiç şüphe yoktu ama içine girmeden önce onu bacaklarından yatağın ucuna çekti ve başını duvara vurmasını istemediğini açıkladı. Anlaşılan bu yatakta ilk kez eğlenmiyordu.

Marjorie içine girmesine yardımcı oldu ve adam "Güzel mi?" diye sordu. Marjorie hemen öyle olduğunu söyledi. Amacı adamın durmamasıydı.

Gerçek şu ki güzel değildi. Heyecanlıydı. Nefesini kesiyordu. Ama iyi değildi.

Marjorie rahat değildi, prezervatif rahatsız ediyordu. İki kez pozisyon değiştirdi. Hâlâ rahatsızdı ama bir daha hareket etmedi. Bedenini tatmin olmak için gereken şekilde kasamadı. Orgazma ulaşmayı denemeyecekti çünkü bunu denemek Lucas'ın görmesini istemediği şekillere girmesine ve duymasını istemediği sesler çıkarmasına neden olacaktı.

Lucas "Ah, Tanrım!" diye haykırarak boşaldığında, adama sımsıkı sarıldı, işi bittiği hâlde olduğu yerde bir süre daha kalabileceğini anlatmaya çalışıyordu.

Lucas ona iyi olup olmadığını sorduğunda iyi olduğunu söyledi ve neden hiçbir yazarın bir kadının bedenini anlama-

dığını merak etti. Her zaman yepyeni sevgililerle son derece tatmin edilmiş sonlar yazarlardı. Kadınların, “Biraz sola kay.” gibi şeyler söylemek istemeyeceği hiç akıllarına gelmez miydi? Değişiklikler ya da farklı pozisyonlar olması gerektiğini fark etmiyorlar mıydı? Yabancı bir odada, yeni bir adamla ilk kez birlikte olmanın bile yeterince iyi olabileceğini anlamıyorlar mıydı?

Ya da...

Bir sevişmeyi osurmadan tamamlayabildiği için mutlu olan tek kadın o muydu?

Emin olduğu bir şey vardı. On sekiz yıldan sonra ilk kez yatakta terlemişti.

Lucas üzerinden inerken, “Seni seviyorum.” dedi. “Bunu söylemek zorunda olmadığımı biliyorum, ne kadar sürecektir bilemem ama şimdi, seni seviyorum.” Marjorie’nin sol göğsünü öptü, kadın göğsü çıplak olduğu için sevindi.

“Bunu herkese söyler misin?” Bunu, ağzını açana dek titrediğini fark etmediği bir ses tonuyla söylemişti.

“Evet ama bunun nedeni yatağa sadece sevdiğim insanlarla girmem. Ben önüne gelen herkesle yatan bir adam değilim. Her seferinde aylarca bekâr yaşarım. Bana inanıyor musun?”

“Hayır.”

“İnanmalısın.”

“Seni asla sevmeyeceğim.” Marjorie bunu içtenlikle söylemişti. Herhangi bir kuzgınlığı olmadığını göstermek için adamın elini tuttu. “Aynı anda sadece bir kişiyi sevebilirim.”

“Banliyölerde öyle yapıyorlar. Oysa burada, Manhattan’da aynı anda on ya da yirmi kişiyi birden sevebilirsin.” Kadının

çenesini ısırđı, Marjorie hoşuna gitmiş gibi yaptı ama bu bir yalandı.

“Kocam beni bir başkasına âşık olarak aldattı, ben bunu ona yapamam.” Marjorie neden böyle bir zamanda ve yerde David’den söz ettiğini anlayamamıştı.

Lucas onu bir kez daha öptü, Marjorie çıplaklığından memnun bir hâlde karnının üzerine yuvarlandı. Adamın ter kokan omzunu öptü. “Çok tatlı bir popon var.” dedi Lucas. “Tek bir sivilce bile yok. Daha yakından bakmamın bir sakıncası var mı?” Marjorie yakından incelenmekten korksa da bu onu heyecanlandırmıştı. Lucas poposunu incelerken o da başını yastıklara gömdü. Yeni biriyle seks yapmak korkutucuydu ama öncesi ve sonrası harikaydı. Öncesi Peter Gootkin’den bu yana bilmediğı bir beklentiydi. Çocuğa kaşmir kazağından uzak durmasını söylediğı hâlde, ellerini sütyeninin içine sokmaya kalkışmıştı. David’le seks sonrası her zaman sakın olurdu. Her ne kadar içini bir sıcaklık hissi kaplasa da olay bittiğı için heyecan olmazdı. Lucas küçük küçük poposunu dişliyor, içine girmenin yollarını arıyordu. Ama Marjorie ona yol gösteremeyecek kadar utangaçtı. Tatmin olmadığını söyleyemeyecek kadar utanıyordu.

Marjorie hâlâ dokunulmayı isterken, Lucas çıplak ve canlı bir şekilde yatağın başına dikildi. “Birbirimize bunun karşılığını verelimiz.” dedi.

“Ne?”

“Sen evlisin. Beni annene götüremezsin. Ben hapı yuttum. Seni anneme götüremem çünkü deliye dönüp iyi bir soydan gelmediğimizi söyleyerek hepimizi utandıracak kadar cesur. Senin bir çocuğun var ve ben kendim bir çocuğum yani herhangi bir teklifimi kabul etmen aptallık olur. Bu arada hareket etme

şeklinden çok fazla egzersiz yaptığını görebiliyorum, o yüzden seni kolay kolay bırakmayacağım.”

“Bunun birbirimize para vermemizle ne ilgisi var?”

“Seni yatağında istiyorum ve bunun karşılığını vermeye gönüllüyüm.”

“Karşılığını vermek mi? Bir fahişe gibi para almaktan mı söz ediyorsun?” Marjorie, Lucas’ın bu teklifiyle pohpohlanmak yerine aşağılanmıştı.

“Hayır. Bir fahişe gibi değil. Eğer bir oyunculuk işi kapsaydın, emektar bir oyuncu gibi karşılığını almak istemez miydin?” Marjorie tam olarak ne demek istediğini anlayarak başını salladı. “Demek istediğim senin hak ettiğini düşündüğüm parayı sana ödemek isterdim, sen de benim hak ettiğimi düşündüğün parayı ödeyebilirsin.” Marjorie Lucas’ın rol yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyordu.

“Bu bir doğaçlama falan mı?” Çarşafıya sarındı.

“Hayır. Eğer birbirimize karşılığını verirsek kendimi suçlu ya da sorumlu hissetmeyeceğim ve seni incittiğim zaman büyük bir olasılıkla çok kötü olmayacaksın.”

“Neden kendimi bir sahnenin ortasında gibi hissediyorum?”

“Bu bir oyun değil. Seyirciler yok. Sadece fazla yakın olmayı göze alan iki insan var.” Lucas yatağa uzanıp Marjorie’yi üzerine çıkardı. Her ne kadar çarşafı bırakmak zorunda olmak tuhaf gelse de yeniden yakın olmaları güzeldi. Adamın göğsüne yattı, Lucas konuşmak için Marjorie’nin saçlarını yüzünden çekmek zorunda kalmıştı. “Sakın beni terk etme.” dedi.

“Bana para ödeme.”

“Âşık olmamak için daha iyi bir yol düşünebiliyor musun?”

Marjorie hiç düşünmeden, “Hayır.” dedi. “Sence ne kadar ederim?” Marjorie’nin bu fikri sevmeye başladığını gören Lucas, altından kaydı ve çek defterine koştu.

“Çek kabul ediyor musun?” diye sorarken bir yandan da dış-leriyle Mont Blanc dolma kalemin kapağını açıyordu.

“Sadece sen de kabul edersen.” Marjorie çek defterinin oturma odasında olduğunu hatırladı. Yatakta çıplak kalmak istemesine karşın ayağa kalkıp giysilerinin koruması olmaksızın yürümeye pek de istekli değildi. Henüz New York’taki bir dairenin orman perisi gibi dolaşmaya hazır değildi. “Çantamı getirir misin?”

“Sorun ne hanımefendi, fotoğrafçılardan mı korktunuz?”

Lucas gidip çantayı getirdi, ikisi de çekleri yazmadan önce biraz düşündü. Marjorie yazmaya başlamadan Lucas bitirmişti bile, kadının zorlandığını görünce bunun çok da büyük bir önemi olmadığını hatırlattı. Marjorie ona sadece değeri neyse onu ödemeliydi. Marjorie çeki yazarken alt dudağını dişledi. Hesaptan düştü, rakamları iki kez kontrol etti. İsim yerine L. Morgan yazdı. Sonunda çeki ikiye katladı ve postacıya yılbaşı hediyelerini teslim eder gibi bakmadan uzattı. Kendi çekine bakar bakmaz hemen verdiği çeki geri istedi.

“Hayır. Yeterince adil.” Lucas çekini bırakmamıştı.

“Bir hata yaptım.” Adama verdiği çeke uzandı ama Lucas uzaklaştı. Marjorie’nin iki seçeneği vardı, ya çıplak bir hâlde çeki almak için savaşıacak ya da kendini yastığa geri bırakacaktı. Üzüntüyle “Ben sadece bir eklemek istedim.” dedi.

“Neden bu kadar üzüldüğünü anlamıyorum. Anlaşma değerimiz neyse onu ödemekti. Ben son derece mutluyum. Çin yemeği ister misin? Ben ısmarlıyorum.”

Lucas onun cevabını beklemeden ve Marjorie aç olduğunu itiraf edemeden giyindi. Ön kapıyı ısıklık çalarak kapatıp çıktı. Marjorie adamın iki yüz dolarlık bir çek yazıp karşılığında yirmi beş dolarlık bir çek almasına nasıl bu kadar sevinebildiğini anlamamıştı.

Ertesi akşam prova yerine aşk yaptılar. Lucas kendi yaş grubundaki kadınları neden beğendiğini hatırladı. Marjorie ihtiyaçları konusunda sessiz kaldı, olmaması gerektiği hâlde çıplaklığın tadını çıkardı. Ondan sonraki gece Lucas, Marjorie'ye ona âşık olmaktan korktuğunu söyledi. Bu kelimelerle dolup taşan Marjorie, tatminsizliğini dile getirmek için çok geç olduğunu düşündü. Yataktaki haklarını savunmadığı için kendine kızgındı, öte yandan yatakta yeni bir adamla birlikte olduğu için de şaşkıındı. Cuma gecesı David akşam yemeğı için şehre geldi. Esther odasının kapısını kapatınca, Marjorie, David'i odasına aldı. Haftanın ilk orgazmının keyfini çıkardı ve iki adama ihtiyacı olduğunu anladı. Biri heyecan ve diğeri de orgazm için gerekliydi. O sıralar David'in de biriyle yatmak, diğeriyle flört etmek için iki kadına ihtiyaç duyduğunu düşünmüyordu.

Bir cumartesi gecesı Lucas ve Marjorie, Hepburn ile Tracy oldular. (Marjorie, gerçek Hepburn'ün Tracy tarafından tatmin edilmiş olmasını diledi.) Sabaha karşı iki sularında, Lucas onu taksiye bindirirken sımsıkı sarıldı. Birbirlerine âşık olduklarını söyledi. Marjorie de Julie'nin üç hafta sonra eve döneceğini... Taksi yola çıktığında, Marjorie arkasını dönüp baktı. Lucas sokağın ortasında öylece dikilip duruyordu. Gözden kaybolup gitgide küçülene dek birbirlerine baktılar. Marjorie başının dertte olduğunu biliyordu.

Otuz Birinci Bölüm

“*P* ekâlâ, önce ben mi anlatayım yoksa sen mi anlatmak istersin?” Saloon’da pizza siparişi verdikten sonra Amanda tam da böyle söylemişti. Marjorie Lucas’la yatmasının ertesi günü birlikte öğle yemeği yemeleri için yalvarsa da çocuklar, kocası ve köpekleri (Cocker Spaniel cinsi köpekleri kusmuştu.) Amanda’nın şehre gelmesine engel olmuştu. Marjorie, ilişkisini anlatırken arkadaşının yüzündeki ifadeyi görmek istediğinden telefonda bir şey söylemekten kaçınıyordu. Esther, Amanda için küçük, kuru erikli keklerden alıp biraz yumurta hazırlamasını önerse de Marjorie dışarıda yemeleri konusunda ısrar etti.

“Neden?” diye sordu Esther. “Gizlediğin bir şey mi var?”

“Bir insanın arkadaşıyla restoranda buluşmak istemesi gizlice iş çevirdiği anlamına gelmez.” dedi Marjorie. Sınıfta fazla pahalı duracağından yaz boyunca giymediği beyaz, keten elbisesini giymekle meşguldü.

“Neden bana çok iyi bildiğim bir şeyi söylüyorsun ki?” Esther bazen cevap almayı beklemezdi.

Alkışlarla sahneye tekrar çağrılmanın tadı yüzünden hep en

sona kalmayı tercih eden Marjorie, Amanda'nın yeni haberleri anlatmasına izin vermişti. "Her gün Jane Fonda'nın egzersiz videosunu çalışıyorum." Vücudunun yeni hâlini göstermek için ayağa kalktı, oysa eskisinin aynıydı. Oturur oturmaz ekmek si-parişi verdi ve "Pekâlâ, sende ne haberler var? O güzel giysilerin içinde yeterince ter döküyor musun?"

Marjorie yavaş yavaş konuştu. "Sınıf güzel, geçen hafta Julie'yi gördük ve oyunculuk eğitmenimle bir ilişki yaşıyorum." Ne yazık ki Amanda çılgınlığını bastırmayı başaramadı.

"Oyunculuk eğitmenin mi? Kocan eve dönmeni beklerken sen kendini gösteri dünyasında sanan aşağılık bir herifle mi ya-tıyorsun?" Marjorie, Amanda'nın onun için heyecanlanmasını beklemişti. Oysa Amanda öfkeliydi.

"Benim için sevinirsin sanmıştım."

"Gerçekten mi? Belki de düşündüğünden daha namuslu bir kadınımdır. Bir ilişki yaşadığın için seni tebrik etmem gerektiğini bilmiyordum. Ne de olsa Regan'a oy verdim." Amanda kıtır ekmek çubuğuna geri döndü.

"Her şeyi öğrenmek istersin diye düşünmüştüm. Yargılayıcı olmak yerine benim için heyecanlanırsın sanmıştım."

"Seni yargılamak istemedim. Sadece çok şaşırdım. Belki de seni tebrik etmek için masanın etrafında dans etmememin nedeni geçen akşam Rexall'da David'i görmüş olmamdır. Adam berbat görünüyordu ve sadece seni ne kadar özlediğimizden konuştuk. Aramızda âdeta 'Marjorie'yi kim daha çok özledi?' yarışması yaptık ve inan bana, Marge, kimin kazandığını bilmiyorum. Bize bunu yaptığına inanamıyorum." Garson yemekleri getirerek konuşmalarını böldü. Masadan ayrıldığında, iki kadın da öfkelenmeye başlamıştı.

Küçük bir çocuk gibi hareket eden Marjorie, "Benim için

mutlu olacağını düşünmek ne büyük aptallıkmış.” dedi.

“Sana karşı her zaman dürüst oldum, o yüzden seninle aynı fikirdeyim. Bu senin aptallığındı. Ben Bronxlu, en büyük hayali birden fazla banyolu bir ev olan zavallı bir serseriyim. Hiç başka birinin yasak ilişkisine sevindiğimi gördün mü? Harriet Shaifer koro şefinin kardeşiyle yattığında olanları hatırlamıyor musun? Ne kadar midemi bulandırdığını?”

“O farklıydı. Harriet, Hâl ile birlikte yaşıyordu.”

“David senin sadece yaz için gittiğini düşünüyor.”

“Bu tavrına inanamıyorum, Amanda. İnsanların her zaman böyle ilişkileri olur.”

“Olduğuna eminim. Bu, hoşlanmam gerektiği anlamına gelmiyor... Bak, Marge, bu sana karşı olan sevgimi ya da başka bir şeyi değiştirmiyor, hâlâ sana deli oluyorum. Tamam, en iyi arkadaşım yasak bir ilişki yaşıyor. Bence hata yapıyorsun ama elbisenin önüne kırmızı bir A harfi dikecek değilim.” Marjorie, Lucas’ın yatağına girdiğinden beri ilk kez kendini suçlu hissetmişti.

“Her şeyi öğrenmek istersin sanmıştım. İlk seferinde sürekli Amanda’ya anlatmak için sabırsızlanıyorum diye düşündüğümü biliyor musun?”

“Yaparken mi?”

“Yaparken. Buna inanamamıştım. Bedenim oradaydı ama aklım senin Syosser’teki mutfağındaydı. Bugüne dek o kadar zor bekledim ki. Milyonlarca soru sorarsın diye düşünmüştüm.”

“Bak, belki de sen benden daha karmaşıksın.” Amanda Tab”

* Tarihte, zina yapmış kadının göğsünde taşımak zorunda olduğu kırmızı renkli A harfi.

** Tab: Coca-Cola firmasının 1963’te ürettiği bir diyet kola markası.

ieeğinin buzlarını karıştırdı ve bardağının üzerinden Marjorie'ye baktı. "Ne sormamı bekliyordun? Penisinin uzunluğunu mu?"

"Bu biraz tuhaf. Daha önce hiç sünnet olmamış bir penis görmüş müydün?"

"Marjorie. Adamın penisini sormadım, sadece örnek veriyordum."

"Yüzün kızardı. Yanakların gerçekten kıpkırmızı oldu." Marjorie elini çantasına sokup Clinique marka pudrasını çıkardı ve Amanda'ya yüzünün rengini gösterdi. "Nasıl olur da kızarırsın? Nassau County'nin en küfürbaz kadını sensin."

"Evet, küfürlü konuşuyorum, ne olmuş yani? Bu, bir restoranda oturup en iyi arkadaşımın kocasının arkasından iş çevirerek Yahudi olmayan biriyle yattığı için mutlu olacağım anlamına gelmez."

Marjorie kaşığını sertçe masaya bıraktı ve konuşmadan önce gözlerini yumdu. "Bana kendimi suçlu hissettirmek için elinden geleni yapıyorsun ama bu boku yemeyeceğim."

"Sen hayatın boyunca 'bok' bile demedin. Bu şehrin seni ne kadar değiştirdiğine bir bak!"

"Karşındaki benim, Marjorie. Aynı Marjorie. Sadece yasak seks yaptım, bu arada kocamın yaptıkları yüzünden bunu hak ediyorum ve ben her zaman 'bok' derim. Sadece sen dinlemiyordun."

Amanda'nın onaylamadığı ilişki dışında başka şeylerden konuşmaya çalışarak huzurlu denebilecek bir yemek yediler. Marjorie, arkadaşının düşüncelerini umursamaktan vazgeçmiş, günahlarını itiraf ettiği için kendinden nefret etmeye başlamıştı. Kahveleri bittiği sırada, Amanda'nın New York'a gelmiş

olmasına pişmandı. Sürdürmekte olduğu bu küçük gösteriyi kimsenin mahvetmesine ihtiyacı yoktu.

Sonunda Amanda, “Neden sen hesabı ödemiyorsun? Sonra da birlikte Columbus’a yürürüz.” dedi. “Warren’a onun için bir saat bakacağıma söz verdim. Birdenbire Art Deco tarzıyla ilgilenmeye başladı.”

Marjorie garsona işaret etti, hesabı istedi ve tam parayı çıkardığı sırada ne yaptığını fark etti. “Neden ben ödüyorum?” Bir ay önce olsa hesabı ödemek için Amanda’yla yarışırdı ama şimdi bir öğrenci gibi düşünüyordu.

Amanda çantasına uzanmadan öylece dikildi ve Marjorie’ye anlaşılmaya hiç de niyetli olmadığını gösterdi. “Çünkü bugün beni yeterince kızdırdın. Sana Warren’ın saatini aldirtmadığım için sevinmelisin.” Amanda restorandan çıkmak üzere kapıya yöneldi.

Columbus’a giderken pek konuşmadılar. Aralarına mesafe koyan ayrı geçirdikleri bir ay değil, bir erkekti. Marjorie, Amanda’nın kınaması ve Amanda da Marjorie’nin ihaneti sonucunda her ikisi de kendini hakarete uğramış hissediyordu. Birbirlerini tanıdıkları ve sevdikleri on beş yıl boyunca, dostlukları ilk kez bu kadar zorlanıyordu.

Antikacıya ulaştıklarında, düşünecek başka şeyler bulmak ikisini de rahatlatmıştı. Amanda raftaki tüm saatleri indirdi ve fiyatlarını yüksek bularak eleştirdi, Marjorie de bu arada eski sinema dergilerini inceledi. Lucas’a içinde Tracy ve Hepburn’ün olduğu bir dergiyi almayı düşünse de vazgeçti. Çünkü Amanda’ya ya da annesine dergiyi neden satın aldığını açıklamak istemiyordu. Amanda bir saat, bir lamba ve âşık olduğu bir şemsiyelik satın aldı, mağazanın sahibine kocasının kamyonlarından

birinin ürünleri ertesi gün alacağını söyledi. On iki bin dolarlık bir çek yazdı, böylece hem o hem de mağaza sahibi birbirlerini kandırdıklarını düşündü.

“Şimdi ne yapacağız?” Tekrar sokağa çıkınca Amanda böyle sormuştu.

Saatine bakan Marjorie, “Lucas’la buluşmadan önce bir saatim daha var.” dedi. “Eve gelip annemi görmek ister misin?”

Amanda hareket etmeye pek de niyeti olmadan “Lucas kim?” diye sordu. Orada öylece dikileceklerini anlayan Marjorie, eliyle gözlerini güneşten korudu.

“Yasak ilişki yaşadığım adamın adı Lucas.”

“Üzgünüm. Bir adı olduğunu bilmiyordum.” dedi Amanda.

“Bir adı var. Bir yüzü de var. O bir profesyonel.”

“Senin de bir kocan var.”

“Biliyorum ve bunun konumuzla hiçbir ilgisi yok. Hadi ama Amanda. Tanrı korusun, eğer öğrenirse annemin beni eleştirmesini anlayabilirim. Peki ya sen? Benden uzaklaşıyormuşsun gibi geliyor.”

“Ben mi uzaklaşıyorum? Beni Syosset’te oynayacak kimse olmadan bir başıma bırakan sendin. New York’ta kendine bir yaşam kuran sensin. Sen, beni ve kocanı aldatırken nasıl hissetmemi bekliyorsun?”

“Keşke Lucas’la tanışsaydın.”

“İstemiyorum.”

“Onu severdin. O tuhaf biri. Mesela, seviştikten sonra bana ödeme yapmak istedi. Sana bayılırdı.”

“Belki de eve erken dönmeliyim. Benimle garaja yürü.” Amanda yürümeye başladı, Marjorie de ona ayak uydurmak

zorunda kalmıştı.

“Bir saatim daha var... Tanrı aşkına, Amanda. Bu sadece bir kaçamak.”

“Bunu anlamıyorum. Oğlumun Bar Mitzvah törenine gelen kadına benziyorsun ama o değilsin. Seks için ödeme yapmak da neyin nesi?”

“Ciddi bir şey değildi.”

“Sana gerçekten para ödedi mi?”

“Evet ama bu ciddi bir şey değildi.”

“Eh, ne de olsa New York’a para kazanmak için gelmiştin.” dedi Amanda.

Arabaya vardıklarında iki kadın da vedalaşmak için can atıyordu. Marjorie yürüdükleri son iki blok boyunca Lucas’ın gerçek yaşamıyla bir ilgisi olmadığını açıklamaya çalışmış, Amanda ise böyle aptal bir dar görüşlü olduğu için özür dileyip durmuştu. Sonunda “Eve koşup tavuk çorbası pişirmem gerekmiş gibi hissediyorum.”

“Benim günahlarım yüzünden mi?”

“Etrafımda tanıdık şeylere ihtiyacım var. Bildiğim şeyleri hissetmeli ve koklamalıyım. İşin doğrusu, Marjorie, New York benim ödümü patlatıyor. Ben her zaman küçük denizde büyük balık olmayı tercih ettim. Peki, ya sana ne oldu? Gidip sünnet olmamış bir penise doğru yüzmek zorunda kaldın! Söyler misin Marjorie, bu penis sana muhteşem şeyler yapıyor mu? Long Island’da hayal etmediğimiz şeyler?”

“Güzel. Heyecan verici.” Amanda, New York sokaklarında normalden daha küçük görünüyordu, Marjorie onu kucaklama zamanının geldiğine inanarak kadına sarıldı. “Asla orgazm olmuyorum.” dedi.

“Yani eve geri döneceksin.” Amanda arkasını döndü, garajın karanlığına doğru ilerledi ve Al adındaki görevliye park biletini uzattı.

O gece saat yedi buçukta Marjorie, Lucas’ın yanında uzanıyordu. Bir savaş hemşiresiyle askerin arasındaki aşk sahnesini doğaçlama oynadıktan sonra yatağa gitmişlerdi. Lucas odaya topal olarak girdi. Marjorie kaşına kompres uyguladı. Ondan yanına uzanmasını isterken Lucas acı çekiyormuş gibi yaptı. Marjorie reddetti ve pansumanına devam etti. Lucas sonunda Iowa’daki, raven otunu çok iyi bilen kır saçlı annesinden bahsederek onu yatağın kenarına oturmaya ikna etti. Hayalî ağrı kesiciler işe yaramaya başlayınca yüzerek tavana çıkmasına engel olması için Lucas kadından üzerine uzanmasını istedi. Marjorie de adamdan üzerine yattığı takdirde uyuyacağına dair söz vermesini talep etti. Adam söz verdi ama kadın bacaklarının üzerinde denge kurmaya çalışırken uyku sersemliğiyle savaşıarak elini eteğinin altına soktu. Kadın ona durmasını söyledi ama adam ona dışarıda bir savaş olduğunu, belki de ertesi güne sağ çıkamayacağını hatırlattı. Kır saçlı annesi, bu hemşire kız ona bebeğini götürdüğü takdirde belki de oğlunu daha az özleyecekti. Adamın kötüye gitmekte olduğunu gören kadın kendini feda etti ve bekâretini adama verdi.

Savaş ve sevişme son bulunca Lucas, “Farklı yapmamı istediğin bir şey var mı?” diye sordu. Sonra esnedi ve kot pantolonunu giydi. Bu ciddi bir soruydu ama Marjorie adamın aynı ciddiyetle sormadığını hissetmişti.

“Hayır. Kesinlikle hayır... Sen muhteşem bir âşıksın. Şey gibi sevişiyorsun, şey...”

“Ölmekte olan bir asker.”

“Ölmekte olan bir adamın tutkuyla kendini canlı hissetme-

ye çalışmasından daha iyi ne olabilir?” Marjorie yorganı üzerine çekti ve adamı öptü.

Marjorie onu bırakınca “Birazdan döneceğim.” dedi.

“Nereye gidiyorsun?” Marjorie sorduğuna pişman olmuştu. Mükemmel bir metres olacaksa böyle bir soru soramayacağını hissediyordu.

“Aklıma ‘Biz Sadece On Sekiz Yaşındayız’ teorime uygun bir şey geldi ve onu yazmak istiyorum. Komedi ile ilgili. Geçen yıllarla birlikte insanların güldüğü şeylerin gitgide daha da karmaşık bir hâl aldığını hiç fark ettin mi? Orada bir yerde duygusal olarak yaşlandığımıza dair bir kanıt var. Eski *Abbot ve Costello* filmleri artık çocuklar için. Nereye varmaya çalıştığımı anlıyor musun? *Punch* ve *Judy* oyunlarını bir zamanlar yetişkinler bile çok komik bulurdu. Dört yaşındakiler hâlâ öyle düşünüyor. Birbirlerinin kafalarına vurmalarını çok gülünç buluyorlar. Dünya bir zamanlar komik bir biçimde dört yaşındaydı. Birazdan dönerim.”

Lucas daktilosunun başına geçti ve Marjorie de giysilerine uzandı. Kendine kızgındı. Ona muhteşem bir âşık olduğunu söylemiş, Lucas’a istediklerini söyleme fırsatından vazgeçmişti.

Otuz İkinci Bölüm

Her ne kadar sadece atölyede oynanması gerekse de Lucas ofise gitmiş, *The Fifth of July* oyununu ana sahnede oynamaları için yönetimle savaşıyordu. Okulun idari işler müdürü Rebecca Lewis, bir kez daha bunun bir atölye sınıfı olduğunu, yani sahneye çıkma hakları olmadığını tekrarladı. Duvarlara yumruk atan Lucas, oyunun gerçek bir sahne-
de çok daha iyi duracağını savundu ve lanet prensipleri kimin umursadığını sordu. Kadına gösteri dünyasından söz ettiklerini hatırlattı, kansere çare aramadıklarını, yani saçmalamayı kesmelerini söyledi.

Üst katta ise sekiz öğrenci Lucas hakkında konuşuyordu. İlk önce sohbet onun ne kadar harika bir öğretmen ve parlak bir aktör olduğu üzerineydi. “O sahnedeysen gözlerimi ondan almıyorum.” dedi Saucy.

Kurallara aykırı olmasına karşın bir sigara yakan Jake, “Evet. Kim alabiliyor ki?” dedi. “O çok hoş ve kaslı bir tip. Onun için gey olmayı bir daha düşünebilirim.”

“Sen zaten geysin.”

“Bu doğru değil, henüz karar vermedim. Psikoloğum otuz yaşına kadar karar vermek zorunda olmadığını söylüyor.”

“Kadınları seç.” dedi Millie. “Kadınlarda aktif mi yoksa pasif mi diye merak etmen gerekmiyor. Onların hepsi pasif.”

Cevabı kimsenin bilmesini beklemeyen Millie bu kez, “Aca-ba yatakta da sahnedeki kadar iyi midir?” diye sordu.

Sorunun doğruca kendisine yöneltildiğini düşünen Saucy, “Şahsen hiçbir fikrim yok. Yine de Tanrı biliyor, denedim.” diye karşılık verdi. Çenesini dizlerine dayamış bir hâlde platformda oturan Marjorie, sınıf arkadaşlarına daha dikkatli kulak verdi. “Öğrencilerle yattığını sanmıyorum çünkü kendimi âdeta ona sundum ve bir de arkadaşım Dotti Mills var. Bloomingdale’in tüm makyaj kampanyalarını o yapıyor ve geçen sonbaharda Lucas’tan kurs almış. Onunla yatması için adama âdeta yalvarmış ama Lucas kabul etmemiş. Büyük göğüslerimi beğendiğini biliyorum çünkü sürekli onlara bakıyor ama hepsi bu.” Marjorie gülümsedi ve mutluluğunun yüzünden anlaşılmamasını diledi. Sonra Saucy’ye döndü ve sınıfın ilk günü gördükleriyle karşılaştı. Kızın gözleri griydi ve kızıl, gür saçları her zaman kendini belli ediyordu. Onu kusursuz diye tarif etmek yanlış olmazdı. Marjorie kızın kendini Lucas’ın kollarına nasıl attığını ve adamın onu, hayranlığını kaybetmeden nasıl reddettiğini merak etti.

“Onun bir yıldız olmaması çok şaşırtıcı.” diye devam eden Millie, elini çantasına daldırdı ve içinden büyük bir paket M&M şekerleme çıkardı. Bu, Marjorie’nin Cadılar Bayramı için aldığı ve Julie’nin bitirmemesini umduğu büyüklükte bir paketti. “Demek istediğim gerekli her şeye sahip. Yakışıklı ve yetenekli, William Morris’te bir arkadaşı var. Belki de başarıya

Otuz İkinci Bölüm

Her ne kadar sadece atölyede oynanması gerekse de Lucas ofise gitmiş, *The Fifth of July* oyununu ana sahnede oynamaları için yönetimle savaşıyordu. Okulun idari işler müdürü Rebecca Lewis, bir kez daha bunun bir atölye sınıfı olduğunu, yani sahneye çıkma hakları olmadığını tekrarladı. Duvarlara yumruk atan Lucas, oyunun gerçek bir sahne-
de çok daha iyi duracağını savundu ve lanet prensipleri kimin umursadığını sordu. Kadına gösteri dünyasından söz ettiklerini hatırlattı, kansere çare aramadıklarını, yani saçmalamayı kesmelerini söyledi.

Üst katta ise sekiz öğrenci Lucas hakkında konuşuyordu. İlk önce sohbet onun ne kadar harika bir öğretmen ve parlak bir aktör olduğu üzerineydi. “O sahnedeysen gözlerimi ondan alamıyorum.” dedi Saucy.

Kurallara aykırı olmasına karşın bir sigara yakan Jake, “Evet. Kim alabiliyor ki?” dedi. “O çok hoş ve kaslı bir tip. Onun için gey olmayı bir daha düşünebilirim.”

“Sen zaten geysin.”

“Bu doğru değil, henüz karar vermedim. Psikoloğum otuz yaşına kadar karar vermek zorunda olmadığını söylüyor.”

“Kadınları seç.” dedi Millie. “Kadınlarda aktif mi yoksa pasif mi diye merak etmen gerekmiyor. Onların hepsi pasif.”

Cevabı kimsenin bilmesini beklemeyen Millie bu kez, “Aca-ba yatakta da sahnedeki kadar iyi midir?” diye sordu.

Sorunun doğruca kendisine yöneltildiğini düşünen Saucy, “Şahsen hiçbir fikrim yok. Yine de Tanrı biliyor, denedim.” diye karşılık verdi. Çenesini dizlerine dayamış bir hâlde platformda oturan Marjorie, sınıf arkadaşlarına daha dikkatli kulak verdi. “Öğrencilerle yattığını sanmıyorum çünkü kendimi âdeta ona sundum ve bir de arkadaşım Dotti Mills var. Bloomingdale’in tüm makyaj kampanyalarını o yapıyor ve geçen sonbaharda Lucas’tan kurs almış. Onunla yatması için adama âdeta yalvarmış ama Lucas kabul etmemiş. Büyük göğüslerimi beğendiğini biliyorum çünkü sürekli onlara bakıyor ama hepsi bu.” Marjorie gülümsedi ve mutluluğunun yüzünden anlaşılmamasını diledi. Sonra Saucy’ye döndü ve sınıfın ilk günü gördükleriyle karşılaştı. Kızın gözleri griydi ve kızıl, gür saçları her zaman kendini belli ediyordu. Onu kusursuz diye tarif etmek yanlış olmazdı. Marjorie kızın kendini Lucas’ın kollarına nasıl attığını ve adamın onu, hayranlığını kaybetmeden nasıl reddettiğini merak etti.

“Onun bir yıldız olmaması çok şaşırtıcı.” diye devam eden Millie, elini çantasına daldırdı ve içinden büyük bir paket M&M şekerleme çıkardı. Bu, Marjorie’nin Cadılar Bayramı için aldığı ve Julie’nin bitirmemesini umduğu büyüklükte bir paketti. “Demek istediğim gerekli her şeye sahip. Yakışıklı ve yetenekli, William Morris’te bir arkadaşı var. Belki de başarıya

her yaklaştığında işleri berbat etmek için kasten hata yapan ve kendi kendini yok eden şu tiplerdendir. Hey, sen çok sessizsin.” Marjorie başını kaldırıp da kendisine uzatılan M&M paketini görene dek, Millie’nin onunla konuştuğunu fark etmemişti.

“Üzgünüm. Ne sorduğunu duymadım.” dedi Marjorie.

“Soru sormadım.” diye karşılık verdi Millie, kadının şekerleme istemediğini düşünerek kendi yemeye koyuldu. “Ben sadece bir yıldız olmadığı için Lucas’ın kendi kendine zarar veren tiplerden olabileceğini söylüyordum.” Marjorie, Lucas’ı savunmak istiyordu ama söyleyeceği herhangi bir şeyle sınıfı karşısına alabilirdi. Dirseklerine yaslandı ve “Belki de hayatının böyle olmasından memnundur.” dedi.

Ender konuşan ve konuştuğu zaman kendini zeki sanan Mike, “O hâlde daha az başarılı olmaktan hoşlanan daha az başarılı bir oyuncu.” dedi.

“Tek bildiğim göğüslerimin peşine düşmediği. Herkesin ilgilenmesi gerek demiyorum, sadece pek fazla reddedilmem, Dotti de erkekleri reddetmek üzerine bir kariyer yaptı diyebiliriz. Belki de geydir.” Marjorie konuşmadan önce ayağa kalkma hatasına düşmüştü. Eğer yerinde kalsaydı sohbetin bir parçası olacaktı. Oysa şimdi başı diğerlerinden daha yüksekteydi, ister istemez bir açıklama yapacak gibi görünüyordu.

“Size inanamıyorum. Hepimiz sahneye çıkabilmemiz için aşağıda kendini parçalayan bir öğretmenimiz olduğu konusunda hemfikiriz ve kalkmış onun cinselliğini sorguluyoruz. Neden onu olduğu o mükemmel adam gibi kabul edip yatak odası kısmını işin dışında tutamıyoruz ki?” Marjorie platformdan sahne önüne indi ama gidecek yeri olmayınca pencereye yöneldi. Toz içinde olduğunu bile bile yaslandı.

“Vay canına.” dedi Saucy. “Ona bayağı hayranmışsın gibi görünüyor, tatlım.”

Pencerenin kirine yazılı isimleri görmezden gelen Marjorie “Şey, hayran değilim.” diye karşılık verdi.

“Değil misin?” Lucas Morgan’ın kapı tarafından gelen sesi sınıfta yankılanmıştı. Kimse onun ne kadar zamandır orada olduğunu ve konuşulanların ne kadarını duyduğunu kestiremedi. “Sizi ana sahneye çıkarıyorum, en azından bana hayranlık duyabilirsiniz.” Kollarını açtı, Saucy ve Jake kucaklanacaklarını hissederek kendilerini adamın kollarına bıraktılar. Marjorie böyle olmasını beklemese de kıskanmıştı. Bir an için Lucas onunla göz göze geldi ve kadına göz kırptı. Lucas artık oyunları için klas bir sahneleri olduğuna göre iki kat fazla çalışmaları gerektiğini anlatırken, Marjorie en manikürlü tırnağıyla kirli pencereye *L.M* ve *M.W* harflerini çizdi. Hemen ardından hepsini silmesi gerektiğini düşündü ve ondan bir dakika kadar sonra öylece bırakmaya karar verdi. Ne de olsa “*M.W*, *L.M*’yi seviyor.” yazmamıştı ya!

Hepsi yeni bir oyun bahçesine çıkan dört yaşındaki çocuklar gibi heyecanla ana sahneye indi. Lucas arka sıraya oturdu. Kollarını iki yanındaki boş koltuklara, ayağını da karşısındakine uzattı. Koruması altındaki küçük oyuncuları sahnede koşuşturup dururken onları izledi.

Marjorie her zamanki gibi ışıklandırma ve kulisin gizemlerinden çok, sahnenin kendi görkemiyle ilgiliydi. Tiyatro salonu, Kuzey Kıyısı Oyuncuları’nın kullandığından daha küçüktü ama burası New York’tu. Duyguları ayaklarının altından geçen ve şehrin bir ucundan diğerine yol alan metronun gümbürtüsüyle kesildi.

Kimsenin gevşemesine izin vermeyen Lucas, *The Fifth of July* oyununu en başından almalarını istedi. Geçici sahneleri için sandalyeleri kullandılar. Sınıfta daha önce hiç hissetmedikleri bir enerjiyle repliklerini teker teker söylediler ve birbirlerini ilk kez gerçekten dinlediler. Yukarıdayken Lucas dinlemenin oyunculuk kadar önemli olduğunu bağıırdı ama bunu ancak şimdi anlayabiliyorlardı. Her şey neredeyse tam bir performans seviyesindeydi, oyun kendi hâlinde hayat buluyordu, ta ki sıra Marjorie'ye gelinceye dek. İlk hatasında canı çok yanmadı, ikinci ya da üçüncüsünde de. Ama dördüncüde herkesin keyfi kaçmıştı. Konsantrasyonları bozulmuştu, oyuncuların çoğu birbirine bakmak yerine Lucas'a bakıyordu. Lucas sonunda ayağa kalktı, oyunculara durmalarını, Marjorie'ye de koridora çıkmasını işaret etti.

"Hâlâ kızın için mi üzülüyorsun?" Lucas bunu Marjorie özür dilemeye fırsat bulamadan söylemişti.

"Biraz. Pek sayılmaz. Dün ondan bir mektup aldım, iyi gidiyor gibi görünüyor. Endişeleniyorum ama bu kez onu suçlayamam. Sanırım biraz gerginim."

"Seni sevdiğimi söylememin bir yararı olur mu?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Peki, yararı olur mu? Bazen gerginliği alır."

"Olur. Elbette olur. Bu bilgiyi ne yapacağımı bilmiyorum ama yararı olur." Lucas kadına uzandı ve o da adamın onu kendisine çekmesine izin verdi. Marjorie'yi öpmek için başını kaldırmasına gerek kalmamıştı, kadın zaten bunu bekliyordu. Mat şeftali rujunu adamın dudaklarında bırakmak istiyordu ama sonuçlarından korktuğundan eliyle rujunu sildi.

"Oraya gidip işini yapabileceğini düşünüyor musun?"

“Evet... Gerginliğim bizden kaynaklanmıyordu, biliyorsun. Demek istediğim bu konuda endişeli değilim.”

“İkimiz de endişeliyiz. O ıssız yere geri döneceğin gün için endişelenmediğimi mi sanıyorsun?”

“Long Island ıssız bir yer değil. Çok büyük trafik kazaları-mız olur ve daha pek çok şey var.”

“Koltuk başına kırk dolar ücret alan tiyatrolarınız var mı?”

“Henüz yok.”

“O hâlde ıssız bir yer ve senin oraya dönecek olman beni korkutuyor. Zehirli bir sarmaşığa denk gelebilirsin ya da başka bir şey olabilir. Seni sevmeliyim. Sevdığım insanlar söz konusu olduğunda zehirli sarmaşıklar beni endişelendirir. Şimdi kaldır kıcını ve oraya çık! Vazgeçtim. Kıcını kaldırma. Kıcın zaten olağanüstü! Küçük bir çatlak var ama elime biraz para geçer geçmez onu da yaptıracağım.”

Marjorie tiyatroya gülümseyerek girdi, yürüyüşü bile o kadar neşeliydi ki Şile bezi eteği âdeta dans ediyordu. Ve repliklerini unutmadı.

Millie'nin onları bildiğini düşünüyordu ve o gece bunu Lucas'a söyledi. Lucas bundan memnundu. Tüm dünyanın bilmesini istiyordu ve Marjorie gelip onunla yaşamalı, son-suza dek mutlu olmalıydı. Marjorie'yi iç çamaşırı olmadan sinemaya götürdü, film başlar başlamaz bir eli kadının eteğinin altına diğeri de mısıra gitti. Lucas'ın dairesine döndükleri zaman Marjorie adamın kollarında uyudu ve gece üçte uyanıp Esther'i arayarak eve gelmek üzere olduğunu haber verdi. Esther tek bir cümle ile karşılık vermişti ancak bu o kadar ağır bir cümleydi ki Marjorie eve varıncaya dek takside tekrar tekrar bunu düşündü. “David saat dokuzdan beri her on dakikada

bir seni arıyor ve sana bunun ne anlama geldiğini söylememe gerek yok.” Esther haklıydı. Marjorie ne anlama geldiğini biliyordu. Bu, hayatındaki insanları hayal kırıklığına uğrattığını demektir.

“Millie’nin koltuğunda uyuyakalmışım.” Esther koridorda dikiliyordu, pembe sabahlığını sarkan göğüslerinin altından bağlamış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Bedeniyle kapıyı tutunca sanki kızını içeri almayacakmış gibi göründü ama Marjorie annesinin onu sabaha karşı üç buçukta ya da herhangi bir saatte sokağa atmayacağını biliyordu. Böylece korkunç bir baş ağrısıyla ilgili bir şeyler mırıldanıp annesini ittirerek yanından geçti, Millie’nin koltuğu hakkında daha fazla yalan söylemek zorunda kalmadan odasına ulaşmayı umuyordu. “Kocan onu aramanı istiyor. Eve kaçta döndüğünün önemli olmadığını söyledi. O çok sabırlı bir adam, Marjorie.” Annesinin David’in tarafını tutması Marjorie’yi öfkeliyordu.

“O çok sabırlı adam her gecesini hastanede çok güzel ve genç bir kadınla geçiriyordu. Bense onun bu yaptığı yüzünden sabaha karşı üçe, dörde kadar acı çekiyordum.”

“Büyük bir olasılıkla kıza sadece yardım ediyordu.”

“Evet. Ben de Millie Klein’a yardım ediyordum.”

Marjorie, David’i uyandırdı, ona her şeyin yolunda olduğunu söyledi ve sabah arayacağına dair söz verdi. Lucas’ın birlikte yaşama teklifi konusunda ciddi olup olmadığını düşünürken uykuya daldı. Haftanın her gecesi iç çamaşırı giymeden sinemaya gidebilirdi. Kocasını, kızını ve yaşamak için ihtiyaç duyduğu alanı unutarak kendini de şaşırtıyordu. Bunun bir fantezi olduğunu biliyordu ve fanteziler uykuya dalmak için birebirdi.

Cuma gecesi David yemeğe geldi. Esther et pişirdi ve erkenden uyuyabilmek için kitaplarını yanına aldı. Marjorie, David ile sevişti ve orgazm oldu. Yaz bitmek üzere olduğundan David eve dönmesi için karısına yalvarmadı ve İşçi Bayramı'na kadar sabretmeye karar verdi.

Otuz Üçüncü Bölüm

Lucas gösteri öncesi konuşmasını yaparken öğrencileri sahnenin ucunda oturuyordu. Onlara William Morris'te çalışan arkadaşının da orada olacağını garanti ediyordu. "Sırf tüm yaşamınızı değiştirebilir diye endişelenmenizi istemiyorum." Lucas gülümsedi ama hiçbiri ona karşılık verebilecek kadar sakin değildi.

Bir mankenin kullanabileceği kadar çok malzemeye dolu çantasını kucaklayan Saucy, "Ne kadar makyaj yapmamızı istiyorsun?" diye sordu.

"Provadakinden daha fazla istemiyorum. Işıklandırma aynı olacak." Lucas not panosunu eline aldı, herkesin dikkat kesildiğini görünce son dakika notlarını okudu ve okurken her birinin üzerini çizdi. "Mike, bedenin alt kısmının sürekli ölü gibi olmasına dikkat et. Son akış provasında sanırım ayak parmaklarının hareket ettiğini gördüm. Eğer seyirci bunu yakalarsa senin felçli olduğuna inanmazlar. Bu arada ikinci repliğin 'Tüm öğleden sonra nerede saklanıyordun?' olacak."

"Ben de öyle söylemedim mi?"

“Hayır. Sen ‘Neredeydin?’ dedin. ‘Saklanıyordun.’ demen önemli. Cümleye anlam yüklüyor.” Mike başıyla onayladı, “saklanma” kelimesini birkaç kez fısıldayıp aklına kazıdı.

“Jake, en ufak bir gey hareketi bile görmek istemiyorum. Jed bir homoseksüel olabilir ama en ufak bir gey tarafı yok.”

“Ben gey değilim.”

“Kimse öyle olduğunu söylemedi. Millie, hâlâ ikinci sahnenin sonunda gözlerin yaşıyor. Sen ağlarsan seyirci ağlamaz, bunu şimdiye dek öğrenmiş olman lazım.”

“Üzgünüm. Geçen gün Marjorie ile prova yaparken o göz yaşlarını sevmişti.” Marjorie bu küçük ihanet yüzünden biraz utanmıştı.

“Ee? Yönetmen benim.” Marjorie’ye döndü, notlarını kontrol etmeye devam ediyordu ve sonra “Orada olduğun süre boyunca Shirley’nin çok genç olduğunu hatırlamanı istiyorum. Son akış provasında arada sendeki kadını görebildim.” Marjorie bu eleştiriyi değerlendirdi ve kendi kendine çocuk olmayı unutmama sözü verdi. *Lucas’ın o kadını hissetmesinin nedeni belki de onu iyi tanıyor olması*, diye düşündü.

Lucas son derece yumuşak bir ses tonuyla “Bu gece oraya çıkmadan önce bugüne dek karşılaştığım en iyi grup olduğunuzu bilmenizi istiyorum.” diye devam etti. “Ve ben zor etkilenen bir adamım. Oysa siz beni etkilemekten başka bir şey yapmadınız. Sizinle gurur duyuyorum ve hepinizi seviyorum.” Konuşması gösteri dünyasının o meşhur kucaklaşma ve öpüşmeleriyle son buldu. Marjorie onlara katılmak için kendini zorlasa da Lucas’ın herkesi sevdiğini söylemesi, ona karşı hissettiği sevgiye dair şüphe duymasına neden olmuştu. Öte yandan Marjorie gösteri öncesi her zaman deliye dönerdi, orada olup ona muh-

teşem olduğunu söylemesi için Amanda'ya ihtiyacı vardı.

Geçici olarak soyunma odasına dönüştürülmüş, biri erkekler diğeri de kadınlara ayrılmış iki odada giyineceklerdi. Marjorie, Millie ve Saucy makyaj malzemeleri ve kostümlere ulaşmak için birbirini sıkıştırıyor, tedirginliklerini gizlemeye çalışıyorlardı. Clinique marka koca bir şişe temizleme losyonunu devirip Kleenex mendil ile temizlemeye çalışan Millie, "Peki ama neden bir enkazdan farkım yok? Ailem dışarıda ama ben dokuz yaşımdayken hayatımdan defolup gitmelerini söylediğim günden bu yana ailemin karşısında hiç heyecanlanmadım. O günden beri babamla hiç konuşmadık, annemle de sadece birbirimize seks hikâyelerimizi anlattık. Annem ne zaman azgın olsa bana anlatır, ben de ona becerdiğim erkeklerin ne kadar büyük olduğunu anlatırım. Aslında kimsenin arkadaşları ya da ailesi beni endişelendirmiyor."

"Biraz sessiz olabilir misin, Millie? Bu geceki performans gerçekten iyi hazırlanmak istiyorum." Saucy'nin hazırlığı esrar içmekten ibaretti. Marjorie bu manzaraya şaşırmayacak kadar çok doktora gitmişti.

Çok kısa ve gergin bir süre sessiz kaldılar, sonra Millie bir şişe Tea Rose parfümü döktü. "O William Morris ajansı saçmalığıyla kimi kandırdığını sanıyor ki?" diyerek korkusunu gizlemeye çalıştı. "Eğer birini alacaksa o sen olursun." Saucy'yi işaret etmişti.

"Ancak on yılda bir çirkin bir oyuncuya yer açılıyor ve Bette Midler bir süreliğine tüm yerleri kaptı. Bir tek senin şansın var. Ben çok kısa ve şişmanım, Marjorie de çok yaşlı. Gösteri dünyasında sadece yaşlı erkekler otuz beşinden sonra başarılı olabilir."

Marjorie böyle bir şey yapabileceğini düşünmese de birden Millie'nin sırtına vurdu. Millie ona karşılık verdi ve Saucy de durmaları için yalvardı. Millie vazonun içindeki zambakları alıp suyunu Marjorie'nin üzerine döktü, başını ıskalamış olsa da her yer su içinde kalmıştı.

“Sahneye ıslak bir sütyenle nasıl çıkarım?” Marjorie çığlık atıyor olmayı umursamıyordu.

“Sütyen takma, pislik! Göğüslerin bile ne olduğunu bilmeyen on üç yaşında bir kız çocuğunu oynuyorsun.” Marjorie saç kurutma makinesini bir silah gibi tehditkâr bir tavırla tutuyordu. Rakibini en fazla sıcak havaya boğabilirdi ama bunu yapma şansı olmadı. Çünkü sahne amiri olarak hareket eden Lucas kapıyı çaldı ve onlara gösteriye beş dakika kaldığını söyledi.

İki kız giysilerine koşarken Marjorie de sırlıslıkla olduğu için sütyenini çıkardı ve seyircilerin sağ göğsünün soldakinden daha çok sarktığını fark etmemesini diledi. Gösteriye bir dakika kala koridora çıktılar ve Millie, Marjorie'nin kulağına üzgün olduğunu, yaptıklarından utandığını fısıldadı. “Bay Morgan'la yattığınızı anladığımdan beri sana karşı düşmanca davrandım.” Marjorie onu hemen affedemedi. Perde açılmak üzereydi ve iki göğsü de orada olduklarını gayet açık belli ediyordu.

Oyun büyüleyiciydi. Seyirci en doğru yerlerde güldü, ağladı ve biraz daha kalabalık olsalardı, kulakları sağır edecek bir alkış duyulabilirdi. Lucas, Esther ve Nancy de dâhil olmak üzere tüm seyircileri ayağa kaldırmıştı. Son perdeden sonra herkes kâğıt bardaklarda şampanya içmek için sahneye davet edildi. Nancy, Marjorie'nin bu yakışıklı öğretmeni hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordu. Esther ise neden Marjorie'nin oyunda şarkı söylemediğini ve sütyen takmadığını...

Lucas kolunu ekose kumaşlı takım elbise giymiş bir adama dolamış, öğrencilerini tek tek tebrik ediyor, onlara ne kadar harika olduklarını söylüyordu. Adamı Burt Lansky diye tanıştırmıştı ve herkes onun William Morris'ten geldiğini biliyordu. Marjorie'nin yanına geldiklerinde Lucas, Esther ile flört etmeyi denedi. "Elbette güzel olursunuz." dedi. "Çocuklarınıza bir baksanıza."

Kolay kolay büyülenmeyecek kadar zeki olan Esther, "Çocuklarım güzelden de ötedir. Evlerine ve ailelerine bağlılıkları vardır." dedi. Marjorie'yi rahat bırakmasını söylemenin en iyi yolu buydu.

Lucas, "Elbette ailesini seviyor." diye karşılık verdi. "Marjorie bu gece buraya istediği herkesi davet edebilirdi ama o annesini ve ablasını getirdi."

Marjorie belki de adamı bekâr olduğuna inandırmıştır diye düşünerek, "Kocası gelemeydi." diye atıldı Esther. Adamın onu duymuş olmasını diledi çünkü Lucas çoktan Millie ve ailesinin yanına gitmişti bile.

Burt Lansky, Marjorie'ye "Sen çok yeteneklisin." dedi. "Lucas öyle olduğunu söylemişti ve ben de ona katılıyorum. Beni ofisimden ararsan çok memnun olurum çünkü seni göndermek istediğim bir yer var." Cüzdanını açıp Marjorie'ye bir kartvizit verdi. Marjorie kartvizite işlenmiş M ve W harflerini görünce kendini başarılı hissetti.

Esther bu kez de "Avukatıyla görüştüktan sonra sizi arayacaktır." diye araya girdi.

Marjorie, Millie'nin soyunma odasından çıkmasını özellikle bekledi. Burt Lansky'yi başka birine kartvizit verirken görmeyeğinden, biraz önce olanlar için tebrik edilmeye ya da nefret

edilmeye henüz hazır değildi. Yavaşça giyindi, geleceğini hayal edebiliyordu. Millie'nin onu ıslatmasına şaşırmmamalıydı. Kocaları, çocukları, âşıkları ve yetenekleri olan kadınlar kolay kolay kabullenilmiyordu.

Marjorie, Lucas'a gidip onun göğüs kollarıyla oynamak istiyordu. Annesi ve ablasıyla oradan ayrılırken, Lucas bir kez daha ne kadar muhteşem olduğunu söyledi, Marjorie de onunla ertesi gün sınıfta görüşeceklerini... Marjorie adamın ona bir işaret göndermesini beklese de bu asla olmadı. Bunun nedeni, Lucas'ın, Esther'in önünde hiçbir şey belli etmeyecek kadar zeki olmasıydı.

Marjorie eve gideceklerini düşünse de Esther ve Nancy sürpriz yapıp onu Elaine's isimli restorana götürmüştü. Birkaç kez tiyatrodan sonra David'le buraya gelmişlerdi. Woody Allen'ı kısa bir süreliğine görmek eğlenceli olsa da diğer herkes yemek yerken masa beklemek Marjorie'ye kendini hep bir turist gibi hissettirmişti. Oysa bu gece restorandaki herkes Burt Lansky'nin ona kartvizitini verdiğini biliyor gibiydi. Bardaki kalabalık ona yol verdi. Elaine ona el salladı, onlara vintage bir masa ayırmıştı. Woody Allen yoktu ama Marjorie bunu dert etmedi, rekabete ihtiyacı yoktu. Çantasındaki kartvizit sayesinde artık etrafına bakmayı bırakıp asıl bakılan kişi olacağını biliyordu.

Şarap servis edilince Esther, Marjorie ve Nancy'yi aynısını yapmaları için zorladı ve gülümseyerek kadehini kaldırdı. "Oyuncu kızıma. Yıldızı, ışığı ya da gösteri dünyasında ona her ne diyorlarsa Broadway'de parlasın." Kadehlerini tokuşturup şaraplarını içtiler.

"Teşekkür ederim, gösteriye geldiğiniz için de teşekkürler."

“Okul gösterilerini hiç kaçırdım mı?” diyen Esther, Marjorie’nin kendini daha az profesyonel hissetmesine neden olmuştu. “Sen hep başrolü oynardın. Bu gece de harika bir iş çıkardın ama başrol oyuncusu değildin.”

“Burada başrol oyuncusu yoktu.” dedi Marjorie.

Küçük ekmeğini yağlayan Nancy, “Değnekli çocuğun başrol oyuncusu olduğunu sanmıştım.” dedi.

“Yani farkı ne?” Marjorie çocukken olduğu gibi çabuk öfkeleniyordu.

“Hadi ama Marge, aşırı tepki veriyorsun. Repliklerini saydığın günleri aştığını biliyoruz. Annem sadece senin çok iyi olduğunu söylemeye çalışıyor.” Nancy ekmeğe uzandı ve gülümsedi.

“Teşekkürler. Bu iyi geldi. Orada olmak harika geldi.”

“Yaşının neredeyse çeyreği olan birini oynaman kimin çılgın fikriydi?” Daha önce başrol bile oynamamış olan Nancy düşmanlığını daha fazla bastıramamıştı.

“Rol dağıtımını Lucas yaptı.”

“Lucas, öğretmenleri. Ona Lucas diyorlar.” Esther kendini açıklamak zorunda hissetti.

“Çok çılgın yöntemleri var. Bence seyirciyi uyarmaları gerek. İlk başta senin genç bir kız olduğunu anlamadım. Senin geri zekâlı olduğunu düşündüm.” Marjorie ablasının onu nasıl incitebileceğini unutmuştu. Çocukken Nancy, kız kardeşinin başarılarını yerle bir etme fırsatını asla kaçırmazdı. Marjorie ilk sütyenini aldığında Nancy onun yarım bir atlete benzediğini söylemişti. David’le evlendiğinde Nancy, “Hayatta bol şans, evlat. Bence doğru seçimi yaptın. Hepimiz iyi bir kariyer yapma şansına sahip olmuyoruz.” demişti. Marjorie Julie’yi doğurdu-

ğunda ise “Çok güzel. Bağlanıp kalacağın şeyin güzel bir bebek olması iyi bir şey.” demişti. Çocukken Marjorie de Nancy’yi incitmeyi denerdi. Artık karşısında hayatında çok az aşk ve boş bir banka hesabı olan kırk dokuz yaşında bir kadın durduğundan, Marjorie karşılık vermemeye çalıştı.

“Ben ne kadar genç birini oynayacağını biliyordum. Bana haftalar önce söylemişti.” diye araya girdi Esther.

“Her neyse. Tek söylemeye çalıştığım ilk başta biraz tuhaftı. Domuz pizrolası ve makarnayı paylaşmak ister misin? Girdiğim her restorani Çin lokantasına çeviriyorum.”

Marjorie ablasına karşı medeni olabilirdi ama domuz pizrolasını tüm hayatını onu yerin dibine batırmak için uğraşmış biriyle paylaşmayacaktı. Sonunda farklı yemekler sipariş verdiler ama bu Nancy’nin Marjorie’nin yemeğine çatalını batırmasına engel olmadı. Çoğunlukla geçmişten konuştular. Neyse ki üçü de yaşanırken hiç de komik olmayan anları hatırlayıp gülebiliyordu. Oyun ancak Nancy’nin tatlı siparişi verdiği sırada (Nancy kimseye sormadan iki cheesecake ve üç çatal sipariş etmişti.) yeniden gündeme geldi.

Esther, “Ben asla tiyatrocu olamam. O replikleri asla hatırlayamam.” dedi.

“Ben de biraz sorun yaşadım. Neyse ki Lucas sabırlı davrandı.”

“Anlaşılan Lucas pek çok şey yapmış.” dedi Nancy. Şimdiye dek çoktan iki cheesecake tabağını da önüne çekmiş, durmaksızın çatalını dolduruyordu.

“O iyi bir öğretmen.”

“O iyi bir öğretmen. Sabırlı bir adam. Espri anlayışı muhteşem. Bize ayrıca yetenekli ve parlak bir adam olduğunu da söyledin. Ah, hayır, parlaktan da öte. Onu Darwin’le karşılaştır-

dın. *Türlerin Kökeni* teorisine rakip olacak bir teorisi olduğunu söyledin.” Nancy aslında Marjorie’ye anlattıklarının hiçbirine inanmadığını söylemeye çalışıyordu.

Esther, “Onu kütüphaneden alıp eve getirmiştim ama gerçek hikâyeleri asla okuyamıyorum.” diye araya girdi.

“Asıl soru, kız kardeşimin bu adamı neden bana ayarlamamış olduğu.”

“Bir dahaki buluşmamızda bunu ona sorarım.”

“Bir dahaki sefere onu büyük bir olasılıkla adamın evinde göreceğiz.” Esther elindeki tüm bilgileri veriyordu.

“Ne demek istiyorsun, anne? Yani küçük Marge’ımızın yasak bir ilişki yaşadığını mı söylemek istiyorsun?”

Tatlıya ilk kez çatalını uzatabilen Marjorie, “Söylemeye çalıştığı bu değil.” dedi. “Provaları onun evinde yapıyoruz. Bütün sınıf onun evinde prova yaptı. Bir seferinde koltuğunda uyuyakaldım ve eve gece üç gibi döndüm, hepsi bu.” Esther parmağını kızına salladı ama Nancy’ye konuştu. “Banâ o gece Klein’in koltuğunda uyuyakaldığını söylemişti. Kimin koltuğu olduğu konusunda beni kandırdı.” Esther önce şekere uzanıp sonra kahveyi sade içtiğini hatırlayarak vazgeçti.

“Aç gözlerini anne. Adamın koltuğunda uyuyakalıyor ve bu konuda yalan söylüyor. Adamın çok zeki olduğunu, onu daha önce kimsenin duymadığını sanıyor... Bunu henüz pek çözmemiş olsam da adamı ablasıyla tanıştırmıyor ve bu da onu kendine istediği anlamına geliyor. Haksız mıyım? Küçük Marge’ımız bir kaçamak mı yaşıyor?” Esther ve Nancy, Marjorie’nin yanıtını beklerken o kendini tahmin ettiğinden daha az ürkek bir hâlde bulmuştu. Annesi, onca yıldır bitmek bilmeyen sızlanmalarına karşın yaptığı hiçbir şey yüzünden Marjorie’den

nefret etmemişti. Esther'in kızını sevmekten vazgeçmesi çok zordu.

Nancy onu asla sevmemişti. O, on bir yaşında, iri kemikli bir kızdı; hayatına küçük, tatlı, pembe bir paketin gelişine asla ihtiyaç duymamıştı. Eğer Marjorie zeki olmak yerine sadece güzel olsaydı Nancy kendi konumunu koruyabilirdi. Oysa kabarık saçlı ablanın aksine Marjorie zeki ve yetenekliydi. Nancy her seferinde Marjorie'nin ayağını kaydırmaya çalışsa da asla aşırıya kaçmamıştı. Marjorie ablasının düşmesine asla izin vermeyeceğini hissetti.

Garsonun kadehine biraz daha şarap koymasına izin verdi ama bir yudum bile almadan konuşmaya başladı. "Sizi şoka uğratmak istemiyorum." derken garsonun su bardağını temizlemesini izliyordu. "Ama Lucas ile bir şey yaşıyoruz." Biraz daha az şarap içmiş olsaydı, belki de ilişkilerini daha şiirsel açıklayabilirdi.

"Bir şey mi?" diyen Esther, Nancy'ye döndü ve "Üç B'de oturan Bayan Balaban'ın bir zamanlar yaşadığı gibi bir şey mi? Kocası Lou asla öğrenmedi. Bir Hanuka'da hem erkek arkadaşı hem de kocası ona kürk hediye etmişti. Erkek arkadaşı bir etol, kocası Lou da kürk manto almıştı. Marjorie'nin yaşadığı da bu mu? Bu şey mi?"

"Evet, anne ama kürksüz olanı." Marjorie en gizli sırrını en yakını ve sevdiği iki insana söylediği, ayrıca Esther'i yıldırım çarpmadığı için mutluydu.

"Bu şeye bir son vereceksin, öyle değil mi?" Esther bunu bir soru değil, bir suçlama gibi söylemişti.

"Neden son versin ki? Faturaları ödeyen bir kocası var. şehirde de hoş ve kaslı bir erkeği. Anladığım kadarıyla kocası onu

geri alacak ve kaslı olan da Marjorie istediği kadar kalmasına izin verecek. Manhattan'da seni bir yumrukta yere sermeye can atacak kendim de dâhil yaklaşık on bin kadın olduğunu biliyorum.”

Marjorie, payına düşen erkek sayısı konusunda adaletsiz davrandığı için değil, bir ilişki yaşadığı için suçlanmayı beklemişti. “Düşündüğün kadar harika değil.” dedi.

“Düşündüğüm kadar harika değil mi? Biliyor musun, Marge? Ayrıntılar umurumda değil. Beni kızdıran, bende hiç yokken senin iki çift kol kası arasında seçim yapacak olman.” Nancy yardım almak için annesine döndü ve Esther kızının imdadına yetişti.

“O hâlde belki sen... Bilmiyorum... Bu çılgınlığa bir son verip eve, David'e dönebilir ve Nancy ile öğretmenin arasını yapabilirsin.” Esther her ne kadar bu durumdan memnun olmasa da bulduğu çözümü sevmişti.

Esther'in daha ileri gitmemesini uman Marjorie “O Yahudi değil.” dedi. Annesine o ve ablasının yer değiştiremeyeceğini söyleyemezdi.

“Onunla evlenmek zorunda değil.” dedi Esther. “Nancy sadece dışarı çıkıp iyi vakit geçirmek istiyor. Büyük olasılıkla Nancy'den hoşlanacaktır, ne de olsa ikisi de öğretmen. Haksız mıyım, Nancy?”

“Anne, lütfen, boş ver. Bu adamın Marjorie'den hoşlanıyor olması, benden de hoşlanacağı anlamına gelmiyor. Biz çok farklıyız, yoksa bunu henüz fark etmedin mi?” Nancy sanki gidecekmiş gibi çantasının fermuarını kapadı ama kalkmaya teşebbüs etmedi.

“Kendini hep böyle değersiz görme.” diye itiraz etti Esther. “Belki bu adama bir şans verirsen biraz eğlenme fırsatın olur.

En kötü ihtimalle birkaç kez yemeğe çıkmış olursunuz. Seni güzel yerlere götürüyor mu?” diye sordu Marjorie’ye.

Marjorie “Şehirde çok güzel yerler biliyor.” diye yalan söyledi. Yemeğe çıkmanın başlıca aktivitelerinden biri olmadığını annesine söylemek istemiyordu.

“O küçük, halısız, karanlık yerler mi yoksa Nancy’nin iyi bir yemek yiyebileceği güzel restoranlar mı?”

Annesi onu reddetmediği için sevinen Marjorie, bütün gece restoranlardan konuşabilirdi. Lucas değil David’le gittiği Joanna’s adında sevimli bir yeri tarif ederken Nancy hesabı istedi. Marjorie ödemeye yeltendi ama annesi ve ablası ısmarlama konusunda ısrarcıydı. Marjorie belki de ilk kez ablasının kazağının çok eski olduğunu fark edip üzüldü. Kaldırımında ayrıldılar, Esther, Nancy’nin bir taksiye binmesi için ısrar etse de kızı metroya doğru yürüdü. Marjorie ile Esther taksiye bindi. Annesinin rahat inebilmesi için ilk binen Marjorie olmuştu.

Parka doğru yol alırlarken Esther, “Bu adamla çok fazla zaman harcamamalısın.” dedi. “Kadınlar aşkla seksi birbirine karıştırır.” Esther ilk kez kızının Lucas ile seks yaptığını anladığını itiraf ediyordu.

“Çoktan bağlandım bile, anne.” Marjorie’nin kelimeleri bir yardım çağrısı gibiydi.

“Onu bir daha görme.”

“Görmek zorundayım. Ders var.”

“Kahrolası ders!” Esther bir camdan, Marjorie de diğerinden dışarı baktı.

“Şimdi de ona gideceğim. O... Bana çok şey öğretti. Onun sayesinde bir temsilciyle görüşeceğim. Neden bilmiyorum, anne. Ama bana kendimi iyi hissettiriyor.”

“Sekiz D’den Bay Robinson’u hatırlıyor musun? Karısı hayattayken... Zavallı kadın, huzur içinde yatsın... Hani Sekiz C’ye çıkmışlardı ve biz de iki mutfağı olan bir daireleri olduğu için onlarla dalga geçmiştik. Her neyse, asansörde onunla karşılaştım ve beni içki içmeye davet etti. Kahve demek istediğine eminim çünkü benim içki içmeye davet edilmeyecek biri olduğumu biliyor ama yine de onu reddettim. Ona ya da kendime güvenmediğimden değil. Sadece *Kaybolan Masumiyet* romanında kadının başını nasıl da belaya soktuğunu hatırladım. Ben böyle bir şey istemiyorum. Sana ne söylemeye çalıştığımı anlıyor musun?”

“Çok geç, anne. Beni bekleme.”

“Ben herkesi beklerim. Sen uyuduğumu mu sanıyorsun? Her ihtimale karşı yanında yedek iç çamaşırın var mı?” Marjorie başını hayır anlamında salladı, Esther’in kızının temizliğe önem vermeyişini kınadığını hissedebiliyordu.

Taksi, Batı Yetmiş Altıncı Caddesi’nde durunca Marjorie öne doğru eğilip taksimetreyi kapatmamasını, On Birinci Cade’ye devam edeceğini söyledi. Sonra kavga edemeyecek kadar yorgun görünen Esther’e döndü. “Seni seviyorum, anne.” dedi.

“Sevdiğini biliyorum. Sorun, çok fazla insanı sevmen.”

Esther binanın ön kapısına doğru yavaşça yürüdü, Marjorie annesinin güvenli bir şekilde kapıcıya teslim edildiğini görmeden gitmedi. Yol boyunca kendini âdeta itilip kakılmış gibi hissediyordu. Ağustos henüz ısını kaybetmemiş olsa da gece soğuktu, hava sonbaharın yaklaşmakta olduğunu hatırlatıyordu. Marjorie sonbahar için sabırsızlanmıyordu. Kendini yaz için özgür bırakmıştı ve eylül onun tüm bu özgürlüğünü alıp götürecekti. Annesi haklıydı. Marjorie çok fazla insanı seviyor-

du. Annesinin Florida'ya geri dönmesini, Lucas ve daha ince bir Julie ile birlikte Yetmiş Altıncı Cadde'de yaşamayı, David'in de arada sırada onları ziyaret etmesini tercih edebilirdi. Böylece salondaki şömineyi ilk kez yakmış olurlardı. (Yahudi aileleri her zaman şöminelerinden korkar ve içine ağaç yerine çiçek aranjmanları koyardı.) Yeni temsilcisi arada bir içki içmek için onlara uğrayabilirdi. Büyük bir olasılıkla Burt ve David çok iyi anlaşırdı. Burt Lansky'yi düşününce Marjorie kartvizitin hâlâ orada olup olmadığını görmek için cebine uzandı. Harflerin kabarıklığı ona hâlihazırdaki dünyasında her şeyin yolunda gittiğini hissettirdi.

Lucas kapı ziline uyanmıştı, çıplak ve şaşkın bir hâlde kapıya geldi. Marjorie'ye saatin kaç olduğunu, unutup uyuyakaldığı bir randevuları olup olmadığını sordu. Marjorie ona sadece geç bir saat olduğunu söyleyip adamı kapıdan yatak odasına doğru itti. Lucas hâlâ uykulu bir hâlde, "Burada mı olacaktın?" diye sordu. Yatak odasına gitmek yerine kendini koltuğa bıraktı ve üzerinde bir takım elbise ile kravat varmışçasına dimdik oturdu.

"Sonunda anneme bizden bahsettim. Çılgına dönmediği için burada kalabilirim. Yatağımızda kahvaltı edebiliriz ya da geç uyanırsak öğle yemeği yeriz."

Lucas, "Ben yemeğimi her zaman ayakta yerim." dedi ve Marjorie ilişkilerinin başından beri belki de ilk kez incindi. Sevgilisine gece yarısı sürpriz yapıp sonuçlarıyla incinen ilk kadın olmayacaktı. Şimdiye dek adamın onu kollarına almış olacağını hayal etmişti, oysa Lucas kadın ihtiyacı olan o sıcaklığı vermedi reddediyordu. Biraz da düşmanca davransa Marjorie oradan kaçıp gidebilirdi. Oysa orada öylece oturdu ve Marjorie aralarındaki çekimi canlı tutabilmek için daha çok çabalamak zorunda kaldı. Sonunda zorla da olsa Lucas'a geldiği için sevindi-

ğini söyletebildi ama ses tonu buna inanmasına engel olmuştu. Onu ayağa kaldırdı ve ilgi için yalvarmaya bir son verip yatağa götürdü. Lucas o kadar çabuk uyumuştu ki Marjorie kendini hakarete uğramış hissetti. Ne yazık ki karanlıkta soyundu. Nancy keşke daha önce kız kardeşine New York'ta aşkın iki insanın bir araya gelmesinden çok, birinin aşkını sunup arkasından çekip almasından ibaret olduğunu söylemiş olsaydı.

“Dün gece uyuyakaldığım için özür dilerim.” Lucas ertesi sabah duştan böyle bağırıyordu.

“Hey, sorun değil. Haber vermeden geldiğim için ben özür dilerim.” Bir cevap alamayınca Marjorie yatağı düzeltmeyi bıraktı, banyo kapısına doğru bir kez daha bağırarak özür diledi. Lucas'ın onu bu kez duyduğuna emindi. Adam duştan ılık çalarak çıktı, Marjorie kendini yatağı düzeltmeyi bitirebilecek kadar iyi hissetti.

Lucas çoraplarını giyerken “Bugün ne yapacaksın?” diye sordu. David her zaman önce iç çamaşırını giyerdi, bir adamın giyinmeye ayaklarından başlaması şaşılacak şeydi. Bir porno filmi çekmeye hazır gibi görünüyordu.

“Sanırım önce Burt'ü arayacağım. Çok mu erken olur? Demek istediğim çok mu umutsuz görünürüm?”

“Ne için?”

“Ne için mi? Sana söylemedi mi? Beni işe alıyor. Bunu yapacağını tahmin etmemiştim ama...” Lucas giyinmeyi bırakıp şaşkınlıkla Marjorie'ye baktı.

“Seni işe alacağını mı söyledi?”

“Bana kartvizitini verdi. Bunun çılgınca olduğunu biliyorum çünkü ben belki de ticari bir risk olabilirim, yine de arada sırada benim yaşımda... O kadının adı neydi? Elvis'in karısı,

ah, Priscilla, soyadını kullandığını biliyorum ama yine de o da otuz yedi yaşında... Victoria Principal da geç başarılı oldu.”

“Dün gece onunla uzun bir konuşma yaptım.” dedi Lucas. “İçki içmeye gittik, bana Saucy’yi alacağını söyledi ama işler yavaş olduğu için bunu resmî olmayan bir şekilde yapacaktı.”

“Peki, benden hiç bahsetmedi mi? Bana kartvizitini verdi.” Marjorie ümitsiz ve üzgün görünmüş olacak ki Lucas ona yaklaştı. Evine geldiğinden bu yana Lucas’tan gelen ilk ilgi belirtisiydi. Kaslı kolları bedenini sararken Marjorie bir temsilcisi olması yerine âşığının dokunuşlarını daha çok önemseddiğini düşündü.

“Ona neler olduğunu soracağım.” Lucas, Marjorie’nin hayal ettiğinden daha çabuk kollarından sıyrıldı.

Burt Lansky’nin *Beklenmeyen Şahit* filmini bir Off-Broadway uyarlaması olarak sahnelemeyi düşünen bir müşterisi vardı. Her ne kadar William Morris Ajansı’ndakiler onunla bu aralar ilgilenemeyecek olsalar da pek çok elemanı boştaydı, Lansky, Marjorie’ye seve seve bir seçme ayarlayabilirdi. Acaba böyle bir şey ilgisini çeker miydi? Marjorie elbette ilgilenmişti.

Prodüksiyon henüz sahneleri planlama aşamasında olduğundan, yapımcılarla Batı Elli Yedinci Cadde’deki ofislerinde buluşacaktı. Baştan ayağa Calvin Klein marka giyinmiş bir resepsiyon görevlisinin bulunduğu bekleme alanı Sugarman ve Nesbitt’in oyun hazırlamaktan daha fazlasını da yaptığını gösteriyordu. Duvarlarına bakılırsa adamlar aynı zamanda kaliteli İtalyan mobilya işindeydi. Öte yandan, *The Gingerbread Lady* oyununun reklamını yapan, özenle çerçevelenmiş bir eleştiri de duvarda yerini almıştı. Sugarman ve Nesbitt prodüktörler olarak Syracuse’a büyük bir tiyatro oyunu getirdikleri için

takdir ediliyorlardı. Marjorie dâhil, bekleme alanında duran herkes bu ithalatçıların aynı zamanda tiyatro ruhu olduğunu görebilirdi.

Marjorie'yi içteki ofise aldılar, orada onu İtalyan derisi ve krom mobilyaların yanı sıra uzun boylu bir Nesbitt ve kısa boylu bir Sugarman bekliyordu, ikisi de Marjorie'nin elini dostça sıkmişti. "Ben Jack Nesbitt ve bu da Al Sugarman ve ikimiz de sizin kim olduğunuzu biliyoruz. Oturun, oturun. Jennifer size kahve ikram etti mi? Başka bir şey içmek ister misiniz?"

"Teşekkür ederim." diyen Marjorie otururken uzun bacaklarını hafifçe gözler önüne serdi. Nesbitt ve Sugarman bu teşhiri takdir etti. "Burt size ne kadarını anlattı, bilmiyorum." diyen Nesbitt, Art Deco tarzı bir masaya yaslanmıştı.

"Bana sizin *Beklenmeyen Şahit* filminin bir Off-Broadway uyarlamasını hazırlayacağını söyledi."

"Böyle mi söyledi? Bizim yapımcı olduğumuzu mu söyledi? Sana bizi ciddiye aldığını söylemiştim, Jack."

"Kim kime söyledi? Sana eleştiriden etkilendiğini söyleyen asıl bendim. Eğer gelip görseydi büyük ihtimalle hayran kalırdı." Marjorie bu iki adamın yeni yapımcı statülerinden son derece memnun olduklarını kavramıştı. Bu alanda yeni oldukları için rahatladı.

Jack, "Burt telif hakları konusunda neler olduğunu da söyledi mi?" diye sordu ve bir cevap almak için öne doğru eğildi.

"Ona neden soruyorsun ki?" dedi Al. "Bize söylemeden ona söyleyeceğini mi sanıyorsun?" Sonra Marjorie'ye döndü ve "Bazı sorunlar vardı çünkü CBS televizyon haklarını satın aldı ve Sör Ralph Richardson'ı kullanacaklar. Ama New York sahne hakları bizde."

“New York sahne haklarını almayı umuyoruz.” diye araya girdi Jack.

“Yüzde doksan dokuz eminiz.”

“Doksan dokuz. Hâlâ yüzde bir şüpheli olduğunu biliyorsun.”

“Kâğıtlar bizde.”

“Bu doğru. Kâğıtlar bizde. Yani, her şeyin yolunda olduğunu varsayalım. Bu sizin için uygun mudur, Bayan Weissman?”

“Benim için uygundur.” Marjorie ona ne danışıldığını anlamamıştı ama işe başvurmuş bir oyuncu olarak onun için her şey uygundu.

“Birden fazla rolünüz olacak, bunu biliyorsunuz değil mi?” Marjorie ukala çocukluk günlerinden bu yana ilk kez kendini daha dik otururken buldu.

“Oyunu yıllar önce izlemiştim. Annemle cumartesi matinesine gitmiştik ve doğruyu söylemek gerekirse tek hatırladığım yara izi olan bir kadın ve sonunda seyircilerden yükselen çığlıklar.”

“Herkes bunu hatırlıyor. Sana söylemiştim, Jack, seyirci çılgına dönüyor. Jack o zamanlar Şikago’da olduğu için oyunun orijinalini asla izleyemedi. Ona seyircinin nasıl delirdiğini anlatın.”

“Çığlıklar attılar.” dedi Marjorie. “Anneme tutunduğumu hatırlıyorum, büyük bir ihtimalle o da bana tutunmuştu.”

“Yani, haklıymışım, öyle değil mi, Jack? Mastrioni sandalyesi konusunda sen haklı olabilirsin ama bu konuda da ben haklıyım. Seyirci çığlıklar atıp altına işiyor.”

İlgiyi tekrar kendisine ve orada bulunma nedenine çekmeye çalışan Marjorie “Elimde oyunun bir kopyası vardı ve dün gece

okudum.” dedi. “İtiraf etmeliyim ki benim hangi kısmı okumamı istediğinizi pek anlayamadım.”

“İlginizi daha çok hangisi çekti?” diye sordu Al. Gösteri dünyasının korkulu hikâyelerini bilen ve ona gösterilen bu ayrıcalığa inanamayan Marjorie cevap vermeden önce Jack’e döndü. O da kadından bir cevap beklediğinden hızlı konuştu. Çok geçmeden Kuzey Kıyısı topluluğunun sıradan bir oyuncusu olduğunu fark edip koltuklarında oturacak kadar değerli olmadığını düşünmelerinden endişeliydi.

“Bana kalırsa başrolü alabilirim.” Ona kahkahalarla gülmelerini bekliyordu. “Ama oyunda daha pek çok renkli karakter olduğunu söylememe gerek yok, onlardan birini oynamaktan da gurur duyarım. Ve... Şu büyük oyuncu, Lucas Morgan’ı tanıyorum. Eğer ona ihtiyacınız olursa o harikadır, gerçekten harikadır.”

“Güzel. Bizimle çalışmak isteyeceğinizi umuyorduk. Sizi yönetmenimiz Mike Howard ile tanıştırmak isteriz. Kim olduğunu hatırlıyor musunuz?” Marjorie hatırlamamıştı ama yine de başını salladı, tiyatro dünyasına uzak olduğunu belli etmek istemiyordu. “Güzel çünkü onunla tanışmanızı istiyorum.” Kuzey Oyuncularındaki Herm’den söz etmeyi düşünse de hemen bu fikrinden vazgeçti, önce kendine bir iş bulsa ikisi için de daha iyi olurdu.

“Ayrıca siz ve eşinizin bir sonraki sponsor seçmelerimize gelmenizi de isteriz. Bu gerçek bir seçme sayılmaz. Prodüksiyon için hâlâ para topladığımızdan bu sponsor seçmelerini düzenliyoruz.”

Al asansöre kadar Marjorie’ye eşlik etti, kapılar kapanmadan önce de eline gösterinin bütçesinin yazılı olduğu bir tanıtım

broşürü tutuşturdu. Marjorie görüşmenin harika gittiğini düşünerek, West Fourth'taki Bagel Nosh'ta hamburgerlerini yerken Lucas'a aklında kalan tüm ayrıntıları aktardı. Bitirince onu tebrik etmesi için Lucas'a baktı.

Adamın tek tepkisi, "O lanet pislik herifler!" olmuştu.

"Beni beğendikleri için mi pislikler?"

"Sen daha yenisin. Neler olduğunu anlamadın, değil mi? Seni oraya gösterilerine para bulmak için çağırmışlar. Burt buna çok kızacak."

"Bence bana bir rol verecekler. Yoksa beni kiskandın mı?"

"Bence bu tamamen saçmalık. O rol sana elli bin dolara mal olabilir ve sana tek bir replik verecekler. Her kelime için beş bin dolar ödemeye razı mısın?"

"Belki... Belki benim yetenekli olduğumu düşünüyorlar. Beni yönetmenle tanıştırmak istediler." Marjorie öfkeleniyordu.

"Pislik herifler."

Marjorie, Burt ile konuşana dek Lucas'ın bakış açısını kabullenmekte zorlanmıştı. Burt o kadar öfkeliydi ki o adamları artık temsil etmeyeceğini söyledi. "Bırakalım da lanet İtalyan mobilyalarıyla baş başa kalsınlar. Ben, oyuncularını para yatırımları için kandıran prodüktörlerle çalışmam. Zamanını o aşâğılık heriflerle harcadığım için çok özür dilerim. Biraz daha dedikodu yapmak isterdim ama Coast panikledi. Gösteri dünyasında aciliyet diye bir şey olmadığını henüz öğrenemediler."

Neyse ki Marjorie'nin gözyaşları için Lucas yanındaydı. Onu dairesine götürdü, iyi bir oyuncu olduğunu hatırlatıp yeni bir doğaçlamaya geçti. Marjorie hasta, Lucas da jinekoloğu olacaktı.

Bacaklarını ayırıp onları hayalî demirlere yerleştiren Lucas, “Sorun nedir?” diye sordu.

“Sorun yok.” diyen Marjorie, Lucas’a sıkı olmaları için çok çalıştığı bacaklarının arasından baktı. “Randevu defterime bakıyordum ve yıllık kontrolümün üç ay geciktiğini fark ettim.”

“Pekâlâ, o hâlde bir bakalım.” diyen Lucas aynı söylediği gibi sadece baktı. Marjorie, Lucas’ın bir jinekoloğun muayenehanesinde olabileceklere dair düşüncelerini gülerek karşıladı.

“Dâhilî muayene yapmayacak mısınız?”

“Evet, elbette. Ben... Benim... Lastik eldivenlerim bitmiş. Umarım sorun olmaz.”

Bacaklarını birleştiren Marjorie, “Kaç hasta önce bitti?” diye sordu, Lucas bacaklarını tekrar ayırdı.

“Beş dakika önce bitti. O zamandan beri sadece yedi hastaya baktım. Parmaklarım soğuksa söyle.” Lucas “muayenesine” başladı ve çok geçmeden “doktoru” Marjorie’nin üstüne çıkmıştı bile. “Sadece her şeyin yolunda olup olmadığını görmek istiyorum. Standart prosedür.”

Marjorie, “Bunu herkese yapar mısınız?” dedi. Lucas’ın ağırlığı altında konuşmak zordu, yine de yarattıkları sahneyi bozmak istemiyordu.

“En sevdiğim hastalarım karşı çok titiz davranırım.” Marjorie bedenini Lucas’ınkiyle birlikte hareket ettiriyordu. Bacaklarını adamın bedenine doladı ve bir kez daha kendisi için çabalamadan adamın boşalmasını izledi. Lucas, Marjorie’nin üzerinde gevşedi, Marjorie de adamın sırtına adını yazdı. Lucas mesajı aldı, nazikçe saçlarını geriye itti ve kulağına “Seni seviyorum.” diye fısıldadı. Marjorie bu sevgiyi neşe yerine acıyla

karşıladı. Bu aşkın ona neye mal olacağını düşündükçe kalbi acıyla kıvranıyordu.

Lucas yanına uzanınca Marjorie “Şimdi ne olacak?” diye sordu. Bunun cevap verilmesi imkânsız bir soru olduğunun farkındaydı.

“Şimdi Burt’ü arayacağım ve sana yaşattıkları için onun canına okuyacağım.”

“Bizim hayatlarımızı kastetmiştim.” Marjorie, âşık bir kadın olduğu düşünülürse pek de mutlu değildi. Giysileri annesindeydi. Kızı için endişeleniyordu ve ona ulaşması mümkün değildi. Kocas, Long Island’da hayat boyu sahip olacağı evdeydi ve kocasının doğum gününü kutlamayı unutmuştu. En iyi arkadaşı onu anlamıyordu, kalbini sunduğu adamın ise çekmece-lerinde Marjorie’nin iç çamaşırlarına yer açmaya niyeti yoktu.

Otuz Dördüncü Bölüm

Sevgili Emily,

Yazın bu kadar çabuk geçtiğine inanamıyorum. Bu mektup ben eve dönmeden çok kısa bir süre önce eline geçecek. Gerçeği söylemek gerekirse başımın belaya gireceğini bilsem de eve dönmek için sabırsızlanıyorum. Belki onlara söylerken sen de yanımda olursun. Sen oradayken işler biraz daha sessiz çözülebilir.

Işıklar sönünce kulübedeki kızlar karanlıkta saatlerce seksin nasıl bir şey olacağını konuşuyor. Söyledikleri şeylere inanamıyorum. Tüm o eski filmlerde geçen kemanlar, cenneti dünyada yaşamak gibi saçmalıklara inanıyorlar. Orgazmdan söz etmeleri de çok komik. Bazen kendimi gülmek için gerçekten çok zor tutuyorum. Demek istediğim, sakın beni yanlış anlama, orgazm harika ama bakirelerin sandığı şey değil. Yani bir erkek seninle yaptığında hissettiğin sıcaklık ve çarpıntı veren bir şey, hepsi bu.

Şimdi sıra iyi haberlerde. Tam sekiz kilo verdim. Durağan bir noktaya geldim ve üç gündür kilo veremiyorum ve

bu kendimi göle atmak istemem için yeterli bir sebep. Yine de sabırlı olmaya çalışıyorum. Sana sözünü ettiğim şu ikizlerden biri olan Kim, beş gün boyunca o durağan noktada kaldı ve sonra günde bir kilo verdi yani dilerim benim için de umut vardır. Kötü olan şimdi daha ince olmam. Yani sanırım artık hamile gibi görünüyorum. Belki de bu sadece benim hayal gücüm, işte bu yüzden senin bana doğruyu söyleyeceğine inanıyorum. İki haftadan kısa bir süre sonra eve dönmüş olacağım. Okulun başlayacak olmasına inanamıyorum, neyse ki bebeği Noel tatilinde doğurabilirim, böylece çok ders kaçırmam.

Her neyse, biraz dinlenmek istiyorsam sadece birkaç dakika daha yazabilirim. Eve gelmek için sabırsızlanıyorum ama itiraf etmeliyim ki buradaki bazı insanları sevmeye başlamıştım, büyük bir ihtimalle onları özleyeceğim. (Seni özlediğim gibi değil ama bazıları gerçekten çok tatlı insanlardı.) Kim'e bebeği söylemek istiyorum çünkü bence bunu anlayabilir, belki rehberim Myrna'ya da söylerim. Şimdilik çenemi kapalı tutuyorum ama bebek doğunca onları davet edeceğim. Umarım bir kızım olur çünkü bir erkeğin altını değiştirme düşüncesi bana çok komik geliyor.

Uzun zamandır ailemin nasıl bir tepki vereceğini düşünüyorum. Eskiden bana bağırıp öfkeleneceklerini düşünürdüm. Şimdi ise çok utanacaklarını düşünüyorum.

*Seni seviyorum,
Julie*

Not: Finkle'a kısa, gerçekten çok kısa bir mektup yazdım. Neden bilmem ama bazen onu göndermemiş olmayı diliyorum. Hâlâ sosyal açıdan bana tecavüz ettiğini düşünüyorum.

J.W.

Otuz Beşinci Bölüm

“Yakın gelecekte bir yıldız olacağım için gizliden gizliye seviniyor musun?” Marjorie bunu Lucas’ın yanına çıplak ve mutlu bir şekilde uzandığı sırada sormuştu.

“Evet.”

“Beni kıskanırdın, öyle değil mi? Yani yaz okulu öğrencilerinden biri bir yıldız olsaydı?”

“Hayır. Ben yıldız olmak istemiyorum. Önümüzdeki on yıl teorim üzerinde çalışmak istiyorum. Evrimsel tekrar teorisi üzerine düşünüyordum. Bunu unutma. Sadece Batı medeniyetinden bahsediyorum ama bunu duymalısın. Batlamyus dünyanın evrenin merkezi olduğuna inandı. Bu yüzden, bunu düşünen ilk ben değilim, herkes bunu tekrar özetliyor. Bu, “Bireyoluş Soyoluşun Tekrarıdır” teorisiyle fiziksel açıdan, yani bir hücre olarak başlamamız ve evrenin de bir hücre olarak başlaması, balık aşamasına geçmemiz ve tüm memelilerin de balık aşamasına geçmesi şeklinde ispatlandı. Söylediklerimi anlayabiliyor musun?” Marjorie başını salladı, anlıyordu. O sırada kendi tekrarlarını düşünmekle meşguldü; aklına eski odası, oyunculuk sınıfı ve kariyer umu-

du geldi. Lucas kalçasını sıktı ve elini kadının dizinin üzerine koydu. Marjorie elini biraz sağa doğru hareket ettirmesini diledi, elinin orada olmasına ihtiyacı vardı. “Bu aralar daha iyi bir daktilo almalıyım. Tanrım, bunu çok uzun zamandır söylüyorum. Bu sonbahar. İşçi Bayramı’ndan hemen sonra. İşçi Bayramı’ndan hemen sonra o lanet daktilonun başına oturacağım. Sakın bite-ne dek kalkmama izin verme. Kariyerini boş ver. Kendini benim için feda et ve bir erkeğin arkasında duran kadın ol. Kitabı sana adayacağım. On yıl istesem çok mu olur?”

“Evli olduğumu nasıl unutabiliyorsun?”

“Çünkü ikimiz de çok bencil insanlarız.” Elini kadının bacağından çekti. Marjorie ona bakmak için döndü ve Lucas’ın kirpiklerinin tam da istediği gibi olduğunu fark etti. Lucas’ın kirpikleri, Marjorie’nin uzun ve kalın sayılabilecek kirpiklerinden daha uzun ve kalındı. Ve Marjorie’nin kalbi, birinin sırf kirpikler yüzünden başka insanların hayatını mahvedemeyeceğini anlamıyordu.

“Kızım iki hafta sonra eve dönecek.” Lucas cevap vermedi, sanki Marjorie’nin söyledikleri onun hayatını ilgilendirmiyordu. Marjorie elinde olmadan, “Bu bir yaz aşkı mıydı?” diye sordu.

Lucas cevap vermeden önce kadının saçıyla o kadar çok oynadı ki sonunda ortaya daha önce olmayan bir kıvrıkcık çıktı. “Sen ne istersen o.” Suzanne’i hatırlayıp hüüzünlendi, bir süre görüşükten sonra kadın eşyalarının bir kısmını Lucas’ın daire-sine getirmek istemişti. Kendine ait bir havlu istiyordu. Yatakta ona ait bir yastık olmalıydı; gümüş çerçevede bir aile fotoğrafı, Bloomingdale’s’ten alınmış bir vazo, koltuk için kırlentler, bir blender ve diğer gereksiz mutfak eşyaları ve çocukluğundan beri yanından ayırmadığı yorgan da onunla birlikte gelmişti.

Lucas bir ay kadının bu eşyalarıyla birlikte yaşamayı denedi ama kısa bir süre sonra sadece onları görür olmuştu. Küçük odalara ne zaman adım atsa bu eşyalar sanki boğazına yapışıyordu. Sonunda nefes alamaz hâle geldi ve kadına birbirlerine değer vermeye devam edebilmeleri için aralarında en az kırk bina olması gerektiğini söyledi.

“Bizim için kurduğun bir hayal var mı?”

“Yazın asla son bulmaması. Ya senin?”

“Sen ve Julie ile Yetmiş Altıncı Caddede yaşadığımızı hayal ediyorum. David’in arada sırada bizi ziyarete geldiğini.”

“Tek erkekle yetinemiyorsun, öyle değil mi?” Lucas bunu gülümseyerek sormuştu, Marjorie onun ciddi olmadığını biliyordu. Oysa onun için durum ciddiydi, eğer bu soruya dürüst bir cevap vermesi gerekse, “Benim gibi bir kadın ya da belki de dünyadaki tüm kadınların iki erkeğe ihtiyacı var. Biri sevişmek ve diğeri de âşık olmak için.” derdi.

“Bu sadece bir hayaldi.”

“Peki ya gerçek?”

“Gerçekte hepimiz evlerimize gideceğiz. Annem Florida’ya dönecek. Geçen gece babam aradı. Kötü üşütmüş ve annemi yanında istiyor. Belki daha erken bile dönebilir. Julie de eve dönüyor ve ben de gidiyorum.” Marjorie tam o sırada verdiği bir sözü hatırladı. “Bu arada ablamla tanışmanı isterim. Ondan hoşlanabilirsin.”

“Gösteriye gelen mi?”

“Evet. Çok parlak biridir. Columbia’da öğretmenlik yapıyor...” Marjorie, Lucas’ın ilgilenmediğini görünce satış konuşmasına bir son verdi.

“Beni inciteceksin. Bana âşık olmamanı söylemiştim.”

“Âşık olduğumu nereden biliyorsun? Bunu sürekli kulağıma fısıldayan asıl sensin.”

“Bunun bir önemi yok. Kendini bana bağladın, benim içime, benim her yerime. Bunu nasıl çözeceksin?” Lucas kadına çözümsüz bir sorun sunmaktan memnundu.

“Kaçarak?”

“Bundan şüpheliyim. Seni yirmi yıl boyunca tatmin etmeyen bir kocadan kaçmadın.” Marjorie bir an için David’in namını kurtarmak istedi. Lucas’a kocasının onu tatmin ettiğini söylemeyi düşündü ama henüz acemi olsa da âşığıyla kocasının nasıl seviştiğini konuşmaması gerektiğini iyi biliyordu.

Bir saat kadar daha başlarına neler geleceğini konuştular. İlişkilerini sonlandırmaya hazır olmadıkları belliydi. Lucas eşyalarıyla birlikte olmayı sevdiğinden Yetmiş Altıncı Cadde’ye gelemezdi. Marjorie bir kızı olduğundan şehre taşınamazdı, ayrıca Lucas’ın bir kadını kalbine alması dairesine almasından daha kolaydı. Marjorie, David’i hayatından çıkarıp atamazdı. Sonunda işler çıkmaz bir hâl alınca sevişmeyi tercih ettiler. Tüm bunlar Lucas’ın ödünü kopartıyordu ve Marjorie sevişmeyi her zamankinden daha büyük bir hayal kırıklığıyla bitirdi.

Otuz Altıncı Bölüm

Ertesi akşam, yazın yakında son bulacağını bilen Marjorie, David'e en kısa zamanda annesinin evinde buluşmaları gerektiğini söyledi. David bir yüzleşme ya da açıklama duymayı bekliyordu, ne de olsa Marjorie'nin bir ilişki yaşadığını artık anlamıştı. Yol boyunca söyleyeceklerinin provasını yaptı, bunlar daha çok birbirlerini affetmeleri için söyleyeceği sözlerdi. Tüm gücüyle yazın geride kalmış olmasını ve Marjorie'nin New York'ta bulduğu adamla geçirdiği süre zarfında ona tutulmamış olmasını diliyordu. Evliliklerindeki boşluk için Marjorie ya da âşığını değil, kendini suçluyordu. Keşfettikleri tek şeyin bedenleri olmasını diledi, karanlıkta yapılan seksten öteye gitmemiş olmalarını... Marjorie'nin yakarışlarına karşılık vereceğinden emindi. Belki yeni bıyığını bile severdi.

Oraya varınca Marjorie'nin aslında pek de konuşmak istemediğini anladı. Marjorie onu usulca annesinin odasının önünden geçirip kendi odasına götürdü, sonra daha giysileri üzerindeyken kocasının üzerine çıktı. Sonunda sevişebilecek kadar soyunduklarında, David onunla son on sekiz yıldır oldu-

ğu gibi sevişti. Marjorie sonunda orgazma ulaştı, bunu hak ettiğini düşünüyordu. Yatağında kendini suçlu hisseden bir koca olması güzeldi.

Sevişmeleri son bulunca David, arabada yazdığı metne uyararak karısından eve dönmesini istedi. Marjorie elini David'in saçlarının arasından geçirip bıyığının belki bir gün güzel durabileceğini söyledi. Ona "Döneceğim." demedi ama gülümsedi ve adamın sağlığı için endişelendi. David onu zorlamamaya karar verdi, nasıl olsa Julie yakında dönmüş olacaktı.

David geceyi karısıyla geçirdi ve sabah sanki David sadece portakal suyu ve seks için gelmiş gibi ayrıldılar. Kapıdayken Marjorie utanarak ona perşembe akşamı gelip gelmeyeceğini sordu. David gelecekti. Bu arada tıraş olmaya ve hastalarını yavaş yavaş Solomon'dan almaya karar verdi. Marjorie, asansörün kapısı kapanana dek kocasının arkasından baktı, Esther de onu izliyordu.

"Ne düşündüğümü biliyor musun? Bence sen ne istediğini bilmiyorsun. Ben böyle düşünüyorum." Esther haklı olduğuna emindi.

"Ben ne istediğimi biliyorum. İkisini de istiyorum."

"On altı yaşındayken, ah hayır, neredeyse on altı yaşındayken seni doğum günün için elbise almaya götürmüştüm. Hatırlıyor musun? Ben hatırlıyorum. Saks'ın üzerinde çok hoş duran siyah kadife bir elbisesi vardı. Sadece ben, o kadar genç bir kız için siyahın uygun olduğunu düşünmüyordum. Ama sana 'Bakarız.' dedim. Sonra Lord and Taylor'da çok cici, pembe bir elbise bulduk. Onu hatırlıyor musun? Güzel. Yani sana hangisini istediğini sorduğumu hatırlıyorsun. Sen de bana ikisini birden istediğini söyleyip beni, ikisi de birbirin-

den çok farklı olduğundan onları satın almamız gerektiğine ikna etmeye çalıştın.”

Bu anıyla keyiflenen Marjorie “Ve sen ikisini birden aldın.” dedi. Annesini herhangi bir konuda ikna etmek asla kolay olmamıştı. Yine de bu harcamaya değer bir enerjydi çünkü genellikle pes eder ve Marjorie’nin zafer kazanmasına izin verirdi.

“Haklısın. İkisini birden aldım ve inan bana şimdi bunun büyük bir hata olduğunu biliyorum.” Esther çayını içmek için oturdu. Sütü unuttuğu için tekrar ayağa kalktı.

“Haklısın, anne. Bana iki elbiseyi birden aldığın için sadece bir seçim yapabileceğimi asla öğrenemedim. Şimdi de iki erkeği birden istiyorum.” Esther kızının ses tonundaki alaycılığı fark etmemişti.

“İnsanlarla elbiseler arasındaki farkı anlamıyor muyum sanıyorsun? Ben sadece senin her zaman ihtiyacın olandan fazlası için savaş verdiğinin altını çizmek istedim.” Marjorie bu konuda bir şey yapamazmışçasına omuz silkti, gerçekten de yapamıyordu.

“Senin yaşında olmanın ne demek olduğunu biliyorum. Nancy yirmi yaşındaydı. Sen ise dokuz. Yaşadığım hayatın neden bana ait olduğunu sorguluyordum. Bu bir dönemdir. Sen de aşacaksın. *Diary of a Mad Housewife* filmini hatırlıyor musun? Vazgeçmek zorunda kalacağı bir âşığı vardı... İkisine birden sahip olamazsın!” Esther’in küçük yumruğunu masaya vurmasıyla kaşık havaya fırladı.

“Bu kez yanılıyorsun, anne. İkisine de sahip olamam. David’e sahip olamam. Asla olamadım. Evliliğimiz boyunca çiçekleri başka kadınlara gönderip onlarla aşk yaşadı. Ona geceleri karanlıkta sahip oldum ama gündüzleri dışarıdayken başka ka-

dınlarla flört ediyordu. Lucas'a da sahip olamam. Beni ancak ben de ona âşık olursam sevebilir. Bir gün Julie'den gelen bir mektubu şifonyerinin üstünde unuttum ve o da yanımda götürmemi hatırlatmak için ertesi gece mektubu yastığımın üzerine koydu. Onun evindeyken duş aldığımda bile kendimi rahat hissetmiyorum. Lucas şimdilik çalışmıyor, yani onunla gündüzleri görüşebilirim. Ve David ile de geceleri. Anlıyor musun, anne? İkisi bir araya gelince ortaya muhteşem bir erkek çıkıyor.”

Lucas bir gece önce Marjorie'nin nerede olduğunu öğrenmek istediğinde, Marjorie ona Esther'in kendini pek iyi hissetmediğini söyledi. Kahkahasını güçlkle bastırmıştı çünkü âşığını kocasıyla aldatıyor olması çok komikti. Neler olduğunu gerçekten anlayabilecek bir psikiyatrist bulsa iyi olacaktı. “Bakın doktor, beni tatmin edemeyen bir âşığım ve tatmin edebilen bir kocam var. Âşığıma beni tatmin edemediğini söyleyemem çünkü bunu yapmak için artık çok geç. Âşığımdan kurtulursam kocam beni yine sıkacak. Kocamdan kurtulursam âşığım beni terk edecek. İkisine de ihtiyacım var ama ikisine birden sahip olmak tüm enerjimi alıp götürüyor. Âşığım seksten önce ve seksten sonra çok iyi, kocam ise seks sırasında. Tüm bunların yanı sıra oyuncu olmak istiyorum ama tüm enerjimi orgazm numarası yapmak için kullanırsam hiçbir şey olamam. Bu arada doktor, eğer daha önce söylemediysem bilin ki her şey otuz sekiz yaşında olduğumu ve yataktaki tüm işi benim yaptığımı fark etmemle başladı. Orgazmımdan ben sorumlu olacağım ama yine de bu kadar çaba sarf etmek zorunda mıyım? Bana hızlı bir şekilde yardımcı olabilir misiniz? Kızım kamptan eve dönecek de...”

Yasak ilişki yaşayan diğer tüm çiftler gibi onlar da eğlenmeye ve sevişmeye başladı. Birbirlerini incitebileceklerini anladıklarında daha az sevişip daha çok ilişkilerinden konuştular. Marjo-

rie ve Lucas ise kendileri incinmeden bir diğerrinin yaşamında kalmanın yollarını arıyorlardı.

Kliması olmayan herkes kendini dışarı atmıştı. Kimsenin nazik olamadığı o sıcak yaz akşamlarından biriydi. Sokaklar farklı ten renginden insanlarla doluydu, eğlenmek için öylesine dolaşüyor ve değişik şeker çeşitleri satın alıyorlardı. Siyahi adamlar Waverly Tiyatrosu'nun karşısındaki sokakta basketbol oynuyordu; küçük, beyaz erkekler kollarını sevgililerinin omuzlarına dolamış, bir geceliğine siyahilerin yerinde olmayı diliyorlardı. Etrafta satılan, çalınan ya da kullanılan uyuşturucular da olmalıydı ama Marjorie hiçbirine rastlamamıştı. Üç kart oyunu satıcıları karton kutularıyla tüm köşeleri tutmuş, New Jersey'den gelen liseli çocukları ağlarına düşürmenin peşindeydi. Mağazalar bir umut, gece on bir satışlarını beklemekteydi. Yaşlı insanlar bankları, gençler ise birbirlerini bulmuştu. Özetle klasik bir yaz akşamıydı. Amanda bir seferinde Marjorie'ye neden romanların çoğunun yaz aylarında geçtiğini sormuş, Marjorie de yazarların ter damlacıklarından söz etmeyi sevdiğini düşünmüştü. Şimdi, hayatının dramını bir ağustos ayında yaşarken, yazarların sıcak yüzünden birbirine yapışan âşıklardan etkilenmiş olabileceğine emindi. Eli Lucas'ın eline yapışmıştı çünkü aylardan yazdı...

Marjorie ve Lucas pamuklu elbiseleri olan kızların ve tişört ile kot pantolon giymiş erkek çocukların arasından yürüyüp gittiler. Birçoğu, kaşlarındaki teri yakalamak istercesine renkli bandanalar takmıştı. Onu yanında tutabilmenin bir yolunu arayan Lucas, Marjorie'ye şehirde kalmasını, şimdiki hayatına devam etmesini, annesinin yerine kızını yanına almasını teklif etti. Marjorie ona Julie ile Yetmiş Altıncı Cadde'de kalamayacağını açıkladı. "Annemin arkasından iş çevirebilirim. Beni

büyüten kadını kandırmaya çalışmak harikaydı ama kızımın arkasından iş çeviremem.”

“İş çevirme. Ona neler olduğunu anlat.”

“Sorun da bu zaten. Neler olduğu... Ona babasını terk ettiğimi söyleyemem. Bu doğru değil. Başka bir adamla ciddi bir ilişki yaşadığımı da söyleyemem. Çünkü bu da doğru değil.”

“Bu doğru.”

“Doğru değil. Ciddi ilişkilerde kimse bizim kadar korkmaz.”

“O zaman yarı ciddi bir ilişkimiz var.”

“Hayır. Yarı ciddi ilişkilerde çiftin birlikte en az bir ortak eşyası olur. İşe, restoranların birinden çaldıkları küllükle başlarlar ve bu bir sandalyeye kadar devam eder.”

“Tüm yetişkinlik dönemi boyunca evliliğin içine sıkışıp kalmış bir kadına göre erkekler, kadınlar ve boş zamanlarında neler yaptıklarına dair çok şey biliyor gibisin.” Lucas kadının parmaklarını sıktı, Marjorie'nin alyansı eline daha çok battı. Yüzük ona daha en başından böyle bir konuşmanın içinde olmaması gerektiğini hatırlatmıştı. Evliliğinin sembolü daha fazla canını yakmasın diye parmaklarını değiştirdi.

“Yahudi kızlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. İftihar listesine girdik, hem de hepimiz. En iyi üniversitelere gittik, en iyi dönem ödevlerini yaptık çünkü en iyi zihinler bizdeydi. Ve erkekleri okumayı öğrendik. Öğrenmek zorundaydık çünkü hangilerinin bizimle yerleri silip hangilerinin bize yerleri sildireceğini ve hangilerinin bu işleri yapmak için bize bir hizmetçi tutacağını bilmeliydik. Bu hata yapmadığımız anlamına gelmiyor. Umutsuzca istediğimiz yanlış erkekler için ağlamaktan gözlerimizde yaş kalmadı, tekrar tekrar aynı hatalara düştük ama bu eğitimimizin bir parçasıydı. Aksi hâlde çocuklarımızın

babası olacak adamı nasıl seçebilirdik ki? Aradaki çılgınları fark edebilmeyi öğrenmek zorundaydık. Çünkü Tanrı korusun, içimizden biri onlardan biriyle evlenirse annelerimizin bize ikinci sınıf bir düğün yapma riskiyle karşı karşıya kalırdık. Gloria Parker bir şairle evlendi ve annesi kızının düğününü Hotel Manhattan'da yaptı.”

“Peki, burada çılgın olan ben miyim?”

“Elbette sensin. Ayrıca fermuarın hep açık.” Lucas hemen pantolonuna baktı ve Marjorie'nin yanıldığını gördü. Levi's kot pantolonun düğmeleri yarım açıktı. Akıllı olduğunu kanıtlamak adına hepsini kapatmaya değmeyeceğini düşündü.

“Peki, bu bizim ilişkimizi nereye taşıyor? Sana soruyorum çünkü her şeyi sen biliyorsun.” Hâlâ el ele tutuşuyorlardı. Lucas kadının cevaplarından korkmuyordu. Hemen arkasındaki lamba direği Marjorie'nin saçlarını Orta Çağ sanatçılarının melek çizimleri ve Rock yıldızlarının albüm kapakları gibi haleli gösteriyordu. Lucas onu yanında tutmaya hazırdı.

“Biz birbirimize tutulduk, âşık olduk, birbirimiz için deli oluyoruz ama bunun tek nedeni çocuk doğurma yaşını geçmiş olmam.” Lucas kadını kendine çekti, başını omzuna yasladı ve o halenin kadınla birlikte gelip gelmediğine baktı.

“New York'ta kalacak mısınız?”

“Bir kızım var.” Uzunca bir süre parkın karanlık tarafında oturdular. Etraflarındaki herkes bağırıp hareket ediyordu. Oysa onlar son derece sessiz ve hareketsizdi.

Başkası olsa, Marjorie'nin Lucas ile David arasında bir seçim yapmak zorunda kalacağını düşünecekken, asıl savaş Lucas Morgan ile Amanda Fine arasında çıkmıştı. Bir köşede seksen kilo ağırlığında, uzun boylu, yakışıklı, seksi ve açık düğmeli kot

pantolonuyla bencil âşık Lucas vardı. Diğer köşede ise Syossetli, kısa, çok ince telli saçlı, ağustos sıcağında sonbaharın yeni moda giysilerini giyen en iyi arkadaşı Amanda. Marjorie'nin ricası üzerine bir gün Rus Çay Evi'nde tanışmış ve çok geçmeden birbirlerini düşman bellemişlerdi. Lucas sekiz dolarlık domuz pastırması ve yumurtasını homurdanarak yerken, Amanda ona hangi hakla öğretmenlik yaptığını sorarak ilk raundu kazandı. Kaldırımı çıktıkları ikinci rauntta Amanda, Rolls'a binerken kibarca onu yine görmeyi umduğunda, Lucas bu kez onun lanet bir yalancı olduğunu söyledi. Her ne kadar Amanda daha en başından onunla tanışmak istemediğini itiraf ederek durumu kurtarır gibi olsa da Lucas puanı kapmıştı. Bir ziyafette iki yabancı olarak tanışsalar, büyük bir olasılıkla birlikte kahkahalar atarlardı. Oysa şimdi bir unvan ya da para ödülü için savaş vermiyorlardı. İşin ucunda Marjorie Weissman vardı.

Bu savaş günlerce devam etti ancak on beşinci raunda gelindiğinde ikisi de büyük silahlarını çıkardı. Amanda, Warren'ın tiyatroları için *Evita*'nın haklarını almasını sağladı, bu Marjorie'nin oynamak için yalvardığı bir oyundu. Eve dönerse başrol onun olacaktı. Lucas ise Burt Lansky sayesinde Marjorie'ye halk tiyatrosunda ekim ayında sahnelenecek bir oyunda küçük bir rol ayarlayacaktı. Bu küçük bir rol olsa da oyunculuğu ağırdı. Yüz yirmi beş dolar kazanacak ve New York'ta kalması gerekecekti.

Marjorie'nin beyni âdeta kararsızlıkla acıyordu. Önce sarı bir peruk takıp kollarını uzatarak tüm Arjantin'e konuşan Evita oluyordu. Sonra Evita kendini bir lokantanın zemininde buluyor, silah zoruyla Warren ile sevişiyordu. Sonra halk tiyatrosuna geçiyor, *The New York Times*'ta otuz beş yaşın üstündeki bu oyuncu hakkında bir makale yazılıyordu. Sonra yeniden lokan-

tanın zeminine dönüyor ve bu kez de tiyatro yapımcısı Joseph Papp ile sevişmeye zorlanıyordu.

Esther, “Sen aklını mı kaçırdın? Evine dön.” demişti. Kendisi de Florida’ya dönmek üzere eşyalarını topluyordu. “Bunu şimdi anlamıyorsun ama yaşlılığında yanında isteyeceğin adam David. Tanrı korusun bir terslik olursa sana en iyi tıbbi bakımı o sağlayacaktır.”

Burt Lansky, “En geç çarşamba öğleye kadar bana haber vermelisin. Dünyanın en iyi rolü olduğunu söyleyemem ama elimde senin işini kapmak isteyen on beş kadın daha var. İş iştir.” demişti. Bir an için Marjorie kendini Burt ile yerde gördü ama silah zoruyla dahi olsa aralarında hiçbir şey geçmedi.

Lucas, “Karar verecek bir şey yok. Ya bir oyuncu olmak istersin ya da kaybolup gitmek.” diyordu.

Amanda, “Arkadaşım Doris Schneider’in bir Broadway oyununda birkaç repliği olmuştu, tüm oyuncular ona bir pislik gibi davrandı.” demişti.

David ise “Julie haftaya perşembe geliyor.” dedi.

Julie, “Sizi görmek için sabırsızlanıyorum. Her şeyi çok özledim. Gelir gelmez ilk iş müzik setimin sesini sonuna kadar açıp *Talking Heads*’i dinlemek olacak, yani sizi uyarmadığımı söyleyeyim.” diye yazmıştı.

Marjorie uykuya dalmadan önce kendi kendine, “Julie’yi müzik setiyle birlikte New York’a getireceğim. Bu benim tek şansım. Bunu denemek zorundayım.” dedi.

“Bana bu kadar aptalca bir rolü olup yıldızlığa yükselmeyi başarmış tek bir isim ver.” dedi Amanda.

“Yüzlerce olmalı.”

“Evet, hiçbir şey elde edemeyen yüzlercesi var. Meryl Streep’e bir bak. Kadın çocuğunun ve ailesinin hayatının en önemli şeyleri olduğu üzerine yeminler ediyor.”

“Olur da bunlar onu tatmin etmezse istediği her an yeniden bir yıldız olabilir.”

On altı yıl önce, Marjorie ve David küçük, ucuz bir restoranda oturmuş bir yandan tavuklarını yiyor, bir yandan da şehirde bir gece geçiriyormuş gibi yapmaya çalışıyorlardı. Marjorie hamileydi, David Kuzey Kıyı Üniversitesinden iyi bir teklif almıştı. Şimdi, yiyecek ve içeceklerin daha pahalı olduğu Ginger Man’de karşı karşıya gelmişlerdi ve konu neredeyse aynıydı. David’in işi Broadway’den altmış beş kilometre uzaktaydı. İşe gidip gelmesi mümkün değildi çünkü aklı başında insanlar geceleri toplu taşımaya binmez, halk tiyatrolarında oynayan oyuncular da limuzin kullanmazlardı.

Marjorie ona işini New York’a taşıyıp taşıyamayacağını sordu. David yapamayacağını söyledi. Son yirmi yıldır Manhattan’da çalışan kalp doktorları çoktan şehri ele geçirmişti. Bıyığını tıraş etmiş, eski yüklerini geri almıştı, hastaları onu görmekten memnundu. Onları bir kez daha terk etmesi mümkün değildi. Marjorie uzanıp elini tuttu, o ve hastaları arasında bir seçim yapmasını asla istemeyeceğini söyledi. “Peki ya şöyle yapsak...” dedi. “Sadece oyun döneminde biz Julie ile burada yaşasak. Şehir yaşamına alışmak Julie için de iyi olurdu. O çok saf bir çocuk, David, bunu biliyorsun. Oyun en fazla bir saat sürer, yani sorun olmaz.”

“Peki ya o adam?”

“Bir adam olduğunu nereden biliyorsun?”

“Bilmiyorum. Var mı?”

“Evet ama yakında bir anlamı olmayacak.” Marjorie’nin güç bulmak için şaraba ihtiyacı yoktu, yine de bu konuşmanın son bulması için içti.

“Enayi yerine konmak istemiyorum. Ben vizitelerle uğraşırken senin başka bir adamla takılıyor olma fikrinden de hoşlanmıyorum.”

“Benim bir tiyatroda rol alabilme fırsatımdan konuşuyorduk. Neden bu kadar kıızıyorsun ki? Sen yaz başında gecelerini o kızın odasında geçirirken asıl enayi olan bendim.”

“Yani terk etme sırası sende, öyle mi?”

“Benim tiyatroda bir işim var. Tiyatroda gerçek bir iş kapabilmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Sadece yirmi dört kelime olduğunu biliyorum ama o kelimeler pek çok yabancının önünde söylenecek. Hayatımda ilk kez seyircilerin tamamı beni görmeye gelmemiş insanlar olacak.”

“Ya başka bir rol daha alırsan?”

“Almayacağım.”

David içinde bakacak hiçbir şey olmasa da uzunca bir süre kahve fincanına baktı. Marjorie başka bir rol almayacağına dair ona söz vermeyi düşündü ancak bir koca, bir evlilik, bir âşık ve bir kariyer için pazarlık ederken hiçbir şey uğruna yemin etmeyi ya da geri alamayacağı sözler vermeyi istemedi.

“O rolü almak istediğini görebiliyorum. Seni anlıyorum. Tanrım, rolü alabilecek kadar iyi olduğunu bilmek benim için de heyecan verici ve inan bana sana mâni olmak istemiyorum. Tamam, annenin evinde kal. Ben geleceğim. Sadece bana bir iyilik yap. O adamla görüşmeyi bırak. Enayi yerine konmak istemiyorum.”

“Aramızda bir şey yok.”

“Aklından neler geçtiği umurumda değil. Onu görmeni istemiyorum. Benim şartım bu. Kıskanıyorum. Tamam mı? Seni destekleyen bir aptal olmayacağım.” David içi boş kahve fincanını dikti. “Ya başka bir rol ve başka bir rol daha alıp asla dönmezsen?”

“Neden bunu o zaman düşünmüyoruz? Kaldı ki böyle bir şey olmayacak. Orta yaşlı kadınları yıldız yapmıyorlar. Yemeğin parasını ödememe izin verir misin? Henüz para almadım ama haftada yüz yirmi beş dolar kazanacaksam en azından kocamı yemeğe çıkarabilirim.”

David geceyi karısıyla geçirdi. Marjorie, Broadway’e adım atmak üzere olan bir oyuncuyu oynadı, David ise her zamanki gibiydi. Marjorie kocasının onunla birlikte oynamasını istese de on sekiz yıllık evlilikten sonra karısıyla yatağa gitmek David için son derece ciddi bir konuydu.

Marjorie önce kendine Lucas’ı bir daha asla görmeyeceğini tembihledi. Sonra bir açıklama yapmak için adamı görmeye ve veda etmeye karar verdi. Veda etmek için gittiğinde kendini Lucas’ın yatağında buldu. Kendini, annesi gider gitmez ve Julie gelince tüm bunların son bulacağına ikna etti. Sabahları sözlerle ve geceleri de yalanlarla dolmuştu. David, provalar başlayana dek neden eve gelmediğini sorduğunda, prodüktörler ve kostüm provaları olduğu yalanını uydurdu. David şehre gelip ona gülümsediğinde Marjorie’nin içi acıyordu. Lucas’la seks asla tatmin edici olmamıştı, şimdi de acı veriyordu.

Lucas’ın telefonu gecenin on bir buçuğunda çaldı. Lucas daha telefonu açmadan önce Marjorie onu aradıklarını biliyordu, korkmuştu.

“David onu aramanı istiyor.” dedi Esther. “Önemli olduğunu ama endişelenmemem gerektiğini söyledi. Çok endişelendim. Onu hemen ara ve bana neler olduğunu haber ver.” Marjorie, Lucas’a baktı ama adam oturma odasına geri dönmüştü. Onu bilerek yalnız bıraktığını düşündü. Sanki verdiği huzurla birlikte bir anda yok olup gitmişti.

Titrek bir sesle, “David onu aramamı istiyor!” diye bağırdı.

Lucas, daha o gece tanışmışlarcasına, “Telefonu kullanmaktan çekinme!” diye karşılık verdi.

“Bizi öğrenmiş olmasından korkmuyor musun?” Çarşafa dolanmış Marjorie, kapıda dikilirken böyle sormuştu. Lucas, müdürü görmeyi bekleyen bir çocuk gibi kaskatı kesilmiş, çırılçıplak oturuyordu.

“Evet. Eğer seni kandırmayı başarırsa bu bizi incitecek.” Marjorie, Lucas’ın ağladığını düşünse de onun bir oyuncu olduğunu hatırladı, belki de bunlar sahte gözyaşlarıydı.

Yatağa oturdu ve dikkatle David’in numarasını çevirdi, sollarına nasıl cevap verebileceğini bilmiyordu. Her bir rakamı dikkatle çeviriyor; telefonun, son rakama bastığında havaya uçacak bir bomba olduğunu hayal ediyordu. David telefonu ikinci çalışında açtı, basitçe Julie’nin Connecticut’taki bir hastanede olduğunu ve oraya gitmek için yola çıktığını söyledi.

Marjorie tam bir anne gibi kederle “Nesi var?” diye bağırdı.

“Bayılmış. Yarım saat önce onu hastaneye kaldırmışlar.”

“Daha fazla şey öğrenemez misin?”

“Oraya varıncaya kadar, hayır.”

“Ben de seninle geliyorum. Gelip beni annemden alabilir misin?”

“Erkek arkadaşının sorun çıkarmayacağından emin misin?”

“David, lütfen. Lütfen yapma.”

David onu kırk beş dakika sonra alacağını söyledi, Marjorie giyindi, aynı anda Esther’i aradı. “Julie kendini iyi hissetmiyor-muş, David’in çocuğuna ne kadar düşkün olduğunu bilirsin, yani onu almaya gidiyoruz. On beş dakika içinde evde olacağım. Panik yapacak bir şey yok.”

“Tanrı’ya şükürler olsun. Marjorie, David aradığında ona numaranı vermeyince biraz sinirlendi. Sen işleri toparlarsın, değil mi?”

“Sorun değil, anne. Birlikte gidiyoruz.”

Giyinip gitmeye hazır olunca Lucas’a sarıldı ve veda etti. Ona haber verecekti. Lucas endişelenmemesini söyledi, ikisi de bunun Marjorie’ye iyi gelmeyeceğini biliyordu. Takside şehrin yukarı kısmına yol alırken Marjorie, Julie’nin bayılmasından yaşadığı ilişkiyi sorumlu tuttu. Lucas’la birlikte olmasaydı, belki de kızını eve geri getirebilirdi. Ağladı, gözyaşlarını tişörtüne sildi ve kendini bir nevi affettirme çabasıyla şoföre fazladan bahşiş bıraktı.

Connecticut Country General yolculukları sessiz geçmişti. Kendi yaşamlarından ziyade Julie için endişeleniyorlardı. Marjorie, David’den defalarca ona kızmamasını istedi, öte yandan aslında bağışlanmak istediğini itiraf etmeye yanaşmadı. David ona bakmayı reddediyordu. Marjorie aklından tüm “keşke” cümlelerini kurup durdu. Kendi kendine “Keşke o ziyaret gününde Julie’yi alıp eve geri götürseydim.” dedi. David’e defalarca bayılmanın ne anlama gelebileceğini sordu, David’in tıbbi bilgisini kendisine saklayıp pek çok nedeni olabileceğini söylemesiyle ondan nefret etti.

“Neden onlara sorunun ne olduğunu sormadın?” Connecticut’a geldiklerinde Marjorie artık yalvarmaya başlamıştı.

“Sordum. Kamp yöneticisi tıbbi ayrıntılardan habersizdi.”

“Ne dedi?” Marjorie uzun tırnağını çekiştiriyordu.

“Sana anlattım.”

“Bir daha anlat.” Marjorie sonunda tırnağını kanatmıştı. Parmağını ağzına götürdü, kan tadı onu biraz rahatlatmıştı.

“Julie’nin bayıldığını ve onu hastaneye götürdüklerini söyledi. Ondan uzun ve ayrıntılı bir tıbbi yorum istemedim çünkü hemen hastaneye gideceğimi biliyordum.”

“Bana bağırmayı kes!” Oysa David bağırmamıştı, yine de Marjorie’ye öyle geldi ve elleriyle kulaklarını tıkadı. “Julie’nin nasıl bayıldığını, neden bayıldığını ya da durumunun nasıl olduğunu da mı söylemedi? Tanrı aşkına, David, hayatının geri kalanında benden nefret edebilirsin ama benimle kızımız hakkında konuşmak zorundasın.”

“Marjorie, sana bildiğim her şeyi anlatıyorum. Birazdan orada olacağım. Neler olduğunu öğreneceğim.”

“Hayır. Neler olduğunu birlikte öğreneceğiz. İki doktor bir araya gelip köşelerde fısıldaştığınız o saçmalıkları istemiyorum. Ben onun annesiyim.”

“Annesi olduğunu biliyorum.”

“Onu eve götürmek istemiştin. Hatırlıyor musun? Bir terslik var gibi görünüyor demiştin. Bronzlaşmış olsa da Julie’de bir terslik vardı. Neden onu eve götürmeme izin vermedin? Eğer bana kızgın olmasaydın kızımız şimdi orada yatıyor olmazdı.” Hiç nefes almadan konuşmaya devam etti. “Özür dilerim. Seni hiçbir şekilde suçlamıyorum. Seni suçlamıyorum.”

“Buna bir son verir misin? Yediği bir şey dokunmuş olabilir, güneş çarpması ya da milyonlarca küçük sorundan biri olabilir. Oraya gittiğimizde kampa geri dönmüş bile olabilir.”

“Gitmesine izin vermiyorum. Dört gün kalması umurumda bile değil. Julie eve geliyor. Benimle bu konuda tartışamazsın. Onu...” Marjorie cümlesini bitiremeyince dehşete kapıldı. Daha önce hiç evinin neresi olduğu konusunda şaşırmamıştı. “Eve dönmesi gerek.” dedi ve David’in, cümlesini tamamlayamadığını fark etmemiş olmasını diledi. Camdan dışarı baktı. Ağaçlar karanlıkta ölü gibi duruyordu. “Birbirimize karşı çok acımasız davrandık.”

David arabayı kenara çekti, Marjorie bir şey itiraf etmeyi düşündü. Connecticut’a kadar Porsche arabasını son hız kullanmıştı, bu yüzden Marjorie konuşmak için neden bu karanlık ve korkutucu yeri seçtiğini anlayamadı. Kendini bir uçurumun kenarında gibi hissediyordu, sanki kapıyı açarsa aşağı yuvarlanacak ve dibi boylayacaktı. David arabanın iç ışığını yaktı, elindeki karalama tarifi tekrar okudu. Kâğıdı ağzına alıp ışıkları söndürmeden tekrar yola çıktı ve Julie’ye doğru gaza basmaya devam etti.

Hastaneye vardıklarında plakasındaki doktor-ışaretine güvenerek doktorların otoparkına girdi. Arabayı park etti ve hastaneye koştu, Marjorie’den daha hızlı hareket ediyordu. Marjorie başta ona yetişmeye çalıştı ama araları o kadar açıldı ki sonunda durması için bağırarak zorunda kaldı. David ancak üçüncü bağıırışta durunca ona yetişip “O ikimizin çocuğu.” dedi. “Bu işte beraberiz.”

“Sen bir oyuncusun. Birlikte çalışmak gibi şeyleri rahatlıkla yapabilirsin.”

“David...”

“Deneyeceğim. Julie için deneyeceğim.”

Marjorie ve David hastaneye birlikte girdiler ve otomatik açılan kapılardan içeri birlikte adım atılar.

Julie bir gece önce kendini iyi hissetmemişti ama Heather da iyi değildi, böylece endişelenmedi. Uyandığında beyaz pantolonunda küçük kan damlaları vardı. Hâlâ uyuklu olduğundan âdet gördüğünü düşündü. Klozete oturmuş Tampax tamponlarının nerede olduğunu hatırlamaya çalışırken birden aklına hamile olduğu geldi. *Doktor yanılmış olmalı*, diye düşündü. Artık annesine bir şey söylemesine gerek kalmadığı için rahatlamıştı.

Ödünç aldığı büyük boy bir pedle kahvaltıya indiğinde içinde aylardır hissetmediği bir sakinlik vardı. Emily’ye mektup yazıp olanları anlatmalıydı. Belki de okullar açıldığında gerçek bir erkek arkadaş bulacak kadar zayıflamış olurdu. Bir erkek arkadaşı olursa onunla yatmayacaktı. Belki birkaç yıl birlikte olduktan ve üniversiteye gittikten sonra yatabilirdi. Okulda bir bakire rolü yapması zor olmayacaktı çünkü kimse Finkle ile çıktığını bilmiyordu. “Çıkmak” komik bir ifadeydi. Oysa o ve Finkle’ın tek yaptığı Finkle’ın odasına “çıkma” olmuştu.

Yemekten sonra on ikinci ranza grubu basketbol oynadı. Julie bayıldığında skor henüz sadece dörde ikiydi. Bacakları güçsüzleşmiş, Julie buna engel olamamıştı. Takım arkadaşları onu yakalamaya çalıştı, hatta biri elindeki basketbol topunu havaya fırlatsa da Julie topun yere düştüğünü göremedi. Gözlerini yeniden açtığı anda revirdeki bir yatakta yatıyordu ve

Helen onu hastaneye götürme planları içindeydi. Julie gitmek istemedi, öte yandan dik oturup iyiymiş gibi rol yapacak hâli de yoktu.

Helen onu nazikçe kamp arabasına götürdü. Arkadaşları endişeli anneler gibi arabanın yanında dikilmişlerdi. Ona temizlik işlerinden kaçmak için böyle yaptığını söylediler, Julie de onlara uyuyakalmasa basketbol takımının bu oyunu alabileceğini... Her iki taraf da gülümsemeye çalıştı ancak arkadaşları, hastaneye götürülürken gülemeyecek kadar büyümüşlerdi.

Helen arabayı kullanırken gözünü hem yoldan hem de Julie'den ayırmamaya çalışıyordu. Birkaç kez "Nasılsın, evlat?" diye sordu ve Julie de her seferinde "İyiyim." diye karşılık verdi.

"İyi olacaksın, evlat."

"Belki."

"Bunun kimsenin hatası olduğunu sanmıyorum. Demek istediğim bunu sana biri yapmadı ya da bayılman kampın hatası değildi. Birden oldu. Öyle değil mi, evlat?"

"Evet."

"Sen iyi bir çocuksun. Kamp ruhuna sahipsin. Bunu fark ettim. Kamp ruhu her yerine işlemiş ve bu sayede en iyi koşucuları bile yenebilirsin."

Julie ona belki de kızları karıştırdığını söylemek istedi. Trende yaşananlardan sonra Helen'in onu fark ettiği bir an bile hatırlamıyordu. Yine de bir şey söylemedi, sessiz kalmak daha kolaydı.

Hastaneye vardıklarında Julie genç doktora endişelenmemesini, belki de üç aydan beri ilk kez âdet gördüğü için rahatsızlanmış olabileceğini söyledi. Bunu doktora söylemesinin

nedeni yalnız kalmak istemesiydi. Ama doktor gitmedi. O ve diğerkleri ona dokunmaya, onu kontrol etmeye ve testler yapmaya başladılar. Ona beyaz bir önlük giydirip başka bir odaya göturdüler. Hastanenin köşelerinde ve kapıların dışında aralarında konuştular. Julie başlarda ağladı ve söylediklerinin sadece bir kısmını duyabildi. Kafasında ultrason ve gebelik süresi kelimeleri dönüp duruyordu, her ne kadar gelip ona her şeyi açıklamaya çalışsalar da Julie onları dinlemek istemedi. Helen odasına geldi, elini tuttu ve ailesini aradığını, gelmek üzere olduklarını söyledi. Julie bu habere sevinmişti. Ailesi onu tüm bu hastane makinelerinden korurdu. Annesi onun sadece âdet gördüğünü anlayabilirdi.

“Neden biraz dinlenemiyorum?” diye sordu bir hemşireye.

“Dr. Mitchner ultrason çekilmesini istedi. Endişelenecek bir şey yok. Canın acımayacak.”

“Endişelenecek bir şey yok.” diye tekrarladı Julie kendi kendine. Tekerleklerle koridorda ilerledi ve onu bir masaya kaldırdılar. Gözlerini yumdu, hiçbir şey bilmek istemiyordu.

“Bebeğinin fotoğraflarını çekeceğiz.” diyen Dr. Mitchner, hastasının kafasını daha çok karıştırdı.

“Orada mı?” Julie, artık var olmayan bebeğinin fotoğraflarını nasıl çekeceklerini merak etmişti.

“Tam şurada. Ekrana bakarsan modern tıbbın mucizeleriyle bebeğini orada görebilirsin.”

“Bugün âdet oldum.” Julie bunu, doktor bebeği göremediğinde şaşırmasın diye söylemişti.

“O sadece bir kanamaydı.” diye açıkladı Dr. Mitchner. “Eğer seni sakinleştirebilirsek her şey yoluna girecek.”

İşte oradaydı, bir bebeğin uzay boşluğundaki beyaz hatları... Odadaki herkes ekrana ve ekranın söylediklerine odaklanmıştı. Julie yine tuhaf kelimeler duymaya başladı. Yine gebelik sürecinden söz ettiler, bir de “plasenta previa” kelimesi vardı. Uzun bir süre sonra onu özel bir odaya aldılar, Dr. Mitchner da peşinden geldi. Yatağa geçince koluna bir serum taktılar ve Julie ilk kez ölmek üzere olduğunu düşündü. Koluna bağlı, açık renkli solüsyona baktı ve ağlamaya başladı. Dr. Mitchner yatağın yanındaki sandalyeye oturup kızın elini tuttu. Bu tavrı kadın hastalarında her zaman işe yarardı ama Julie bir çocuktu, elini geri çekti. “Bana sormak istediğin bir şey var mı?” dedi doktor.

“Ailemin benim için üzüleceğini düşünüyor musunuz?” Kızın on altı yaşında olduğunu bilse de doktor ilk kez onun ne kadar küçük olduğunu fark ediyordu. On dört yaşında bir kızı vardı. Utangaçlığı yüzünden kızıyla konuşmaktan kaçınırdı.

“Bence sana iyi bakıldığını öğrenince sevinecekler.”

“Ölecek miyim?”

“Hayır. İyi olacaksın. Sana sadece tansiyonunu düşürmene yardımcı bir ilaç veriyoruz. Daha fazla kanaman olmazsa yakında buradan çıkabilirsin.”

“Kampa geri dönebilir miyim?”

“Ailenin seni eve götürmek isteyeceğine eminim.”

“Sanırım.”

“Şimdi biraz dinlen. Gelince babanla konuşacağım.” Dr. Mitchner ayağa kalktı ama çıkmadan önce Julie yeniden konuştu.

“Hamile miyim?” diye sordu.

“Hâlâ bir bebeğin var. Hamile olduğunu biliyordun, öyle değil mi?” Dr. Mitchner’ın kaşları Julie’ye adamın ne kadar endişeli olduğunu anlatıyordu. Önce yukarı kalktılar, sonra aşağı indiler ve sonunda alnının ortasında bir V harfi şeklini aldılar.

“New York’taki doktor da böyle söylemişti ama bugün âdet görünce...”

Dr. Mitchner az kalsın yerine geri dönüyordu ancak söylenecek çok az şey olduğunu düşünerek ayakta kalmayı tercih etti. “Âdet görmüyorsun. Kanaman var. Bu da bana hamilelikle ilgili bir sorun olabileceğini söylüyor.”

Julie gözlerini yumdu, Dr. Mitchner kapıya ulaşmadan önce “Basketbol oynuyordum.” dedi ve son bir soru sordu. “Aileme anlatacak mısınız? Çünkü... Bilemiyorum. Onlar benim hari-ka olduğumu düşünüyor. Eğer onlara anlatırsanız belki benim adıma üzülürler.” Doktor anlatacağını söyledi ve Julie uykuya daldı. Doktor, kıza yanında olacağını söylemek istedi. Kendi kızına da her zaman onun yanında olacağını söylemek istedi ama bunu asla yapmadı.

David’in de bir doktor olduğunu öğrenen Dr. Mitchner, tam da Marjorie’nin endişe duyduğu şeyi yaptı. David’e bir iş arkadaşı gibi yaklaştı, Marjorie’nin anlamakta güçlük çektiği son derece teknik terimler kullandı. Ama sonunda her iki ebeveyn de kızlarının hamile olduğunu söylemekten başka çaresi yoktu. Ferüs gebeliğin yirminci haftasındaydı, kürtaj için hâlâ zaman vardı. Sabah biraz kanaması olmuştu ama iç kanamaya dair herhangi bir belirti yoktu.

David ve Marjorie bu haberleri sindirmeye çalıştı. Vermeleri gereken pek çok karar olsa da önce durumu analiz etmeli, neler olduğunu ve bu konuda ne yapabileceklerini konuşmaları

gerekliyordu. Önce kızlarını görmeli, yaşadığından emin olmalıydılar. Odasına girdiklerinde ışıkları açık ve Julie'yi de uyurken buldular. Serum aynı çocuğunu olduğu gibi Marjorie'yi de korkuttu ama Julie'nin yüzü iyi görünüyordu. Kilo kaybı, bir zamanlar orada olduğunu bildikleri yüz hatlarını yeniden ortaya çıkarmaya başlamıştı. İkisi de hamileliğini fark etmedi.

“İhtiyacınız olursa telefonumu resepsiyondan alabilirsiniz.” Bill Mitchner bunu Julie'yi uyandırması gereken bir ses tonuyla söylemiş olsa da kız uyanmadı. Marjorie başını salladı, David adamın elini sıktı. Marjorie yatağın yanındaki sandalyeye oturdu, David de pencerenin yanındakini çekip kızının diğer yanına yerleşti.

“Oldukça iyi görünüyor.” diye fısıldadı Marjorie ama David ona susmasını işaret etti. Marjorie doktordan bile alçak bir sesle konuştuğunu biliyordu, David'in onu sessizliğe zorlamasından nefret ediyordu. Kırk uzun dakika boyunca orada yüz yüze, kızlarına bakarak oturdular. Marjorie, Julie ve David'e baktı, David ise sadece çocuğuna... Artık daha fazla oturamayan Marjorie, David'e Esther'i arayacağını işaret etti. Adam onun gidişini fark etse de dikkatini hemen tekrar huzurla uyuyan kızına verdi. “İyi olacak, anne. Şimdilik hastanede ama doktorla uzun uzun konuştuk, her şey iyi görünüyor.” Esther rahatlamak istese de bu mümkün olmamıştı.

“Bir hastanede. Ve sen bana bir terslik olmadığını mı söylüyorsun? İnsanları hastanelere sırf uyusunlar diye kaldırmazlar.”

“Gerçeği mi duymak istiyorsun, anne? Bayılmış. Kafayı zayıflamaya o kadar takmış ki günlerdir yemek yememiş.”

“Sana bir şey diyeyim mi, Marjorie? Sen iyi bir oyuncusun. Beni az kalsın yalan söylemediğine ikna edecektin. Ne yazık ki

ben senin annenim ve ezbere konuşup konuşmadığını her zaman anlayabilirim. Neler olduğunu öğrenmek istiyorum. Lütfen.”

“O kadar kötü değil, anne. Julie hamile. Her şey kontrol altında.” Marjorie başını telefon bölmesinin içine yasladı. Ortada kalmıştı, annesi ve kızı için sakinliğini korumalıydı ve bir telefon bölmesinden başka yaslanabileceği hiçbir şey yoktu.

“Hamile mi? Erkeklerle çıkıyor muydu?”

“Sanırım öyle. Sanırım çıkıyormuş. O daha bir bebek, anne. O yatakta yatarken bir bebekten farkı yok.”

“Julie bebek değil ama bebek sahibi olacak kadar da büyümedi. Ah, Tanrım, Marjorie, ona hiçbir şey anlatmadın mı?”

“Ona her şeyi anlattım. Okulunda seks eğitim programı bile vardı. Bilemiyorum.”

“Bu senin hatan değil. Günümüz çocuklarının çok farklı yaşamları var. Bunlar çok modern zamanlar. Kürtaj olması için ona yardımcı olacak mısın?”

“Henüz bunu düşünmedim. Sadece onunla konuşmak istiyorum. Buraya geldiğimden beri uyuyor.”

“Ona yol göstermek zorundasın. O daha hiçbir şey bilmiyor.”

“İyi olacak.”

“Biliyor musun, Marge, bu gerçekten delilik. Belki de büyükanne olmak üzeresin ve biz ne kadar üzgünüz. Julie’ye onu sevdiğimi söyle. Kapatsam iyi olacak. Kendimi yorgun hissediyorum ve bu çok ender olur. Bu durumdan faydalanmalıyım. Ona kürtaj olmasını söyle, tatlım. İyi geceler.”

“İyi geceler, anne.”

Marjorie hemen odaya dönmek isterken, kendini Lucas’ı ararken buldu. Ona kısaca Julie’nin iyi olacağını söyledi, Lu-

cas da onun adına sevindiğini... Marjorie ona inanmak istedi çünkü olan biten her şeye karşın, hâlâ birbirlerini sevmelerini arzuluyordu. Odaya geri dönerken, kızının başı böyle dertteyken hâlâ New York'taki o çılgın adamı düşünebiliyor olmasına şaşırıdı. Belki, eğer David başını kaldırıp ona baksaydı...

Koridorda sırayla yürüyüp esnediler. David gidince Marjorie kendini kot pantolon ve spor ayakkabılarıyla bir büyükanne olarak düşledi. Battaniyeyi tutuyordu, bir oyuncak bebekle daha oynama fırsatı olabilirdi. David geri dönünce kocasını sevdiğini hatırladı. Yüzünün kıvrımlarını, kel kalan arkadaşlarının aksine saçlarını kaybetmemiş olmasını seviyordu. Fısıltıyla "Konuşmamız gerek." deme hatasına düştü ama David odadan birlikte çıkmalarını reddetmişti. Marjorie bacaklarını kendine çekti, gözlerini yumdu ve usulca dua etti. "Onun mutlu olmasına izin ver, Tanrım. Mutlu, sağlıklı ve mutlu."

Gözlerini açtığında Julie önce babasını gördü. "Merhaba, bebeğim." dedi David, Julie de ona karşılık verdi ve sonra annesine döndü.

Kızının alnını öpen Marjorie "Doktor bize olanları anlattı. Her şey yoluna girecek." dedi.

"Bir şeyler içebileceğimi de söyledi mi?"

"Elbette. Bekle. Al bakalım." David sürahidten biraz su doldurdu, Marjorie de kızının başını kaldırdı, David suyu içirdi. Yeterince içince Marjorie yavaşça başını yastığa geri koydu.

"Bebek iyi mi?" diye sordu Julie.

"Doktor iyi olduğunu söyledi." dedi David.

Julie gözlerini kapadı, yeniden uykuya dalıyor gibiydi ama birkaç saniye sonra, "Bu iyi." dedi.

“Uyumaya devam et. Biz burada olacağız yani endişelenmene gerek yok.” Julie başını salladı, gözlerini açtı ama bir şey söylemedi. Marjorie ve David de sessizdi, sevgili kızlarına konsantre oluyorlardı.

Bir saat kadar sonra hemşire Julie’nin tansiyonunu ve nabzını ölçmek için geldiğinde, neşeli bir hemşire tavrıyla hastanın nasıl olduğunu sordu. Üçü de sanki hemşirenin her şeyin yolunda olduğunu düşünmesi çok önemliymiş gibi iyi diyerek sahte bir gülümsemeyle karşılık verdi. Hemşire serumu değiştirdi, Julie ve Marjorie sallanan şişeden bir kez daha korktu. Hemşire gidince Julie önce babasına, sonra annesine ve sonra yine babasına baktı. Sanki önce kiminle konuşacağına karar veriyordu. Marjorie’yi seçti.

“Müzik dinleyebilir miyim?” diye sordu.

“Elbette.” dedi Marjorie. “Neden olmasın?”

“Walkmanım kampta kaldı. Belki onu getirebilirler. Kasetlerim de. Kasetlerime ihtiyacım olacak. Neil Diamond kasetim, anne. Neil Diamond kasetime şu an çok ihtiyacım var.” Julie hâlâ güçsüz olduğundan bunu çok zayıf bir sesle söylemişti.

David, “Burada o kadar uzun kalmayacaksın, sadece birkaç gün, o kadar.” dedi.

“Gerçekten mi?” Julie’nin gözleri kocaman açılmıştı.

“Sana yemin ederim.”

“Tanrım. Aylarca burada kalacağım sanmıştım. Tanrım.” Julie yine gözlerini yumdu. İki ebeveyn için de kızları yeniden uykuya mı dalıyor, anlamak zordu. Oysa birkaç dakika sonra yine gözlerini açtı. “Doktorun da bana burada o kadar uzun süre kalmayacağımı söylediğini hatırlıyorum. Sizinkinin aynısını söylemişti.” Marjorie’ye döndü. “Anne?”

“Evet, tatlım.”

“Yine de Walkmanimi alabilir miyim? Yani o kadar uzun sürmeyecek olsa bile. Belki sıkılırim diye onsuz olmaktan hoşlanmıyorum.”

“Onu getireceğiz.” dedi David.

“Teşekkürler.” Bu kez gerçekten uykuya dalmıştı.

Marjorie kızını izlemekten sıkılınca koridora çıktı. Burası sessiz ve çıplaktı. Kırıksık, beyaz üniformalı kadınların sabahın erken saatleri olduğu hâlde gün ortasıymış gibi davranmaya çalıştığı hemşireler bölmesini geçti. Onlara içtenlikle gülümsedi, kaslarını esnetti ve kısa bir an için bile olsa beğenilmek istedi. Amanda’yı aramayı düşündü ama saat geç olduğundan telefonunun kapalı olacağını biliyordu. Asansörlerin karşısında yan yana itilerek küçük bir kanepeye dönüştürülmüş vinil kaplı kolsuz sandalyeler vardı. Marjorie turuncu olana oturdu, kendini o kadar yorgun hissetti ki sarı olana doğru elinden geldiğince sığarak uzandı. Konforlu bir pozisyon bulması mümkün değildi, öyle olsa bile düşünceleri onu rahat bırakmayacaktı. Julie’nin bakire olduğuna dair herkesle bahse girebilirdi, oysa kızı hamileydi! Ellili yılların bekâr anneleri gibi hamile! Hunter Lisesi’nde Marjorie’den bir yaş büyük, solgun sarı saçları olan, ailesi göçmen bir kız vardı. Ortadan kaybolduktan bir hafta sonra hamile olduğuna dair dedikodular ortaya atılmıştı. Kız geri gelmeyince herkes bu dedikoduların doğru olduğuna inandı. Bazıları Macy’nin torununu evlenmek için kandırdığını, diğerleri ise bebeği doğurana dek ailesinin onu Porto Riko’da yaşamaya zorladığını söylemişti. Oysa kimse kürtajdan söz etmedi. Marjorie şimdi geriye dönüp baktığında, kürtajların neredeyse yasa dışı yollarla ayarlandığını düşünüyordu. Onlar, *Aradığım*

Aşk filmini seyrederken gözyaşı döken kızların nesliydi. Marjorie ve tüm arkadaşları, kürtajın cuma akşamları sinemaya giden kızları hüngür hüngür ağlatmak için Hollywood tarafından uydurulmuş bir şey olduğunu zannederdi.

Bilinçlenmeye başladığı dönemlerde Marjorie kürtaj taraftarıydı. Grubundaki tüm kadınların çocukları vardı, evreni kurtarmak adına “iki çocuk yapmayı denemeniz” gereken bir çağ olduğundan, bunu düşünürlerse yapacaklarını iyi biliyorlardı. Marjorie ikinci kez anne olmayı iki kez denemiş ama düşük yapmıştı. Belki de kızı bu bebeği bir kız kardeşe sahip olmak için istiyordu. Tehlikeli olan, bu bebeğin Julie’nin gençliğini çalacak olmasıydı. Marjorie yeterince kendine gelince usulca Julie’nin odasına geri döndü. Adımları küçük ve sessizdi, aynı yakında olacağı bir büyükanne gibi... Telefonun yanından geçerken iki erkeği birden sevdiğini hatırladı. Hâlâ biriyle endişelenmek ve diğeriyle konuşmak için ikisine de ihtiyacı vardı.

David bıraktığı sandalyede oturmuş *Time* dergisini okuyordu. Ayaklarının dibinde de bir *Newsweek* vardı. Julie uyuyordu, Marjorie oturup başını yatağın ucuna yasladı. Bir buçuk saat uyudu ve geceyi böyle tamamladı.

Sabah David ve Dr. Mitchner’in koridordan gelen fısıltılarıyla uyandı. Onlara katılmak için yanlarına gitti. David ons başına on bir dolar altındaki gümüşü satın almanın ne kadar iyi olduğundan bahsederken Marjorie’yi görür görmez sustu. Gereksiz selamlaşmalardan sonra Marjorie doktoru âdeta gözleriyle sorguya çekti.

“Kanama henüz durmadı. Aslına bakarsanız, arttı. Julie bir iç kanama geçirmiyor ancak kanama hâlâ önem taşımakta. Doğal bir düşük söz konusu olabilir.” Gözyaşlarının zamanı gel-

mişti, Marjorie ağlamaya başladı. Daha önce bir bebek yoktu, sonra bir ihtimal doğmuştu ve şimdi o da ellerinden alınıyordu.

“Peki ya Julie?”

“O iyi olacak, bir süre güçsüz kalacaktır. Gidişatı görmek için onu burada tutmaya devam edeceğiz.” Bu noktada daha fazla açıklama yapması için doktor David’e döndü. Marjorie arkasından gizlice önemli bir konuşma yapılmış olduğunu işte o zaman anladı.

“Kanama durursa verilmesi gereken kararlar olacaktır.” David bir doktor gibi konuşuyordu, Marjorie buna içerledi. “Kürtaj için hâlâ zaman var, onun yaşını ve geleceğini düşünmek zorundayız. O bir lise öğrencisi.”

“Onun ne olduğunu biliyorum.” diye karşılık verdi Marjorie.

“Bana ihtiyacınız olursa haber verin. Ofisim bir blok ötede. Her zaman müsaitim.” Dr. Mitchner koridora yöneldi.

“Konuşmamız gerek.” dedi David.

“Son on iki saattir sana bunu söylüyorum.”

David konuşacakları duyulmasın diye Julie’nin kapısının önünden uzaklaştı. “Bence bu işte beraber hareket etmeliyiz. Anlaşılan Julie olan biteni bize anlatmaya korkmuş...” David, Marjorie’nin arkasındaki duvara bakarak konuşuyordu.

“Bundan emin olamazsın. Belki de kafası karıştı. Bazen çocuklar kendilerini bilemez. Bazen...”

“Mitchner’dan bize hamile olduğunu söylemesini istemiş. Yani korkmuş olabileceği son derece geçerli bir ihtimal.”

“Julie’ye bana her şeyi anlatabileceğini söylemiştim, bunu söylemiştim.”

“Anlaşılan sana pek inanmamış. Sorunu olduğunda bana gelebileceğini söylediğim hâlde bana da inanmamış.”

İçlerinden biri, “Kendimizi suçlamamızın hiçbir faydası yok.” dedi. Oysa kendilerinden başka suçlanacak kimse yoktu.

David, sanki Marjorie bunu bilmiyormuşçasına, “Geçmiş konusunda bir şey yapamayız.” dedi. “Ve bence gelecek hakkında ortak bir duruşumuz olmalı.” Marjorie başıyla onaylayınca David cesaretlenerek devam etti. “Kürtaj için zamanımız var. Bu önemsiz bir şey. Hafta sonu hemen burada, hastanede yapabilirler. Büyük bir ihtimalle onu aynı gün eve götürebiliriz. O daha çok genç.”

“Belki o da bunu istiyordur.” diye karşılık verdi Marjorie.

“Dilerim o da bunu ister. Lanet seçeneklerimiz ne ki?”

“Emin değilim. Başka seçenekler de olmalı. Her durumun farklı olasılıkları vardır.”

“Çocuğun kim olduğunu biliyor musun? Ben yokken birileriyle çıktı mı?”

“Dışarıya sadece Michael Finkle ile çıkmıştı ve ben onları arkadaş sanıyordum. Birkaç kez sinemaya gittiler. Onları birlikte gördüm. Onları sen de birlikte gördün. Sana sevgili gibi geldiler mi?”

“Ben birbirlerinden nefret ettiklerini düşünmüştüm. Hayır, nefret fazla güçlü bir kelime. Birlikte zaman geçirdiler. Ben onların birbirlerine katlanamadıklarını sanmıştım. Bir seferinde Julie onun sırtına vurmuştu. Hem de çok sert. Şaka yapmıyordu. Ona bir tane patlatmıştı.” Kısa bir an için Julie’yi restoranın zemininde yatarken hayal etti. Sonra bu düşüncüyü hemen aklından uzaklaştırdı.

Karşılıklı duvarlara yaslanmışlardı, sonra ansızın, sözleşmiş-
çesine duvarları değiştirip yine karşılıklı durdular. David da-
yanmakta olduğu duvara ihtiyaç duyarcasına, “Bebeği kaybet-
mesini umalım.” dedi.

Marjorie derin bir iç geçirdi. “Neden bunu ummakta zorla-
nıyorum?”

“Lütfen duygusallaşma.” Gözlerini yumdu ve Marjorie’nin
duygusallığı ona acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

“Bebekler güzeldir.”

David daha konuşmaya başlamadan kıpkırmızı olmuş-
tu, Marjorie adamın öfkesinin gitgide arttığını görebiliyordu.
Konuşmadan önce parmağını karısına doğru salladı. “Madem
bebekler o kadar güzel, gidip bir tane kendin yap. Sırf dokuz
ay boyunca formunu kaybetmek istemiyorsun diye kızının se-
nin için bir tane doğurmasını bekleme. Dünya neden bir baş-
ka bebeğimiz olmadığını bilmiyor olabilir ama ben biliyorum,
Marjorie. Sen hamile olmaktan nefret ettin.”

Marjorie hastanede olabilecek en yüksek sesiyle “İki kez dü-
şük yaptım.” diye itiraz etti.

“Hiçbir fiziksel neden olmaksızın. Sen ikinci bir çocuk fik-
rinden çoğu kadından daha çabuk vazgeçtin.”

“Bunu sırf her gün bikini giyeyim diye yapmadım.”

David “Özür dilerim!” diye tısladı, bu sıra dışı bir durumdu.

“Ben de özür dilerim.” Marjorie’nin ses tonu kocasınınkinden daha içten değildi.

Birbirlerine bakmaya devam ettiler, ne kadar öfkeli olurlarsa
olsunlar, ikisi de bu yaz için birbirinden özür dilediğini biliyor-
du. Öpüşüp barışmak için henüz erkendi, en azından birbirleri-

ni duymuşlardı. David derin bir nefes aldı, Marjorie de hafifçe gülümsedi. David kadının gözlerindeki ilk sevgi işaretlerini fark etmese de ikincisini kaçırmamıştı.

“Onunla yeterince güldün mü?” diye sordu Marjorie.

“Kiminle?”

“Şu tutulduğun kızla. Siz ikiniz çok güldünüz mü?” Bunu, gülmek seks yapmaktan daha ciddi bir suç gibi sormuştu.

“Hayır. Hiç espri anlayışı yoktu. Hem de hiç.”

Marjorie, “Tanrı’ya şükürler olsun!” dedi.

Bir hemşire kahvaltı tepsiyle Julie’nin odasına girince David ve Marjorie de peşinden gitti. Hastaneye geldiklerinden bu yana Julie ilk kez yatakta oturur vaziyetteydi, uyanmıştı. Haşlanmış yumurtalarla ilgilenmedi, onu asıl ilgilendiren ebeveynlerinin hakkında ne düşündüğü idi. İki yıldızı olan bir ailede, ilgi odağı olmak Julie için hep çok zordu. Uzun yıllar bunu şişman biri olarak başarmıştı. Şimdi ise hasta olmak gibi daha iyi bir yol bulmuştu. Her ne kadar hamile kalmak gibi korkunç bir şey yapmış olsa da o hastane yatağında kaldığı sürece ailenin gözbebeği o olacaktı.

“Nasıl hissediyorsun, bebeğim?” Marjorie kızın hastane ön-lüğünün koluna dokundu.

Julie, “Oldukça iyi, daha az sıcak.” gibi karmaşık bir cevap verdi.

“Aç mısın?”

“Hayır. Uzun zamandır aç değilim. Kampta bize ne kadar az yersek o kadar az acıkacağımız söylendi ve haklı çıktılar. Dr. Mitchner ne dedi?”

David “Dr. Mitchner...” diye söze başladı. Acaba kaç kez hastalara yeni haberler vermek zorunda kalmıştı? Hastalar bilgi

alabilmek için yüzüne bakardı. Şimdi de Julie, babasıyla aynı renk gözleriyle ona bakıyor, cevaplar istiyordu. “Kanamanın arttığını, devam ederse bebeği kaybetme ihtimalinin yüksek olduğunu söyledi.”

Julie öfkelenmiş ve korkmuştu. Mavi gözleri yaşardı, eliyle kalbini tuttu. David, Marjorie’nin de bu hareketi pek çok kez yaptığına şahit olmuştu. Oysa Julie, bugüne dek böyle bir kavrayış için çok küçük sayılırdı. “Kürtaj olmayacağım. Yapamam. Gerçekten, gerçekten yapamam. Bu bebek için bir isim bile buldum. Onunla ilgileneceğime söz veriyorum. Odamı ve akvaryumu temizlemediğimi biliyorum ama size söz veriyorum bu bebekle ilgileneceğim. Sizin bir şey yapmanız gerekmeyecek.” Annesi ve babası ellerinde olmadan Julie’yi yavru köpek almak için yalvaran bir çocuk gibi görüyordu. Ona sonunda Marjorie’nin ilgilenmek zorunda kaldığı Cocker Spaniel cinsi köpekleri Max’i almadan önce de aynı böyle yalvarmıştı.

“Ben kürtajdan bahsetmedim.” David iyi bir açıklama yaptığını sanmıştı.

“Bunu asla yaptırmayacağım.” dedi Julie. “Kürtaja inanmıyorum.”

“Bunu daha sonra konuşuruz.”

“Daha sonra konuşmak istemiyorum. Bunu asla konuşmak istemiyorum. Bu benim bebeğim ve benim bedenim!” diye bağırdı Julie. “Üzgünüm, olanlar için gerçekten çok üzgünüm ve bir daha asla yapmayacağıma söz veriyorum. Yani eğer istemezseniz bir daha asla biriyle çıkmayacağım. Size söz veriyorum bir daha asla kimseyle seks yapmayacağım ama bu bebeği istediğimi anlamak zorundasınız. Düşük yapacağımı mı düşünüyorsunuz?”

“Bu bir ihtimal...” diyen David, kızının bu bilgiyle ne kadar üzüldüğünü görünce sustu. Hayatının bir kısmı hastalara kötü haberler vermekle geçmişti. Kızına umutsuzca tutunmaya çalıştığı bebeğini kaybedebileceğini söylemek imkânsızdı. Bunu hisseden Julie annesine döndü.

“Anne?” Marjorie kızının elini tuttu ve kendisinininkiyle aynı boyda olduğunu fark etti.

“Kanaman var, buna lekelenme diyorlar ve bu doktorların bir terslik olduğunu düşünmesine yol açıyor. Kanama devam ederse düşük yapma ihtimalin çok yüksek. Doktor bize tam olarak bunları söyledi.”

Julie “Dua etmemiz gerek.” diye atıldı. “Bu bebeği kaybedemem. Kesinlikle dua etmeliyiz. Hem de çok.” Marjorie kanamayı ve duaları iyi hatırlıyordu. Onun kaybettiği bebeklerin de isimleri vardı.

“Yeterince düşünmüyorsun, tatlım. Bebek çok büyük bir...”

“Bunu bilmiyor muyum sanıyorsun? Bunu biliyorum. Eğer bu durum sizi utandıracaksa gidebilirim. Sakın bunu düşünmedim sanmayın. Büyükanne evinde kalıp kalamayacağımı soracağım ve büyük olasılıkla buna izin verecek çünkü kışın orada kimse olmuyor. Banka hesabımda iki bin iki yüz dolarım var, böylece bir işe girebilirim ve...”

“Julie...”

“Hayır, izin ver bitireyim. Okula bile gidebilirim ama New York’ta, siz de ziyaretime gelebilirsiniz, yani kaçmış olmam. Her hafta sonu görüşebiliriz. Ayrıca heyecanlı başka bir yanı daha var, yani bebeğimin olmasının dışında. New York’ta yaşayacaksam şarkıcılık dersleri almayı düşünüyorum. En iyi öğretmenler orada, belki reklamlarda ya da başka yerlerde vokalist olabili-

rim. Kim bilir? Yani bir yıldız olmamı beklemeyin ama bence bir kariyerimin olması bebek ve benim için çok yararlı olur ve en iyi yapabileceğim şey şarkı söylemek.”

Marjorie nazik bir şekilde kızının alnındaki saçı aldı.

“New York’a gitmek zorunda değilsin. Eğer... Eğer... Yine de bebek konusunu tartışmamız gerek. Eğer bu bebeği doğuracaksan babanla senin yanında olmak isteriz.”

“New York’a gitmek ilk tercihim değil. Eve dönmek kesinlikle ilk tercihim. Odamı seviyorum. Okulumu seviyorum ve Emily’ye yakın olmak istiyorum. Tüm bunları biliyor, bana her konuda yardımcı olacak. Onu seviyorum, anne. Onu gerçekten seviyorum.”

“Kız kardeşin olmadığı için üzgün müsün?” Marjorie’nin ses tonu nazik ve tam bir anne gibiydi, Julie kendini güvende hissetti.

“Evet. Elbette. Ama bu senin hatan değil.” Julie, annesinin bir psikiyatristi oynayıp Julie’nin kendi kız kardeşini doğurmayla kalkıştığı sonucuna vardığından habersizdi.

“Şarkıcılık dersleri alabilirsin. Ne istersen o olabilirsin. Bu bebeğe sahip olmak zorunda değilsin.” David ise kürtaj kampanyasını sürdürmekteydi.

“Zorundayım.” diyen Julie kahvaltı etmeye başladı. Reçele uzandı, sonra vazgeçti.

“Üniversiteye gitmeden bahsettiğimizi hatırlıyor musun? Bir bebeğin olursa üniversiteye nasıl gideceksin?”

“Ben de Hofstra’ya giderim.”

“Lisede kalmana izin vermeyebilirler.”

“Emily izin verebileceklerini söyledi. Valley Stream Central’daki bir kız hamile kalmış. Çok büyük olaylar olmuş ama okuma hakkı olduğundan sonunda kız kazanmış. Sadece jimnastik derslerine girmesine izin vermemişler ve bu benim için hiç sorun değil. Jimnastikten nefret ediyorum.”

“Bebegi doğurmazsan jimnastik dersine girmemen için elimden geleni yapacağım.” David bu teklifin işe yarayacağına inanıyordu.

David ile Julie bir süre daha tartıştı. Julie adamın sunduğu tüm engelleri bir bir yıkıyordu. David, hamileliğin erkeklerle çıkmasına engel olacağını söylediğinde, Julie’nin tepkisi, “Erkeklerle çıkan kim?” oldu. Hemen arkasından “Ve lütfen bana bunu kimin yaptığını sormayın çünkü kesinlikle söylememeye kararlıyım. Onunla evlenmek falan da istemiyorum, yani size kim olduğunu söyleyip onun başını derde sokmamın bir anlamı yok.” Tartışmaktan ve bebeği için savaş vermekten yorulan Julie başını yastığına yasladı.

Saatler geçmiş ama Julie’nin durumunda bir değişiklik olmamıştı, David Long Island’a dönmüştü, Marjorie ise Amanda ile konuşuyordu.

“Elimden geldiğince çabuk oraya geliyorum.”

“O hasta değil. Hasta olsaydı buraya gelmene izin verirdim.”

“Ne yapacaksın, Marge? O daha bir bebek. Bebeğinin bebeği olmasına izin veremezsin.”

“Bilmiyorum. Çok yorgunum. Bu kararın bana ait olup olmadığını bile bilmiyorum.”

“Elbette senin kararın. O çocuk tek başına kamp çantasını bile hazırlayamadı ve sen kalkmış bu hata konusunda bir oy hakkı olabileceğini mi söylüyorsun?”

“Bence bir oydan fazlasına sahip olabilir. Bu onun bedeni.”

“Bu senin bedenin. Saç kesimlerinin parasını ödediğin sürece bu senin bedenin.”

Marjorie telefonu kapattığında Amanda’nın haklı olduğunu düşünüyordu. Başka bozuk parası olmasaydı Julie’nin yanına kürtaja karar vermiş bir şekilde giderdi. Oysa bozuk paralarını Lucas’ı aramak için kullandı.

Ona olanları anlattı, Lucas bir âşığın olabileceği ölçüde cana yakın davranmıştı. “Eskiden Katolik olan ve kilise korosunda şarkı söyleyen bir çocuğa kürtaj hakkındaki düşüncelerini soramazsın.” dedi.

“Bugün ne öğrendim biliyor musun?”

“Ne?”

“Sen haklısın. Sen çok zekisin ve teorin tüm ödülleri hak ediyor. Biz on sekiz yaşındayız. Hepimiz. Julie, New York’ta şarkıcılık dersleri almaktan söz etmeye başladı, aynı benim gibiydi. Ergenlik çağındaki kızımın arzularımız, umutlarımız ve düşlerimiz aynı. O bunu başarmak istiyor, ben de bunu başarmak istiyorum ve her ikimiz de bunun için hizmetçiyi oynamaya razıyız.”

“Onunla gurur duymalısın. Ne kadar çok insanın hayal kurmadığını biliyor musun?”

“Ne kadar?”

“Milyarlarca.”

“Ama sen değil.”

“Ve sen de değil. O hâlde nasıl olur da kızının hayal kurmasını beklersin?”

“Asıl soru... Bir büyükanne oyunculuk kariyerine başlayabilir mi?”

Birbirlerini bir daha ne zaman görebilecekleri belirsiz bir şekilde telefonu kapadılar.

David duş alıp üstünü değiştirerek geri dönmüş, Marjorie için de yeni giysiler getirmişti, koridorda biraz daha konuştular. Marjorie sadakatının parçalandığını hissediyordu. Kızı ondan dua etmesini istiyor, kocası ise doğal düşük olmasını umuyordu. Kendininki de dâhil olmak üzere herkesin tarafını görebiliyordu. Julie'nin ilk tercihi eve gitmek ve bebeğini doğurmaktı. Önünde düşlerini gerçekleştirebileceği uzun yıllar olduğunu biliyordu. On altı yıl önce Marjorie de henüz önünde yeterince zaman olduğunu düşünerek çocuğunu doğurmak üzere banliyöye taşınmıştı. Julie'nin aynı kendisi gibi kaybolup gitmesini istemiyordu. Öte yandan kızı annesinden dua etmesini istemişti.

Marjorie konuşmak için Julie'nin yanına gitti. David peşinden gelince içeri girmeden arkasını dönüp onları yalnız bırakmasını söyledi.

David "Sakın ona annelik hakkında duygusal fikirler verme." dedi, evde küçük bir çocuğu olmayan her kadının annelik hakkında duygusal fikirlere sahip olabileceğinden habersizdi.

"Umarım bebek sana benzer." dedi Julie.

"Sen bana benziyorsun."

"Evet, hemşirelerden biri seni ablam sanmış."

"Çünkü beyazlarımı boyuyorum."

"Öyle mi? Bunu bana hiç söylememiştin."

"Sanırım ikimizin de sırları varmış." dedi Marjorie. Ayağını Julie'nin yatak ucuna uzatmıştı, New York'tayken ten renginin solduğunu fark etti.

"Neden bana söylemedin?"

“Hamile olduğumu mu?”

“Evet. Hamile olduğunu. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum.”

“Sen benim annemsin, arkadaşım değilsin. Benim yaşımda olup otuz yaşında arkadaşları olan kaç çocuk tanıyorsun?”

“Bu yine de düzgün bir cevap değil.”

“Bilmiyorum. Yaz tatilini mahvetmek istemedim. Bana bağırmaktan korktum. Onu görmezden gelirsem kendiliğinden gider diye düşündüm. Kamptan döner dönmez sana söyleyecektim. Belki de bu şekilde olmasını istedim. Emily tesadüfler olmadığını söyler, her ne oluyorsa onu yapan bizleriz. Belki de bunu da ben yaptım.”

“Daha çok gençsin, Julie. Bunu biliyorsun, değil mi? Hem okula gidip hem de bebeğe bakabileceğini düşünmek bir hayal. Şimdi iyi bir fikir gibi geliyor ama pişman olacaksın. O zaman geldiğinde şimdi aklına gelmeyen ama yapmak isteyeceğin şeyler olacak. Baban haklıydı, sen üniversiteye gitmek istiyordun... Şimdi çok güzel görünüyorsun...”

“Bana hamile kaldığında sevinmiş miydin?”

“Elbette sevinmiştim ve sakın beni istemediğim şeyler söylemek için kandırmaya çalışma. Çok heyecanlanmıştım. Ama aynı zamanda evliydim, senden daha büyüktüm ve üniversiteyi bitirmiştım.”

“Belki de kariyerin başlayana dek beklemeliydin.”

“Sen doğmadan önce gösteri dünyasına girmeye çalışmadım mı sanıyorsun? Her gün temsilcilerin ofislerinde takılıyor, seçmelere gidiyor ve sürekli *Variety* dergisi satın alıyordum. Her yerden geri çevrildim. Ve bu sadece iyi günlerde olurdu. Kötü günlerde geri çevrilmek için o kapılardan içeri bile giremezdim.

Bırakmaya hazırdım. İnan bana tatlım, egom tüm o 'hayır'ları kaldıracak kadar güçlü değildi.”

“Yani beni denemekten korktuğun için mi doğurdun?”

“Seni doğurdum çünkü bir bebeğim olmasını istedim. Hep bir bebeğimin olmasını istemiştim.”

“Belki de lise benim için neyse, gösteri dünyası da senin için oydu. Her gün oraya gidiyorum ve nereye baksam kızlarla konuşan çocuklar görüyorum. Bana reddedilmekten söz etme. Geçen yıl bahar dansı için jimnastik salonunu dekore edip sonra gitmekten vazgeçtiğimi hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum. Buna ben de ağlamıştım.”

“Ağladığınızı bilmiyordum.”

“Yeni sırlar.”

“Evet.”

“Lisede kötü zaman geçirmen yüzünden bebek sahibi olamazsın.”

“Keşke sana daha önce söyleseydim.”

“Neden?”

“Çünkü aylar önce bunu umursamıyordum. Hazıranda doğru olmamasını, kendi başına yok olup gitmesini ummuştum. Kürtaja razı olabilirdim. Biliyor musun, anne? Onu hissettim. Onu biraz önce de hissettim, yani doktorların ne söylediği umurumda değil. Kızımın iyi olduğunu biliyorum. Bazen bir kadın bedenini doktorlardan daha iyi bilir, bu arada beni kampa gönderdiğin için sakın kendini suçlama. Orada çok iyi beslendim. Gerçekten. İnan bana. Normalden daha sağlıklı. Bana zarar vermediler. Bana hamileyken karnında bir kelebek varmış gibi mi hissetmiştin?”

“Evet. Aynı bir kelebek gibi.”

“Hazıranda ondan vazgeçebilirdim. Ama şimdi yapamam. Yapamam, anne. Onu hissettim. Belki kızım da bizim gibi şarkı söyler.”

İkisi, üçü ve Dr. Mitchner’in yakınlarda olduğu zamanlarda dördü bir araya gelip bu konuyu tekrar tekrar konuştu. Sonra acı ve kanla, doğmamış çocuğu Julie’yi terk etti. David, Amanda, Emily ve Esther en iyisinin bu olduğunu söylediler. Marjorie ve Julie ise birbirlerini gözyaşlarıyla ıslattılar.

Julie hıçkırıkları arasında, “Daha önce hiç bu kadar mutsuz olmamıştım.” dedi. Oysa, Marjorie’den çok daha önce yeniden mutlu olacaktı.

Otuz Yedinci Bölüm

Yaz gitmeye karar verirken, Marjorie hariç herkesin hikâyesi tamamlanmıştı.

Esther, Florida'ya dönmüş, kocasına Miami'deki kültür yoksunluğundan şikâyet ediyordu.

Amanda, yeni sonbahar modasının içinde terliyor, tiyatroya daha fazla ışıklandırma koyduracağına söz veriyordu.

Emily, odasını yüksek teknolojiyle yeniden dekore ediyor ve Julie'nin anoreksik olmasından endişeleniyordu.

Julie'nin üzerine bazen hüznün dalgaları çöküyordu. Diğer zamanlarda on altı yaşında bir genç kızın olması gerektiği gibiydi. Yeni bedenini sevmeye henüz alışamamıştı. Bunun nedeni büyük bir ihtimalle hamileliğini kilolarından daha çok özlüyor olmasıydı. Şaşırtıcı derecede olgun iki şey yaptı: Mike Finkle'a onunla bir daha asla çıkmak istemediğini, Sport Togs mağazasındaki satışı kıza ise gerçekten evli olmadığını söyledi.

David, ailesini bir hafta sonu Montauk'a götürmeyi planladı. Ama köpüklü sulardan hoşlanmayan bir adam olduğundan

bu planlarını asla hayata geçirmedi. Hastanede çok güzel bir kadın gördü, gülümsemesine engel oldu. Kadının peşinden gitmediği için kendisiyle gurur duydu.

İşçi Bayramı'ndan bir hafta sonra, Julie okulda ve David de hastanedeysen, Marjorie eşyalarını toplamak istedi. İçini doldurmak istediği sembolik bavul ise Lucas'ın evindeydi. Adamın evinde tek bir eşyası olmadığı hâlde onun yaşamından çıkıp gitmek zorundaydı.

Lucas, ikisi için tek bir çay poşeti kullanıp Marjorie'ye çay ikram etti. Marjorie kanepeye, Lucas da ayaklarının dibine oturdu, böylece her şey daha da zorlaştı. Marjorie konuşurken adamın başını okşaması gerek gibi hissetti.

Marjorie, "Sana deli oluyorum." dedi, Lucas âdeta aydınlandı.

"Buraya Syosset'te kalacağını söylemek için geldin sanmıştım." Lucas başını kadının kucığına gömdü.

"Kalacağım." dedi Marjorie. Fincanı titredi ve ona ne kadar gergin olduğunu hatırlattı.

"Bana nedenini anlatmak ister misin?"

"Evim orası. Sahip olduğum tüm saatler orada. Tüm yorğanlarım. Ve kızım. Ve kocam." Adamın başını, saçlarının tam da azalmakta olduğu yerini öptü. Adam saçlarının azaldığından ya da öpücükten habersiz gibiydi. Marjorie, hafifçe gülümseyerek "İkisini de seviyorum." dedi ama Lucas'ın bunu görmeyeceğini biliyordu.

"Peki ya ben?"

"Seni de seviyorum. Annem çok fazla insanı sevdiğimi söylemişti."

“Annen haklıydı.” Lucas şimdi dik oturmuş, bir açıklama bekliyordu. Marjorie sadece omuzlarını silkmekle yetindi.

“Beni gerçekten istemiyorsun. Buraya yuvalanmamı istemiyorsun.”

“İstiyorum. Özellikle de istemediğimi söylediğin zamanlarda.”

“Kızım önce geliyor. Eğer boğuluyor olsaydınız, önce onu kurtarırdım.”

“Ben yüzebilirim.”

“Bu yüzmeye ilgili değil, bunu sen de biliyorsun.” Lucas hiçbir şey bilmiyormuşçasına başının arkasını kaşıdı.

“Peki ya kocan?” Bir cevap almak için öne doğru eğildi. Marjorie’yi tanıdığından bu yana kocayı pek önemsememişti.

“Onu da kurtarırım.”

“Yani ben üçüncü geliyorum.”

“Sana söyledim, sen beni istemiyorsun.” Marjorie veda ettiğinin farkındaydı, korktu. Konuşurken adamın ensesini kavradı, ona henüz gitmediğini söylemek istiyordu.

“Seni istiyorum. Bana ne teklif ediyorsun?”

“Senden bana her zaman nerede olduğunu söylemeni istiyorum, belki sana ihtiyacım olur. Bu çok bencilce.”

Lucas ensesindeki eli tuttu ve sımsıkı kavradı. Hâlâ birbirlerinin yüzlerine bakmıyorlardı. “Aşk öyle değil mi?”

“Seninle yaptığımız hiçbir şeyi David’le yapmayacağıma söz verebilirim.”

“Yeterince iyi. Yeterince iyi değil. Üzgünüm. Beni kendine âşık ettin.”

“Çok üzgünüm. Böyle şeyler yapabildiğimi bilmiyordum.”

“Sen birlikte olduğum son masum kadındın.”

İkisi de bırakmaya hazır olmadığından bir süre daha öyle oturdular. Lucas kadının fikrini değiştirebileceğini düşündü, Marjorie ise adamın sırtının gücünü beğendiğini ve akşam için tavuk göğsü pişirmeye zamanı olacağını... Önce adam konuştu. “Lanet olsun!” dedi. “Her şeyi yanlış yapıyoruz. Kimse bizim ayrıldığımıza inanmaz. Bu berbat sahneye tek bir bilet bile satamazdık.”

İşte o zaman ikisi de ağlamaya ve inlemeye başladı. Lucas ayağa kalktı, onu kendine çekti. (Eğer yatak odasına çekmiş olsaydı, Marjorie peşinden giderdi.) Gözleri kıpkırmızı olup bacakları güçsüz düşene dek birbirlerinin omuzlarında ağladılar, öpüştüler. Sonra birlikte oturup biraz daha ağlaştılar. Sonunda, diş izleri birbirine geçince, Lucas ihtiyacı olan sahneyi oynamış oldu. Bir gün güzel zamanları yeniden anabilirlerdi.

“Neden geri dönüyorsun?” Lucas o kadar sıkı sarılmıştı ki Marjorie cevap vermekte zorlandı.

“David’in bir eşe ihtiyacı var. Julie’nin bir anneye. Ve onlar tesadüf değil. Onları ben seçtim ve bir kez daha seçiyorum. Ve sana deli oluyorum.”

“Mutlu değilsin.”

“Evet, mutluyum.” Bunu gözyaşları içinde söylemişti.

“Değilsin.”

“Mutluyum.”

“İspat et.” Kirpikleri ıslak ve çekiciydi.

Marjorie adama, Syosset’te mutlu olduğunu kanıtlamak için ne söyleyebileceğini düşündü. Konuşmadan önce uzun bir süre bekledi.

“Gölmeyeceğine söz ver.” dedi.

“Söz veriyorum. Bir daha asla gölmeyeceğim.” Lucas samimi görünüyordu.

“O Joe Papp işini yapmayı asla istememiştim. Yirmi dört replik benim için yeterli değil. *Evita*’yı oynamak için sabırsızlanıyorum.”

Lucas sözünü tutamadı. Marjorie adama sarıldı ve gitme zamanı geldiğinde evine iki adama ihtiyaç duymanın verdiği acıyla döndü.